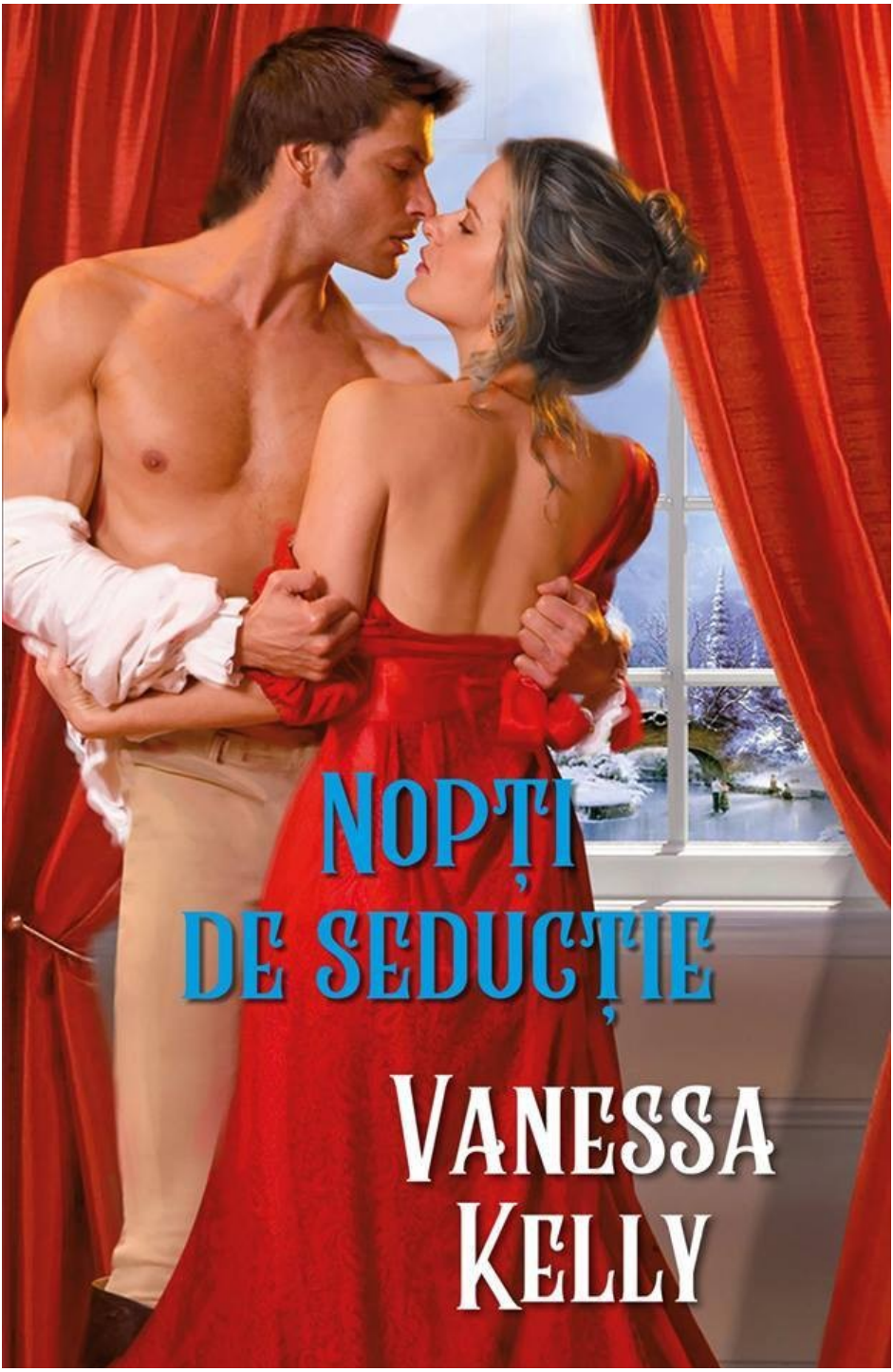
NOPȚI
DE SEDUCȚIE
VANESSA
KELLY

VANESSA KELLY
NOPŢI DE SEDUCŢIE

***His Mistletoe Bride by* Vanessa Kelly**

Copyright © 2012 Vanessa Kelly
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Iulia Bodnari Bianca Paulevici
LITERA
2018

Dedic această carte mamei mele vitrege, Anne.

De la început, ai fost cel mai înflăcărat adept şi susţinător al meu.

Îţi mulţumesc din suflet că eşti aşa minunată cu mine şi cu tata.

Te iubesc!

Prolog

Portul oraşului Philadelphia
Octombrie 1817

Phoebe Linville ştia că nu avea să îşi mai vadă niciodată căminul. Se propti bine pe picioare ca să poată înfrunta tangajul pachebotului, strângând cu putere lemnul umed al parapetului. Philadelphia, cu turlele bisericilor şi clădirile ei de cărămidă roşie, rămânea în urmă în ceaţa zorilor, plutind deasupra petelor albe de spumă de pe râul Delaware. Era o dimineaţă răcoroasă de octombrie, iar aerul sărat prevestea că anotimpul era deja în schimbare.

„O zi perfectă pentru a începe o nouă viaţă”.

Emoţia o făcu să respire precipitat. Timp de luni în şir, îşi concentrase toată energia asupra acestui moment, în ciuda faptului că George o avertizase mereu, încercând să o facă să se răzgândească. Nu avea să-i fie dor de predicile lui gălăgioase, dar avea să-i fie dor de cumnata ei, de nepoate şi nepoţi. Şi acum, că pleca, avea să-i fie dor chiar şi de George. Deşi relaţia lor fusese atât de tensionată în ultimii ani, fratele ei vitreg o iubea şi încerca mereu să îi păstreze paşii pe drumul cel drept. Pentru George, decizia ei de a părăsi viaţa din America reprezenta o gravă trădare faţă de familia tatălui lor şi faţă de rădăcinile lor de quakeri[1].

Dar Dumnezeu îi arătase că trebuia să urmeze alt drum.

Anglia.

Lui Phoebe nu-i venea să creadă că în curând avea să trăiască în ţara aceea de la capătul pământului, alături de bunicul care o asigurase în atâtea scrisori că avea să fie bine-venită. Anglia, patria lui Chaucer şi a lui Spenser, un

---

1 Quakerii sunt adepţii unei secte protestante, pacifiste şi austere din Anglia, ai cărei membri, persecutaţi din cauză că refuzau serviciul militar, au emigrat în mare parte în America, începând cu secolul al XVIII-lea. (n.tr.)

ţinut legendar, cufundat în poveşti cu zâne şi regi bătrâni ai căror cavaleri străbăteau toată ţara în căutarea faimei.

Bineînţeles că Phoebe nu citise niciodată poveştile acelea. O asemenea frivolitate nu şi-ar fi avut locul într-un cămin de quakeri, chiar dacă tatăl ei nu urmaşe cu prea mult zel vechile tradiţii. Însă mama ei, a cărei inimă bătea încă în taină pentru vechea patrie, îi şoptise la culcare poveşti cu zâne şi spiriduşi care cutreierau crângurile acelui ţinut verde şi primitor. Tata, dragul de el, nu obiectase niciodată, ştiind că mama, deşi se înstrăinase de mult de toate rudele din Anglia, avea nevoie de alinarea pe care i-o aduceau aceste poveşti, după cum Phoebe avea nevoie de emoţia pe care i-o provocau.

Şi acum, aceeaşi familie o chema pe Phoebe acasă. După atâţia ani de tăcere, bunicul ei, pe care nu îl întâlnise niciodată, îşi recunoscuse în cele din urmă singura nepoată.

În momentul acela, cineva păşi hotărât în spatele ei, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Copilă, ar trebui să cobori de acum, spuse o voce cu un accent puternic[2]. Vremea e mult prea rece şi umedă ca să mai rămâi afară.

Phoebe se întoarse cu un zâmbet spre prietena ei. Doamna Tanner stătea la o depărtare de câţiva paşi, cu braţele încrucişate, clătinând din cap cu grija unei mame, în timp ce pelerina ei cenuşie fâlfâia în briza răcoroasă produsă de valuri.

— Nu ar trebui să laşi umezeala să-ţi strice rochia, Phoebe, şi nu cred că soarele va împrăştia ceaţa în curând. Vino jos! Nu mai e nimic de văzut.

Phoebe aruncă o privire spre linia ţărmului, care aproape că nu se mai zărea din cauza ceţii. Oraşul dispăruse de mult; nu se mai vedeau decât pădurile şi, din când în când, ogoarele vreunei ferme. Râul devenea tot mai lat cu fiecare kilometru străbătut, vărsându-se în golful larg

---

2 Aici şi peste tot unde se vorbeşte despre accent este vorba despre un mod de vorbire specific quakerilor, care se adresează tuturor cu *„thee“,* o formă arhaică a pronumelui personal *„you“* , pentru a sfida deosebirile de clasă şi a sublinia că toţi oamenii sunt egali, (n.tr.)

care îl unea cu Atlanticul.

Însă nu se putea hotărî să-şi părăsească punctul de observaţie.

— Ştiu. Dar în curând nu va mai fi nimic de văzut, decât apă şi... Gândindu-se la tot ce lăsase în urmă, la munca istovitoare, dar şi la multele bucurii, simţi dintr-odată un nod în gât. I se părea că trecutul ei rămânea în urmă, la fel ca apa care curgea vălurind sub chila vasului, dispărând odată cu făgaşul învolburat care dispărea în întinderea fără formă a râului.

— Şi nu o să-ţi mai vezi niciodată familia sau căminul, zise prietena ei, terminând propoziţia.

Phoebe încuviinţă. Oricât de mult ar fi aşteptat această aventură, i se sfâşiase inima când îşi părăsise nepoţii şi nepoatele. Ajutase la creşterea lor de când veniseră pe lume, iar, când îşi luase rămas-bun, desfăcând mânuţele care se agăţau de mijlocul ei, fusese copleşită de durere. După moartea tatălui ei, de la care trecuseră cinci ani, copilaşii aceia fuseseră partea cea mai importantă a vieţii ei, şi avea să-i fie teribil de dor de ei.

Doamna Tanner îi strânse braţul, compătimitoare.

— Nu va fi o despărţire permanentă, Phoebe. Eu voi rămâne în Londra doar câteva luni, apoi mă voi întoarce la New Jersey. Dacă o să vrei să te întorci acasă cu mine, vei fi bine-venită.

Phoebe studie expresia solemnă de pe faţa ei. După moartea mamei, doamna Tanner, o veche prietenă de familie, o înlocuise cât putuse de bine. Doamna Tanner fusese cea care avusese grijă de ea în perioada dureroasă ce urmase morţii tatălui ei, şi tot doamna Tanner o susţinuse pe Phoebe cu câteva luni în urmă, când sosise scrisoarea bunicului ei, implorând-o să vină în Anglia. Când George refuzase tunând şi fulgerând, într-un mod foarte nedemn de un quaker, această femeie redutabilă îl înfruntase, oferindu-se să o însoţească chiar ea pe Phoebe în Anglia. După asta, George fusese forţat să accepte.

— Dar dumneata ai vrut să fac asta, protestă Phoebe. Dumneata ai fost singura care a dorit-o. De ce îţi pui

întrebări acum?

— Nu îmi pun întrebări mie. Te întreb pe tine. Începi să te îndoieşti de scopul călătoriei?

Phoebe închise ochii, încercând să îşi înghită nerăbdarea. După cum îi arătase George de atâtea ori, lipsa de răbdare era defectul ei cel mai mare, cel care o împingea adesea să ia decizii grăbite sau, şi mai rău, să îşi piardă cumpătul. Pentru un quaker, acesta era într-adevăr un defect întristător.

Respirând adânc, încercă să-şi recapete convingerea îndreptăţită care o inunda atunci când citea scrisorile bunicului ei. Revăzu în minte prima scrisoare, mâzgălită pe foile uscate de pergament. Erau paginile disperate ale unui om distrus, care îşi implora singura nepoată să vină la el.

Nechemat, unul dintre aforismele lui William Penn[3], favoritul tatălui ei, îi trecu prin minte.

„Binele e bine, chiar dacă toată lumea e împotriva lui; şi răul e rău, chiar dacă toată lumea îl sprijină”.

Siguranţa orbitoare care o inundase atunci când citise cuvintele bunicului ei o cuprinse din nou, odată cu un sentiment de uşurare care îi împrăştie tristeţea. Deschise ochii şi întâlni privirea doamnei Tanner.

— Vreau să fiu cu bunicul şi cu familia mamei mele. Trebuie să aflu dacă vor să fac parte dintre ei, aşa cum şi-a dorit întotdeauna mama pentru mine.

Femeia mai vârstnică încuviinţă.

— Mă bucur. Dar trebuie să fii întotdeauna conştientă de provocările care te aşteaptă. Deşi scumpa ta mamă a încercat să te pregătească pentru viaţa printre englezi, ei te vor considera… diferită.

Diferită.

Un cuvânt detestabil, care îi fusese aruncat atât de des lui Phoebe, dar şi mamei ei, Elspeth Linville. Niciuna din ele nu era la fel cu ceilalţi, şi comunitatea de quakeri nu le lăsase să uite asta. Deşi nu fuseseră niciodată ostracizate

---

3 Antreprenor, filosof şi quaker englez din secolul al XVII-lea, fondatorul provinciei americane Pennsylvania, susţinător al democraţiei şi al libertăţii religioase (n.tr.)

făţiş, suportaseră o îndepărtare subtilă, cauzată de refuzul mamei ei de a se conforma unor puncte de doctrină. Sentimentul de separare al lui Phoebe se intensificase după moartea mamei ei şi devenise şi mai puternic după câţiva ani, când îi murise şi tatăl. Sub tutela fratelui vitreg, se străduise să se conformeze aşteptărilor rigide ale comunităţii. Din nefericire, punctele în care eşuase fuseseră mai numeroase decât cele în care avusese succes.

Phoebe îşi îndreptă umerii şi întâlni privirea doamnei Tanner. Viaţa o aştepta în faţă, în Anglia, nu în urmă, în America. Rudele ei quakere nu îi aprobau decizia, dar tatăl său o învăţase întotdeauna să gândească singură. La urma urmei, el se căsătorise cu mama ei – care aparţinea bisericii anglicane şi avea o mulţime de alte aşa-zise defecte –, astfel că era de datoria lui Phoebe să acorde o şansă şi rudelor ei din Anglia.

— Când nu am fost eu diferită? întrebă ea. Dumnezeu ştie că nu mi-am găsit niciodată locul în satul nostru. Sper că noua mea familie mă va accepta aşa cum sunt, cu defecte şi toate celelalte.

Doamna Tanner făcu o grimasă.

— Înţeleg, dar trebuie să îţi aminteşti şi faptul că Londra e un loc foarte lumesc. Eu nu îi cunosc pe cei din familia Stanton, dar ştiu că sunt aristocraţi şi trăiesc într-un mediu care nu îţi este deloc familiar.

— Dar şi eu am crescut în Philadelphia, argumentă Phoebe. Nu ne-am mutat la Haddonfield decât după moartea mamei. Nu sunt chiar ţărancă.

— *Vei fi* ţărancă din punctul de vedere al englezilor, dar asta nu trebuie să conteze, dacă vei merge în continuare pe drumul cel drept. Altceva mă îngrijorează pe mine. Nu mă gândesc la ce vor crede ei despre tine, ci la ce vei crede *tu* despre ei.

Doamna Tanner făcu gura pungă, de parcă ar fi gustat oţet. Phoebe îşi stăpâni impulsul de a bate din picioare de nerăbdare, aşteptându-şi prietena să termine.

— Phoebe, spuse în cele din urmă femeia mai vârstnică, o să te confrunţi cu multe ispite. Rochii frumoase

şi bijuterii. Petreceri şi baluri, şi bărbaţi mândri ca nişte păuni care îţi vor face curte, scăldându-te în complimente şi limbaj frivol. Va fi un şuvoi nesfârşit de petreceri şi bârfe de dimineaţa până seara, şi nu vei avea nicio clipă în care să rămâi singură şi să reflectezi în tăcere. Familia ta din Anglia e foarte bogată, şi vei duce o viaţă plină de distracţii şi excese, chiar dacă nu vei fi de acord cu asta.

Phoebe încercă să pară cât se putea de oripilată. Mama ei îi povestise de multe ori despre debutul ei în înalta societate şi despre anii pe care îi petrecuse la Londra, ani în care fusese una dintre cele mai populare debutante din lumea bună. Deşi jura că nu îi era dor de anii aceia, Phoebe observase întotdeauna strălucirea nostalgică din ochii ei şi zâmbetul blând care apărea pe buzele mamei atunci când relata aceste povestiri. Pentru Phoebe, lumea aceea părea magică.

Dar cunoştea foarte bine şi cerinţele datoriei şi ale credinţei ei.

— Voi face tot ce pot ca să mă împotrivesc ispitei, răspunse ea, încercând din toate puterile să şi gândească asta.

Doamna Tanner o privi neliniştită.

— Având în vedere dificultăţile dintre tine şi fratele tău, mi-am dorit întotdeauna să îţi cunoşti familia din Anglia, şi să ai şansa de a trăi alături de ei. Dar sper că vei rămâne credincioasă inimii tale şi crezului nostru. Ispita de a te conforma va fi puternică, dar tu înţelegi că trebuie să fii mai întâi un copil al lui Dumnezeu şi de abia în al doilea rând un copil al lumii. Sper că bunicul tău va înţelege acest adevăr.

Phoebe încuviinţă, încercând să nu se simtă prea deprimată. Spera să petreacă măcar o vreme în Londra, cu întreaga familie Stanton. Voia să îşi găsească un loc unde să se simtă ca acasă, o familie căreia să îi aparţină, dar, dacă asta însemna să-şi compromită credinţa, nu mai ştia ce să facă.

Clătină din cap, enervată pe ea însăşi. Nu conta unde trăia bunicul – la ţară sau la oraş. Nici faptul că era

aristocrat şi membru al fabuloasei lumi bune. Dacă voia să se retragă pe domeniul de la ţară pentru tot restul vieţii lui, atunci aşa să fie. Lord Merritt – bunicul – o iubea deja, aşa cum o confirmaseră fără nicio îndoială scrisorile lui afectuoase. Felul acesta de afecţiune lipsea de mulţi ani din viaţa lui Phoebe, şi aceasta tânjea după ea cu o foame care devenea tot mai acută cu fiecare zi.

— Tot ce contează e să fiu cu bunicul, zise ea. Cât despre restul familiei Stanton, Lord Merritt doreşte să îi cunosc, dar mi-a scris că vom pleca spre domeniul lui din Kent la puţin timp de la sosirea mea. Strâmbă din nas. Bănuiesc că voi avea foarte puţine ocazii de a înfrunta ispitele şi cu atât mai puţin de a mă cufunda într-o viaţă de păcat.

De fapt, cum împlinise deja douăzeci şi trei de ani şi rămăsese tot necăsătorită, era mult mai probabil ca viitorul ei să însemne viaţa liniştită a unei fete bătrâne, nu un trai vesel şi dezmăţat în Londra.

Doamna Tanner ezită, dar în cele din urmă încuviinţă.

— Mulţumeşte providenţei pentru asta. Eu voi rămâne la rudele mele din Anglia cel puţin două luni. Nu trebuie să eziţi să îmi ceri sfatul şi sprijinul şi, la nevoie, chiar să te refugiezi la mine.

Înduioşată, Phoebe se ridică pe vârfuri şi sărută obrazul prietenei sale.

— Îţi făgăduiesc că o voi face.

Dar în sufletul ei ştia că nu urma să mai aibă niciodată nevoie de sprijinul femeii vârstnice. Acum, avea un bunic şi o nouă familie, o familie care urma să o accepte ca pe una de-a lor. Cu mulţi ani în urmă, bunicul îşi repudiase unica fiică pentru că se căsătorise cu un negustor quaker din America. Căsătoria aceasta generase o înstrăinare dureroasă, care durase restul vieţii mamei ei.

Acum, rana aceasta teribilă avea să fie în sfârşit vindecată. La sfârşitul lunii, cu voia lui Dumnezeu şi cu îngăduinţa vânturilor Atlanticului, Phoebe avea să fie în braţele bunicului ei, pregătită să înceapă o viaţă nouă.

Capitolul 1

Londra
Noiembrie 1817

O bătaie uşoară răsună la uşa dormitorului lui Phoebe. Chinuindu-se să deschidă ochii, încercă să alunge ceaţa de extenuare şi rămăşiţele bolii care îi învăluiau creierul. Când slujnica intră în cameră, purtând o tavă de ceai în mâinile butucănoase, Phoebe reuşi să se ridice în şezut şi îşi ascunse un căscat.

— Bună dimineaţa, ăăă…

— Mă numesc Agatha, domnişoară. Doamna Poole vă roagă să coborâţi în sufragerie. M-a trimis să vă ajut să vă îmbrăcaţi.

— Cât e ceasul?

— E trecut de nouă, domnişoară, răspunse Agatha în timp ce aşeza tava pe o măsuţă de toaletă.

Phoebe o privi cu gura căscată, apoi creierul începu să îi funcţioneze. Se strădui să iasă de sub cearşafuri, bâjbâind cu picioarele pe duşumea în căutarea papucilor.

— De ce nu te-a trimis să mă trezeşti mai devreme? Jumătate din dimineaţă a şi trecut.

Cu o seară în urmă, de îndată ce ajunseseră la Londra, Phoebe voise să trimită un mesaj la casa din oraş a bunicului ei. Dar gazda lor, doamna Poole, considerase că era prea târziu. Aproape moartă de oboseală după extenuanta călătorie de pe coastă, Phoebe capitulase. Cu ajutorul slujnicei, se târâse în binecuvântatul pat curat şi confortabil din micuţa cameră de oaspeţi şi căzuse într-un somn greu, din care se trezise doar în urmă cu câteva minute, fiindcă o auzise pe Agatha ciocănind la uşă.

Noaptea de odihnă nu o făcuse însă să se simtă mai bine – nu după călătoria de coşmar din America. Vânturile bătuseră din faţă pe tot parcursul drumului, prelungind traversarea până la aproape şapte săptămâni, în loc de trei. Furtunile îi loviseră una după alta, şi atât echipajul, cât şi pasagerii fuseseră răpuşi de răul de mare. Phoebe rezistase

mai mult decât majoritatea, dar în cele din urmă cedase şi ea, în săptămâna dinaintea sosirii. Chiar şi acum, picioarele îi tremurau ca piftia şi tâmplele îi bubuiau din cauza durerii de cap.

Se împletici spre lavoar şi îşi clăti faţa. Agatha îi deschise cufărul şi începu să îi analizeze conţinutul, cu faţa ei plăcută marcată de consternare.

— Dumnezeule, domnişoară. Cine v-a împachetat hainele? Totul e un talmeş-balmeş.

Phoebe se strâmbă. Se simţise prea rău ca să îşi împăturească hainele aşa cum trebuia înainte de a părăsi pachebotul. Din fericire, avea o rochie curată pentru vizita la bunicul. O atârnase în garderobă, şi aceasta fusese unica pregătire pe care reuşise să o facă înainte de a cădea în pat.

— Ia-o pe cea din garderobă, spuse ea în timp ce păşea în dosul paravanului ca să se descotorosească de cămaşa de noapte.

După câteva minute, Agatha o urmă în spatele paravanului, cu rochia în mână. Nu părea mai impresionată de rochie decât de conţinutul cufărului.

— Domnişoară, rochia asta e curată, dar i-ar prinde bine să fie călcată. O să-mi ia numai câteva minute, dacă sunteţi amabilă să aşteptaţi.

— Nu contează. Sunt sigură că bunicului nu o să-i pese, iar eu trebuie să plec cât mai repede.

— Mă tem că nu, domnişoară, având în vedere că una dintre rudele dumneavoastră vă aşteaptă jos. De asta m-a trimis doamna Poole să vă trezesc.

Phoebe se uită cu gura căscată la slujnică.

— Bunicul e aici? Simţi că nu mai avea aer, deşi şnururile corsetului fuseseră legate foarte slab. Probabil doamna Tanner a trimis un mesaj.

— Nu e bunicul dumneavoastră, domnişoară, şi pot s-o afirm cu toată siguranţa, declară Agatha, întorcând-o ca să-i termine de încheiat corsetul. Bărbatul de jos nu are mai mult de patruzeci de ani şi e şi foarte arătos. Şi e îmbrăcat ca un lord.

Phoebe rămase uluită. Bunicul ei nu menţionase o asemenea persoană în niciuna dintre scrisorile lui.

— Nu a spus cine e?

— Sunt sigură că a spus, dar doamna Poole nu mi-a zis şi mie. Domnişoară, lăsaţi-mă să vă ajut cu rochia, şi apoi o să puteţi bea o ceaşcă bună de ceai, în timp ce vă aranjez părul.

Neliniştea îi inundă venele, făcând-o să ameţească. De ce nu venise chiar bunicul ca să o ia la el? Era oare bolnav?

Inspirând adânc, Phoebe se strădui să îşi limpezească gândurile.

— Nu, trebuie să îl văd pe bărbatul acesta chiar acum.

Agatha o luă de braţ şi o împinse spre măsuţa de toaletă.

— O să aştepte. Dacă nu beţi ceva, o să cădeţi din picioare. Acum, beţi o ceaşcă de ceai în timp ce vă perii părul.

După o jumătate de ceaşcă de ceai, Agatha se strâmbă şi o lăsă în sfârşit pe Phoebe să se ridice de la măsuţa de toaletă.

— Nu o să câştigaţi niciun premiu cu părul acesta, domnişoară, dar o să vă conduc jos.

Slujnica o conduse pe scară şi pe un hol de intrare cu ornamente simple, care ducea spre uşa sufrageriei.

— Aici, domnişoară. Vă aşteaptă.

Phoebe făcu un semn de mulţumire, simţind dintr-odată că era atât de emoţionată, încât o lăsau genunchii. Le porunci în tăcere muşchilor să funcţioneze din nou şi deschise uşa. Ceea ce văzu o făcu să se oprească brusc. Doamna Tanner stătea pe un fotoliu scund, lângă şemineu. În faţa ei, de cealaltă parte a căminului, stătea un bărbat foarte înalt, cu umerii largi. Era foarte chipeş – probabil cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată Phoebe. Şi, când privirea lui intensă sub pleoapele grele se îndreptă spre Phoebe, ea se simţi lovită de o forţă aproape fizică.

Neliniştea îi cuprinse toţi nervii. În mod absurd, simţi impulsul de a ieşi cu spatele înainte din încăpere, cât de

repede se putea.

„Proasto! De ce să-ţi fie teamă de un om pe care nu l-ai întâlnit niciodată?”

Dar, în timp ce se uitau ţintă unul la celălalt, presimţi un pericol nedefinit şi ştiu instinctiv că avea să i se întâmple ceva groaznic.

Doamna Tanner se ridică de pe scaun, întrerupând pentru moment tensiunea.

— Phoebe, te rog să intri. Acesta este un membru al familiei bunicului tău, maiorul Lucas Stanton, şi e aici ca să îţi ureze bun venit la Londra.

Phoebe intră încet în cameră, încercând să scape de sentimentul că se apropia de ceva groaznic şi irevocabil. Expresia precaută de pe chipul doamnei Tanner nu făcea nimic ca să şteargă această impresie.

Maiorul Stanton făcu un pas în faţă, aplecându-se amenințător – şi aceasta părea singura descriere corectă – deasupra ei. Avea pieptul şi umerii laţi, şi fiecare părticică din el părea tare şi musculoasă. Phoebe nu obişnuia să analizeze înfăţişarea bărbaţilor, dar el purta o haină întunecată, bine croită, pantaloni până la genunchi de culoare deschisă şi cizme înalte din piele, şi toată această costumaţie nu făcea decât să sublinieze fiecare linie a fizicului său impresionant. Era de ajuns să privească pieptul acela lat, masculin şi puternic, pentru ca tot trupul să îi pulseze de tensiune.

Cu obrajii în flăcări, îşi aţinti privirea asupra feţei lui. I se păru la fel de deconcertantă, fiindcă trăsăturile lui impasibile, dăltuite în piatră, contrastau puternic cu ochii de culoarea unei mări furtunoase. Emoţiile pe care avu senzaţia că le desluşeşte în adâncurile lor i se părură la fel de periculoase ca vânturile puternice care transformaseră într-un iad călătoria ei peste Atlantic.

— Maior Stanton, zise doamna Tanner, aceasta este domnişoara Phoebe Linville.

Phoebe se mai uită ţintă la el o clipă, vrăjită de osatura necruţătoare a obrajilor lui şi de linia de granit a maxilarului. Toţi bărbaţii pe care îi cunoştea erau fermieri şi

mici negustori, bărbaţi simpli care se îmbrăcau modest şi nu semănau deloc cu bărbatul acesta. Pe lângă ei, el părea… ei bine, nu ştia cum părea. Dar ştia că nu întâlnise niciodată pe cineva ca el, deşi nu schimbaseră încă nici măcar un simplu salut.

Privirea lui, sumbră şi prudentă, păru dintr-odată uimită, şi asta o făcu să se mişte. Probabil că bietul om o credea o idioată lipsită de darul vorbirii.

Deşi quakerii făceau o regulă generală din a nu se înclina în faţa celor de rang mai înalt, ea făcu o reverenţă adâncă, ignorând ţâţâitul dezaprobator al doamnei Tanner. De ce să rişte să ofenseze prima rudă care venise să o întâmpine?

— Maior Stanton, îţi mulţumesc că ai venit să mă întâmpini. A fost amabil din partea dumitale să o faci, zise ea, oferindu-i mâna.

Mâna lui mare se închise în jurul mânuţei ei şi o ridică la buze, sărutându-i îndelung pielea sensibilă. Respiraţia i se opri în gât. Bărbaţii quakeri *nu* sărutau mâinile femeilor, nici nu făceau un spectacol din asta.

Din fericire, el îi lăsă mâna, şi plămânii ei începură să funcţioneze din nou.

— Phoebe, spuse doamna Tanner, părând oripilată, te rog să stai jos.

Şi o împinse cu cotul spre o canapea cafenie masivă de lângă şemineu. Cu un semn sever, doamna Tanner îi arătă maiorului scaunul din faţa lor. Fără să se deranjeze să-şi reprime un uşor oftat, acesta se aşeză cu grijă pe scaunul delicat din trestie, care scârţâi alarmant. Canapeaua ar fi fost o alegere mai potrivită pentru silueta lui înaltă, dar era limpede că doamna Tanner intenţiona să îl pedepsească pentru purtarea de mai înainte.

— Maior Stanton, cum se simte bunicul meu? întrebă impulsiv Phoebe. Ţi-a cerut să mă conduci la el?

Privirea rapidă dintre el şi doamna Tanner o făcu pe Phoebe să se neliniştească din nou. Când femeia mai vârstnică se întinse şi îi luă mâna cu un gest încurajator, Phoebe simţi că se sufocă.

— Phoebe, trebuie să te pregăteşti pentru nişte veşti nefericite. Dar te rog să îţi aminteşti că toate lucrurile sunt în mâna tatălui ceresc, şi că El va veghea întotdeauna asupra ta.

Teama o copleşi.

— Despre ce vorbiţi?

Când doamna Tanner ezită, Phoebe se scutură de mâna ei încurajatoare şi sări în picioare. Maiorul se ridică imediat.

— Vă rog, sir, imploră ea. Duceţi-mă la bunicul meu!

Compasiunea îndulci liniile aspre ale chipului lui. Se gândi că nu era un om care să simtă prea des o asemenea emoţie tandră, aşa că, oricare ar fi fost cauza, trebuie să fi fost groaznică.

El păşi mai aproape, întinzându-se să îi ia cu blândeţe mâna.

— Domnişoară Linville, trebuie să stai jos. Avea o voce fermă, profundă, cu o notă de autoritate fascinantă. Când îl auzi, trebui să reziste impulsului de a asculta automat. El zâmbi, de parcă ar fi vrut s-o liniştească, şi îi mângâie cu un deget dosul palmei. Sunt sigur că ar trebui să bei o ceaşcă de ceai înainte de a discuta mai mult.

Speriată de atingerea lui, ea îşi trase mâna.

— Nu vreau o ceaşcă de ceai. Vreau să îmi spui despre bunicul.

El îi privi gânditor faţa, de parcă ar fi cercetat-o în amănunt.

— Foarte bine. Domnişoară Linville, mă îndurerează să te informez că bunicul dumitale – unchiul meu, Lord Merritt – a murit în urma unei infecţii, cu câteva săptămâni în urmă. Nu ţi-am scris, fiindcă scrisoarea mea nu ar fi ajuns înainte de plecarea dumitale. Sper că o să crezi că te-aş fi cruţat de această călătorie dacă ar fi existat măcar o posibilitate.

Urechile începură să îi bâzâie ciudat, apoi genunchii o lăsară, şi căzu pe canapea. Inima îi bătea tare în piept, chinuindu-se să se împotrivească şocului. Preţ de o clipă teribilă, nu putu respira.

Doamna Tanner îi rosti precipitat numele, şi maiorul blestemă în şoaptă. Rapid, îngenunche în faţa canapelei şi o prinse de umeri, ţinând-o strâns. Înainte ca el s-o atingă, Phoebe nu-şi dăduse seama că avea nevoie de cineva ca să stea dreaptă.

— Ţine-o cât mă duc după apă! exclamă doamna Tanner, ieşind în grabă din cameră.

— Stai liniştită, domnişoară Linville, murmură maiorul Stanton la urechea ei. Apleacă-te puţin spre mine.

Aşezându-se lângă ea pe canapea, o luă în braţe, sprijinindu-i capul de pieptul lui lat. Ca şi cum ar fi fost controlate de o forţă nevăzută, pleoapele ei se închiseră, fiindcă, pentru prima dată în viaţă, se afla în braţele unui bărbat care nu era nici fratele, nici tatăl ei. Simţul ei moral obiectă slab, dar trupul nu voia decât să se lase pe zidul acela solid, cu obrazul cuibărit confortabil în materialul moale al hainei lui. Mintea i se învârti, dar îmbrăţişarea lui blândă opri panica teribilă care stătea la pândă la limita dintre gândire şi raţiune.

Uşa se deschise. Nişte paşi grăbiţi răsunară pe duşumea, iar doamna Tanner se repezi spre ei cu un pahar de apă în mână.

— Domnule maior, trebuie să îmi dai voie să mă ocup de domnişoara Linville. Te rog să o laşi să stea singură.

Phoebe tresări când auzi condamnarea din glasul prietenei sale. Doamna Tanner avea tot dreptul să se simtă ofensată, fiindcă Phoebe nu avea de ce să se agaţe aşa de un bărbat, oricare ar fi fost circumstanţele. Dar nu putu rezista imboldului de a se strânge mai tare lângă el. Creierul ei ameţit se agăţa de ideea că, atât timp cât rămânea în braţele lui, era în siguranţă, şi toate lucrurile vătămătoare din lume nu o puteau răni.

„Ridicol”, îi şopti vocea raţiunii. Începu să se îndepărteze, dar maiorul Stanton o îmbrăţişă blând, ţinând-o aproape. Phoebe trebui să-şi înăbuşe oftatul de uşurare care aproape îi scăpă de pe buze.

— Vă asigur, doamnă Tanner, zise el, că îi voi da drumul verişoarei mele de îndată ce voi fi sigur că nu va

cădea într-un leşin.

Phoebe se încruntă. Ea nu leşina niciodată. Şi acum, că gândurile i se limpezeau încet, simţi primul fior de umilire, cauzat de faptul că îi permisese unui bărbat complet străin să o ţină atât de intim.

Îndreptându-se, începu să se desprindă din braţele lui. Preţ de o secundă, el se împotrivi, ţinând-o strâns în îmbrăţişare. Şi, pentru o secundă, ea nu voi ca el să-i dea drumul.

În cele din urmă, o lăsă.

— Mulţumesc, domnule maior, reuşi ea să spună, simţindu-se ciudat de lipsită de răsuflare. Emoţiile ciudate care o asaltau erau, fără îndoială, urmarea şocului. Nu aveau nimic de-a face cu bărbatul care o prinsese într-o îmbrăţişare care semăna mai mult a *posedare* decât a sprijin.

Ochii înceţoşaţi ai maiorului se îngustară, cu un scepticism încurajat fără îndoială de tremurul din vocea ei, dar se aşeză din nou pe scaun.

Doamna Tanner îi luă locul şi îi dădu lui Phoebe paharul cu apă. Aceasta îi zâmbi slab, sorbind încet şi încercând să îşi controleze din nou emoţiile turbulente. Ar fi vrut să plângă după bunicul ei, dar îşi controlă şi lacrimile. Când urma să rămână singură din nou, avea să dea frâu liber tristeţii care îi sfâşia inima. Dar, în momentul acela, trebuia să înţeleagă ce avea să se întâmple în continuare. Şi, oricât de nepregătită ar fi fost, avea de luat hotărâri, iar unele dintre ele îi făceau deja inima grea.

Se aşeză dreaptă, înfruntând privirea maiorului Stanton cu tot calmul pe care îl putu aduna. Expresia lui nu dezvăluia nimic, în afară de dispoziţia calmă de a se achita de toate răspunderile care ar fi putut cădea asupra lui. Phoebe nu ştia nimic despre militari şi militărie, dar putea să creadă foarte uşor că bărbatul cu privire oţelită din faţa ei putea să rezolve orice situaţie fără să clipească. Chiar şi una atât de stânjenitoare şi de îngrozitoare ca asta.

Deşi o studia precaut, sugerând că se gândea că ea avea să leşine, până la urmă.

— Te asigur, domnule maior, zise ea, că nu voi leşina. Numai că nu mi-am revenit bine după drumul cu pachebotul şi nu mi-am recăpătat toate puterile.

— Îmi pare rău să aud asta, declară el. Poate ar trebui să te retragi în camera dumitale. Putem termina discuţia asta mai târziu, dacă ţi se pare prea dureroasă.

Iritarea ei începu să depăşească şocul.

— Ar trebui să fiu proastă de-a binelea ca să nu fiu îndurerată de asemenea veşti. Asta nu înseamnă că sunt incapabilă să port o conversaţie raţională.

Doamna Tanner oftă, dar maiorul nu păru jignit de cuvintele ei aspre. De fapt, păru să-şi ascundă un zâmbet, şi asta o surprinse pe Phoebe.

Şi o enervă.

— Dacă te-ai convins că nu îmi voi pierde cunoştinţa, poate ai să-mi spui ce s-a întâmplat cu bunicul meu, zise ea cu o voce tensionată.

Sclipirea de amuzament din ochii lui dispăru.

— Bineînţeles. Lord Merritt a murit acum nouă săptămâni. După cum am spus, ştiam că scrisoarea nu ar fi ajuns la timp ca să te oprească să te îmbarci. Bunicul dumitale nu ar fi vrut asta, în orice caz.

Ea îşi muşcă buzele, ca să-şi stăpânească un val subit de lacrimi. În toate săptămânile care trecuseră, presupusese că bunicul ei trăia, în toate săptămânile acestea, se gândise la el, imaginându-şi cum arăta şi ce urma să-i spună când aveau să se întâlnească în cele din urmă. Îşi imaginase un viitor de amintiri clădite pe temelia iubirii pentru Elspeth Linville, mama ei dragă şi unica fiică a lui Lord Merritt, iubire pe care o împărtăşeau amândoi. În perioada îngrozitoare a călătoriei, când zăcea bolnavă în cabina ei, imaginea bucuriei pe care avea s-o simtă bunicul la întâlnirea lor îi păstrase spiritul optimist.

Dar, în tot acest timp, bunicul ei fusese mort. Era singură de săptămâni întregi. Toată speranţa de a avea un cămin, o familie – familia *ei* – se stinsese pentru totdeauna. Rămase liniştită, refuzând să plângă în faţa străinului chipeş care îi cutremurase lumea din temelii. El şi doamna

Tanner aşteptară cu răbdare până îşi recăpătă vocea.

— Mă doare că am pierdut şansa de a-mi cunoaşte bunicul. Mi-am dorit să fiu cu el mai mult decât orice.

Maiorul Stanton încuviinţă.

— Şi el împărtăşea dorinţa aceasta. Unchiul meu s-a gândit foarte mult la un mod prin care să îţi asigure fericirea şi după moartea lui. Familia Stanton e acum familia dumitale, şi dorinţa expresă a lui Lord Merritt a fost ca dumneata să rămâi cu ei. Cu noi, se corectă el cu o uşoară încruntare.

Ea îl privi ţintă, fără să înţeleagă.

— Vrei să spui că bunicul meu a dorit ca eu să rămân în Anglia, printre nişte străini care nu pot fi consideraţi decât rude îndepărtate?

Sprâncenele lui se arcuiră cu aroganţă.

— Familia dumitale nu va rămâne străină multă vreme, domnişoară Linville, şi mama dumitale nu a fost considerată niciodată o rudă îndepărtată. Generalul Stanton, capul familiei, m-a însărcinat să te duc la el şi la Lady Stanton de îndată ce va fi posibil. Te asigur că nu există niciun loc mai sigur pentru dumneata decât sub protecţia lui.

Doamna Tanner interveni brusc:

— Nu va fi nevoie de asta, domnule maior Stanton. Domnişoara Linville nu va fi lipsită de protecţie. Familia tatălui ei din New Jersey îi va aştepta cu nerăbdare întoarcerea, iar eu o voi însoţi înapoi acasă. La *adevărata* ei casă.

Phoebe privi expresia hotărâtă a prietenei ei, şi disperarea pe care o ţinuse la distanţă o cuprinse în cele din urmă. Bineînţeles că trebuia să se întoarcă în America. Fratele ei avea să dorească asta, şi, chiar dacă ea ura ideea de a-şi petrece restul vieţii depinzând de el, nu avea de ales. Nu conta ce dorise bunicul ei pentru ea, nu putea să implore mila unor oameni complet străini, nişte aristocraţi din Londra care nu ştiau nimic despre ea şi despre modul ei de viaţă.

Maiorul Stanton miji ochii, cu o hotărâre încăpăţânată.

— Cred că vom fi amândoi de acord, doamnă Tanner, că ultimele dorinţe ale lui Lord Merritt cu privire la nepoata lui ar trebui să fie considerate mai importante decât cele ale unui frate vitreg. Şi, din ce mi-a comunicat Lord Merritt înainte de a muri, domnul Linville nu îi poate oferi surorii sale multe lucruri care să nu poată fi întrecute de familia ei din Anglia.

Phoebe deschise gura automat ca să-l apere pe George, dar doamna Tanner îi strânse braţul, avertizând-o.

— Phoebe nu e lipsită de mijloace, zise ea. Tatăl ei i-a lăsat un venit modest…

— *Modest* fiind cuvântul esenţial, replică el sarcastic.

Buzele doamnei Tanner se subţiară.

— Fratele ei poate foarte bine să aibă grijă de ea. Phoebe va trăi în linişte şi confort, departe de viaţa frivolă care îi va fi impusă fără îndoială de rudele ei.

Maiorul se zbârli auzind insulta, dar Phoebe se grăbi să intervină înainte ca el să poată răspunde:

— Domnule maior, îţi mulţumesc pentru grijă, dar prietena mea are dreptate. Nu mai am niciun motiv de a rămâne în Anglia. Voi fi fericită să vizitez familia Stanton, dar mă voi întoarce în America împreună cu doamna Tanner.

Fu de ajuns să rostească aceste cuvinte ca să simtă cum o inunda disperarea, dar o înghiţi cu greutate. Dacă se revolta împotriva lucrurilor care nu puteau fi schimbate, nu reuşea decât să se facă de râs şi să îl supere pe Dumnezeu. Dar ar fi vrut să nu mai simtă cu atâta tărie că viaţa ei ajunsese la capăt, odată cu viaţa bunicului ei.

Maiorul Stanton îşi întoarse privirea de la doamna Tanner la Phoebe, şi ea înţepeni, simţindu-i examinarea sceptică. I se păru că el vedea dincolo de apărarea ei jalnică, până la sentimentele pe care se străduia să le ascundă.

— Asta vrei cu adevărat? Să te întorci în America?

Ea deschise gura să spună că da, însă nu putu rosti minciuna. Tatăl ei o învăţase întotdeauna să respingă falsitatea, dar nu putea nici să spună adevărul. Nu acestui

bărbat.

— Am o viaţă în America, sir.

— Chiar aşa? Ce faci, mai exact?

Ea îşi aminti de existenţa searbădă din casa fratelui ei şi se agăţă de singurul lucru care îi oferise un sens.

— Ajut la creşterea copiilor fratelui meu.

— Aha. Deci vei fi mătuşa fată bătrână, care se pierde în anonimat. E viaţa pe care ţi-o doreşti cu adevărat?

Mâna ei dreaptă se strânse, iar resentimentele o făcură să roşească. Cuvinte aspre îi veniră pe limbă, dar le înghiţi. Era limpede că maiorul Stanton avea un talent special de a face ca şi cei mai blânzi dintre oameni – categorie din care ea nu făcea parte – să îşi piardă cumpătul.

Relaxându-şi mâna, încercă să-şi aducă aminte că el era sincer preocupat de viitorul ei, oricât de nepotrivit s-ar fi exprimat.

— Trebuie să cred că drumul meu în viaţă va deveni clar în cele din urmă. De fapt, sir, nu contează ce doresc eu. Nu am altă opţiune decât aceea de a mă întoarce la familia mea. Ştiu că Dumnezeu va avea grijă de siguranţa şi de confortul meu.

Gata. Decizia fusese luată. Îşi acceptase soarta cu eleganţă, şi avea să se pregătească să se întoarcă acasă. Aruncă o privire spre doamna Tanner, căutând sprijin. Tot ce dorea acum era să se retragă în camera ei şi să îşi jelească bunicul – şi moartea tuturor visurilor ei – în linişte.

Doamna Tanner încuviinţă scurt.

— Aţi făcut o ofertă generoasă, spuse ea, adresându-i-se maiorului, dar Phoebe are deja o familie care o va proteja. Acum, că bunicul ei e mort, nu mai are rost să rămână în Londra – ridică din sprâncene în mod sugestiv – cu nişte străini.

Maiorul Stanton se aplecă în faţă pentru a contrazice acest punct de vedere, dar doamna Tanner ridică mâna, oprindu-l.

— În plus, e tânără, şi ar fi o greşeală să presupunem că nu se va căsători niciodată. Nu aveţi de unde să ştiţi

asta.

Moartă de ruşine, Phoebe plecă privirea spre duşumea. Ea, să se căsătorească? Nu era prea probabil. Numai doi bărbaţi o ceruseră până atunci, şi amândoi erau mult mai bătrâni decât ea. Spre marea neplăcere a fratelui ei, Phoebe îi refuzase pe amândoi. Mai rău chiar, cel puţin din punctul de vedere al lui George, educaţia ei neconvenţională o pătase în ochii tuturor bărbaţilor din comunitatea de quakeri.

Camera se cufundă într-o tăcere grea, şi nici prietena ei, nici maiorul nu păreau dispuşi s-o întrerupă. În cele din urmă, Phoebe înălţă capul şi întâlni privirea lui. O studia calm, de parcă ar fi fost o enigmă puţin cam iritantă, care trebuia rezolvată. Apoi păru să ia o hotărâre.

— Doamnă Tanner, aş fi recunoscător dacă m-aţi lăsa câteva minute singur cu verişoara mea.

Phoebe îl privi cu gura căscată, iar panica îi transformă inima într-un fluture speriat. Ultimul lucru pe care îl dorea era să fie lăsată singură cu soldatul acesta intimidant, cu privirea aspră. Un bărbat care ar începe, fără îndoială, să îi dea ordine din momentul în care ar rămâne singuri.

Făcu un semn frenetic din cap spre însoţitoarea ei. Din nefericire, atenţia doamnei Tanner era îndreptată în întregime asupra maiorului.

— Mă întreb de ce ai avea nevoie să vorbeşti singur cu prietena mea, domnule maior.

Expresia maiorului Stanton rămase neschimbată, dar Phoebe simţi nerăbdarea în fiecare linie a trupului său musculos.

— Nu am vrut să fiu lipsit de respect, doamnă Tanner. Vă dau cuvântul meu că pupila dumneavoastră e în siguranţă cu mine. Dar unchiul meu mi-a lăsat nişte instrucţiuni speciale pentru domnişoara Linville, şi nu vreau să le discut decât cu ea.

Privirea lui fascinantă se aţinti asupra doamnei Tanner, şi se măsurară unul pe altul, nu chiar ca nişte duşmani, dar sigur nici ca prieteni. Apoi el păru să dea la o

parte bariera unei probleme deranjante din mintea lui, şi faţa i se relaxă într-un zâmbet. Un zâmbet fermecător, observă Phoebe surprinsă, atât de cuceritor şi cald, încât simţi că şi în sufletul ei ceda o barieră.

Şi văzu că doamna Tanner, oricât de matură ar fi fost, nu era nici ea imună la un asemenea farmec masculin. Aruncă o privire spre Phoebe, apoi îşi înclină capul cu o graţie surprinzătoare.

— Foarte bine. Nu văd niciun rău în a te lăsa singur câteva minute cu domnişoara Linville. Dar îţi cer să-ţi aminteşti că a suferit un şoc teribil. Şi nu şi-a revenit complet în urma bolii pe care a contractat-o în timpul traversării.

Phoebe îşi dădu ochii peste cap. Cu toţii suferiseră la bordul pachebotului, şi doamna Tanner mai rău chiar decât toţi ceilalţi. De fapt, Phoebe îi îngrijise pe ea, pe alte câteva femei şi pe nişte copii în perioada în care se simţiseră cel mai rău, înainte de a cădea şi ea. Cu toate acestea, doamna Tanner, asemenea majorităţii oamenilor din viaţa lui Phoebe, insista prea adesea să o trateze ca pe un copil neajutorat.

Maiorul Stanton îşi duse mâna în dreptul inimii, de parcă ar fi făcut un jurământ.

— Aveţi cuvântul meu că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să n-o supăr pe domnişoara Linville. Pentru mine, bunăstarea ei e mai importantă decât orice altceva.

— Dar cu siguranţă că… începu Phoebe.

Privirea lui atentă se îndreptă din nou spre ea, reducându-i la tăcere protestul. O forţă invizibilă forma un arc între ei, şi răsuflarea lui Phoebe i se opri în gât. Cum puteau ochii care o studiau cu atâta răceală să o facă să se simtă atât de… înfierbântată? De parcă ar fi vrut ceva de la ea, ceva necunoscut şi interzis.

Era sigură că el voia ceva. Şi un simţ lăuntric îi spunea că, chiar dacă nu ar fi fost pregătită să i-l ofere, maiorul Stanton era genul de om care avea să-l ia oricum.

Capitolul 2

Uşa se închise, lăsând-o pe Phoebe singură cu noua ei rudă. Presupunea că erau un fel de veri, deşi nu-l prea putea vedea în felul acesta. Un văr era un fel de fiinţă confortabilă – cineva din familie, dar fără toate complicaţiile iubitoare şi greutăţile tandre impuse de mame şi taţi sau chiar de fraţi vitregi şi cumnate.

Însă maiorul Stanton nu avea nimic comod. Prea înalt şi prea monden, cu o faţă chipeşă şi un trup de soldat, învăluite de o aură de aroganţă. Şi, în ciuda manierelor lustruite şi a hainelor elegante, simţea că avea un temperament neliniştit – stăpânit cu o mână de fier, dar niciodată prea adânc ascuns.

Recunoştea temperamentul acesta neliniştit, pentru că se afla şi în interiorul ei. Era un simţământ cu care se luptase toată viaţa, încercând să îl ţină în frâu. Dar bănuia că neliniştea maiorului era şi mai acută, şi asta o speria.

— Apreciez că ai fost de acord să stai de vorbă cu mine în particular, zise el şi, în momentul acela, nu păru deloc intimidant.

Nervii ei răscoliţi se mai liniştiră.

— Nu mi-ai dat de ales, domnule maior. Sunt surprinsă că doamna Tanner a cedat atât de rapid în faţa manierelor dumitale orăşeneşti şi a farmecului dumitale monden.

El rămase cu gura căscată, şi ea simţi un fior vinovat de satisfacţie. Apoi ochii lui scânteiară de amuzament.

— Mă surprinzi, domnişoară Linville. Şi eu, care te credeam o mieluşică blândă, un quaker de la ţară.

Ea îşi muşcă interiorul buzei, rezistând ispitei de a se zbârli la împunsătura lui glumeaţă.

— Chiar dacă am crescut într-o familie de quakeri, spuse ea în cele din urmă, vei vedea că nu sunt o ţărancă din New Jersey. Tatăl meu a fost un om foarte educat, iar

mama a petrecut câteva sezoane în Londra înainte de a se căsători. Aşadar, cred că am primit o educaţie la fel de corectă ca a oricărei fete de familie bună din Anglia.

— Probabil mai bună, zise el, cu ochii încă râzând. Dar meritam să fiu corectat. Nu voi mai face aceeaşi greşeală.

Ea încuviinţă, apoi îi puse întrebarea care i se învârtea în minte de câteva minute:

— Domnule maior, înainte de a-mi spune ce voia bunicul să aud, nu mi-ai putea explica de ce ţi-a cerut tocmai dumitale să îmi transmiţi această informaţie? Ce relaţie este, mai exact, între dumneata şi el, şi între dumneata şi mine?

El păru mâhnit.

— Se pare că îţi datorez altă scuză. Ar fi trebuit să-ţi explic asta de cum am sosit.

Lui Phoebe îi plăcură scuzele lui fireşti, atât de deosebite de purtarea multor bărbaţi – chiar şi a unor quakeri. Maiorul Stanton nu părea să aibă o asemenea falsă mândrie, şi asta îl făcu mai puţin copleşitor, cel puţin pentru moment.

— Sunt vărul dumitale, domnişoară Linville, deşi un văr îndepărtat. Bunicii noştri aveau acelaşi bunic din partea familiei Stanton.

Se opri, şi trăsăturile lui fură învăluite de o încruntare sumbră. Ea se cutremură, fiindcă bărbatul amabil care stătuse în faţa ei devenea din nou străinul mohorât, cu privire aspră, de la începutul întrevederii. Ce cauzase această schimbare?

— După cum ştii, continuă el cu o voce voit neutră, bunicul dumitale, Lord Merritt, a avut doar doi copii, pe mama dumitale şi pe fratele ei, Robert. Unchiul dumitale Robert a murit acum doi ani, lăsându-ţi bunicul fără un moştenitor direct.

Ea încuviinţă.

— Mi-a scris la câteva luni de la acest trist eveniment, cerându-mi să vin în Anglia. Eram tot ce mai rămăsese din familia lui apropiată, şi credea că era drept să mă întorc acasă la el.

Acasă. Cuvântul îi pluti în minte, tachinând-o cu evaziva lui promisiune de siguranţă.

Îşi strânse buzele, înăbuşind valul de durere. Ce bine ar fi fost dacă nu ar fi luat în seamă încercările fratelui ei de a o reţine, care îi întârziaseră plecarea cu luni întregi. Ar fi trebuit să ia pachebotul spre Anglia de îndată ce primise prima scrisoare a bunicului ei.

Maiorul Stanton încuviinţă.

— Mi-a spus asta. Mi-a mai spus şi că nu regreta nimic mai mult decât înstrăinarea de mama dumitale, şi îşi asuma toată vina. Cea mai mare dorinţă a sa era să te vadă înainte de a muri, şi numele dumitale a fost ultimul cuvânt pe care l-a rostit pe pământul acesta.

Un amestec confuz de emoţii se învolbură în pieptul lui Phoebe, strângând-o atât de tare, încât îşi plecă umerii ca să reziste. Se luptă cu el, respirând adânc şi tremurător. Când văzu câteva lacrimi nedorite curgându-i pe obraji, maiorul Stanton se ridică de pe scaun şi se aşeză lângă ea. Uluită, se îndepărtă până lovi braţul canapelei. Nu putea fi potrivit ca el să stea atât de aproape de ea, fără nicio însoţitoare în cameră.

— Îmi pare rău, murmură el cu o voce amabilă. Regret că te îndurerez, dar mă gândeam că voiai să ştii cu exactitate ce simţea Lord Merritt faţă de dumneata şi faţă de mama dumitale.

Dintr-un misterios buzunar interior, scoase o batistă şi i-o dădu. Ea o luă cu un suspin recunoscător, pe jumătate înăbuşit, şi îşi şterse cu grijă obrajii. Pânza albă ca zăpada îi mângâie pielea, mult mai fină decât prozaicele batistuţe de bumbac pe care le purta de obicei în buzunar. Batista lui avea o textură răcoroasă şi mătăsoasă, şi îi amintea de o eşarfă frumoasă şi veche, care fusese cândva a mamei ei.

Îşi mai tamponă o dată obrajii, dar, când încercă să îi înapoieze batista, el o îndesă în mâinile ei.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus, zise ea, înduioşată de compasiunea lui. Trebuie să mă scuzi. Numai efectele acestei călătorii mizerabile mă fac să mă port atât de prosteşte.

El se întinse şi îi luă mâna. Când simţi contactul, ea tresări.

— Nu cred că te porţi prosteşte, domnişoară Linville. A fost nevoie de tărie şi de curaj ca să părăseşti singurul cămin pe care l-ai cunoscut vreodată, şi te respect pentru asta.

Ea se zgâi la el, cu membrele cuprinse de o ciudată slăbiciune. Nu o slăbiciune cauzată de boală, ci una produsă de atingerea mâinii lui aspre şi de felul în care se adăpostea mâna ei în palma lui mare. Faptul că stătea la doar câţiva centimetri depărtare de el o făcea să se simtă delicată ca o pasăre colibri. Se simţea atrasă de el, de parcă ar fi putut să se bazeze pe el pentru rezolvarea tuturor problemelor. Nu era un sentiment care să îi placă.

— Îţi mulţumesc, îi răspunse, trăgându-şi mâna. Te rog să continui. Erai pe cale de a-mi spune care era relaţia exactă dintre dumneata şi bunicul meu.

Sclipirea amuzată din ochii lui reveni. Ea jură în tăcere să o ignore.

O ignoră, dar obrajii îi ardeau. Abilitatea lui de a o tulbura nu avea niciun sens. Nu avea cum să aibă de-a face cu trupul lui puternic şi cu faţa chipeşă sau cu atenţia cu care o studia. Era imună la asta şi fusese întotdeauna. Un bărbat ca maiorul Stanton nu putea fi atrăgător pentru ea. Era soldat, şi ea fusese educată ca un quaker. În ciuda amabilităţii lui, era un bărbat dur care îşi câştiga viaţa în modul cel mai dur cu putinţă.

— Sunt moştenitorul bunicului dumitale, spuse el în cele din urmă. Sunt al optulea conte de Merritt, prin linia directă de moştenitori de gen masculin din familia Stanton.

Ea clipi, confuză pe moment, apoi îşi dădu seama că el se prezentase ca maiorul Stanton pentru a reduce şocul produs de moartea bunicului.

— A fost amabil din partea dumitale să te gândeşti la mine cu atâta compasiune, domnule maior… Lord Merritt, spuse ea, străduindu-se să afişeze un zâmbet recunoscător.

El nu îi întoarse zâmbetul. De fapt, arăta ca un om care mai avea de transmis şi alte veşti proaste.

— Ce mai e? întrebă ea cu voce pierită.

El se strâmbă destul cât să îi facă inima să se strângă. „Tată bun din Ceruri”. Cât de rea putea deveni ziua asta?

Îşi îndreptă spatele. Orice ar fi fost, trebuia să înfrunte direct situaţia şi să facă tot ce putea ca să accepte totul cu credinţă. Din nefericire, credinţa avea prostul obicei de a o abandona, şi era posibil ca moartea bunicului ei să-i fi administrat o lovitură mortală.

— Trebuie să-mi spui, zise ea, încleştându-şi pumnii în faldurile rochiei.

El îi aruncă altă privire cercetătoare înainte de a scoate o scrisoare din buzunarul interior.

— Lord Merritt a scris asta pe patul de moarte. Mă gândisem să vorbesc cu dumneata despre dorinţele lui înainte de a ţi-o arăta, dar poate nu are rost să încerc să atenuez impactul cuvintelor lui.

Îi aruncă o privire încruntată şi resemnată şi îi dădu plicul, iar ea îşi dădu brusc seama cât de neplăcută trebuie să fi fost îndatorirea aceasta pentru el. Încerca să fie amabil cu ea, chiar dacă nu părea o calitate care să îl caracterizeze de obicei.

Cu degete tremurătoare, Phoebe desfăcu scrisoarea şi o întinse în poală. Păienjenişul cuvintelor se dovedi greu de citit, aşa că apropie de faţă bucata groasă de pergament. În timp ce absorbea cuvintele, aerul din plămâni îi deveni greu şi sângele din vene începu să curgă cu o viteză dureroasă. Îngrozită, o citi de trei ori. Dar, de fiecare dată, înţelesul refuză să se schimbe, oricât de greu încerca să răsucească vorbele, să le facă mai puţin bizare.

Acum, înţelegea tensiunea care îl învăluia pe maior ca o haină prost croită.

— De ce să fi vrut bunicul să mă căsătoresc cu dumneata? întrebă ea. Până azi, nici nu am ştiut că exişti.

Un muşchi din maxilarul lui începu să zvâcnească, şi ea îşi dădu seama prea târziu de cât de îngrozită trebuie să fi părut, ca şi cum nu şi-ar fi putut imagina nimic mai rău decât căsătoria cu el. Îşi dădu seama tresărind că se îndepărtase de el de parcă ar fi fost înfricoşată.

Ea îşi îndreptă din nou spatele, în grabă. Din nefericire, corectarea asta a poziţiei veni prea târziu.

— Domnişoară Linville, începu el cu o voce atent controlată, te asigur că nu e nevoie să te temi de mine. Nu sunt un căpcăun venit să te smulgă de lângă prieteni.

Ea închise ochii, umilită. Dar, chiar dacă ţinea ochii închişi, nu se simţea mai puţin stânjenită şi nu putea face situaţia aceasta să dispară.

— Ştiu. Deschise ochii şi îi înfruntă privirea scrutătoare. Numai că…

— Înţeleg. Şi voi încerca să îţi explic cât pot de bine dorinţele lui Lord Merritt. Trebuie să crezi că se gândea doar la bunăstarea dumitale.

Mintea ei alerga înnebunită de la un gând la altul.

— Trebuie să înţelegi că tot planul acesta e ridicol. Bunicul mai era în toate minţile când a scris asta?

Una din sprâncenele lui se înălţă cu o aroganţă pe care începea s-o recunoască. Îl ofensase, şi cum l-ar fi putut învinui? Era un bărbat care avea probabil femeile la picioare, nu săreau în sus îngrozite la ideea de a se căsători cu el. Ca să nu mai vorbim despre faptul că pusese la îndoială sănătatea mintală a bunicului ei.

— Pot să te asigur, răspunse el cu un mormăit care îi trimise fiori în şira spinării, că Lord Merritt era în toate minţile. L-am privit scriind asta, şi intenţia lui nu putea fi mai clară. De fapt, am discutat pe larg şi am ajuns la nişte concluzii cu privire la ce putea fi mai bun pentru dumneata după moartea lui Lord Merritt.

Ei doi discutaseră? Doi bărbaţi pe care nu îi întâlnise niciodată hotărâseră întregul curs al vieţii ei? Motivul principal pentru care părăsise America fusese dorinţa de a scăpa de controlul pe care încercaseră să i-l impună fratele ei vitreg şi comunitatea. Aşa că nu avea să suporte să i se dicteze ceva.

Flutură hârtia spre el.

— Scrisoarea asta întrece orice închipuire! Este…

— Imperioasă? o întrerupse el sec.

Mai degrabă, disperată. De parcă numai perspectiva

căsătoriei dintre ea şi maiorul Stanton ar fi putut să uşureze chinurile bătrânului pe patul de moarte. De fapt, scrisoarea bunicului ei o implora de-a dreptul să se căsătorească cu el.

Maiorul îi întoarse privirea, cu ochii lui de culoarea Atlanticului după o furtună din nord şi exact la fel de turbulenţi. Atitudinea lui rămânea însă rece şi controlată. Phoebe se întrebă ce l-ar fi *putut* face pe acest bărbat puternic să îşi piardă controlul.

Simţea însă că nu şi-ar fi dorit să afle.

În cele din urmă, el îi răspunse cu vocea răbdătoare pe care ar fi putut să o folosească faţă de un copil cu mintea înceată.

— Bunicul dumitale credea că ai nevoie de protecţia familiei. A adevăratei dumitale familii. Era foarte îndurerat din cauza vieţii pe care o duceai în America. Înţelesese din scrisori că erai nefericită. Lord Merritt nu putea suporta ideea că singura lui nepoată trăia viaţa mohorâtă şi obscură a unei persoane dependente de alţii.

Phoebe îşi muşcă buzele, iritată că îi dezvăluise bunicului atât de mult din nefericirea ei. Însă el fusese foarte deschis în scrisorile lui şi o încurajase să fie la fel de sinceră.

Maiorul Stanton se aplecă în faţă ca să îi capteze atenţia.

— În calitate de viitor conte de Merritt şi membru al familiei dumitale, am fost de acord cu judecata bunicului dumitale. Nimic din ce mi-ai spus astăzi nu mi-a schimbat părerea. Cel mai bine pentru dumneata ar fi să rămâi în Anglia, cu noi.

Strângând încă batista, Phoebe ridică mâna la gură, scormonindu-şi creierii în căutarea unui răspuns potrivit.

O undă de miresme exotice îi ajunse la nări, înviorătoare şi foarte masculină. Batista pe care o ţinea strâns purta mirosul bărbatului care îi stătea alături, şi i se păru ciudat de alinător. Apoi îi întâlni din nou privirea atentă, şi umilirea reveni. Era în parte vina ei că urâse viaţa în casa fratelui ei. Dacă ar fi fost o persoană mai bună – un quaker mai bun –, şi-ar fi acceptat fără îndoială soarta mai

cu lejeritate. Dar Phoebe era răzvrătită ca mama ei, aşa cum îi amintea George atât de des. Faptul că bunicul ei dezvăluise unui străin slăbiciunea ei morală o rănise profund.

— Iartă-mă, sir. Dar nu văd de ce ar fi treaba dumitale. Nu m-ai întâlnit până astăzi, şi cu siguranţă legătura noastră de rudenie e prea îndepărtată ca să însemne atât de mult.

— Nu sunt de acord. În orice caz, i-am dat lui Lord Merritt cuvântul meu solemn că mă voi îngriji de dumneata şi te voi proteja, fie că vei dori să te căsătoreşti cu mine, fie că nu.

Ce se aştepta să-i spună după declaraţia asta uluitoare? Se străduí să răspundă:

— Nu e necesar şi nici nu ar fi corect. Cu siguranţă trebuie să vezi că cea mai bună soluţie pentru mine e să mă întorc în America.

Fruntea lui se încreţi într-o încruntare, şi Phoebe îşi stăpâni un oftat. Era sătulă ca bărbaţii din viaţa ei – presupunea că maiorul se putea considera acum ca făcând parte din viaţa ei – să nu fie de acord cu deciziile ei. Şi se săturase de oamenii care îi aranjau viaţa de parcă ea ar fi fost o simplă piesă de mobilier.

Chiar dacă aranjamentul de acum coincidea cu dorinţa ei de a rămâne în Anglia.

— Domnule maior, eu…

Când el se întinse şi îi luă mâna, murmurul ei se stinse. Cu grijă, el îi desfăcu degetele şi îi luă batista, împăturind-o înapoi într-un pătrat perfect şi punându-i-o în poală înainte de a-i prinde din nou mâna.

Ea îl privea ţintă, buimăcită. Expresia lui agresivă se îmblânzise. El îi legănă mâna în mâna lui, apoi le aşeză pe amândouă pe genunchi. Căldura din palma lui părea să-i ardă mâna, şi de abia putea respira.

— Domnişoară Linville, nu te voi forţa să faci nimic contra voinţei dumitale, şi nimeni din familie nu o va face. Dar am făcut o promisiune unui muribund, şi am de gând să onorez această promisiune. O să-ţi mai cer să-ţi

aminteşti că el nu se gândea decât la siguranţa dumitale. Te iubea foarte mult şi voia doar ce e bine pentru dumneata.

O străfulgeră cu un zâmbet fermecător, atât de atractiv, încât, preţ de câteva momente, ea nu putu decât să-l privească clipind.

— Şi, când te-am cunoscut în cele din urmă, continuă el, am înţeles de ce a simţit o asemenea nevoie de a te proteja.

Ea se încruntă, neştiind sigur ce voia el să zică.

— Dar cu siguranţă nu vrei să te căsătoreşti cu mine, nu-i aşa? Ideea însăşi este… absurdă.

El ridică din umeri, de parcă asta nu ar fi contat.

— Nu pentru un om pe moarte, apăsat de vinovăţie şi teamă pentru singura lui nepoată. Un om de onoare nu putea să nu îi ia în seamă dorinţele.

Phoebe avu senzaţia că cineva o aruncase intenţionat într-un balon de săpun, şi nu mai putea ghici care era partea de sus şi care era cea de jos.

— Domnule maior Stanton, chiar vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ochii lui străluciră, cu o apreciere ironică.

— Nu te temi de mine, nu-i aşa? Da, arăt ca un urs bătrân călit în lupte, dar te asigur că, de fapt, sunt un tip foarte blajin.

Uluită, ea se zgâi la el. Oare cum putea să transforme totul într-o glumă?

— Bănuiesc că nu e adevărat, spuse ea cu toată demnitatea de care era în stare. Cu grijă, îşi trase mâna din mâna lui.

Hohotul lui de râs, profund şi masculin, o învălui şi îi devie furia într-un fel inexplicabil.

— Nu trebuie să te îngrijorezi. Nu îţi cer să te căsătoreşti cu mine. Îţi sugerez pur şi simplu să te gândeşti la dorinţele unui om bun, care a vrut mai presus de orice ca dumneata să fii fericită.

Ea îl cântări cu suspiciune. Instrucţiunile bunicului ei nu lăsau prea mult loc pentru îndoială atunci când venea

vorba despre sus-numitele dorinţe.

— Atunci, ce vrei *dumneata* de la mine?

— Motivul care stătea la baza tuturor dorinţelor lui Lord Merritt era să te ştie în siguranţă cu familia dumitale. A avut întotdeauna de gând să te ţină aici, în Anglia. Fiind un om de modă veche, e normal că mariajul să i se fi părut cea mai eficientă cale. Plănuise să se mute în reşedinţa de la Londra şi să te prezinte în societate, cu speranţa că aveai să găseşti un soţ acceptabil. Din nefericire, soarta a intervenit. Când a înţeles că nu va mai trăi destul cât să îşi îndeplinească planul, a trecut la cea mai bună dintre opţiunile rămase. La mine.

Ultimul cuvânt fu îmblânzit de un zâmbet depreciativ, dar Phoebe nu se lăsă înşelată. Maiorul i se părea un bărbat care ar fi făcut orice ca să-şi păstreze onoarea, şi promisiunea făcută la patul unui muribund i se părea probabil o datorie de onoare.

— Orice discuţie despre căsătoria dumitale cu mine sau cu altcineva e prematură, continuă el. Dar am fost de acord să am grijă de siguranţa dumitale şi să mă îngrijesc de toate nevoile aşa cum s-ar fi îngrijit bunicul dumitale. Şi exact asta am de gând să fac.

Declaraţia asta o făcea să se simtă o obligaţie nedorită, şi probabil asta şi era.

— Nu am nevoie de cineva care să se îngrijească de mine, ripostă ea cam răstit.

— Bunicul dumitale nu a fost de acord, şi nici eu.

— Îţi mulţumesc pentru consideraţia pe care mi-o arăţi, sir, zise ea mecanic, dar nu e necesară.

El se dădu înapoi.

— Nu a fost foarte abil din partea mea, nu? Îmi cer scuze. Mătuşa Georgie îmi spune adesea că am subtilitatea unui taur în atac.

Phoebe nu avea habar cine era mătuşa Georgie, şi nici nu conta.

— Chiar şi aşa…

El o întrerupse, atingându-i buzele cu un deget. Ea sări ca arsă când simţi uşoara căldură, cu ochii mari de

uimire.

— Domnişoară Linville, nu vrei măcar să îţi cunoşti familia înainte de a lua vreo decizie? Pot să te asigur că nu te vor respinge.

Ea făcu tot ce putu ca să ignore furnicătura din buze şi îi privi atent faţa, încercând să afle adevărul. Stomacul i se transformase într-un ghem de îndoială şi îngrijorare.

— Eşti sigur?

Strălucirea tulburătoare şi mult prea atractivă din ochii lui reveni.

— Dacă sunt sigur că nu te vor respinge? Fără pic de îndoială.

— Oh, respiră ea, permiţându-şi în cele din urmă să se gândească la faptul că avea să cunoască familia mamei ei. Atunci, dacă nu mă întorc în America…

Sclipirea triumfătoare din ochii lui o făcu să se oprească brusc. Ridică mâna.

— Asta nu înseamnă că sunt de acord, dar, dacă nu mă întorc chiar acum în America, ce voi face? Nu pot rămâne pentru totdeauna la doamna Poole, iar doamna Tanner va pleca în curând să îşi viziteze rudele din nord.

De cum rosti cuvintele, îşi dădu seama în ce situaţie dificilă se afla. Cum se putea lăsa la mila unei familii pe care nu o întâlnise niciodată şi care avea să o privească, fără îndoială, ca pe o rudă îndepărtată, ciudată şi incomodă? Gândul că ar fi putut fi o povară pentru ei o făcu să se crispeze.

Inspiră adânc, ca să capete curaj.

— Nu, maiorule. Îţi mulţumesc pentru amabilitate, dar cred că e mai bine să mă întorc în America. Sunt sigură că doamna Tanner mă va ajuta să fac aranjamentele. Mai bine să se întoarcă la familia pe care o cunoştea decât să rişte respingerea urâcioasă, inevitabilă.

El o studie.

— Atât de dornică eşti să te întorci?

Ea se zgâi la chipul lui – la fiecare trăsătură colţuroasă, frumoasă, plină de hotărâre – şi simţi cum hotărârea ei fragilă şi tremurătoare începea în sfârşit să se

prăbuşească. Era nedrept din partea ei, dar gândul de a se întoarce la fosta viaţă o umplea de o melancolie apăsătoare.

— Nu, şopti ea. Nu sunt.

— Atunci, e stabilit. Nu te vei mai întoarce, decretă el atât de calm, de parcă ar fi discutat despre preţul unui ou.

Ea se zbârli, sfâşiată între ruşinea că el îi vedea slăbiciunea şi furia că el putea trata situaţia ei nefericită într-un mod atât de uşuratic.

— Şi cum vom rezolva asta? întrebă ea acru. Trebuie să-mi mai dai un răspuns.

Sprâncenele lui se ridicară auzindu-i accentul, şi ea aproape gemu. Mama ei insistase întotdeauna să vorbească engleza foarte corectă a regelui, iar Phoebe vorbea cu accentul specific quakerilor numai atunci când era supărată sau îşi pierdea cumpătul. Era un obicei enervant şi o mare ironie a sorţii.

— Ei bine, răspunse el, încercând să nu râdă, de fapt, am un răspuns. Se numeşte Lady Stanton şi de abia aşteaptă să te cunoască.

Capitolul 3

Phoebe Linville îşi ridică spre el ochii mari, aurii şi plini de îngrijorare. Ochii aceia şi gura ei de un trandafiriu voluptuos erau singurele pete de culoare de pe faţa ei palidă. Lucas nu se aşteptase ca o mică slăbănoagă, quaker şi prost îmbrăcată să aibă o gură atât de ispititoare. Era nepotrivită şi îi inspira tot felul de gânduri pe care nu ar fi trebuit să le aibă, mai ales având în vedere împrejurările stânjenitoare.

Cererea lui în căsătorie, precaută şi dictată de simţul datoriei, o îngrozise, desigur, şi el bătu în retragere aproape imediat. Îi jurase solemn bătrânului conte că urma să aibă grijă de domnişoara Linville, dar îi spusese clar vulpoiului

ticălos că problema căsătoriei rămânea o chestiune deschisă. Merritt era disperat să aranjeze viitorul fetei, aşa că acceptase compromisul scrâşnind din dinţi – cu condiţia ca Lucas să se gândească la propunere, dacă fata era de acord. Ca să-l împace pe muribund şi să-i arate respect, Lucas încuviinţase.

Însă, din ce se vedea, Phoebe nu era nici pe departe de acord. Se părea că ideea căsătoriei îi era complet străină şi o deconcerta la fel de tare pe cât îl deconcertase pe el planul căsătoriei cu o ţărancă quaker din America.

Când o văzuse pe Phoebe intrând în sufrageria doamnei Poole, temerile lui Lucas se confirmaseră. Era destul de mărunţică, prea slabă şi prost îmbrăcată, având o îngrozitoare rochie care stătea pe ea ca un sac. Părul ei des şi întunecat era strâns într-un coc neîngrijit şi neatrăgător. Gândul că o biată fiinţă atât de amărâtă ar fi rezistat haitei de lupi din care era formată înalta societate sau căsătoriei cu el era nebunesc.

Dar întrevederea care urmase îl surprinsese. Deşi veştile nefericite o năuciseră la început, descoperi că avea un foc lăuntric. O inspecţie mai atentă îi arătase că, sub rochia de modă veche, de un maro-gălbui, se ascundea o siluetă încântătoare. Era evident că aspectul ei fragil se datora bolii recente. Odihna, mâncarea bună englezească şi îngrijirile materne ale mătuşii Georgie aveau să îndrepte în curând asta.

Însă avea să-i ia mai mult timp să-şi revină după şocul pe care îl avusese din cauza *lui.*

Acum, în timp ce îl privea ţintă, buzele lui Phoebe se desfăcură şi limba ei trandafirie şi drăguţă trecu rapid peste ele. Un fior fierbinte îi fulgeră zona dintre coapse, şi trebui să suprime cu tărie o pulsaţie surprinzătoare şi ridicolă de dorinţă. O făcu imaginându-şi hohotele de râs ale prietenilor dacă ar fi aflat că se gândise în mod serios să se căsătorească cu femeie quaker modestă.

— Cine e Lady Stanton şi care e relaţia ei cu mine? întrebă nesigură Phoebe. De ce ar trebui să fie dispusă să mă primească în casa ei, pe nepusă masă?

Avea o voce catifelată şi plăcută care atenua în parte exprimarea ei cam prea directă. Combinaţia i se părea interesantă.

— Lady Stanton e căsătorită cu generalul Sir Arthur Stanton, care e unchiul meu şi al doilea fiu al celui de-al doilea fiu al lui Robert Stanton, al cincilea conte de Merritt. Bunicul meu a fost primul fiu din linia aceasta, în timp ce bunicul dumitale era urmaşul direct al lui Robert, prin fiul său cel mai mare. De vreme ce bunicul dumitale a murit fără moştenitori, titlul ajunge la mine, prin cel de-al doilea fiu al lui Robert.

Ochii fetei se înceţoşară, cu un amestec de oboseală şi străduinţa de a desluşi păienjenişul complicat al relaţiilor din familia Stanton.

— Nu trebuie să te îngrijorezi din pricina asta. Trebuie să ştii doar că eşti într-adevăr înrudită cu familia noastră prin mama dumitale şi mai mult decât bine-venită în casa generalului şi a doamnei Stanton. De fapt, în calitate de cap al familiei, unchiul meu a insistat asupra acestui lucru.

Nu se obosi să adauge că generalul îi ordonase să o aducă pe domnişoara Linville imediat acasă şi să nu o mai lase în compania acelor *blestemaţi fanatici religioşi.*

— Sunt recunoscătoare că Lady Stanton vrea să mă întâlnească, zise Phoebe, cu o voce puţin cam disperată.

Nostalgia pe care fata încerca să o ascundă îi ajunse drept la inimă, şi îi zâmbi liniştitor.

— M-a instruit cu stricteţe să te aduc acasă cu mine chiar în după-amiaza asta.

Uluită de această veste, ea se ridică brusc de pe sofa, ciocnindu-se de masă. Când o văzu legănându-se, Lucas se ridică repede să o ajute. Degetele lui îi cuprinseră încheietura subţire, şi îi simţi oasele delicate şi fragile sub lâna groasă a rochiei.

— Phoebe, zise el, folosindu-i intenţionat prenumele, stai jos înainte să cazi. Doamna Tanner o să-mi taie capul dacă ţi se întâmplă ceva.

Era timpul ca fata să înţeleagă că *făcea parte* din familia lui şi că el urma să aibă grijă de ea.

Ea roşi, şi trandafiriul îi urcă în sus, pe oasele delicate ale obrajilor. Reacţia aceasta o făcu să pară tânără şi vulnerabilă. El simţi un imbold puternic şi trebui să reziste eroic ca să nu o cuprindă într-o îmbrăţişare protectoare. În timp ce ea se aşeza cu grijă din nou pe canapea, nu putu să nu îi observe protuberanţele sânilor întinzându-i corsajul simplu. Avea o siluetă atrăgătoare – prea subţire, dar cu câteva curbe deosebit de ispititoare. Nu pentru prima dată de când intrase în acea încăpere, Lucas văzu că ar fi avut unele avantaje dacă ar fi luat-o pe Phoebe de soţie. Era drăguţă şi modestă, dar cu un foc ascuns. Ar fi pariat că, fiind crescută în religia quakerilor, nu ar fi putut spune o minciună nici dacă ar fi trebuit să-şi salveze viaţa.

Exact opusul lui Esme Newton, prima şi ultima lui dragoste.

— Nu am cum să plec în după-amiaza asta, protestă ea. Oricât de mulţumită aş fi de oferta generoasă pe care mi-a făcut-o Lady Stanton, trebuie să recunoşti cât de nepotrivită ar fi plecarea mea subită din casa asta. Doamna Tanner ar fi necăjită.

El zâmbi, amuzat de discursul ei bizar. Lumea bună ar fi spus că era o necioplită, dar, cu cât conversa mai mult cu ea, cu atât mai atras era de manierele ei. Spunea exact ce gândea, o calitate pe care o găsise la soldaţii pe care îi comandase înainte, dar care lipsea dureros din noua lui viaţă de pair.

Chiar şi aşa, era evident că fata trebuia tratată cu mult tact. Deşi era plină de pasiune, suferea din cauza epuizării şi a şocului. Dacă o presa prea tare, risca să se prăbuşească.

— Bineînţeles că nu, replică el calm. E de înţeles că vrei să rămâi cu prietena ta până pleacă în excursia ei spre nord. Pleacă peste câteva zile, nu? Asta ar trebui să-ţi ofere destul timp ca să te dezmeticeşti. Şi nu există niciun motiv de a nu-l cunoaşte pe general şi pe Lady Stanton până atunci. Ca să te obişnuieşti cu ei mai întâi, înainte de a te muta.

Şi îi adresă zâmbetul lui cel mai convingător, cel care

adusese multe femei frumoase în patul lui. Phoebe însă păru neimpresionată. Ori îşi pierdea talentul, ori tinerele doamne quaker inocente erau imune la genul acesta de farmec.

„E timpul să trec la artileria grea”.

— Phoebe, îţi înţeleg ezitarea, dar înstrăinarea mamei tale a fost o sursă de sinceră durere pentru noi toţi, şi prezenţa ta ar vindeca această rană.

Era o exagerare. Nu fusese decât vag conştient de existenţa acestei verişoare îndepărtate înainte ca bătrânul conte să îi impună răspunderea faţă de ea. Dar mătuşa Georgie şi generalul erau amândoi dornici să o primească, şi, de vreme ce punctul sensibil al lui Phoebe era clar dorinţa evidentă de a se întâlni cu familia mamei ei, avea intenţia să îl exploateze cât se putea de bine.

Pentru propriul ei bine, normal. De ce să se întoarcă la o viaţă amărâtă în America, dacă putea trăi în confort cu familia Stanton?

Dorinţa arzătoare din ochii ei îi spuse că nimerise drept la ţintă.

— Lady Stanton a fost foarte legată de mama ta, adăugă el. Ştiai asta? A prezentat-o în societate, în primul ei sezon la Londra.

— Nu, şopti Phoebe. Mama nu mi-a spus niciodată asta. Cred că era dificil pentru ea să vorbească despre familia pe care o lăsase în urmă în Anglia.

Dar, văzând expresia de pe faţa lui Phoebe, Lucas ar fi pariat că Elspeth Linville spusese destul cât să aţâţe interesul fiicei sale.

— O să-ţi povestească Lady Stanton despre asta, o asigură el. O să te vizitez mâine după-amiază şi o să te conduc la reşedinţa Stanton. Să zicem la ora trei?

Arăta atât de tânără şi de inocentă când îşi trăgea buza de jos între dinţii ei mărunţi şi albi. Alt fior de căldură sexuală trecu prin el. Phoebe Linville era mult mai interesantă decât crezuse la început, şi, dintr-odată, i se păru că era neapărată nevoie s-o ţină la Londra – atât pentru că îi promisese bunicului ei, cât şi pentru că ea ar fi

putut să fie ceea ce căuta el, până la urmă.

Îi întâlni privirea. Ochii ei păreau să arate tot ce simţea, o însuşire pe cât de atractivă, pe atât de utilă.

— Şi dacă nu mă plac?

El se întinse şi o luă de mână, simţind un mic fior de triumf când ea nu şi-o retrase.

— Asta ar fi imposibil. Dar îţi dau cuvântul meu că, dacă ajungi până la urmă la concluzia că nu te potriveşti cu viaţa din Londra, eu însumi te voi însoţi înapoi în America.

Ochii ei se făcură mari de mirare.

— Ai face asta?

— Aş face-o, într-adevăr.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet sincer, atât de fascinant, încât îl ului. Dacă scăpa de deghizarea aceea de quaker, toţi libertinii din Londra aveau să fie la picioarele ei.

Iar Lucas ştiu, cu dezagreabilă siguranţă, că pentru el nu avea să fie o perspectivă plăcută.

— Mulţumesc, domnule maior! exclamă ea uşurată. Nu voi uita cât de bun ai fost şi cât de dezinteresat te-ai purtat cu mine.

— E o onoare să te ajut.

— În cazul acesta, voi fi foarte fericită să o cunosc pe Lady Stanton. Şi sunt sigură că doamna Tanner va fi de acord cu ziua de mâine.

Privind-o cum strălucea, Lucas se simţi şi mai satisfăcut. Era dulce, inocentă şi foarte docilă, şi nu se îndoia că până la urmă avea s-o poată convinge să facă ce voia el – cu blândeţe, desigur. Nu voia să îi zdrobească spiritul, pentru că până şi un soldat înăsprit ca el putea să-şi dea seama că era un lucru delicat.

Da, Phoebe Linville nu semăna deloc cu Esme. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai sigur era că ea ar fi putut fi antidotul pentru a scăpa de femeia care fusese cândva centrul lumii lui, dar care îi distrusese viaţa.

Capitolul 4

Trăsura se hurducă peste un făgaş, săltând-o pe Phoebe, care se ţinea strâns de cureaua de piele. Maiorul Stanton – sau Lord Merritt, cum trebuia să îl numească de acum chiar şi în gând – îi zâmbi de pe cealaltă banchetă, şi, chiar dacă săltau pe străzile pavate cu piatră ale Londrei, trupul lui solid rămânea nemişcat.

Oricum, nu ar fi avut cum să-şi facă rău. Părea ceva imposibil, adăpostită cum era în coconul de catifea şi piele al trăsurii de oraş a lui Lord Merritt. Phoebe nu călătorise niciodată într-un vehicul atât de luxos, şi trebui să-şi înfrângă pornirea de a mângâia brocartul roşu pe care stătea*. Încerca* din răsputeri să se simtă vinovată pentru că se bucura de nişte plăceri atât de pământeşti, dar nu reuşea să se concentreze îndeajuns.

— Sper că ai dormit bine noaptea trecută, Phoebe, zise Lord Merritt. Îmi imaginez că Londra e puţin mai zgomotoasă decât locurile cu care eşti obişnuită.

— Da, dar sunt sigură că mă voi obişnui şi cu asta. Spera, oricum. Londra era un vacarm de zgomote, multe dintre ele neplăcute. Ea crescuse în tăcere, atât din cauză că locuia la ţară, cât şi pentru că Prietenii cultivau Tăcerea[4]. Pacea şi liniştea din colţul lor de ţară nu o iritau, dar, în timpul multor adunări şi la ocaziile de rugăciune tăcută din familie, se trezise cu gândurile aiurea, iar trupul ei o trădase prin crize acute de neastâmpăr.

— Adevărata tăcere este odihna minţii, intona George, citându-l pe William Penn cu o voce încărcată de dramatism. E hrănitoare şi odihnitoare pentru spirit, după cum e somnul pentru trup.

Phoebe nu înţelesese până atunci această maximă.

Ochii lui Lord Merritt aveau o sclipire amuzată, de parcă ar fi putut vedea dincolo de falsa ei veselie. Avea abilitatea deconcertantă de a-i citi expresiile şi de a-i ghici gândurile. Oricum, nu era nevoie de multă pătrundere ca să-ţi dai seama că petrecuse o noapte de nesomn, pentru

4 Quakerii se numeau şi Societatea Religioasă a Prietenilor, iar serviciul lor de închinare era predominant tăcut, (n.tr.)

că era palidă şi avea ochii încercănaţi de oboseală, îngrozită de înfăţişarea ei, Phoebe îşi pusese cea mai bună rochie şi îi permisese Agathei să îi împodobească buclele proaspăt spălate cu
0 frumoasă panglică albastră.

Îşi ciupise chiar şi obrajii ca să le dea puţină culoare, pentru că nu îi plăcea să apară în faţa lui Lord Merritt sau a rudelor ei din Londra arătând ca o biată fetişcană de la ţară. Atât doamna Tanner, cât şi doamna Poole o priviseră şocate când intrase în sufragerie, dar Lord Merritt îi adresase un zâmbet atât de aprobator, încât Phoebe jurase în tăcere să petreacă cincisprezece minute în plus înainte de a se culca meditând la păcatul vanităţii şi al falsei mândrii.

Un moment privirea lui rătăcea pe trupul ei, apoi se odihnea pe faţă, cu acelaşi zâmbet. Ea stătea foarte dreaptă pe pernele de catifea, hotărâtă să nu se foiască precum o şcolăriţă indisciplinată.

— O să te obişnuieşti cu zgomotul, zise el. Destul de curând, nici nu o să-l mai observi măcar.

— Voi aştepta cu mare nerăbdare ziua aceea.

El răspunse cu un hohot de râs profund şi răguşit, iar ea se încălzi, fiind cuprinsă de furnicături. Îi zâmbi slab şi privi hotărâtă pe geam, decisă să controleze reacţiile pe care i le provoca el. Cu siguranţă confuzia şi nefericirea din ultimele zile o făceau să reacţioneze într-un mod atât de ciudat.

Moartea bunicului *fusese* o lovitură teribilă, dar bărbatul care stătea în faţa ei transformase disperarea în speranţă. Mai avea de trecut un singur obstacol, şi toate întrebările ei aveau să primească în cele din urmă un răspuns. Oare familia Stanton avea să fie cu adevărat dispusă să primească o rudă sărăcită şi necunoscută? Spera că da, pentru că perspectiva de a se întoarce la viaţa ei mohorâtă din America o umplea de tristeţe.

Inspirând adânc, îşi apăsă mâna pe abdomen. Lord Merritt o văzu şi se lansă într-un comentariu vesel referitor la diferitele puncte de reper pe lângă care treceau în

călătoria lor spre Mayfair. În ciuda nervilor ei, începu să se distreze. El avea talent la descrieri şi părea să ştie multe despre istorie şi arhitectură. Nu crezuse că un militar ar fi putut să ştie atât de multe despre oraşul pe care îl priveau pe geamul trăsurii.

Îl studie cum stătea în faţa ei, arătându-i în treacăt scenele interesante. La început, îl crezuse arogant şi intimidant, dar o surprinsese cu mintea lui bine informată şi compătimirea lui practică. O făcea să se simtă nervoasă, pentru că nu era obişnuită cu bărbaţii ca el. Era soldat şi un aristocrat bogat şi puternic. Dur, chipeş şi, din cât îşi dădea seama, cu o încredere jignitor de mare în propria lui persoană. Cât se poate de deosebit de un quaker.

Desigur, avea să ignore instrucţiunile bunicului de a se căsători cu el. Motivul care îl făcuse pe Lord Merritt să fie de acord cu aceste instrucţiuni era o problemă care o ţinuse trează mare parte din noapte. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că răspunsul era exact cel pe care i-l dăduse el – se simţise obligat să respecte ultima dorinţă a bunicului ei. De ce altceva s-ar căsători un pair bogat şi chipeş cu o fată bătrână banală, fără un ban şi quaker pe deasupra?

Lord Merritt îşi întrerupse monologul şi o privi ţintă.

— S-a întâmplat ceva, Phoebe?

— Ah… nu, deloc, sir. De ce întrebi?

— Aveai o faţă ciudată. Nu te simţi bine?

Ea îşi înăbuşi un oftat. De ce presupunea toată lumea că era mereu la un punct de a se prăbuşi?

— Ba da.

El încuviinţă cu înţelepciune şi o bătu liniştitor pe mâinile înmănuşate.

— Mă aşteptam ca toate hurducăturile astea să îţi facă rău la stomac. Nu trebuie să te îngrijorezi, aproape am ajuns la reşedinţa Stanton.

Nu pentru prima dată, Phoebe îşi dori să poată înjura. Unele dintre cuvintele interesante pe care le auzise de la marinari în călătoria pe mare s-ar fi potrivit foarte bine. În schimb, reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Eşti prea amabil, Lord Merritt.

El o privi cu îndoială, dar, din fericire, ajunseseră, şi asta puse capăt exprimării îngrijorărilor.

Dând la o parte iritarea, Phoebe inspiră nervos şi aşteptă să fie lăsate scările trăsurii. Lord Merritt îşi întinse picioarele lungi, plecă uşor capul şi păşi pe trotuar. Apoi o ajută cu grijă şi pe ea, în timp ce Phoebe se uita cu gura căscată la clădirea din faţa lor.

Se agăţă de braţul lui musculos şi privi uriaşa şi impunătoarea reşedinţă de oraş. Scurta călătorie pe străzile Londrei nu o făcuse să-i fie rău, dar toată marmura aceea strălucitoare, geamurile lustruite şi armăturile din alamă scânteietoare o ameţiră destul de tare.

— Nu fi nervoasă, murmură el. Toată lumea te va iubi.

— Lord Merritt, nu ai de unde să ştii asta, ripostă ea, urându-şi tremurul din glas. Nu se considerase niciodată laşă, dar, în momentul acela, îşi dori să-şi pună coada pe spinare şi să o şteargă.

— Aş vrea să nu-mi mai spui *Lord Merritt* cu vocea asta mohorâtă, zise el în timp ce o conducea spre reşedinţa Stanton. Mă face să cred că ai vrea să-mi tragi una.

Ea îi aruncă o privire nesigură. Ochii lui o priviră râzând, şi un zâmbet şovăielnic ridică colţurile gurii ei. În alte împrejurări, ar fi fost tentată să-l dojenească, dar metoda lui funcţionă. Nervii ei începură să se liniştească.

Până când el bătu şi uşa de un alb strălucitor se deschise. Gura lui Phoebe se uscă la vederea unui lacheu vânjos, îmbrăcat într-o livrea colorată şi bogat împodobită. Fu de ajuns să îi observe măreţia ca să se simtă exact ca o verişoară săracă de la ţară.

„Zorzoanele de la hainele bogaţilor ar fi de ajuns ca să îi îmbrace pe toţi săracii goi”.

Maxima aceasta a quakerilor îi veni în minte, liniştind-o. Fusese obligată să memoreze toate citatele acestea, şi i se păruse întotdeauna fără rost, dar, măcar o dată, munca aceea plictisitoare slujea unui scop practic. Toţi bărbaţii şi toate femeile erau egali în faţa lui Dumnezeu, şi asta includea familia Stanton.

Înălţă capul şi îi adresă lacheului un zâmbet strălucitor. Acesta clipi rar, ca o bufniţă uriaşă, apoi se înclină şi făcu un pas înapoi. Lord Merritt o strânse de cot.

— Gata?

— Gata.

Trecură pragul unui hol de intrare spaţios şi frumos, cu o scară mare, care se înălţa într-o spirală graţioasă spre etajele de sus. Câteva tablouri enorme ale unor bărbaţi şi femei, în costume elaborate din vremuri de mult apuse, ocupau spaţiul dintre duşumea şi lambriu. Portretele strămoşilor Stantonilor, presupuse ea. Care fuseseră şi strămoşii ei. Nu putu să nu îi privească fix, sperând să vadă o asemănare cu mama ei.

Un bărbat vârstnic, demn şi îmbrăcat într-un costum negru şi sobru, ieşi dintr-un alcov de sub scări.

— Lord Merritt, zise el, e o plăcere să vă văd.

— Tolliver, mereu tare ca fierul, replică Lord Merritt zâmbind uşor. Aceasta este domnişoara Linville, tânăra rudă a generalului şi a doamnei Stanton. În curând, va veni să locuiască aici, şi sper să ai grijă de ea. Verişoară Phoebe, acesta e Tolliver, majordomul unchiului meu. E cu familia de când îmi amintesc şi îi cunoaşte toate dedesubturile necurate.

Phoebe clipi, dar majordomul primi gluma lui Lord Merritt fără să înalţe măcar una din sprâncenele lui albe. În schimb, cu demnitate precisă şi formală, îi ură bun venit printr-o reverenţă.

— Domnişoară Linville, sunt la dispoziţia dumneavoastră. Trebuie să îmi spuneţi neapărat dacă vă pot ajuta în vreun fel.

Ea nu avea habar cum să răspundă la un salut atât de elegant, rostit de un servitor în slujba unui aristocrat, de vreme ce puţinii servitori din casa fratelui ei erau trataţi în general ca şi cum ar fi făcut parte din familie. Cu siguranţă ar fi fost nepoliticos să nu spună nimic.

— Vă mulţumesc, domnule Tolliver, zise ea, înclinându-se uşor.

Ochii majordomului ieşiră din orbite.

„La naiba!”

Umerii laţi ai lui Lord Merritt se cutremurară de un râs înăbuşit. Se părea că nu avea să fie ultima ocazie în care îl amuza cu boacănele ei sociale.

— Nu-ţi face griji, şopti el în timp ce majordomul se întoarse şi deschise nişte uşi glisante. O să-şi revină în curând din şoc. În plus, eşti foarte atrăgătoare azi, mai ales cu panglica aceea în păr. Tolliver nu a putut rezista niciodată unei fete drăguţe. Dacă mă gândesc mai bine, nici eu.

Ultima propoziţie o murmură exact la urechea ei. După ce îi aruncă o privire mustrătoare – care îl făcu să zâmbească larg –, îşi potrivi un zâmbet pe faţă şi îi permise să o conducă într-o sufragerie cu tavanul înalt, plină de lumânări. În ciuda enervării, îşi încleştă degetele pe braţul lui, ţinându-se de el de parcă ar fi fost un port sigur pe o mare furtunoasă.

Patru oameni se ridicară să îi întâmpine. Femeia mărunţică şi demnă, cu părul alb ca zăpada, era în mod evident Lady Stanton, iar domnul bătrân cu sprâncenele fioroase, uşor adus de umeri, trebuie să fi fost generalul Stanton.

Celălalt bărbat şi femeia, cu câteva zeci de ani mai tineri, o surprinseră pe Phoebe. Erau amândoi înalţi şi izbitor de frumoşi. Bărbatul cu părul auriu avea un aer familiar şi semăna foarte bine cu Lord Merritt. Femeia de lângă el avea un păr bogat, negru şi lucios, şi un chip şi o siluetă care atrăgeau probabil atenţia fiecărui bărbat care o întâlnea. Deşi bărbatul părea trufaş şi cu nasul pe sus, femeia o studie cu o curiozitate sinceră şi prietenoasă.

Femeia mai vârstnică vorbi prima, îndreptându-se spre Phoebe cu mâna întinsă.

— Draga mea copilă, zise ea cu un zâmbet afectuos, nu pot să-ţi spun cât suntem de fericiţi să te avem în sfârşit cu noi la Londra.

Phoebe aruncă o privire spre Lord Merritt. El încuviinţă uşor. Aşa că ea se plecă într-o reverenţă adecvată, sigură că de data asta proceda cum trebuia.

— Mătuşă Georgie, zise Lord Merritt, aceasta este domnişoara Phoebe Linville.

Lady Stanton o cuprinse într-o îmbrăţişare delicată, mirosind a lavandă.

— Bine ai venit în Anglia, copila mea. Am aşteptat atât de mult ziua asta.

Phoebe o strânse în braţe, pentru că i se pusese un nod în gât şi nu putea răspunde.

— Mulţumesc, Lady Stanton. Sunt foarte fericită să fiu aici.

Lady Stanton plescăi vioaie din limbă.

— Fără titluri, draga mea. Poţi să-mi spui mătuşa Georgina sau mătuşă Georgie, cum îmi spune derbedeul acesta de nepot. Nu ţinem la formalităţi în cadrul familiei, şi e evident că tu eşti o Stanton, exact ca scumpa ta mamă.

— Ţi-am spus, necredincioasă mică, murmură Lord Merritt.

Phoebe îl ignoră.

— Mulţumesc, mătuşă… mătuşă Georgie, bolborosi ea.

Femeia vârstnică zâmbi.

— Vino să-ţi cunoşti unchiul. Era nerăbdător să te întâlnească.

Phoebe se îndoia de asta, având în vedere expresia severă întipărită pe trăsăturile colţuroase ale unchiului ei. Chiar şi sprâncenele lui de un cenuşiu de fier păreau a se zbârli cu o feroce viaţă proprie. Dar, spre surprinderea ei, el îi luă mâna şi o bătu uşurel şi părinteşte.

— Ei bine, domnişoară Phoebe, era şi timpul să ne cunoaştem. Nu înţeleg ce a avut în cap ticălosul acela bătrân de Merritt lăsându-te să lâncezeşti în mlaştina aceea colonială. Ar fi trebuit să te aducă acasă în minutul în care a murit tatăl tău. Foarte nepotrivit.

Phoebe încremeni, neştiind ce să răspundă. O parte din ea era ofensată de dragul bunicului ei, dar altă parte nu putea să nu admită că el avea dreptate.

— Într-adevăr, Arthur, interveni mătuşa Georgie, nu cred că e momentul potrivit pentru a scoate la iveală rufele

vechi şi murdare ale familiei. Phoebe, salută-ţi unchiul, apoi te voi prezenta noilor tăi verişori.

Phoebe începu să facă altă reverenţă, dar bătrânul o cuprinse într-o îmbrăţişare atât de viguroasă, că o făcu să scoată un sunet ascuţit.

— Suntem fericiţi cu toţii să te avem aici, fetiţo, murmură el la urechea ei. Favoriţii lui, deşi îi gâdilară obrazul, aşa cum o gâdilau favoriţii tatălui ei, pe când era fetiţă mică şi îl îmbrăţişa. Sperăm că vei rămâne la noi foarte mult timp.

Vederea ei se înceţoşă dintr-odată, şi ea îi întoarse automat îmbrăţişarea. Poate că salutul lui fusese cam morocănos – şi destul de insultător la adresa bietului bunic dar trecuse mult timp de când nu o mai îmbrăţişase nimeni cu un entuziasm atât de sincer. Se agăţă de el, simţind un val de recunoştinţă. Mătuşa Georgie o atinse uşurel pe umăr, aducând-o înapoi la realitate. Roşind, se trase îndărăt, zâmbindu-i sfioasă unchiului ei. Ochii lui scânteiară cu o strălucire suspectă, şi îşi drese glasul tuşind tare.

— Destul cu prostiile astea, domnişoară! exclamă el. Salută-ţi verii. O să avem o discuţie tihnită mai târziu, după ce o să te odihneşti. Pari gata să cazi în nas, şi nu e de mirare după toate lucrurile prin care ai trecut.

Ea îi zâmbi strâmb, apoi se întoarse să îşi cunoască celelalte rude.

— Phoebe, zise mătuşa Georgie, acesta e nepotul meu, marchizul de Silverton, şi ea e soţia lui, Lady Silverton.

Ea ridică privirea spre cuplul care inspira veneraţie. Amândoi erau înalţi şi graţioşi, şi chiar şi ea îşi dădea seama că erau îmbrăcaţi după ultima modă. Deşi o priveau amândoi binevoitori, nu se simţise niciodată mai stângace şi mai provincială.

— Lady Silverton, reuşi ea să spună, sunt foarte fericită să vă cunosc.

Femeia cea înaltă îi adresă un zâmbet de bun venit şi îi luă mâna.

— Dragă Phoebe, când suntem între noi, nu ţinem la

formalităţi. Trebuie să îmi spui Meredith. Şi nu te teme să îi spui soţului meu pe nume, care e Stephen. Îi aruncă o privire zâmbitoare. Sau Silverton, dacă îţi e mai comod. Poate fi destul de intimidant, şi chiar şi eu trebuie să lupt uneori cu imboldul de a face o reverenţă în faţa lui.

Lord Silverton scoase un sunet ironic, dar lui Phoebe îi era uşor s-o creadă. Îl privi, întrebându-se dacă avea să se poată simţi vreodată comod în compania unei fiinţe atât de magnifice. Dar apoi el zâmbi, şi efectul fu uluitor. Când zâmbea, Lord Silverton era bărbatul cel mai chipeş pe care îl văzuse vreodată.

Cu excepţia lui Lord Merritt, bineînţeles, care stătea în momentul acesta în spatele micului lor cerc şi părea iritat. Înainte de a putea înţelege despre ce era vorba, Silverton îi luă mâna şi o sărută uşor. Familiaritatea acestui gest o făcu să roşească, dar presupunea că era mai bine să se obişnuiască cu asta, de vreme ce toţi bărbaţii din Londra păreau să ţină la acest obicei.

— Soţia mea dorea foarte mult să te cunoască, zise el cu o voce profundă care semăna foarte bine cu vocea lui Lord Merritt. Asemănarea dintre cei doi bărbaţi o izbi din nou. La fel ca tine, e o fată de la ţară, şi îi e foarte dor de viaţa aceea. E nerăbdătoare să îţi vorbească despre Crăciun şi să te implore să îl petreci cu noi şi cu copiii noştri la Belfield Abbey, domeniul nostru din Kent.

— Mi-ar… mi-ar plăcea foarte mult să vorbesc cu ea despre asta, bâigui Phoebe, neştiind ce să spună.

De abia îi cunoscuse pe oamenii aceştia, şi îi făceau deja invitaţii de Crăciun. De vreme ce quakerii nu sărbătoreau Crăciunului, nu prea ştia ce însemna asta.

Lord Merritt îşi drese glasul intenţionat, şi Phoebe se întoarse să-l privească. Făcuse ceva rău? Privi înapoi spre Lord Silverton, care aştepta în mod clar un răspuns.

— Iartă-mă… Phoebe căută o formulă potrivită de adresare şi apoi se opri la cea care părea cea mai bună pentru moment – vărule Stephen. Oferta ta e foarte generoasă, dar planurile mele nu sunt încă definitivate, şi nu ştiu decât că sper să petrec un timp cu mătuşa şi cu

unchiul meu. După cum vă va spune Lord Merritt…

— Phoebe, o întrerupse Lord Merritt, ţi-am spus să nu-mi mai zici aşa. Dacă te-ai putut hotărî să foloseşti prenumele lui Silverton, atunci, cred că ai putea să-l foloseşti şi pe al meu. Apropo, în caz că ai uitat, mă numesc Lucas.

Phoebe îl privi cu gura căscată. Îl cunoştea de puţin timp, dar, în ciuda comportamentului său poruncitor din unele ocazii, o tratase atât de atent, de parcă ar fi fost o piesă fragilă de porţelan. Dar acum vorbise pe un ton furios şi părea a fi aşa. Gura i se subţiase, transformându-se într-o linie aspră, iar ochii căpătaseră o culoare rece, de un gri-argintiu.

Însă nu se uita urât la ea. Ţinta furiei lui era Lord Silverton.

— Poate că ar fi mai dispusă s-o facă dacă nu ai lătra aşa la ea, de parcă ar fi un recrut amărât şi tu ofiţerul comandant, replică marchizul pe un ton periculos de sarcastic.

Într-o clipă, atmosfera din încăpere deveni tensionată, iar ostilitatea dintre cei doi bărbaţi plutea în aer. Meredith pufni dezgustată, iar mătuşa Georgie îi aruncă soţului ei o privire imploratoare. Unchiul Arthur înţelese aluzia.

— Gata cu prostiile astea. Ar trebui să fiţi amândoi mai bine-crescuţi şi să nu vă purtaţi ca nişte sălbatici în faţa noii voastre verişoare. Şi, adăugă el, încruntându-se feroce la cei doi bărbaţi, nici în faţa soţiei mele.

Meredith îşi înghionti soţul.

— Şi în faţa soţiei *tale,* murmură ea.

Cei doi avură bunul-simţ de a părea ruşinaţi.

— Iartă-mă, mătuşă Georgie, zise Lord Silverton cu o uşoară reverenţă.

Lord Merritt – *Lucas* – îi zâmbi pur şi simplu mătuşii sale şi ridică din umerii lui laţi. După ce îl privi închizând ochii pe jumătate, bătrâna doamnă murmură ceva spre Meredith, care traversă încăperea şi trase de şnurul ornamentat al clopoţelului care se afla în colţ. Tensiunea din încăpere se risipi treptat, în timp ce se îndreptau cu toţii

spre un grup de scaune tapiţate cu o mătase foarte drăguţă, în nuanţe de albastru şi galben. Phoebe rămase ţintuită locului, buimăcită încă de micul moment în care se tachinaseră, dar se scuturã când Lucas se îndreptă spre ea.

— Am făcut ceva rău? şopti ea neliniştită.

El oftă.

— Bineînţeles că nu, draga mea fetiţă. E doar o poveste veche din familia Stanton, şi ar fi mai bine s-o uităm. Vino să te aşezi! Meredith a sunat după ceai, şi sunt sigur că ţi-ar prinde bine o ceaşcă.

Ea îl privi încordată, uluită atât de formula afectuoasă de adresare, cât şi de privirea sumbră pe care o aruncă în direcţia lui Silverton. Era evident că vechea poveste *nu* fusese uitată – cel puţin nu de cei doi veri –, şi ea nu putea să nu fie curioasă. Pentru moment totuşi, toţi păreau hotărâţi să ignore incidentul, aşa că nu avu încotro şi îl ignoră şi ea.

Mătuşa Georgie, aşezată pe o canapea galbenă şi luxoasă, îi arătă locul de lângă ea, invitând-o. Phoebe se aşeză cu grijă, dureros de conştientă de tapiţeria delicată şi scumpă de mătase. La fel ca în trăsură, trebui să reziste tentaţiei de a o mângâia. Ştia că ar fi avut o textură răcoroasă şi netedă sub degetele ei, şi se cutremură vinovată, gândindu-se la ce ar fi spus fratele ei sau doamna Tanner dacă ar fi văzut-o într-un cadru atât de luxos.

De fapt, ştia exact ce ar fi spus George, şi nu ar fi fost de bine.

— Phoebe, zise mătuşa ei, povesteşte-ne despre călătoria ta. Cred că ai fost foarte emoţionată când ţi-ai părăsit familia şi te-ai îmbarcat pentru un asemenea voiaj.

— Al naibii de nepotrivit, mormăi unchiul Arthur, iar soţia lui îi aruncă o privire de avertizare.

Bătrânul se afundă în scaun, dar asta nu-l opri să se încrunte când Phoebe povesti despre dificultăţile din timpul călătoriei şi despre numărul mare al celor care se îmbolnăviseră.

— Oh, vai de mine! exclamă Meredith. Nu există nimic mai rău decât să ai greţuri săptămâni la rând. Eu am suferit

de asta câteva luni la începutul anului, când eram însărcinată. Şi să fii prins săptămâni la rând pe un vas, fără nicio pauză… Se cutremură. Ce îngrozitor!

Phoebe zâmbi, atrasă deja de firea afectuoasă şi simţitoare a verişoarei sale.

— Am avut noroc, pentru că nu m-a doborât decât în săptămâna dinaintea sosirii în Anglia. Cel mai rău era să îi priveşti pe copii îmbolnăvindu-se. Ne temeam că unii dintre ei nu aveau să supravieţuiască voiajului.

Toată lumea scoase exclamaţiile cuvenite de îngrijorare, şi conversaţia continuă până când majordomul şi un lacheu intrară cu serviciul de ceai. Acesta părea semnul pe care îl aştepta unchiul ei ca să se ridice.

— Ei bine, zise el cu voce energică, cred că voi, doamnelor, veţi dori să vorbiţi despre mutarea nepoatei mele la reşedinţa Stanton, precum şi despre cumpărături şi toate celelalte detalii prosteşti pe care trebuie să le puneţi la punct înainte de debutul ei.

Neliniştea o înţepă din nou pe Phoebe.

— Chiar aşa? întrebă ea cu voce stridentă.

Lucas îi zâmbi încurajator.

— Nu-ţi face griji, Phoebe. Eşti pe mâini bune, cu mătuşa Georgie şi Meredith. Lasă-le pe ele să se ocupe de toate. Îţi promit că viaţa va fi mult mai uşoară.

— Dar… dar… bolborosi ea.

— Minunat, tună unchiul Arthur. Cred că eu şi băieţii ne vom îndrepta spre biblioteca mea, ca să bem un coniac. Sunt sigur că voi, doamnelor, nu vreţi să vă împiedicaţi de noi în timp ce vă perfecţionaţi planul de luptă.

Când văzu că şi Lucas se ridica, neliniştea lui Phoebe se transformă în panică. Nu avea niciun chef să discute despre haine, despre mutarea ei sau despre debutul în lumea bună şi nici nu se simţea în stare să înfrunte vreun membru al familiei Stanton, oricât de amabil ar fi fost, fără sprijinul lui Lucas. De abia se hotărâse să rămână în Londra şi nici nu începuse să se gândească măcar să facă planuri atât de detaliate.

— Lucas, nu cred că…

Ei bine, nu ştia ce să creadă, şi probabil că expresia feţei ei o dădea în vileag. Vocea lui se îmblânzi.

— E în regulă, Phoebe. Trebuie să mă ocup de nişte comisioane, apoi mă voi întoarce să te duc acasă. Se uită spre mătuşa lui. Cam într-o oră, să spunem?

— Nu e nevoie să pleci, interveni unchiul lui. E evident că nici fata nu vrea să pleci.

Declaraţia aceasta aduse un val de roşeaţă în obrajii lui Phoebe. Nu era un copil, şi era mai bine să nu se mai agaţe de Lucas ca şi cum ar fi fost un copil. Unchiul Arthur făcu un gest spre Lucas.

— De ce nu ni te alături în bibliotecă? Au trecut săptămâni de când nu l-ai văzut pe Silverton, dacă nu punem socoteală timpul pe care l-aţi petrecut la reşedinţa din Kent.

Lucas se înclină politicos în faţa unchiului său.

— Iertaţi-mă, sir, dar am o întâlnire la care trebuie să mă prezint. Promit că voi rămâne altă dată. Privirea lui deveni precaută, şi îl măsură pe Lord Silverton, care se uită trufaş la Lucas de-a lungul nasului. Fu de ajuns pentru ca tensiunea ce cuprinsese mai devreme încăperea să revină.

Mătuşa Georgie lăsă să se audă un oftat slab.

— Dacă aşa stă treaba, zise marchizul pe un ton rece, nu trebuie să te deranjezi să te întorci. O voi conduce eu pe Phoebe acasă, împreună cu Meredith.

Lucas îşi studie vărul. Chiar dacă nu se mişcă aproape deloc, persoana lui suferi o transformare vizibilă. Dintr-odată, fiecare trăsătură arăta că era un soldat, şi încă unul periculos. Nu avea nevoie de uniformă sau de puşcă pentru ca Phoebe să recunoască firea neîndurătoare care stătea la pândă sub exteriorul poleit.

— Phoebe e responsabilitatea mea, spuse el. Mă voi întoarce într-o oră şi o voi conduce acasă.

— Poate că aş putea lua o birjă care să mă ducă înapoi la casa doamnei Poole, se aventură Phoebe să spună. Nu vreau să produc niciun deranj.

— Nu e niciun deranj, zise Lucas pe un ton apăsat. Şi vei rămâne aici până mă întorc să te iau. Ai înţeles?

Ea se zgâi mută la el.

— Nu trebuie să-i dai comenzi bietei tale verişoare, de parcă ar fi un recrut netot, lătră unchiul Arthur. O s-o sperii.

Phoebe oftă. Probabil că rudele ei o considerau o biată fetişcană de la ţară. Nu îi plăcea felul în care mârâia Lucas la ea, dar nici nu era gata să se ascundă sub canapea. Lucas ridică sceptic din sprâncene.

— Te-am speriat?

— Nu. Numai că nu vreau să te deranjez.

Lord Silverton îşi strâmbă buzele într-o grimasă care se voia zâmbet.

— Deci rămâne stabilit. *Noi o s-o* ducem pe Phoebe acasă şi *tu* poţi pleca la importanta ta întâlnire.

Lucas respiră printre dinţi, şi Phoebe aproape se sufocă, dându-şi seama că cei doi se priveau cu ură. Lucrurile din jurul ei evoluaseră atât de rapid, încât aproape că o ameţiseră, la fel ca faptul că o foloseau pe ea pentru a-şi exprima ura.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Meredith. Se ridică şi ocoli măsuţa de ceai, interpunându-se între cei doi bărbaţi. Lucas, zise ea, întorcându-se cu spatele la soţul ei, faptul că te simţi răspunzător pentru Phoebe e lăudabil, dar nu poţi să fii atât de egoist şi să o ţii doar pentru tine. Vorbea pe un ton vesel, dar nicio persoană din cameră nu trecu cu vederea nota de ameninţare din vocea ei. O s-o ducem noi pe Phoebe acasă când va fi pregătită să plece, iar tu poţi s-o vizitezi mai târziu ca să finalizezi aranjamentele pentru mutarea ei la reşedinţa Stanton.

Oricât de înaltă ar fi fost Meredith, Lucas era mai înalt şi părea foarte ameninţător aşa cum se uita la ea. Dar Meredith se mulţumi să-l privească ţintă, cu un zâmbet jucându-i pe buze. După un moment tensionat, el râse în silă. Iar Phoebe rămase foarte surprinsă văzându-l că se apleca şi săruta rapid obrazul lui Meredith. Lord Silverton miji ochii, dar rămase tăcut.

— Accept mustrarea. Iartă-mă că am fost o brută atât de egoistă. Aruncă o privire aspră spre Lord Silverton.

Femeia asta e prea bună pentru tine. Sper că ştii asta.

— O ştiu, replică vărul lui. Dar nu e deloc treaba ta.

Meredith se întoarse spre soţul ei şi începu să-l mustre în şoaptă, vehement.

— Phoebe, zise Lucas când îşi luă rămas-bun de la ea, te voi vedea în seara asta.

Ea se mulţumi să încuviinţeze, fiindcă era prea nefericită ca să mai poată spune ceva. Lucas se înclină şi părăsi încăperea. După câteva momente, ceilalţi bărbaţi se îndreptară spre bibliotecă, lăsându-le pe Phoebe, Meredith şi mătuşa Georgie într-o tăcere meditativă.

— Ei bine, rosti în cele din urmă Meredith, a fost aproape la fel de rău ca în ultima ocazie în care s-au văzut unul pe altul.

— Nu, dragă, replică calm mătuşa Georgie. A fost mult mai bine. De data asta, nu au încercat să se lovească, şi eu consider că aceasta este dovada unui progres semnificativ.

Capitolul 5

Mătuşa Georgie îşi sorbea ceaiul, aparent netulburată de drama pe care o jucaseră nepoţii ei în faţa familiei. Phoebe se uita de la ea la Meredith, căutând un indiciu pentru a şti cum trebuia să reacţioneze.

Să ignore ceea ce fusese evident? Poate că acesta ar fi fost comportamentul aşteptat de la o doamnă din înalta societate, dar ea era prea tulburată de incident ca să se poată preface. La urma urmei, viitorul şi siguranţa ei erau acum în mâinile acestei familii. Trebuia să poată crede că erau oameni buni şi onorabili.

— Mereu se poartă aşa unul cu altul? întrebă ea precaută.

Meredith dădu ochii peste cap.

— Din nefericire, mătuşa Georgina are dreptate. De obicei e mult mai rău. De Paşte s-au bătut cu pumnii, în

mijlocul salonului surorii mele. A trebuit să fac un atac de isterie ca să îi pot opri.

Îngrozită, Phoebe îşi duse mâna la obraz.

— Ce groaznic pentru tine!

Meredith râse.

— Nu chiar. Nu am avut un atac de isterie în viaţa mea, şi Silverton ştia. Însă, pe atunci, eram însărcinată, aşa că a funcţionat de minune. Chiar şi el a fost păcălit, iar bietul Lucas s-a făcut alb ca varul.

Mătuşa Georgie se strâmbă şi lăsă ceaşca de ceai din mână.

— Oricât de eficientă ar fi fost intervenţia lui Meredith, totuşi, răul a fost făcut. Bătaia asta a accentuat anii de duşmănie. În loc să se scuze unul faţă de celălalt şi faţă de noi, Stephen l-a învinuit pe Lucas pentru reacţia lui Meredith. Atunci, Lucas a ieşit furios din cameră şi a plecat călare, în galop, ca un personaj dintr-o melodramă. De atunci, aproape că nu mai suportă să stea în aceeaşi cameră. Numai eforturile noastre combinate i-au împiedicat să repete acel nefericit episod.

Phoebe căută orbeşte ceaşca şi luă o înghiţitură zdravănă de ceai, ca să-şi ude gura dintr-odată uscată. Era stânjenitor să afle că Lucas putea acţiona atât de violent, şi stânjenitor era un cuvânt foarte blând. Cât despre Lord Silverton, nu părea genul de om care să se bată cu pumnii în faţa rudelor.

Cu un tremur lăuntric, îşi dădu seama cât de diferită avea să fie viaţa în sânul familiei Stanton, şi cât de complicată. Trecuse, bineînţeles, prin perioade tensionate şi nefericite în casa fratelui ei, şi uneori simţise chiar că sentimentele îi fuseseră rănite, dar niciun membru al familiei nu ar fi vorbit cu ceilalţi pe tonul violent pe care îl auzise cu doar câteva minute în urmă.

Iar fratele ei, George, ar fi murit de ruşine dacă ar fi ridicat vreodată mâna împotriva cuiva, la mânie. Felul acesta de a acţiona era inimaginabil printre quakeri.

— Întotdeauna s-au purtat aşa unul cu celălalt? întrebă ea, încercând să înţeleagă.

Ochii de un albastru şters ai mătuşii Georgie se umplură de tristeţe.

— Erau cei mai buni prieteni. În copilărie, Stephen şi Lucas erau de nedespărţit. Stephen era cu câţiva ani mai mare, şi avea mereu grijă de Lucas, care îl idolatriza. Chiar şi după ce au plecat la Eton şi Oxford, au rămas apropiaţi.

Meredith încuviinţă.

— Silverton nu vorbeşte des despre Lucas, dar o dată sau de două ori, înainte de a se gândi mai bine, a menţionat câteva frânturi din aventurile lor din tinereţe. Îi zâmbi mătuşii ei. Se pare că au avut destule în zilele lor de studenţie.

— Nici nu-ţi imaginezi câte. Eu am spus întotdeauna că ei au fost motivul care l-a făcut pe general să albească la o vârstă atât de tânără. Au fost exmatriculaţi de la Oxford de câteva ori, până când Stephen a început să se maturizeze şi să îşi ia mai în serios responsabilităţile.

— Atunci, ce s-a întâmplat? întrebă Phoebe. Cum au putut să treacă de la o relaţie atât de apropiată la…

Mătuşa Georgie făcu o grimasă.

— La ură? Din cauza celui mai vechi şi mai prostesc motiv, cunoscut de toţi bărbaţii. Au devenit vrăjmaşi din cauza unei femei.

Pentru o clipă, Phoebe rămase năucă. Apoi, surprinsă, se uită ţintă la Meredith. Meredith înălţă mâinile.

— Nu, nu am fost eu. Şi de asta e şi mai ridicol faptul că Silverton păstrează duşmănia. Mă adoră pe mine şi îi iubeşte pe gemenii noştri, aşa că nu pot să înţeleg de ce continuă să fie furios pe Lucas pentru o ceartă atât de veche. Respiră adânc, frustrată. Uneori, e atât de încăpăţânat, că ar merita o bătaie bună. Amândoi ar merita-o.

Phoebe făcu ochii mari. Rudele ei din familia Stanton păreau genul bătăuş. Se părea că avea să fie o mare provocare să se integreze printre ei, una la care nu era sigură că voia să se înhame.

Meredith se uită la faţa ei şi izbucni în râs.

— Glumesc, Phoebe. Iartă-mă! Te asigur că niciun

Stanton nu ar ridica mâna împotriva altcuiva dacă nu e în semn de apărare.

— Cu excepţia lui Lucas şi a soţului tău, după cum se pare, nu se putu stăpâni să adauge Phoebe.

Meredith oftă.

— Da, cu excepţia lor, numai că ei sunt idioţi. Ciudat e faptul că, dacă Lucas ar avea vreodată nevoie de ajutorul lui Silverton – vreau să zic, dacă ar avea *într-adevăr* nevoie –, Silverton ar escalada munţii ca să i-l ofere.

— Şi Lucas ar face acelaşi lucru, spuse mătuşa Georgie. De asta e atât de absurdă întreaga situaţie. Dar treaba durează de atâta vreme, încât nu mai cred că vreunul din ei ştie cum să treacă peste.

Phoebe încuviinţă. Asta înţelegea. Dacă o rană era lăsată neîngrijită, se infecta, şi asta includea şi rănile sufleteşti.

— Cine a fost femeia? întrebă ea. Lucas o mai iubeşte pe această persoană?

Meredith schimbă o privire cu mătuşa Georgie, iar lui Phoebe îi veni să-şi muşte limba. Ce conta dacă Lucas iubea altă femeie? Chiar dacă îi ceruse lui Phoebe să se căsătorească cu el, ea nu avea de gând s-o facă. După ceea ce văzuse astăzi, nu credea că s-ar fi potrivit, iar furia şi agresivitatea lui de abia mascate i se păreau cel puţin deconcertante.

— Nu, dragă, răspunse mătuşa Georgie. Povestea asta neînsemnată şi ieftină s-a întâmplat acum mulţi ani. Silverton avea douăzeci şi trei de ani, Lucas de abia împlinise douăzeci şi unu şi tocmai primise numirea în garda regală de dragoni. Rămăseseră cei mai buni prieteni, dar viaţa începea să îi ducă în direcţii diferite. Silverton era marchiz şi avea multe responsabilităţi, în timp ce Lucas se îmbarca în ceea ce i se părea o mare aventură. Privirea bătrânei se încălzi în timp ce îşi depăna amintirile. Amândoi erau hotărâţi să îşi croiască un drum în lume. Şi, adăugă ea melancolică, amândoi erau cam răsfăţaţi şi prea mândri pentru propriul lor bine.

— Ce surprinzător! comentă Meredith pe un ton sec.

Phoebe nu se putu stăpâni să nu chicotească.

— Ei bine, continuă mătuşa Georgie, amândoi erau fii unici şi foarte iubiţi de familiile lor. Ca să nu mai vorbim despre faptul că fuseseră ridicol de chipeşi, de la o vârstă fragedă. Femeile li se aruncau practic la picioare.

— Încă o fac, comentă Meredith, luând ceaşca mătuşii ei şi umplând-o din nou.

— Dar Lord Silverton este un bărbat căsătorit! exclamă Phoebe, scandalizată. Cum mai pot femeile să îl urmărească?

— Ai multe de învăţat despre înalta societate, draga mea verişoară. Multe dintre cunoştinţele noastre nu ar permite niciodată unui lucru atât de banal ca mariajul să le stea în cale.

Phoebe făcu o grimasă. Cu cât auzea mai multe despre aristocraţia londoneză, cu atât mai puţin îşi dorea să aibă de-a face cu ea. Însă dorea să audă mai multe despre Lucas şi vărul lui.

— Cine a fost femeia care a produs atâta tulburare? o îndemnă ea pe povestitoare.

— Femeia cu pricina a fost Esme Newton. Era un diamant de primă clasă, răspunse mătuşa Georgie.

Phoebe aruncă o privire uimită spre Meredith, care încuviinţă, înţelegând.

— Asta înseamnă că era o mare frumuseţe, Phoebe. Se pare că Esme a deţinut această distincţie trei sezoane la rând. Şi era conştientă de asta, din câte mi s-au spus.

Mătuşa Georgie bătu încetişor mâna lui Meredith.

— Nu merita nici să-ţi lege şireturile, iubirea mea, şi Silverton ştie asta.

— Sunt sigură, răspunse ea pe un ton sec. Îi aruncă o privire lui Phoebe şi zâmbi larg. După cum îţi imaginezi, nu e un subiect pe care să-mi placă să-l discut cu Silverton.

— Îmi imaginez. Dar tot nu pot să înţeleg cum s-a întâmplat. Cum a putut femeia asta să producă o vrăjmăşie atât de drastică între doi veri care se venerau într-o asemenea măsură? Cu siguranţă au pus mai mare preţ pe prietenie şi pe legătura de familie decât pe o femeie, oricât

de frumoasă ar fi fost.

Mătuşa Georgie şi Meredith o priviră ţintă, de parcă ar fi avut un cărăbuş mare pe nas.

— Nu ştii foarte multe despre bărbaţi, nu-i aşa, Phoebe? întrebă Meredith.

Ea ridică din umeri. Nu avea rost să nege adevărul.

— Silverton s-a îndrăgostit nebuneşte de Esme, îi explică mătuşa Georgie. Era prima lui iubire adevărată, ceea ce înrăutăţea totul. Avea de gând să se căsătorească cu ea, şi singurul motiv pentru care întârzia să îi ceară mâna era faptul că mama lui nu era de acord cu alianţa. Aruncă o privire spre Meredith. Pe timpul acela, Silverton chiar credea că trebuie să-şi asculte mama.

Cele două femei râseră – Phoebe nu avea idee de ce –, şi apoi Meredith preluă povestea.

— Esme a încurajat atenţiile lui Silverton, dar îi plăcea teribil să flirteze. Soţul meu era un mare premiu pe piaţa căsătoriilor, iar lui Esme îi plăcea să-l poarte după ea ca pe un căţeluş. Credea că astfel câştiga în importanţă.

Phoebe strâmbă din nas.

— Pare să fi fost o femeie îngrozitoare.

Mătuşa Georgie oftă.

— Doar proastă şi răsfăţată. Dar bietul Silverton era îndrăgostit până peste urechi, astfel că i-a permis să-l ducă de nas. Pur şi simplu, nu ştia ce să facă cu ea. Din nefericire, Lucas a ştiut.

Asta nu suna bine.

— Ce a făcut?

— Nu cred că Lucas intenţiona să umble după ea, dar Esme s-a gândit că ar fi fost foarte şic să aibă doi dintre cei mai eligibili bărbaţi din Londra – şi veri, pe deasupra – la cheremul şi dispoziţia ei. Dacă îi putea face pe amândoi să se îndrăgostească de ea, ar fi avut cu ce se mândri.

Phoebe scutură din cap, incapabilă să înţeleagă o manipulare atât de crudă. Dar de ce acceptase Lucas să devină marioneta ei?

— Cum a putut Lucas să-i facă aşa ceva vărului său? izbucni ea. Cum a putut să fie atât de hain?

Mătuşa Georgie clătină din cap.

— Dacă Esme ar fi flirtat doar, Lucas ar fi văzut. Dar ea a ajuns să aibă sentimente puternice faţă de el, chiar dacă nu se aşteptase niciodată la asta. Era atât de chipeş şi strălucitor în uniforma lui, şi a avut întotdeauna atâta farmec. Ceea ce a început ca un flirt uşuratic a devenit repede ceva mai mult. Lucas era convins că Esme îl iubea pe *el,* nu pe Silverton. În aceste împrejurări, s-a simţit îndreptăţit să umble după ea. Greşeala asta a fost întărită de faptul că Silverton întârzia cu cererea în căsătorie, lăsându-l pe Lucas să creadă că vărul său nu era serios în privinţa lui Esme.

— Ce ghinion, zise Phoebe încet.

— Într-adevăr. În orice caz, Lucas a umblat după Esme, şi încă în stil mare. În ciuda faptului că era cu doi ani mai mic decât Silverton, era foarte îndrăzneţ. A curtat-o pe Esme cu o hotărâre care nu permitea nicio îndoială în privinţa scopului său.

Phoebe descoperi că îşi încleştase pumnii. Uluită, desfăcu degetele, ştergându-şi palmele umede de fustă.

— De ce nu s-au căsătorit? întrebă ea, simţindu-se cam tristă.

Nu-şi putea imagina că Lucas nu o mai iubea pe femeia aceea, orice ar fi spus toată lumea.

— Esme nu a avut niciodată de gând să se căsătorească cu Lucas, spuse cu amărăciune mătuşa Georgie. În momentul în care el a cerut-o în mod oficial, şi-a dat seama de greşeala ei. Silverton fusese întotdeauna premiul pe care îl dorise. La urma urmei, el era un pair bogat, pe când Lucas, chiar dacă avea un venit frumuşel, era doar un soldat la începutul carierei. Astfel că Esme l-a refuzat. Şi bănuiesc că a făcut-o destul de categoric, dacă ne gândim la reacţia lui.

Phoebe îşi apăsă mâna în dreptul inimii, deznădăjduită. De la început, simţise că Lucas trăia după un foarte strict cod al onoarei, iar faptul că fusese tratat cu atâta lipsă de onestitate tocmai de femeia pe care o iubea trebuie să fi fost o lovitură teribilă pentru mândria lui.

— Cred că Lucas a fost distrus, zise ea.

— A fost furios, replică Meredith. A dat vina pe Silverton, pretinzând că o întorsese deliberat pe Esme împotriva lui. Şi conversaţia asta particulară nu s-a terminat bine.

Mătuşa Georgie încuviinţă.

— Incidentul respectiv s-a sfârşit cu o bătaie în casa asta, în biblioteca unchiului vostru. Dacă i s-ar fi permis să-şi urmeze cursul, s-ar fi sfârşit acolo. Soţul meu, care ştie foarte multe despre mândria tinerilor, nu a făcut la început nicio încercare de a-i opri. Din nefericire, mama lui Silverton – o femeie foarte nesăbuită – a auzit gălăgia. A dat buzna în bibliotecă şi a făcut imediat un atac de isterie, forţându-l pe general să pună capăt luptei.

— Şi de ce a fost ceva rău? întrebă Phoebe.

— Pentru că aveau nevoie să scape de otrava din sufletul lor, explică Meredith. Silverton îl acuzase pe Lucas că se comportase într-un mod lipsit de onoare, iar Lucas a simţit atunci că nu avea de-ales şi l-a provocat la duel.

Phoebe o privi îngrozită.

— Vrei să spui că au încercat într-adevăr să se omoare unul pe altul?

Mătuşa Georgie clătină din cap.

— Nu s-ar fi ajuns niciodată la asta. Dar tinerii sunt vestiţi pentru lipsa lor de judecată, aşa că unchiul vostru a fost silit să intervină din nou. Le-a interzis categoric să se dueleze, şi a doua zi l-a îmbarcat pe Lucas pe un vas, ca să se alăture regimentului lui din Peninsulă.

Phoebe se lăsă să cadă pe scaunul ei.

— Slavă Domnului!

— Întocmai. Au trecut aproape doi ani înainte de a se revedea, şi până atunci îşi dăduseră seama amândoi că nu puteau să-şi supere familiile atât de tare. Au ajuns la un fel de înţelegere şi nu au mai vorbit niciodată despre incidentul respectiv. Asta nu înseamnă însă că s-au iertat vreodată unul pe altul.

Phoebe se întinse şi luă mâna mătuşii ei.

— Trebuie să fi fost foarte dificil pentru dumneata. Îmi

pare atât de rău.

Bătrâna îi zâmbi fermecător.

— În realitate, am reuşit cu toţii să ignorăm totul pentru mult timp. Lucas şi-a petrecut ultimii doisprezece ani în armată şi a făcut tot ce a putut ca să vină foarte rar acasă. Şi, chiar şi când a venit în Londra, l-a evitat pe Silverton, şi acesta, pe el.

— Din nefericire, interveni Meredith, moartea bunicului tău a schimbat totul. L-a forţat pe Lucas să îşi vândă brevetul şi să se întoarcă acasă, pentru a prelua titlul de conte. El şi Silverton nu se mai pot evita, şi amândoi par foarte buni când este vorba să păstreze ranchiuna.

Mătuşa Georgie ridică delicat din umeri.

— Silverton şi Lucas o vor scoate cumva la capăt. Dacă nu, va trebui să-i forţăm până la urmă. Dar chiar acum avem probleme mai importante de discutat. Adică ce-i de făcut cu Phoebe.

Phoebe tresări puţin, vărsând un strop de ceai în farfurioară. Lăsă cu grijă ceaşca pe tavă.

— Am înţeles că urmează să stau la dumneavoastră, cel puţin pentru un timp, zise ea, încercând să nu pară neliniştită.

Bătrâna îi zâmbi orbitor.

— Bineînţeles că vei sta, Phoebe. Camera ta a fost deja pregătită, şi poţi să rămâi cât doreşti. Vorbeam despre viitorul tău aici, în Anglia, şi despre ce te-ar putea aştepta.

Phoebe ezită, neştiind ce să spună.

— Eu… eu nu ştiu. Moartea bunicului a fost un şoc atât de mare, şi nu am avut ocazia de a mă gândi la ce va urma.

Ambele femei încuviinţară pline de compasiune, dar rămaseră în expectativă, privind-o. Ea inspiră adânc şi se avântă spunând:

— Lucas a sugerat să rămân măcar până la primăvară. A spus că, dacă voi vrea să mă întorc atunci în America, mă va însoţi chiar el.

Mătuşa Georgie miji ochii.

— S-a oferit să facă asta, zici?

Phoebe încuviinţă, încurcată de reacţia mătuşii ei. Era furioasă pentru că Lucas dorea ca ea să se întoarcă în America? Nici ei nu-i plăcea perspectiva, dar nu se putea aştepta ca familia Stanton să o întreţină pentru tot restul vieţii. Mătuşa ei bătu darabana cu degetele pe braţul canapelei, părând să cântărească o problemă importantă. Meredith îi zâmbi pur şi simplu şi îşi turnă altă ceaşcă de ceai.

— Phoebe, zise dintr-odată mătuşa Georgie, ţi-a arătat Lucas o scrisoare de la bunicul tău?

Phoebe simţi cum i se strângea stomacul.

— El v-a spus despre asta?

— Bineînţeles. Bietul om nu ştia deloc cum s-o scoată la capăt. Se temea că aveai să cazi într-un leşin de moarte imediat ce o citeai.

Phoebe se cutremură.

— Aproape am făcut-o.

Cele două femei râseră.

— Nu trebuie să fii stânjenită, zise mătuşa Georgie. Bunicul tău mi-a scris şi mie înainte de a muri. Era nebun de îngrijorare din pricina ta şi m-a implorat să-l ajut. Eu nu m-am îndoit că scrisoarea şi cererea din ea aveau să fie un şoc, dar acesta a fost modul lui de a avea grijă de tine.

— Dar ideea de a te căsători cu un străin e ridicolă, protestă ea. Şi sunt sigură că Lucas nu doreşte să se căsătorească cu mine. Mi-a cerut-o numai pentru că bunicul l-a obligat.

Mătuşa Georgie ridică din sprâncene.

— Deci ţi-a cerut-o?

— Da. Nu. Eu... nu sunt sigură, de fapt. A fost o conversaţie foarte confuză. Inspiră adânc. În orice caz, a ridicat problema doar pentru că îi promisese bunicului, pe patul de moarte. Evident că Lucas a simţit că nu avea încotro.

— Eşti sigură de asta? întrebă încetişor mătuşa Georgie.

Phoebe dădu să răspundă, apoi închise gura. Rămăsese trează cea mai mare parte din noapte, încercând

să se convingă că Lucas *nu* era serios. Dar acum, privind faţa calmă şi încrezătoare a femeii de lângă ea, nu mai putea fi sigură. Era posibil ca el să vrea cu adevărat să se căsătorească cu ea? Pentru ce oare?

Îşi înfipse amândouă mâinile în mătasea de sub degetele ei, încercând să se liniştească. Capul i se învârtea, şi toate şocurile din ultimele câteva zile păreau dintr-odată prea mult.

Mătuşa Georgie îi luă mâna cu un gest liniştitor.

— Draga mea, iartă-mă. Toate astea trebuie să ţi se pară copleşitoare. A fost o prostie din partea mea să vorbesc despre scrisoare.

Phoebe se prinse de mâna ei, simţind nevoia disperată de a se ţine de ceva.

— Nu ştiu ce să cred. Nu ştiu nici măcar ce să simt. Nimic nu e cum credeam că va fi.

Bătrâna o îmbrăţişă rapid.

— Situaţia e îngrozitor de stânjenitoare, dar nu trebuie să te gândeşti chiar acum la scrisoare sau la celelalte lucruri care te fac nefericită. Nu trebuie să iei nicio decizie pentru o vreme. Ai venit în America să-ţi vizitezi familia, şi asta e tot ce trebuie să ştii. Nimeni nu va sufla o vorbă despre scrisoarea bunicului tău.

Phoebe o privi precaută pe Meredith, care îşi duse dramatic un deget la buze, de parcă le-ar fi pecetluit. Chicoti fără a se putea stăpâni, uşurată că nimeni nu avea s-o confrunte cu toate întrebările pline de riscuri despre viitorul ei sau despre Lucas.

— Acum, să trecem la treaba cea mai importantă, zise mătuşa Georgie.

Phoebe se încruntă.

— Şi care ar fi asta?

Meredith râse.

— Păi, cumpărarea noii tale garderobe, bineînţeles. Acesta e lucrul cel mai important dintre toate.

Capitolul 6

Phoebe se zgâi la imaginea ei din oglindă. Era o activitate frecventă zilele acestea, dar nu una care să-i placă. Mai ales când încerca alta dintre rochiile noi şi scumpe pe care mătuşa Georgie insista că trebuia să le aibă pentru prezentarea în înalta societate.

Ca aceea pe care o purta acum. Culoarea maronie se potrivea cu tenul ei, şi mătasea strălucea plăcut, dar corsajul…

— Draga mea, ce încerci să ascunzi? Te rog să te întorci ca să-ţi pot vedea rochia, o îndemnă mătuşa Georgie.

Mătuşa stătea pe un divan jos, în colţul budoarului. Lângă ea stătea Meredith. Timp de o săptămână, Phoebe rezistase eforturilor lor combinate de a comanda o rochie de bal pentru ea, dar, în cele din urmă, cedase. În ultimul moment, o croitoreasă foarte la modă se agitase şi măsurase, împungând-o pe Phoebe până când acesteia îi venise să urle.

Presupunea că impulsul acesta dovedea o tristă lipsă de recunoştinţă din partea ei. De când se mutase la reşedinţa Stanton, toate rudele fuseseră mult mai amabile decât şi-ar fi putut imagina. Cu toate acestea, Phoebe ezita să se arunce cu toată inima în vâltoarea noii sale vieţi, temându-se că s-ar fi făcut de râs şi pe ea, şi noua ei familie dacă s-ar fi aventurat în înalta societate. Mai bine să rămână liniştită la reşedinţa Stanton, făcând câte o excursie ocazională în parcurile din apropiere, până va putea simţi că avea să fie într-adevăr în largul ei cu toate schimbările care o aşteptau odată cu răsăritul fiecărei zile.

Dar astăzi, Meredith şi mătuşa ei puseseră în prag picioarele lor frumos încălţate şi insistaseră că trebuia să adauge garderobei ei o rochie de seară aşa cum se cuvenea. Iritată, Phoebe le spusese că nu-şi mai putea permite alte cumpărături şi că nu era nimic necuvenit la

rochiile pe care le avea deja.

Mătuşa ei, care stătea la birou în salonaşul ei particular, îi adresase lui Phoebe un zâmbet înţelegător.

— Îţi apreciez scrupulele, dar, dacă bunicul tău ar fi trăit, i-ai fi permis să-ţi achite notele de plată, corect?

— Hmm, da, răspunsese ea.

Dar, chiar dacă bunicul ar fi trăit, Phoebe nu-şi imaginase niciodată o viaţă atât de luxoasă. Doamna Tanner o avertizase, şi avusese dreptate. Cumpărarea unor haine noi când nu era nevoie de ele era o extravaganţă, una care mai adăuga ceva la recunoştinţa datorată mătuşii şi unchiului ei.

Dar doamna Tanner nu se confruntase niciodată cu mătuşa Georgie.

— Cu toţii te aşteptăm de atâta vreme să te întorci acasă, şi suntem atât de fericiţi să te avem cu noi, spuse mătuşa Georgie pe un ton blând şi plângător. În plus, hainele pe care le porţi acum te-ar face să ieşi în evidenţă, şi generalul ar fi foarte supărat dacă cineva ar crede că te tratăm ca pe o rudă săracă. Nu vrei să se întâmple asta, nu?

Oftând, Phoebe capitulase. Înainte de a-şi putea trage răsuflarea măcar, mătuşa Georgie şi Meredith o împingeau spre magazinele la modă de pe Bruton Street.

Şi în rochia şocantă pe care o purta acum.

— Phoebe, zise Meredith, trebuie să te întorci ca să vedem dacă rochia îţi stă bine.

Phoebe mai trase o dată zadarnic de corsaj.

— Tot nu înţeleg de ce am nevoie de rochii de seară, în primul rând. Nu am nicio dorinţă de a umbla fleaura prin oraş, mai ales că sunt încă în doliu. Cu siguranţă nimeni nu se aşteaptă să mă vadă la evenimentele sociale, nu?

A umbla fleaura era una dintre expresiile favorite ale unchiului Arthur, şi Phoebe o adoptase inconştient, împreună cu alte câteva expresii colorate. Una dintre cele mai mari surprize ale mutării ei la reşedinţa Stanton fusese uşurinţa cu care se împrietenise cu unchiul ei. Ea îl aprecia pentru că era un om serios, care vorbea pe şleau, chiar

dacă limbajul lui era puţin cam brutal. El, la rândul lui, o considera o *fată cu picioarele pe pământ,* care nu îşi pierdea energia cu zorzoane, petreceri şi baluri. Ea nu se obosi să-i explice că, pentru moment, prefera să-şi petreacă zilele în biblioteca lui, citind lângă foc sau vorbind cu el despre călătoriile pe care le făcuse pe continent pe când era tânăr.

Îi plăceau şi ocaziile în care Lucas venea în vizită la unchiul Arthur. Cei doi nu îi cereau niciodată să plece, şi Lucas se străduia întotdeauna să o atragă în conversaţie. Uneori o făcea să roşească cu tachinările lui, dar era întotdeauna foarte amabil cu ea. Părea să simtă când era necăjită sau nefericită şi avea talentul de a o face să se simtă apărată şi chiar în siguranţă. Faptul că putea face asta o surprindea, având în vedere că se putea purta arogant şi chiar violent atunci când ceva nu îi era pe plac.

Din nefericire, nici măcar Lucas nu o putea apăra de umilinţele din acea zi.

Încruntându-se la imaginea ei, Phoebe mai trase o dată de corsaj fără niciun rezultat. Meredith se ridicase şi se mişca în spatele ei, punându-şi uşor mâinile pe umerii lui Phoebe şi întorcând-o cu faţa.

— Eşti în doliu parţial, zise Meredith aranjând cu pricepere mătasea subţire şi foşnitoare pe pieptul lui Phoebe. Bunicul tău a murit de peste două luni, aşa că e cât se poate de potrivit să ieşi în societate, atât timp cât nu dansezi. Şi rochia asta e croită cu gust şi discretă în acelaşi timp. Exact ceea ce îi trebuie unei tinere lady în situaţia ta.

Phoebe aproape că se înecă auzind felul în care îi descria Meredith rochia. Jumătate din piept îi era expus. Dacă nu murea din cauza unei răceli fatale, avea să moară probabil de ruşine cu prima ocazie în care ieşea în public.

Fără să se gândească, îşi îndreptă mâna spre corsaj, gata să îl tragă în sus. Meredith îi prinse degetele.

— O să strici materialul, o avertiză ea.

— Dar mă simt… goală.

Mătuşa Georgie râse.

— Nu mă surprinde, având în vedere rochiile pe care

le porţi de obicei. Dar te asigur că rochia ta e modestă după standardele înaltei societăţi. E perfectă pentru a-ţi face apariţia la balul pe care îl oferă Lady Framingham săptămâna viitoare.

— Mătuşa Georgina are dreptate, întări Meredith. Jumătate dintre femeile de la bal vor ieşi cu totul din rochii. Una sau două literal. Netezi corsajul peste pieptul ei generos şi oftă. Uită-te numai la mine. După ce am avut gemeni, trebuie să mă strâng foarte tare cu corsetul oricând mă îmbrac cu o rochie de seară, altfel soţul meu ar avea o criză de isterie.

— Dar totul pare să îţi vină perfect. Disperată, Phoebe arătă spre pieptul ei debordant. Nu ca mine. Eu sunt slabă peste tot, în afară de partea de sus. Par prea încărcată în partea de sus, ca un fel de porumbiţă umflată în pene.

Mătuşa Georgie zâmbi.

— Croitoreasa poate modifica rochia, şi o să ţi se potrivească perfect. Şi ai o siluetă încântătoare. Majoritatea fetelor şi-ar da mâna dreaptă ca să arate ca tine. Mai important, sunt sigură că orice bărbat în toate minţile ar fi de acord. Lucas, de exemplu. Pare destul de prins de tine.

„Nu din nou”. Phoebe nu voia să poarte discuţia asta, nu când obrajii ei se roşeau ca focul la simpla menţionare a numelui lui.

— Sunt sigură că nu.

— Eu sunt sigură că da, insistă cu blândeţe mătuşa Georgie. De obicei, îl vedeam doar o dată pe săptămână, şi atunci puţin, dar acum frecventează foarte des biblioteca generalului. A venit în fiecare zi de când ai sosit tu.

Phoebe roşi şi mai tare.

— Se poartă aşa din simplă bunătate faţă de o nou-venită, nimic mai mult.

Meredith râse.

— Bunătatea nu are nimic de-a face cu asta. Nu-ţi dai seama?

Asta era problema. Nu-şi putea da seama. Bărbaţii cu care crescuse nu semănau deloc cu Lucas sau cu oricine altcineva din Londra, dacă tot venise vorba. Consternată,

nu putu decât să se zgâiască la mătuşa şi la verişoara ei, neştiind sigur ce voiau de la ea.

— Phoebe, zise mătuşa Georgie, te-ai mai gândit la scrisoarea bunicului tău?

— Sigur că nu.

Nu era adevărul adevărat, dar încercase din toate puterile să *nu* se gândească la ea. Uneori, noaptea târziu, întorcea pe toate părţile conţinutul scrisorii. Şi nu conta cât de absurdă era cererea bunicului, ideea de a se căsători cu Lucas avea un fel de atracţie insidioasă. Când era singură, iar reşedinţa Stanton era tăcută şi liniştită în jurul ei, Phoebe îşi permitea să viseze la propria familie şi la propriul cămin, cu un bărbat care o iubea cu adevărat – un bărbat la fel de puternic şi de protector ca Lucas.

— Numai pentru că nu ştii ce altceva să faci cu viaţa ta, zise ea, rostindu-şi absentă gândurile.

Când mătuşa Georgie ridică din sprâncene, Phoebe îşi înăbuşi un geamăt. De ce Dumnezeu spusese *aşa ceva*? Ideea că un bărbat ca Lucas ar fi dorit să se căsătorească cu o femeie quaker de la ţară era pur şi simplu prea absurdă ca să se mai gândească la ea.

Trebui să se forţeze puţin, dar în cele din urmă reuşi să înfrunte privirea pătrunzătoare a mătuşii ei cu un zâmbet afabil. După câteva momente, bătrâna zâmbi, de parcă ar fi primit răspunsul la o anumită întrebare.

— Cred că rochia va fi foarte potrivită pentru bal, zise ea, surprinzând-o pe Phoebe cu schimbarea de subiect. Şi batistul trandafiriu-închis va fi perfect pentru mâine-seară.

Phoebe îşi dădu ochii peste cap. Uitase de petrecerea care urma să fie oferită la reşedinţa Stanton pentru a o prezenta unui cerc select de prieteni ai familiei. Ei bine, la drept vorbind, nu uitase, dar făcuse tot ce putea ca să şi-o scoată din minte. Mătuşa ei o asigurase că nu trebuia să se îngrijoreze deloc. Chiar şi generalul îi spusese că avea să se distreze, fiindcă în grup nu erau nicio femeie cu minte de găină şi nici vreun dandy prea spilcuit.

— Sunt de acord, încuviinţă Meredith. Batistul trandafiriu va fi perfect şi pentru petrecerea de Crăciun de

la ţară. Dar Phoebe va avea nevoie şi de rochii mai călduroase. La Belfield Abbey poate să tragă curentul în timpul iernii.

Phoebe ciuli urechile.

— Acolo vom petrece Crăciunul?

Deşi quakerii nu respectau niciodată această sărbătoare, mama ei îi povestise uneori despre festivităţile de Crăciun din Anglia. Nu adesea, dar destul cât să stârnească interesul lui Phoebe.

Meredith îi zâmbi.

— Da. E un drum scurt de la Londra, şi e foarte aproape şi de reşedinţa bunicului – strâmbă din nas şi se corectă – de domeniul noului Lord Merritt din Kent. Lucas va coborî acolo la începutul lui decembrie. Din nefericire, proprietatea a fost foarte neglijată în ultimii ani de viaţă ai bietului tău bunic. Ne-am gândit că ar fi mai bine să fim cu toţii în apropiere, în caz că Lucas va avea nevoie de ajutorul nostru.

Phoebe îşi muşca buza de jos.

— Dar Lucas nu o să vrea să meargă la Belfield Abbey, nu-i aşa? Având în vedere situaţia… începu ea fără să termine, făcând un gest neajutorat cu mâna.

Fără îndoială că Lucas avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să evite să-l vadă pe Silverton. Ceea ce însemna că Phoebe nu avea să-l vadă în mod regulat şi poate chiar deloc, şi asta o deranja mai mult decât ar fi trebuit.

Mătuşa ei clipi poznaş.

— Nu mi-aş face griji în privinţa asta. Şi eu, şi Meredith suntem de părere că înstrăinarea asta a durat destul. Crăciunul e timpul iertării şi al renaşterii, şi suntem hotărâte ca Silverton şi Lucas să se ierte unul pe celălalt.

— Chiar dacă va trebui să-i ucidem pentru ca hotărârea să se înfăptuiască, adăugă Meredith.

Phoebe rămase cu gura căscată, iar verişoara ei râse.

— Metaforic vorbind, bineînţeles. Dar a cam sosit timpul să renunţăm la vechile vrajbe. Şi lucrurile sunt diferite acum, mai ales pentru Lucas.

— Dar ei de abia suportă să stea în aceeaşi cameră,

protestă Phoebe. Ce s-a schimbat, şi de ce mai ales pentru Lucas?

Mătuşa şi verişoara ei schimbară o privire rapidă, şi prin mintea lui Phoebe trecu un fior de avertizare.

— Nu contează, răspunse mătuşa Georgie. Totul va funcţiona exact aşa cum trebuie. Acum, trebuie să te măsurăm pentru o pelerină îmblănită, călduroasă şi drăguţă. Ştiu că nu călăreşti, dar cu siguranţă vei dori să faci plimbări pe lângă Belfield Abbey, şi sunt sigură că Lucas va dori să te vadă şi pe domeniul lui. De fapt, chiar va insista.

— Va fi prea ocupat, zise Phoebe.

Era sigură că Lucas nu avea să-şi dorească să viziteze Belfield Abbey, şi nici să-i vadă pe toţi dând buzna pe domeniul lui.

— Nu conta pe asta, o avertiză Meredith.

Phoebe o privi cu suspiciune. Avea sentimentul că Meredith şi mătuşa Georgie vorbeau într-un fel de cod al familiei, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum să-l descifreze.

Deschise gura să le întrebe, dar Meredith o întrerupse, chemând-o pe croitoreasă să li se alăture. După asta, Meredith îi evită privirea în timp ce pălăvrăgea despre stofe, tivuri şi manşoane de blană. În timpul acesta, mătuşa Georgie stătea liniştită în colţul ei, arătând la fel de satisfăcută ca un şoarece cu o bucată de brânză.

Oh, da, cele două ascundeau ceva, şi Phoebe avea sentimentul că, dacă ar fi ştiut ce, nu i-ar fi plăcut deloc.

Capitolul 7

Lucas intră recunoscător în căldura reşedinţei Stanton. Noaptea întunecoasă de noiembrie din Londra nu era la fel de rece ca nopţile îngheţate din Pirinei pe timp de iarnă, dar era destul curent, iar ceaţa umedă pătrundea chiar şi prin lâna paltonului său. Cu toate acestea, ar fi

schimbat bucuros vilele din Mayfair cu o tabără de soldaţi din trecătorile munţilor înalţi din Spania. În primul rând, ar fi fost scutit de stupidităţile sociale care îl aşteptau în salonul mătuşii lui. În al doilea rând, nu ar fi trebuit să vadă năpasta vieţii lui, pe vărul său Silverton.

Tolliver traversă demn holul de la intrare.

— Bună seara, Lord Merritt. Pot să vă iau paltonul şi pălăria?

Lucas se forţă să zâmbească. Venise acolo doar pentru Phoebe. Avea să stea departe de vărul lui, şi spera că Silverton urma să aibă atâta minte cât să facă acelaşi lucru.

Ridică privirea spre impunătoarea scară centrală.

— Presupun că au urcat cu toţii, nu?

Nădăjduia că da, fiindcă astfel se putea strecura la petrecere fără tămbălău, şi spera să poată şi ieşi mai târziu, la fel de uşor. Dumnezeule, ura serile astea. Îi provocau întotdeauna o senzaţie vagă de nelinişte, iar muşchii îi zvâcneau de nevoia de a acţiona. De vină erau cei paisprezece ani de militărie. Chiar din momentul în care renunţase la brevetul lui, toate celelalte lucruri din viaţă îl plictiseau prin comparaţie.

Cu excepţia noului său domeniu. Acesta nu era plictisitor. Era un coşmar şi altă responsabilitate pe o listă lungă de responsabilităţi pe care nu le dorise niciodată.

— Da, milord, răspunse Tolliver. Generalul şi Excelenţa Sa vor fi fericiţi să vă primească în salonul galben.

Ah! Era o treabă formală. Biata Phoebe! Micuţa lui verişoară nu avea să ştie ce o lovise după ce avea să se confrunte cu toate capcanele înaltei societăţi, dar era evident că mătuşa Georgie intenţiona să transmită un mesaj. „E o Stanton. E una dintre noi. Acceptaţi-o, căci altfel…”

Zâmbind la adresa tacticilor ei, Lucas urcă iute câte două trepte deodată. Îşi îndreptă puţin jiletca, apoi păşi în salon, oprindu-se un moment ca să studieze terenul. Era mai bine să cunoşti pretenţiile pe care le aveau prietenii şi

duşmanii asupra teritoriului înainte de a intra pe câmpul de luptă.

Mătuşa Georgie era în mijlocul unui cerc din capătul cel mai îndepărtat al încăperii, înconjurată de patru dintre cele mai influente doamne din lumea bună, toate cu o înfăţişare formidabilă. În apropiere, generalul pălăvrăgea cu câţiva dintre prietenii lui militari în retragere şi cu Silverton, ceea ce însemna că Lucas trebuia să evite colţul acela al încăperii. Ceilalţi invitaţi se mişcau prin spaţiul elegant sau se adunaseră în grupuri restrânse, pălăvrăgind.

Dar unde naiba era Phoebe?

„Uite-o!” Pitită în firida unei ferestre, încercând să atragă cât mai puţină atenţie. Stătea cu Meredith, care conversa cu sora ei vitregă, Annabel. Robert, soţul lui Annabel şi nepotul generalului şi al doamnei Stanton, stătea în spatele lui, iar pe tânărul lui chip se citea deja limpede plictiseala.

Lucas se strădui să-şi înăbuşe un hohot de râs. Robert ura aceste seri aproape la fel de mult ca el. De fapt, băiatul încerca şi reuşea în bună măsură să scape de ele de când se însurase cu Annabel. Faptul că întreaga familie îşi făcuse apariţia sublinia importanţa evenimentului.

De vreme ce nimeni nu îl observase, se opri un moment s-o studieze pe Phoebe. O văzuse mult în ultimele săptămâni, frecventând reşedinţa Stanton zilnic, sub pretextul că îşi vizita unchiul. Atenţia lui era îndreptată în altă parte, bineînţeles, şi generalul Stanton îşi dăduse seama, deşi avusese înţelepciunea de a nu-i spune nimic lui Phoebe.

Spre nesfârşita surprindere a lui Lucas, fata îl intriga. Îl intrigase din momentul în care se cunoscuseră. Phoebe avea o frumuseţe dulce şi fermecătoare, şi maniere blânde, dar, sub exteriorul ei calm, se ascundeau o minte inteligentă şi o limbă ascuţită.

Dar însuşirile acestea nu erau uşor de observat. Phoebe aborda viaţa într-un mod serios. Acesta era în parte rezultatul educaţiei ei în rândul quakerilor, dar Lucas bănuia că mai era şi altceva. Încă nu înţelesese bine ce o

făcea să privească viaţa cu atâta precauţie. Însă era sigur că avea să înţeleagă. Dacă instinctul nu îl înşela, fata începea să simtă un ataşament faţă de el. Acesta se manifesta prin zâmbetul timid, dar înflăcărat care îi lumina faţa ori de câte ori intra el în încăpere şi prin felul în care îşi concentra atenţia asupra lui. Nu într-un mod linguşitor şi slugarnic, ci cu o intensitate tăcută, care părea complet inconştientă din partea ei.

Având în vedere planurile lui pentru ea, asta îi făcea mare plăcere, în timp ce o privea, ea înălţă capul şi se întoarse spre el. Privirile li se întâlniră. Un val de roşeaţă îi inundă obrajii, şi buzele i se arcuiră într-un zâmbet luminos. El simţi impactul acestui zâmbet reverberându-i în oase şi în muşchi ca o lovitură de ciocan.

Uluit, se scutură. Nicio femeie nu avea să îl mai controleze vreodată, nici măcar una blândă şi onestă ca Phoebe. Asta nu însemna însă că nu se putea bucura de atenţiile ei sau de faptul că părea la fel de fascinată de el pe cât era el de ea. El înţelegea ce se întâmpla între ei, chiar dacă ea era prea inocentă ca să recunoască semnele.

Cu puţin noroc, nu avea să mai fie inocentă multă vreme.

Având în vedere felul în care arăta în seara asta, nu mai avea răbdare să aştepte. Mătuşa Georgie şi Meredith o transformaseră pe Phoebe într-o frumuseţe, cu rochia care îi îmbrăţişa curbele delicate şi fermecătoare şi buclele întunecate şi strălucitoare, aranjate artistic într-o cascadă învolburată care îi acoperea gâtul şi umerii. Era un premiu, şi spera să fie al lui cât se putea de repede.

— Bună seara, doamnelor, zise el când ajunse lângă micul grup. Annabel, e o plăcere să te văd în oraş, dar nu pot să spun acelaşi lucru despre soţul tău. Faptul că îl tolerezi e un mister pe care niciun Stanton nu a fost în stare să-l dezlege.

Annabel chicoti în timp ce el se aplecă s-o sărute pe obraz, dar Robert pufni.

— Din cauză că sunt un tip atât de plăcut şi manierat. Spre deosebire de alţii, care nu se deranjează să-şi facă

apariţia la un dineu în familie, chiar şi atunci când vărul lor favorit tocmai a sosit în oraş.

Lucas ridică din sprâncene cu mirare ironică.

— Da, sigur că mi-a fost dor s-o văd pe Annabel, dar gândul de a cina cu tine a fost prea mult pentru stomacul meu delicat.

Annabel încercă să pară severă, o expresie imposibilă pentru o fiinţă care arăta ca o zână.

— Lucas, ai o limbă teribil de ascuţită. Dar începeam să ne întrebăm dacă aveai să te deranjezi să apari în seara asta.

Meredith îşi avertiză sora printr-o privire, dar rămase tăcută. Lucas nu putu să nu îi aprecieze discreţia. Nu ar fi abandonat-o niciodată pe Phoebe la prima ei ieşire în societate, dar cina ieşea din discuţie. La ultima ocazie în care fusese aşezat la aceeaşi masă cu Silverton, cina se sfârşise cu o încăierare, iar Annabel o ştia foarte bine, pentru că fusese blestemata ei de masă.

— Iertaţi-mă, spuse el politicos. Am fost ocupat mai devreme, dar nu aş fi ratat niciodată prima petrecere a lui Phoebe.

Phoebe îl privi, mijind ochii. Era evident că ştia motivul pentru care ajunsese târziu, şi se părea că o deranja. În mintea lui, ridică din umeri. În curând, avea să înveţe şi ea să îi respecte dorinţele în această privinţă, aşa cum învăţaseră toţi ceilalţi din familia Stanton. Poate că nu avea să-i placă, dar faptul că îl evita cu grijă pe Silverton atunci când era posibil făcea viaţa mai uşoară pentru toată lumea.

Ca să-i distragă atenţia de la un subiect pe care îl ura mai mult decât pe oricare altul, Lucas îi luă mâna subţire şi o duse la buze, făcând-o să roşească.

— Phoebe, de abia te-am recunoscut. Cu siguranţă mătuşa a aranjat să fii răpită şi a adus altă femeie în locul tău. Unde e mica mea quaker sfioasă? Cine e femeia asta elegantă şi sigură pe sine care stă în locul ei?

După cum anticipase, Phoebe se îmbătoşă imediat. Se străduia din răsputeri să îşi supună temperamentul, dar lui

îi plăcea uneori să-l facă să iasă la suprafaţă. Îi plăcea pasiunea ei, şi mai mult decât orice îi plăcea perspectiva de a dezlănţui această pasiune atunci când trupul ei gol avea să fie întins sub trupul lui.

Meredith sări să-şi apere protejata, exact ca o mâţă care şi-ar fi apărat singurul pisoi.

— Phoebe arată foarte drăguţ şi e exact aşa cum trebuie, iar tu ştii asta foarte bine.

El râse.

— Da, ştiu. De fapt, nu e drept să spui că e drăguţă. E o *frumuseţe* ar fi mai potrivit. Phoebe, am ştiut dintotdeauna că îţi ascunzi lumina sub obroc. Mă bucur să te văd lăsând-o să strălucească puternic, ca să o vadă toată lumea.

Ea se strâmbă adorabil, părând a oscila între plăcere şi stânjeneală.

— Mă bucur că am trecut inspecţia ta, *Lord Merritt,* zise ea, accentuându-i sarcastic numele. Dar nu pot să nu mă simt cam ciudat. Oricât de amabili ar fi fost oaspeţii mătuşii Georgie, nu pot să cred că nu voiau să mă vadă făcând ceva neaşteptat. De exemplu, să cad într-o transă religioasă sau să încep să vorbesc în diverse limbi.

Încerca să glumească, dar el văzu că era deranjată. Lui Phoebe nu îi plăcea să iasă în evidenţă. Educaţia ei ar fi trebuit să o blindeze împotriva cenzurii lumii în general – de vreme ce, în mod normal, oamenii printre care crescuse nu dădeau doi bani pe opiniile celor care nu erau quakeri –, dar el aflase că ea nu se simţise în largul ei în acea mică lume rigidă, după cum nu se simţea nici acum, în mijlocul elitei londoneze. Nu era nici peşte, nici pasăre, şi tactica ei obişnuită era să se confunde cu tapetul şi să spere că nimeni nu avea s-o observe.

Lucas puse mâna pe spătarul unui scaun şi îl împinse lângă ea.

— Odată ce vor ajunge să te cunoască, opiniile tale religioase nu vor mai conta deloc.

Părea atât de dulce şi de vulnerabilă, încercând să se poarte de parcă nimic nu ar fi contat cu adevărat, încât

rezistă cu greu tentaţiei de a o lua în braţe şi de a o consola. Asta ar fi oferit într-adevăr un subiect bârfitorilor.

— Doamne, spuse Robert, fluturând neglijent din mână, nu ştiu de ce vă agitaţi atâta. Nici măcar nu vorbeşti ca un quaker, Phoebe. Păi, nu arăţi deloc precum ciorile acelea acre îmbrăcate în negru, care ţin mereu predici câte unui biet om. Nişte trăsniţi blestemaţi, îţi spun eu.

Annabel rămase cu gura căscată, iar Meredith clătină din cap. Lucas însă îşi înăbuşi un hohot de râs. Nicio reuniune a Stantonilor nu ar fi fost completă fără Robert şi măcar una dintre observaţiile lui deconcertante.

Bărbia hotărâtă a lui Phoebe se ridică. Lui Lucas îi plăcea bărbia aceea, cu gropiţa ei sfidătoare. Chiar dacă nu era de obicei o însuşire atractivă la o femeie, îi dădea un aer exotic, contrazis constant de încercările ei de a-şi minimaliza frumuseţea.

— Şi cum îţi imaginezi că ar vorbi un quaker? întrebă ea politicos, cu un accent pronunţat.

Ochii lui Robert se măriră, neîncrezători.

— Păi, cam aşa cum ai vorbit tu acum, de fapt.

Annabel se uită urât la soţul ei, dar Meredith părea acum gata să râdă, probabil de sprâncenele subţiri ale lui Phoebe, ridicate cu trufie. Privind expresia lui Phoebe, Lucas putu să înţeleagă modul în care o fiinţă atât de mărunţică şi delicată supravieţuise traversării Atlanticului pe vremea furtunilor şi se aventurase apoi într-o ţară străină, ca să înceapă o viaţă nouă.

Robert se zgâi alarmat la Phoebe.

— Dumnezeule mare, verişoară, nici prin minte nu mi-a trecut să te jignesc. Numai că... Văzând un zâmbet ridicând colţurile gurii lui Phoebe, se opri brusc. Pfui, respiră el. Mă gândeam că o să sari pe mine. Numai că, de obicei, nu vorbeşti ca niciunul dintre quakerii pe care i-am cunoscut. Nu că aş fi cunoscut mulţi, şi sunt sigur că puteau fi la fel de drăguţi ca tine. Cu excepţia acelor haine, bineînţeles. Sunt îngrozitoare, şi nu ai cum să nu le observi.

— Hainele lor sunt făcute aşa ca să fie mai uşor de îmbrăcat dimineaţa, explică Phoebe, dar îţi înţeleg punctul

de vedere. De obicei, nu vorbesc aşa. Fratele meu şi familia lui da, desigur, dar tatăl meu nu vorbea aşa şi nici mama. Ea era hotărâtă să mă facă să vorbesc ceea ce ea numea *engleza curată a regelui.*

Aruncă o privire spre Lucas, zâmbindu-i sfios.

— Unii oameni par să se aştepte să le ţin o predică evanghelică după cină, şi nu pot să îi dezamăgesc. Presupun că arăt şi acţionez prea *simplu.*

— Prostii, Phoebe, protestă Annabel, şi era evident că nu cunoştea înţelesul pe care îl dădeau quakerii acestui termen. Eşti cea mai drăguţă fată din încăpere şi ai şi cele mai încântătoare maniere.

Robert părea gânditor, ceea ce de obicei era semn rău.

— Ei bine, Phoebe e o fată teribil de drăguţă, Belle, dar, ca să fim drepţi, în încăperea asta nu sunt multe fete cu care să începi. Tu şi Meredith nu vă mai calificaţi…

Meredith se întinse peste spătarul canapelei şi îl pişcă, dar Robert se mulţumi să rânjească şi continuă:

— Cât despre restul, având în vedere cât de bătrâni sunt ceilalţi invitaţi, va fi un miracol dacă unul dintre ei nu cade mort în vasul cu punci până la sfârşitul nopţii.

Annabel îşi privi îngrozită soţul.

— Ai grijă să nu te audă bunicul. E la fel de bătrân ca majoritatea invitaţilor din seara asta. Şi ştii cât de sensibil e când vine vorba despre vârsta lui.

Robert aruncă o privire alarmată în direcţia bunicului. Dacă exista vreun lucru care să-l poată reduce la tăcere, acela era teama de furia bătrânului.

— Da, întări Meredith. Să nu îl supărăm pe general. Deşi, adăugă ea încercând să îşi reprime un hohot de râs, Lady Bellingham părea gata să aţipească în timp ce vorbeam. Sper să nu înceapă să sforăie aşa cum a făcut la serata muzicală a Wellbournilor de săptămâna trecută. Sforăia atât de tare, încât acoperea toate celelalte sunete, inclusiv melodia pe care a cântat-o Cissy Patterson la harpă. Şi o cunoaşteţi pe Cissy. Orice lucru neînsemnat o face să devină isterică.

Phoebe clipi, şi fu evident că nu ştia ce să răspundă cu privire la acele informaţii.

— Biata Phoebe, zise Lucas. Suntem atât de veseli cu toţii, încât am ajuns uşuratici.

Ea râse.

— Nu mă deranjează deloc. Deşi e adevărat că mai mulţi invitaţi sunt cam surzi, ceea ce transformă conversaţia într-o provocare, nu poţi să îi învinuieşti de lipsă de amabilitate sau curtoazie.

Robert oftă dramatic.

— Mie îmi vine să mă spânzur, doar ca să scap de plictiseală.

— Sunt sigură că spânzurarea ta ar însufleţi foarte mult seara, observă acru Meredith. Gata cu prostiile, Robert! Mi-ar plăcea să aud cum se descurcă cu domeniul noul Lord Merritt. Cred că te aşteaptă o muncă enormă, nu-i aşa, Lucas?

Fu rândul lui Lucas să înghită un oftat. Starea proprietăţilor lui era alt subiect pe care prefera să-l evite, dar nu putea fi necioplit cu Meredith. Dacă întrebarea ar fi fost pusă de Silverton, i-ar fi dat peste nas, dar Meredith îl tratase întotdeauna cu afecţiune şi generozitate, chiar din ziua în care se cunoscuseră.

— Regret să spun că fermele arendaşilor sunt într-o stare deplorabilă, şi asta e cea mai mare grijă a mea. Casa are nevoie de reparaţii semnificative, şi grajdurile par gata să se prăbuşească în orice clipă, la fel ca lăptăria. Livezile sunt în condiţii mai bune, şi aceasta e unica fericire din tot buchetul.

Phoebe îl ascultă cu înflăcărată concentrare.

— Domeniul din Kent e mare, nu?

— Destul de mare. Mai e şi un mic teren de vânătoare în Lincolnshire, dar Mistletoe Manor[5] e principala reşedinţă a contelui.

Phoebe îşi încreţi năsucul.

— Mistletoe Manor? E un nume încântător, dar cam ciudat.

---

5 În limba engleză, în original, „Conacul Vâscului“ (n.tr.)

— Nici nu ştii cât de ciudat. Oricare fusese strămoşul care pusese acest nume dement unui conac elizabetan odinioară demn merita să fie biciuit. Numele era destul de rău, medita Lucas, dar personalul conacului – majoritatea urmaşii familiilor care serviseră de generaţii câte un conte Merritt – avea o obsesie bizară cu privire la tot ce implica acest nume. Păi, până şi menajera…

Râsul lui Robert îi întrerupse meditaţiile lugubre.

— Uitasem de asta. Din câte mi-a spus bunicul, conţii de Merritt făceau mare tămbălău de Crăciun, nu? Buşteni Yule, capete împănate de mistreţi şi Regele nebunilor[6], dacă nu mă înşel. Făcu cu ochiul spre Lucas. Presupun că ştiu unde ne vom petrece toţi sărbătorile, nu-i aşa, Belle?

Annabel îşi dădu ochii peste cap, privindu-şi soţul.

— Nu dacă nu suntem invitaţi, şi nu-mi pot imagina de ce ar vrea Lucas să te invite pe *tine.*

— Mi-ar plăcea foarte mult să văd conacul, Lucas, interveni Phoebe, cu ochii strălucitori. Aş fi atât de fericită să văd unde a crescut mama.

Lucas zâmbi. Phoebe avea să vadă Mistletoe Manor curând, dar nu înainte de a fi destul de decent încât să nu o pună pe fugă. Avea nevoie de timp ca să se obişnuiască cu ceea ce plănuise el pentru ea, şi vizitarea unui domeniu ruinat nu era inclusă în acele planuri.

— Belfield Abbey este la mică distanţă de Mistletoe Manor, spuse Meredith. Sunt sigură că putem aranja ceva, după ce ne instalăm.

Lucas o privi încruntat.

— Phoebe va merge la Belfield Abbey de sărbători?

— Toată lumea va merge, explică Annabel. Cel puţin, pentru o parte din timp. Nu-i aşa, Meredith?

— Da, răspunse Meredith, privindu-l precaută pe

---

6 *Yule log* este un buştean special, ales din timp pentru a fi ars în şemineu în seara de Crăciun, dar şi numele unei prăjituri englezeşti tradiţionale în formă de buştean. Capul de mistreţ se referă la vechea tradiţie de a sacrifica un mistreţ şi de a-i prezenta capul la masa de Crăciun. *Lord of Misrule* era o persoană special desemnată să prezideze Sărbătoarea Nebunilor care avea loc în perioada Crăciunului, (n.tr.)

Lucas. Vor fi multe ocazii de a te vizita, dacă vei dori să ne primeşti. Privirile li se întâlniră, şi grupul se cufundă într-o tăcere incomodă. Lucas simţi cum i se încleşta maxilarul, dar se strădui să îşi menţină expresia impasibilă. Dumnezeule! Întreaga familie campată la Belfield Abbey săptămâni la rând, la o azvârlitură de băţ de pragul lui? Era destul de rău că trebuia să se războiască cu toate problemele pe care i le vârâse pe gât moştenirea lui dărăpănată. Acum, aveau să se aştepte ca el să ia parte şi la dansuri şi la toate reuniunile insipide de sărbători *şi* să se împace şi cu Silverton, pe deasupra.

Phoebe se întinse şi îl atinse pe mână.

— Iartă-mă. Nu aveam dreptul să cer o invitaţie într-un mod atât de nepoliticos. Ai multe treburi presante care te aşteaptă pe domeniu, şi eu voi fi fericită să aştept până vei fi pregătit să primeşti oaspeţi.

Zâmbi, dar în ochii întunecaţi i se oglindea demnitatea rănită.

Lucas se cutremură. Phoebe era ultima persoană pe care voia să o facă să se simtă prost din pricina asta. Mătuşa Georgie, Meredith şi toate celelalte femei băgăreţe din familie puseseră ceva la cale cu planurile lor de Crăciun, şi lui nu îi plăcea deloc. Ar fi pariat că Silverton avea să fie la fel de enervat. De parcă gândurile lui l-ar fi. chemat pe diavol, se auzi vocea lui Silverton.

— Pare să fie un grup foarte vesel, zise el pe un ton sardonic.

Annabel reuşi să zâmbească strălucitor.

— Discutam despre planurile de Crăciun şi despre cât de amuzant va fi să vizităm Mistletoe Manor în timp ce vom fi cu toţii pe domeniul tău.

— Da, nu-i aşa? replică Silverton cu vocea lui cea mai plictisită.

Meredith îi aruncă o privire care ar fi putut trece prin piatră şi până şi Lucas trebui să simtă o oarecare simpatie faţă de el. Dar ignoră emoţia aceasta nedorită şi se concentră asupra lui Phoebe.

— Bineînţeles că trebuie să îl vizitezi, zise el, luându-i

mâna. Trebuie să consideri că Mistletoe Manor e şi casa ta, nu doar a mea. Vei fi întotdeauna bine-venită acolo. Ea îl privi cercetător, apoi se uită la mâinile lor încă unite.

— Mulţumesc, murmură ea cu o voce reţinută.

Silverton mormăi ceva. Ignorându-l, Lucas lăsă mâna lui Phoebe şi se ridică.

— Doamnelor, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să îmi prezint respectele mătuşii şi unchiului. Îi zâmbi lui Phoebe. Voi vorbi din nou cu tine înainte de a pleca, bine?

Ea încuviinţă, dar privirea ei trecu neliniştită de la el la Silverton.

El se întoarse şi îşi privi vărul, care îl studia cu o privire atentă, suspicioasă. Încruntându-se, Lucas trecu pe lângă el şi se îndepărtă.

Capitolul 8

Dorind să scape de mustrarea soţiei sale, vărul Stephen murmură o scuză şi îl târî pe Robert în cealaltă parte a încăperii. Phoebe nu putu să nu observe că îl ocolea pe Lucas, aruncându-i o privire întunecată.

Lucas era la fel de vinovat pentru această ridicolă dihonie masculină, dar Phoebe nu putea sta prea mult timp supărată pe el. Şi el *îşi depăşise* aversiunea faţă de evenimentele sociale din familia Stanton şi apăruse la modestul ei debut. Era recunoscătoare pentru sprijinul lui şi pentru faptul că nu păruse niciodată să-i pese de îmbrăcămintea ei sau de modul în care vorbea. Lucas o asculta – o asculta cu adevărat – şi o făcea să creadă că opiniile ei contau.

Însă în seara asta părea să-i pese *cu adevărat* de înfăţişarea ei. De fapt, când li se întâlniseră prima dată privirile, se uitase la ea într-un mod care rarefiase aerul dintre ei, lăsând-o fără suflare şi încălzind-o din interior spre exterior. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie din partea lui, aşa că simţise că mintea i se învârtea în loc şi tot interiorul i se lichefia din cauza unui sentiment necunoscut,

cutremurător.

Apoi se apropiase vărul Stephen, iar ochii lui Lucas căpătaseră culoarea unui cer de iarnă, searbăd şi cenuşiu. Faţada rece îşi reluase locul, iar el se retrăsese în spatele aristocratului arogant.

Versiunea aceasta a lui Lucas o îngheţa până în măduva oaselor, şi ştiu cu deprimantă siguranţă că duşmănia faţă de vărul Stephen era mai puternică decât orice sentiment faţă de ea. Plecarea lui precipitată confirma asta.

Meredith murmură o înjurătură surprinzător de vulgară, privind retragerea soţului ei cu nişte ochi care, dacă ar fi fost pumnale, l-ar fi străpuns cu siguranţă. Phoebe clipi surprinsă, în timp ce Annabel lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Asta spune cu siguranţă totul, reuşi să rostească în cele din urmă Annabel. Presupun că a fost o prostie să sperăm că Silverton şi Lucas ar putea încerca să repare lucrurile.

Meredith oftă.

— Mai degrabă aş crede că lucrurile s-au înrăutăţit. Poate din cauză că nu se mai pot evita unul pe celălalt. Înainte ca Lucas să se întoarcă în Anglia, puteau pretinde că celălalt nu exista.

— E pur şi simplu ridicol, spuse cu năduf Annabel. Bărbaţi în toată firea purtându-se ca nişte copii, şi într-o seară atât de importantă.

— Oh, nu, protestă Phoebe. Totul a fost perfect… începu ea, dar se opri, incapabilă să mintă.

— Exact, replică Meredith. Ştim cât de înfiorător trebuie să fie pentru tine să fii prinsă la mijloc. Poţi fi sigură că soţul meu va afla exact ce gândesc când ne vom întoarce acasă. Dacă ar exista măcar cineva care să facă acelaşi lucru cu Lucas.

— Cred că situaţia e mult mai supărătoare pentru unchiul şi mătuşa, zise Phoebe. Cât despre cineva care să stea de vorbă cu Lucas, cred că nu ar folosi la nimic. Unchiul Arthur a încercat să discute cu el chiar ieri. Iar

Lucas nu a fost prea încântat.

Era puţin spus că nu fusese prea încântat. Phoebe citea liniştită într-un colţ al bibliotecii în timp ce unchiul ei şi Lucas discutau despre noile tehnici agricole. Când unchiul Arthur sugerase ca Lucas să se consulte cu Silverton, care pusese în practică deja câteva dintre noile tehnici la Belfield Abbey, Lucas sărise ca ars. Urmaşe o discuţie aprigă, iar bătrânul îşi îndemnă nepotul să nu mai facă pe nebunul. Expresia lui Lucas devenise rece şi trufaşă. Stăpânindu-şi cu greu furia, prezentase rapid o scuză lapidară şi ieşise din cameră. Oprindu-se o clipă în timp ce trecea pe lângă ea, o mângâiase cu blândeţe pe obraz, dar apoi se întorsese şi ieşise. Unchiul îi aruncase o privire, dar apoi ridicase din umeri şi se întorsese la corespondenţa lui.

Deşi era doar un alt exemplu al purtării contradictorii a lui Lucas, episodul acesta o tulburase mult. Ştia că era un bărbat amabil şi bun, dar era necăjită când vedea cât de repede se aprindea de mânie. Poate că era o moştenire din zilele lui de soldat, şi se întreba îngrijorată dacă nu devenise o parte tulburătoare şi de neşters a caracterului său.

Meredith o studia.

— Poate că depinde de persoana care îi vorbeşte. Îmi imaginez cum a degenerat conversaţia cu generalul. Dar tu i-ai vorbit despre asta, Phoebe? Bănuiesc că pe tine e posibil să te asculte.

Ea tresări, surprinsă.

— De ce crezi aşa ceva?

— E evident că Lucas vrea ca tu să ai o părere bună despre el. Am observat că se comportă cum nu îi stă în fire ca să-ţi facă pe plac, şi nu l-am mai văzut să facă asta cu altă femeie, în afară de mătuşa Georgina. Ochii lui Meredith scânteiară. Şi sunt sigură că sentimentele lui Lucas faţă de tine sunt foarte diferite de cele pe care le încearcă faţă de mătuşa noastră.

Annabel încuviinţă.

— Asta mi-a spus şi bunica. A zis că e foarte protector cu tine, şi, chiar dacă nu am petrecut prea mult timp

împreună, am observat şi eu că te place foarte mult.

Inima lui Phoebe tresări şi privirea ei se îndreptă involuntar spre celălalt capăt al încăperii, unde Lucas discuta cu mătuşa lui. În timp ce îi studia silueta autoritară, atât de impunătoare în hainele de seară severe, dar elegante, un fior brusc de dor îi strânse pieptul. Îi devenise atât de familiar, într-un timp atât de scurt, încât aproape că nu îşi putea imagina lumea fără el. Cum de permisese să se întâmple asta, pentru numele lui Dumnezeu?

De parcă l-ar fi bătut pe umăr, el privi spre ea şi ridică întrebător din sprâncene. Când îşi curbă colţurile buzelor într-un zâmbet leneş, răsuflarea ei se opri, şi simţi cum o inunda o căldură care o făcu să se foiască.

Phoebe strânse din dinţi. Nu avea încredere în căldura aceea deconcertantă. Cu siguranţă nicio femeie cuviincioasă şi modestă nu ar fi trebuit să simtă aşa ceva, mai ales faţă de un bărbat ale cărui intenţii erau neclare.

Întorcând brusc capul, le surprinse pe Meredith şi pe Annabel schimbând priviri satisfăcute.

— Ţi-am zis, îi spuse Meredith surorii ei.

Phoebe simţi cum i se strânge stomacul.

— Ce i-ai zis?

— O să vorbim despre asta mai târziu, când o să avem mai multă intimitate. Dar trebuie să revenim la subiectul actual de conversaţie, care era rezolvarea înstrăinării dintre Silverton şi Lucas.

— Despre asta discutam? întrebă precaută Phoebe.

— Bineînţeles, confirmă melodios Annabel. Bunica a spus că situaţia asta prostească a durat destul. Toată familia e sătulă până peste cap.

— Pot să înţeleg asta, desigur, dar cum s-a schimbat situaţia? întrebă Phoebe.

— Între *ei* nu s-a schimbat nimic, aşa că noi, restul, trebuie să schimbăm împrejurările, răspunse Meredith. De asta mergem cu toţii la Belfield Abbey de Crăciun. Cu cât îi apropiem mai mult pe Lucas şi pe Silverton, cu atât mai mari sunt şansele ca ei să se împace.

— Sau poate să se omoare unul pe altul, zise veselă

Annabel. Oricum ar fi, măcar se va rezolva problema.

Phoebe făcu o grimasă.

— Din nefericire, omorul pare deznodământul cel mai probabil.

Colţurile ochilor lui Meredith se încreţiră de amuzament.

— Cred că avem motive să sperăm. Silverton mi-a mărturisit că s-a săturat de această înstrăinare, şi cred că ar fi uşurat să o vadă încheiată.

Surprinsă, Phoebe ridică din sprâncene.

— Chiar ţi-a spus asta?

— Ei bine, nu de la început, recunoscu Meredith, dar cu puţină încurajare…

Annabel pufni.

— Îmi pot imagina foarte bine felul de încurajare pe care ai folosit-o. Încurajare de dormitor, fără îndoială.

— Orice funcţionează, dragă. Sunt sigură că şi tu ai recurs la măsuri similare, în anumite ocazii.

Phoebe roşi. Pentru două femei atât de rafinate, Meredith şi Annabel puteau fi remarcabil de candide când discutau despre relaţiile intime dintre bărbaţi şi femei. Însă ea nu era cu adevărat deranjată, în ciuda stânjenelii, onestitatea aceasta i se părea reconfortantă. Ca să nu mai vorbim despre faptul că aceste conversaţii îi ofereau informaţii de care era dureros de lipsită.

— În orice caz, continuă Meredith, Silverton a mărturisit până la urmă că a obosit să tot lupte. A mărturisit chiar că regretă unele dintre lucrurile pe care i le-a spus lui Lucas, cu ani în urmă. Am fost uimită, fiindcă el îşi recunoaşte rareori greşelile.

— Tipic unui bărbat, murmură Annabel.

Îndoindu-se, Phoebe clătină din cap.

— Încă nu înţeleg cum va rezolva problema mutării familiei la Belfield Abbey de Crăciun. Oare Lucas nu se va retrage pur şi simplu pe domeniul lui? Nu îl puteţi forţa să stea cu noi.

Când Meredith şi Annabel schimbară altă privire sugestivă, Phoebe trebui să reziste impulsului de a-şi da

ochii peste cap.

— Orice ar fi, vă rog să-mi spuneţi şi să terminăm cu asta.

Meredith o privi cu atenţie înainte de a răspunde:

— Ei bine, draga mea, dacă Lucas vrea să te vadă, atunci va trebui să vină la Belfield Abbey.

Phoebe îşi încreţi fruntea, apoi înţelegerea adevărului o lovi cu o forţă orbitoare.

— Categoric nu, spuse ea apăsat. Vă înşelaţi, vă asigur.

Meredith lăsă capul într-o parte ca s-o studieze.

— În legătură cu ce, dragă? întrebă ea cu voce înşelător de blândă.

— În legătură cu orice credeţi că se poate întâmpla între mine şi vărul Lucas. Nu are niciun sentiment faţă de mine, în afară de cele pe care se cuvine să le aibă.

Orice ar fi însemnat *asta.* Când era vorba despre Lucas, Phoebe nu mai ştia sigur ce ar fi trebuit să simtă unul pentru altul. De la început, scrisoarea bunicului ei influenţase fiecare aspect al relaţiei lor, chiar dacă niciunul din ei nu mai vorbise despre ea după acea primă zi. Dar cum putea fi sigură de lucrurile sentimentale pe care i le spunea Lucas, cunoscând povara pe care i-o impusese bunicul? Poate că Stantonilor li se părea afecţiune, dar în realitate era vorba doar despre o datorie de onoare faţă de un muribund.

Frustrată, încercă să le explice:

— Chiar dacă mi-ar întoarce… Când Annabel îi adresă un zâmbet strălucitor şi încurajator, Phoebe aproape se înecă, gândindu-se că fusese cât pe ce să recunoască. Ceea ce nu face, continuă ea încruntată, tot nu văd ce legătură are cu vărul Stephen.

— Dacă Lucas ar avea o căsnicie fericită, atunci nu ar mai avea niciun motiv de a fi în continuare mânios, replică Meredith. Soţul meu începe să lase trecutul în urma lui. Înţelegeţi, acum e fericit, şi de asta îi vine greu să se ţină de vechile vrajbe din trecut, chiar şi de una atât de gravă cum a fost asta. Ochii ei deveniră blânzi şi înceţoşaţi.

Gemenii au mult de-a face cu asta, bineînţeles. Niciunul dintre noi nu credea că puteam fi atât de fericiţi.

Phoebe se uită fix la Meredith şi văzu o fericire calmă care îi produse o durere în piept. Avea să experimenteze vreodată o asemenea bucurie în propria viaţă? Avea să poată Lucas s-o iubească vreodată în felul evident în care o iubea vărul Stephen pe Meredith?

Annabel reluă conversaţia.

— Dacă s-ar căsători cu tine, Lucas ar fi şi el fericit, şi şi-ar da seama că e o pierdere de energie să continue neînţelegerile cu Silverton. Era atât de emoţionată, încât sălta uşor pe scaun. Într-adevăr, e perfect rezonabil. Bunica e genială fiindcă a venit cu un asemenea plan excelent.

Îngrozită, Phoebe se zgâi la ele. Logica lor era atât de incredibil de defectuoasă, că îi făcea capul să se învârtă.

— Toată familia crede la fel? reuşi ea în cele din urmă să spună, cu vocea pierită.

Meredith îi strânse mâna.

— Nu trebuie să te simţi stânjenită. Bărbaţii habar nu au. Odată ce a devenit limpede ce simte Lucas faţă de tine – şi asta s-a întâmplat mult mai repede decât ne aşteptam –, mătuşa Georgie a discutat situaţia cu mine. Apoi i-am spus lui Annabel. Până aici au ajuns treburile. Nu trebuie să te îngrijorezi că va afla altcineva.

— Dar eu chiar nu ştiu ce simte Lucas pentru mine, izbucni Phoebe cu voce mai puternică decât avea de gând.

Şi adevărul era că nu ştia sigur nici ce simţea *ea* faţă de el. Erau atâtea lucruri la el care o încurcau.

Meredith aruncă o privire rapidă prin încăpere.

— Şşştt, dragă. A fost o nebunie din partea mea să abordez subiectul în seara asta, într-o asemenea companie. Iartă-mă. M-am lăsat condusă de enervarea pe care mi-au produs-o bărbaţii aceştia proşti.

Phoebe încuviinţă, străduindu-se să se calmeze. Oricât de supărătoare ar fi fost discuţia, intenţiile care o provocaseră erau dintre cele mai bune. Cei din familia Stanton îl iubeau pe Lucas şi ajunseseră s-o iubească şi pe ea, aşa cum o asigurau atât de des. Nu voiau decât ca

Lucas să fie fericit şi să fie pace în familie. Ţeluri lăudabile. Numai dacă ar fi ştiut cât de nerealiste erau.

Annabel îi adresă o grimasă înţelegătoare.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Nimeni nu va încerca să te determine să faci ceva ce nu vrei. Numai că… începu ea, fără să termine.

— Ce? întrebă Phoebe.

— Nu vrei să te căsătoreşti într-o zi? Să ai propria ta familie?

Încruntându-se, Phoebe plecă privirea. De fapt, în ultimele zile, îşi permisese să-şi imagineze cum ar fi fost viaţa cu Lucas. Cât de protejată şi de în siguranţă ar fi fost cu el. Farmecul acestei imagini o atrăgea cu o nostalgie irezistibilă, care devenea tot mai puternică cu fiecare ocazie în care îl vedea.

Dar apoi se gândea la tot ce stătea între ei – rugămintea bunicului pe patul de moarte, mediul diferit în care crescuseră şi opiniile diferite despre viaţă – şi îndoiala o cuprindea ca un val tot mai înalt.

— Eu… nu pot să spun, bâigui ea. Iritată, îşi drese vocea. Nu contează. Lucas nu spune care sunt adevăratele lui sentimente faţă de mine, şi eu nu am hotărât încă dacă voi rămâne în Anglia sau mă voi întoarce în America la primăvară.

Annabel deschise gura, dar Meredith o avertiză printr-o privire. Apoi se ridică, trăgând-o şi pe Phoebe.

— Vino, dragă. Ştiu că Lady Bellingham ar vrea să-ţi vorbească. Dacă e trează, vreau să zic.

Recunoscătoare pentru această posibilitate de retragere, Phoebe o luă de braţ. În timp ce Meredith schimba tot felul de amabilităţi sociale fără sens, Phoebe se străduia să îşi liniştească tumultul din minte. Mai târziu, în intimitatea dormitorului ei, putea să-şi dezlănţuie sentimentele şi să le analizeze. Acum, era datoare faţă de familie să se poarte cu respectul cuvenit unei asemenea ocazii.

Aproape că reuşi, până când trecură pe lângă Lucas, care era adâncit într-o conversaţie cu unchiul Arthur şi alţi

câţiva invitaţi de genul masculin. Privirea lui, alertă şi suspicioasă, se aţinti asupra ei, urmând-o prin încăpere. Panica îi cuprinse pieptul, alături de convingerea că el ştia *exact* despre ce vorbiseră ele.

Deşi se chinui să nu o arate, calmul ei se năruí ca un castel de nisip.

Capitolul 9

Lucas o privi pe Phoebe croindu-şi drum prin mulţimea adunată la Academia Regală, cu braţul trecut pe sub braţul ocrotitor al lui Annabel. Întorcea adesea capul să-i privească pe ceilalţi spectatori care bârfeau, flirtau şi jucau cum puteau în insipidele comedii şi drame pe care înalta societate le lua drept viaţă, iar curiozitatea ei făţişă şi inocentă îi stârnea toate instinctele protectoare.

Sigur că nu i s-ar fi putut întâmpla nimic rău în acest cadru, dar Lucas nu avea încredere în tinerii filfizoni şi în libertinii care umblau după pradă în galeriile din reşedinţa Somerset, căutând matroane plictisite şi fete drăguţe pe care să le momească în patul lor. Şi Phoebe era mai mult decât drăguţă cu pelerina vişinie îmblănită, care îi îmbrăţişa formele ispititoare şi slujea ca fundal tenului ei catifelat, ochilor castanii expresivi şi buclelor brunete. Se afla într-unul dintre cele mai importante temple dedicate artei din Londra, dar niciuna dintre picturi nu ar fi putut să se măsoare cu frumuseţea luminoasă şi delicată a lui Phoebe.

Lucas îşi miji ochii văzând un filfizon cu umerii ridicol de înălţaţi cu pernuţe care dădu peste ea, prefăcându-se că era atât de cufundat în contemplarea unui tablou, încât nu o văzuse. Cu o reverenţă extravagantă, îşi ceru scuze. Phoebe îi zâmbi dulce şi sporovăi o clipă cu el, înainte de a se întoarce din nou spre Annabel. Din nefericire, filfizonul nu înţelese aluzia şi rămase privindu-i spatele frumos şi aşteptând ca ea să se întoarcă din nou spre el.

Încleştând pumnii, Lucas se pregăti să intervină. Însă

fu oprit de o mână care îl trase ferm de mânecă, ţinându-l pe loc. „Dumnezeule!” Fusese atât de absorbit de Phoebe, încât uitase că mătuşa Georgie îl ţinea de braţ.

— Nu eşti în peninsulă, şi nimeni nu o va silui pe Phoebe în mijlocul unei expoziţii de artă, îl dojeni mătuşa lui. Nu e nevoie să porneşti la luptă sau să mă porţi pe sus.

El îi zâmbi mânzeşte. Avea dreptate, dar asta nu însemna că nu avea să-i tragă una oricărui bărbat care îndrăznea şi doar să o privească pe Phoebe cu ochi pofticioşi. Şi, de vreme ce bărbaţii o priveau în felul acesta ori de câte ori ieşea, Lucas trebuia să petreacă o grămadă de timp ţinând sub control o combinaţie enervantă de impulsuri protectoare şi violente. Nici măcar pe câmpul de luptă nu-şi permisese să se lase controlat de emoţii, dar o mică domnişoară quaker din New Jersey îl punea la încercare în moduri pe care nu le crezuse posibile.

Şi asta îl enerva la culme.

— Iartă-mă, mătuşă. Dar nu sunt sigur că Phoebe este obişnuită cu tipul acesta de mulţime. Dacă vrei să ştii, mie mi se pare complet depăşită.

— Într-adevăr, Lucas? Tu eşti singurul care pare depăşit. Şi nu te deranja să te uiţi urât la mine. Nu ţii minte că privirea asta nu are niciun efect asupra mea? Nici măcar generalul nu a fost în stare să mă intimideze vreodată, şi el a exersat mult mai mult.

Lucas trebui să râdă.

— Mă predau. Dar Phoebe e ca un mieluşel în mijlocul lupilor, şi dumneata o ştii. Se poate să nu-şi dea nici măcar seama că un bărbat flirtează cu ea sau chiar mai rău.

Acel *mai rău* îl ţinea treaz câte o bucată de noapte. Cine ştie peste ce fel de necaz avea să dea dacă nu era supravegheată atent? Phoebe nu ştia nimic despre lupii care umblau după pradă în înalta societate, adulmecând următoarea victimă.

Bărbaţii decenţi îşi dădeau seama de inocenţa ei şi o tratau cu respect, dar mai erau şi din aceia cărora le-ar fi plăcut la nebunie să profite de caracterul ei dulce şi nepătat. Acum, că se plimba prin oraş, era chiar mai

vulnerabilă. El nu o putea supraveghea douăzeci şi patru de ore pe zi, aşa că era cu atât mai bine cu cât plecau mai curând la ţară.

În plus, pierduse destul timp la Londra, şi în această vreme noul său domeniu continua să se prăbuşească în ruină.

Aruncă o privire înapoi spre Phoebe, numai ca să vadă că filfizonul mult prea împopoţonat încerca încă să îi atragă atenţia uitându-se peste umărul ei de parcă ar fi fost şi el un mare admirator al lui Benjamin West. Stătea atât de aproape, încât mâna lui înmănuşată atârna la doar câţiva centimetri de pieptul lui Phoebe.

Din fericire, înainte ca Lucas să trebuiască să spargă capete, Annabel intră în alertă. Se întoarse şi îl cadorisi pe idiot cu o privire letală, apoi o scoase pe Phoebe din raza lui de acţiune. Mătuşa Georgie râse.

— E limpede că Annabel controlează bine situaţia. Nu trebuie să-ţi mai faci griji şi să o supraveghezi ameninţător pe Phoebe când iese în public. Asta o face nervoasă.

El se zbârli.

— Nu o supraveghez niciodată. Veghez pur şi simplu asupra ei, aşa cum i-am promis bunicului ei. Phoebe e şi răspunderea mea, nu doar a dumitale. Mai mult chiar, fiindcă siguranţa ei mi-a fost încredinţată mie direct.

Cu o simplă ridicare din sprânceană, mătuşa lui reuşi să arate impunătoare şi ofensată. Odinioară, expresia asta îl ţinea în frâu.

Acum, nu se mai întâmpla la fel. Odată ce ai luat parte la un război, nimic nu te mai ţine în frâu.

— Lucas, doar atât înseamnă ea pentru tine? O obligaţie?

El făcu o grimasă. Intenţiile pe care le avea faţă de Phoebe se conturaseră recent, dar presupunea că mătuşa lui merita un răspuns sincer.

— Nu, mătuşă Georgie. Dar cred că încă nu este pregătită să audă asta.

Mătuşa lui se relaxă vizibil.

— Sunt uşurată să aud asta şi sunt de acord cu

judecata ta. Chiar dacă cred că o uniune între tine şi Phoebe ar fi un lucru foarte bun, nu sunt nici eu sigură că e pregătită.

El îi aruncă o privire uluită.

— Ştii că m-aş îngriji de fiecare nevoie a ei.

Ea îl trase de braţ, îndemnându-l să le urmeze pe Phoebe şi pe Annabel.

— Nu e vorba doar despre nevoile ei materiale. Phoebe e o fiinţă sensibilă, delicată. De vreme ce tatăl ei a murit, a fost lipsită de susţinere şi mângâiere. Nu e ca alte tinere din înalta societate şi nu poate fi tratată ca ele.

— Nu sunt prost, zise el lapidar. Am observat şi eu asta.

— Poate ai observat, dar o să fii în stare să răspunzi aşa cum trebuie?

El îşi dădu ochii peste cap.

— Drăcia dracului, mătuşă Georgie. Habar nu am despre ce vorbeşti.

Înjurătura lui atrase o privire încruntată din partea unei matroane care trecea, iar penele purpurii de la boneta ei înaltă tremurară de indignare. El îi făcu cu ochiul, iar ea rămase cu gura căscată.

— Limbajul, dragă, îl dojeni mătuşa Georgie.

El rânji. Ei nu-i păsa nici cât negru sub unghie de asemenea lucruri, şi el o ştia.

— Băiat îngrozitor, zise ea, gata să zâmbească. Apoi deveni serioasă. Eşti sigur că nu înţelegi?

El trebui să reziste dorinţei neaşteptate de a-şi slăbi lavaliera prea strâns legată.

— Mătuşă Georgie, voi discuta multe subiecte cu dumneata, dar intimitatea fizică cu Phoebe nu e unul dintre ele.

Ea ridică privirea spre tavanul înalt, ornamentat, rugându-se pentru răbdare.

— Vorbesc despre intimitatea *emoţională,* nebunule. Phoebe e o persoană spirituală şi iubitoare, şi, dacă presupunerile mele nu greşesc, a fost foarte rănită de moartea părinţilor ei dragi şi de firea neînţelegătoare a

fratelui ei. Trebuie să fii blând şi bun. Întotdeauna.

— Ştiu asta, şi aşa şi sunt, răspunse el morocănos.

Simţise de la început această vulnerabilitate în Phoebe, percepându-i nevoia de a avea alături o persoană care să o adăpostească de loviturile crude ale sorţii. El înţelegea asta mai bine decât oricine altcineva şi avea să-i ofere acest adăpost.

Şi nu doar din cauza promisiunii făcute unui muribund. Ea era exact soţia pe care şi-o dorea – dulce, încrezătoare şi onestă. În timpul anilor de militărie, nu se gândise niciodată la căsătorie. Dar moştenirea titlului schimbase totul, inclusiv dorinţa lui de a rămâne singur. Dacă tot trebuia să se căsătorească, atunci trebuia să aleagă o femeie loială şi iubitoare, ca Phoebe.

Esme îl învăţase lecţia asta.

Se plimbau în tăcere. Iubitorii de artă şi bârfitorii roiau în jurul lor într-un haos vesel, unii dintre ei studiind într-adevăr tablourile, alţii zgâindu-se la mulţimea elegantă. Lucas privi în faţă, urmărind silueta zveltă a lui Phoebe, căutând semne de încordare în spatele şi umerii ei.

De parcă i-ar fi simţit privirea, ea se uită peste umăr. Privirea ei trecu de la el la chipul mătuşii Georgie, şi o cută întrebătoare îi încreţi fruntea.

Lucas îi zâmbi liniştitor. Deşi colţurile gurii ei se ridicară într-un răspuns sfios, zâmbetul nu îi ajunse la ochi. Apoi Annabel spuse ceva şi Phoebe se întoarse să răspundă.

Mătuşa lui oftă în tăcere.

— Ştii că o nelinişteşti, Lucas.

Uimit, el îndreptă capul spre ea.

— Ţi-a spus ea asta?

— Nu, dragule. Phoebe e foarte loială. Şi nu vreau să spun că se teme de tine. E vorba mai mult despre… manierele tale. Despre felul tău specific de a înfrunta lumea. O faci să se simtă stânjenită.

Nodul din stomacul lui se mai destinse. Totuşi, nu-i plăcea ideea că o îngrijora în vreun fel pe Phoebe.

— Sunt un soldat, cu manierele unui soldat. Nu-mi voi

cere scuze pentru asta, dar nu vreau să o rănesc niciodată. Niciodată, sublinie el calm.

Mătuşa lui trecea prin faţa unei picturi alegorice ce înfăţişa lupta titanilor. O studie în voie, în timp ce el încerca să-şi ascundă iritarea.

— Phoebe are o fire foarte spirituală, Lucas. La urma urmei, a fost crescută ca un quaker, zise ea.

Nerăbdarea lui ieşi la suprafaţă.

— Sunt foarte conştient de acest fapt. Cu siguranţă Phoebe nu se aşteaptă să plec la bătălie cu pistoalele fumegând. Şi când să mai am timp pentru războaie, mătuşă, cu toate obligaţiile prezente care mă ţin atât de ocupat?

De data asta, amărăciunea din glas îl trădă. Din nou, mătuşa lui încuviinţă încet.

— Da, eşti conte acum, cu toate obligaţiile şi privilegiile pe care le aduce această poziţie. Dar în inima ta eşti încă soldat, şi Phoebe simte asta. O parte foarte importantă din tine nu a părăsit câmpul de luptă.

El încercă să râdă. Niciun om care trecea printr-un război nu putea să-i întoarcă spatele pentru totdeauna. Şi o parte din el nici nu voia asta. Nu era vorba despre ucidere, bineînţeles, ci despre faptul că aveai un scop bine definit şi despre claritatea care venea odată cu siguranţa de a şti ce trebuia făcut. Nu existau relaţii încurcate sau emoţii extravagante, nici promisiuni încălcate sau trădări care puteau transforma viaţa unui bărbat într-un iad complicat.

Lucas ridică din umeri.

— Va trebui să mă accepte aşa cum sunt şi să ştie că nu va avea niciodată vreun motiv de a se teme de mine.

Mătuşa Georgie îl privi cu năduf.

— Nu am nicio îndoială că va înţelege până la urmă dacă te vei deranja să-i explici.

El o privi neîncrezător, dar ea se mulţumi să râdă.

— Da, dragule. Generalul mi-a spus că ai fost foarte bun. Dar Phoebe nu ştie ce simţi pentru ea. Se încruntă. Dacă ne gândim bine, nici eu nu ştiu. În afară de faptul evident că ţi se pare o potenţială soţie atrăgătoare.

La naiba! Chiar se aştepta la o declaraţie de dragoste dramatică? Terminase de ani întregi cu prostiile astea.

— Sunt foarte conştient de calităţile lui Phoebe şi o voi preţui întotdeauna. Sunt convins că va fi o soţie foarte bună pentru mine, răspunse el cu răceală. Cu puţin noroc, tonul lui avea să pună capăt acestei discuţii înfiorătoare.

— Ce romantic! Sunt sigură că o vei da gata cu declaraţia asta, replică mătuşa lui pe un ton caustic.

Dacă nu ar fi fost în public, ar fi izbucnit într-un şir de înjurături foarte colorate. Mătuşa Georgie ştia mai bine decât oricine că el nu avea de gând să mai ajungă niciodată robul unei femei. Asta nu însemna că nu avea să se poarte corect cu Phoebe sau că nu avea să-i pese de ea. La naiba, deja îi păsa prea mult.

— Credeam că asta vrei! exclamă el. Ţi-am promis că o voi proteja pe Phoebe, şi dumneata vrei ca ea să rămână în Anglia. Acesta e cel mai bun mod de a împlini ambele scopuri. În plus, eu am nevoie de o soţie. Una pe care să o pot respecta cu adevărat şi care să nu semene deloc cu…

Îşi înghiţi cuvintele. Nu voia nici măcar să rostească numele lui Esme. Şi, spre deosebire de Esme, Phoebe era dulce şi inocentă, şi el urma să aibă grijă să rămână aşa.

— Asta vreau, replică mătuşa Georgie, şi îmi face plăcere să aflu că vrei să o protejezi. Dar aminteşte-ţi, Phoebe poate fi vulnerabilă şi inocentă, dar nu e slabă. Dacă vor fi în joc principiile ei, va rămâne fermă pe poziţie. Nu o poţi manipula să creadă că îţi pasă de ea dacă nu îţi pasă.

El scrâşni din dinţi.

— Bineînţeles că îmi pasă de ea. Mult. Şi am de gând să o fac fericită. Îţi promit.

— Mă bucur să aud asta, dar Phoebe e cea care trebuie convinsă, nu eu.

— Ce ai sugera? întrebă el exasperat.

— De fapt, ai putea încerca să-i câştigi simpatia, în loc să te ascunzi cu ea şi cu generalul în bibliotecă. Oricât de mult ţi-aş iubi unchiul, nu poate fi considerat un stimul pentru romantism.

El râse şovăielnic. Era adevărat, fusese foarte atent cu Phoebe în aceste ultime săptămâni, dar poate că sosise timpul să facă presiuni.

— Teoria dumitale e destul de întemeiată. Îmi voi adapta strategia în acord cu ea.

Ea îşi arcui sprâncenele impunătoare.

— Phoebe nu e o bătălie care trebuie câştigată, Lucas. Ar fi bine să îţi aminteşti asta.

El trebui să se străduiască să nu dea ochii peste cap din nou. Mătuşa lui îi adresă un zâmbet scurt.

— Nu trebuie să devii morocănos, băiete. Eu ţi-am oferit pur şi simplu vocea experienţei. Apoi îl împinse spre Phoebe. Ei bine, treci la treabă!

*

Phoebe studia picturile vibrante şi complet scandaloase. Chiar dacă tema pictată era una clasică, când te uitai la zeiţele senzuale, cu veşminte diafane care dezvăluiau mai mult decât ascundeau, nu puteai să spui că era ceva cuviincios. Fratele ei, George, ar fi fost scandalizat, şi asta îi sporea plăcerea, în loc să o diminueze.

Încruntându-se, se aplecă în faţă şi se uită la un detaliu pe care de abia acum îl zărise. „Vai de mine!” Era într-adevăr o femeie cu…

— Pari foarte atrasă de pictura asta, Phoebe. Ai vreun motiv special?

Ea tresări vinovată şi privi drept la chipul lui Lucas. Ochii lui scânteiau de amuzament, şi ei îi veni să leşine, convinsă că el ştia exact ce îi atrăsese atenţia. Obrajii i se înroşiră, şi ea adoptă tactica struţului.

— Nu neapărat. Toate picturile sunt încântătoare, nu-i aşa? spuse ea pe un ton vioi. Am descoperit câteva de Benjamin West[7], şi acesta a fost motivul pentru care am rugat-o pe mătuşa să îmi permită să vizitez reşedinţa

7 Benjamin West (1738-1820), pictor istoric anglo-american, care a pictat în perioada Războiului de Independenţă (n.tr.)

Somerset. Domnul West era originar din Philadelphia. Ştiai asta, Lucas?

Buzele lui se transformară într-o linie subţire, şi el încercă să îşi stăpânească râsul cauzat de eschivarea ei ineficientă. Ea se cutremură, ştiind foarte bine că vorbise exact ca o femeie cu minte de găină.

Aruncă o privire rapidă în spatele lui. Bine măcar că mătuşa Georgie nu o văzuse holbându-se la tabloul acela, deoarece o luase pe Annabel de braţ şi se îndreptau spre cealaltă parte a galeriei.

Lucas îi luă mâna şi o aşeză pe cotul lui.

— Nu ştiam asta, Phoebe. Poate că mi-ai putea arăta câteva dintre picturile domnului West.

Colţurile gurii îi tresăreau, şi ochii încă aveau sclipirea aceea trădătoare.

Ea oftă.

— Foarte bine, deşi ştiu că râzi de mine. Şi mai ştiu că a fost foarte urât din partea mea să mă uit cu atâta atenţie la pictura aceea indecentă. Dar nu am văzut niciodată aşa ceva, şi nu mă poţi învinui că sunt curioasă.

— Scumpa mea, curiozitatea nu e rea. În plus, vei vedea privelişti mult mai scandaloase dacă vei rămâne la Londra. Eu am luat parte la baluri la care mai multe doamne au avut accidente cu îmbrăcămintea, şi accidente dintre cele mai spectaculoase. Oricum, nu toată lumea a considerat că era un lucru rău, zise el gânditor.

Ea strânse din dinţi. Nu putea hotărî dacă era mai şocată de faptul că accepta cu nepăsare un comportament vulgar sau de faptul că o numise „scumpa mea”.

Prea agitată ca să răspundă, îl lăsă s-o conducă la pas în jurul galeriei. Din fericire, zumzetul mulţimii făcea să nu fie nevoie de conversaţie. Privi sârguincioasă toate tablourile, încercând să ignore felul în care o studia el. Chiar mai important, încercând să ignore prezenţa lui foarte masculină care o făcea să rămână fără aer şi să-şi simtă picioarele ca de vată. Trebuia să reziste dorinţei de a se agăţa de braţul lui şi de a se sprijini pe el, pentru că asta nu ar fi făcut decât să intensifice senzaţiile alarmante care îi

inundau trupul.

— Phoebe, începu el pe un ton profund şi calm.

— Da?

Când văzu că nu răspundea, ridică privirea spre el. Privirea lui înceţoşată o prinse pe a ei, şi genunchii i se ciocniră unul de altul. Lucas o afecta în felul cel mai ciudat, iar faptul că era atât de înalt şi de mare faţă de ea îi stârnea nişte gânduri cam necuviincioase şi complet stânjenitoare.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet ştrengăresc.

— Arăţi încântător astăzi, ştiai? Noua ta bonetă e fermecătoare. De fapt, totul e fermecător la tine.

Complimentul lui extravagant o făcu să se oprească. De ce o scălda în atâtea complimente de câteva zile? Înainte, nu îi păsa de felul în care se îmbrăca şi arăta. Nu era sigură că îi plăcea asta. O făcea să fie prea conştientă de el, când nervii ei erau deja întinşi la maximum.

— Mulţumesc, răspunse ea precaută.

— Nu cred că am mai văzut broşa asta. Atinse cameea de pe umărul ei. Există un portret asemănător, dar mult mai mare, al bunicului tău pe când era tânăr, la conac.

Ea atinse cameea, lăsându-şi degetele să se odihnească pe ea câteva secunde. De ani în şir, îşi imagina că suvenirul acela preţios îi dădea putere. O lega cumva de familia pe care nu o cunoscuse niciodată, şi fusese o preţioasă ancoră de salvare în zilele singuratice de după moartea tatălui ei.

— A fost cea mai mare avere a mamei. Îi aruncă o privire nesigură, sperând că avea să înţeleagă. Ştiu că pare ciudat, având în vedere că au rămas înstrăinaţi până la moartea ei.

— Bunicul tău avea un portret al mamei tale, din timpul primului ei sezon. Îl ţinea în biroul lui, unde îl putea vedea întotdeauna.

Cu o mişcare subtilă, o trase mai aproape de el. Phoebe ştia că ar fi trebuit să reziste, dar amintirea părinţilor ei îi îndurerase inima, iar Lucas îi oferea alinare.

— Nu l-am cunoscut prea bine pe bunicul tău. L-am

văzut foarte puţin în anii pe care i-am petrecut în peninsulă. Dar în lunile dinaintea morţii am petrecut destul de mult timp alături de el şi ştiu că a regretat profund despărţirea de mama ta. O iubea cu adevărat.

O bucurie care semăna foarte bine cu tristeţea îi puse un nod în gât. Inspirând adânc, se concentră asupra unui tablou mare, care înfăţişa câmpul unei fermier într-o zi strălucitoare de vară. Culorile păliră într-un val de lacrimi, forţând-o să clipească.

— Atunci, de ce crezi că nu i-a scris niciodată?

El o întoarse cu blândeţe cu spatele la tablou, protejând-o cu trupul lui de privirile curioşilor.

— Din mândrie, presupun. Din câte mi-a spus unchiul Arthur, contele nu era omul care să recunoască o greşeală. Dar faptul că bunicul tău te voia cu el ar trebui să-ţi spună cât de mult o iubea pe mama ta, chiar dacă mesajul a venit prea târziu.

El îi ridică bărbia, trecând uşor cu un deget peste linia maxilarului ei înainte de a lăsa mâna jos. Un gest atât de neînsemnat, care însă o făcu să tremure.

— Ştiu că te-ar fi iubit şi pe tine, continuă el. În ultimele luni, s-a gândit doar la viitorul tău. Îşi făcea griji din pricina ta, Phoebe. De asta mi-a cerut să am grijă de tine.

Ochii lui o priviră atent, intens şi vigilent. Ea inspiră un amestec încâlcit de emoţii – dor, anxietate şi un sentiment care ar fi avut puterea de a o devasta total dacă i-ar fi permis. Mintea ei lunecă rapid peste el, speriată că Lucas i l-ar fi putut vedea în ochi.

Îşi drese glasul.

— Mulţumesc, Lucas. Dar, după cum ţi-am spus şi înainte, nu am nevoie să mi se poarte de grijă.

Ochii lui căpătară iar expresia aceea dură. Nu era un semn bun.

— Phoebe, ce vrei tu de la viaţă?

Întrebarea bruscă o surprinse. Se uită atentă la el, întrebându-se dacă aştepta cu adevărat un răspuns.

Tăcerea lui răbdătoare şi încordată îi dădu de înţeles

că aştepta. Mutându-se neliniştită de pe un picior pe altul, privi în jur. Mătuşa Georgie şi Annabel stăteau pe o bancă în centrul sălii, vorbind cu o femeie cu pene purpurii la pălărie. Restul sălii era un vârtej de zgomot şi mişcare, cu toţii prea ocupaţi ca să se uite la ea sau la Lucas. Se simţi separată de restul lumii, închisă cu el într-un ciudat balon de săpun.

Ridică din nou ochii spre el.

— Nu vreau să fiu o povară pentru familia sau prietenii mei.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Atât? întrebă el neîncrezător. Asta e suma totală a ambiţiilor tale lumeşti?

Ea ridică din umeri. Ce altceva i-ar fi putut spune? Că voia ce voia toată lumea: un cămin, o familie, iubire? Cum i-ar fi putut spune asta, ştiind ce povară îi impusese bunicul ei? Cu siguranţă ar fi considerat-o o aluzie la obligaţia lui faţă de ea – sau la ceea ce credea el că era obligaţia lui. Nu voia să fie o povară pentru el, aşa cum nu voise să fie nici pentru fratele ei, George, nici pentru familia Stanton.

El mormăi ceva inaudibil. Luându-i braţul, începu să o conducă într-un nou tur.

— Şi cum s-ar transpune la nivel practic această mare dorinţă a ta? întrebă el, cu o uşoară nuanţă de sarcasm.

Ea îl privi încruntată.

— Am avut o viaţă înainte de a veni în Anglia. Poate nu înseamnă mult pentru tine, dar pentru mine a avut un scop şi un sens.

— Ah, deci revenim la asta. Chiar vrei să te întorci la o viaţă de fată bătrână în casa fratelui tău?

— *Nu* a fost o viaţă de fată bătrână, răspunse ea înţepată.

El pufni.

— Eviţi întrebarea.

— Cred că am mai discutat despre asta, Lucas. Ştii deja că nu vreau să mă întorc la viaţa aceea, zise ea cu toată demnitatea de care fu în stare. Nu dacă am de ales. Dar nici nu-mi pot petrece restul zilelor trăind pe seama

generozităţii generalului Stanton.

Numai că gândul de a părăsi casa unchiului ei o făcea să simtă că se îmbolnăveşte. Se simţea acasă la reşedinţa Stanton, şi trăia atât de liniştită cum nu mai trăise de la moartea tatălui ei. Dar sentimentul acesta de apartenenţă nu însemna neapărat că era o viaţă corectă şi nici nu justifica o existenţă leneşă, pe spinarea mătuşii şi a unchiului ei.

— Dar se pare că ţi-ai putea petrece restul zilelor trăind pe seama generozităţii fratelui tău, zise el cu un zâmbet fermecător. Cred că logica ta e defectuoasă, scumpa mea.

Ea se zgâi la el. Cum putea să o supere şi să o flateze în acelaşi timp? Merita să fie pus la punct pentru atitudinea lui condescendentă, şi totuşi inima ei trădătoare se înmuia de plăcere auzindu-i tachinările afectuoase.

Îşi căută scăparea în enervare.

— Nu trebuie să depind de cineva. Există şi alte lucruri pe care le pot face.

— Într-adevăr? Şi care ar fi? întrebă el cu mare interes.

— Am primit o educaţie foarte bună. Am dat lecţii nepoatelor şi nepoţilor mei. Cu siguranţă că aş putea învăţa şi alţi copii, ca guvernantă.

Amuzamentul lui se evaporă.

— Pe naiba!

Deconcertată, ea se uită în altă parte.

— Nu îmi voi petrece restul vieţii depinzând de cineva.

Degetul lui îi atinse din nou bărbia, provocând-o să-l privească.

Când văzu expresia aspră şi trufaşă de pe chipul lui, îşi pierdu răsuflarea de spaimă.

— Eşti nepoata unui conte şi o Stanton. Ai fost crescută de un gentleman, în condiţii bune, şi o viaţă de servitute nu va fi niciodată soarta potrivită pentru tine. Înţelegi?

Mânia lui de abia ţinută în frâu îi producea un gol în

stomac, dar nu avea de gând să-i permită s-o intimideze. Ridică bărbia.

— Voi face orice consider eu că e corect.

El plecă uşor capul, ajungând nas în nas cu ea.

— Phoebe, nu mă voi repeta. Nu vei mai menţiona niciodată ideea smintită de a deveni guvernantă, ai înţeles?

În timp ce se uita urât la el, auzi un chicot de undeva de lângă ea. Aruncând o privire în dreapta, văzu două femei tinere privind cu interes avid. Gemu în sinea ei. Ultimul lucru pe care îl dorea era să se dea în spectacol, dar expresia hotărâtă de pe chipul lui Lucas îi arătă că el nu avea reţineri similare.

— Foarte bine, mormăi ea, disperată să pună capăt discuţiei.

— Foarte bine ce?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Am înţeles că trebuie să renunţ la ideea de a deveni guvernantă.

El o studie o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Bun. Şi îţi sugerez să n-o menţionezi niciodată, mai ales în preajma generalului. Îţi garantez că nu ţi-ar plăcea reacţia lui.

Ea oftă, dezumflată.

— Promit. Dar ce o să mă fac? Nu pot să trăiesc aşa o veşnicie, orice aţi crede, tu, mătuşa şi unchiul. Nu e corect, Lucas, şi o asemenea existenţă inutilă nu m-ar face fericită.

Oricât de tentantă ar fi fost ideea de a nu se mai gândi la viitor, viaţa ei cu familia Stanton nu putea fi decât un răgaz temporar. Chiar şi Lucas gândea probabil la fel, de vreme ce ridicase problema. Având în vedere asta, ce altă opţiune avea în afară de aceea de a se întoarce în America, la George şi familia lui? Măcar acolo îi avea pe copiii fratelui ei, pe care îi iubea.

Dar suferinţa o copleşi de cum se gândi să părăsească Anglia… şi pe Lucas. I se puse un nod în piept şi simţi că nu mai putea trage aer.

— Phoebe, uită-te la mine!

Vocea lui era calmă, dar tonul era poruncitor. Ea

ridică privirea. Ochii lui erau blânzi şi înţelegători, dar asta făcu nodul din piept şi mai apăsător.

— Nu trebuie să te îngrijorezi de nimic, până după Crăciun, zise el. Totul se va rezolva la timpul potrivit. Îţi promit!

Voia cu disperare să-l creadă. Privirea lui se înfierbântă în timp ce ea îl studia, şi o spirală a acelei dorinţe mult prea familiare se învârteji din centrul fiinţei ei spre mădulare.

— Ai încredere în mine, nu?

Vocea lui deveni joasă şi răguşită. Stăpânindu-şi un fior, ea încuviinţă.

— Atunci, lasă totul deoparte pentru moment şi încearcă să te distrezi. O meriţi cu vârf şi îndesat.

— Voi încerca, şopti ea.

— Bun. Acum, hai să le culegem pe mătuşa Georgie şi pe Annabel! Vă duc la Gunter la o îngheţată. Ai mâncat vreodată?

Ea clătină din cap.

— Mă gândeam eu, zise el. Consideră că totul face parte din planul de a te distra cât poţi de bine. Fie că vrei, fie că nu.

Apoi îi luă mâna şi o aşeză din nou pe cotul lui, de parcă acolo ar fi fost locul ei dintotdeauna şi acolo avea să fie mereu.

Capitolul 10

Lucas aruncă o privire spre ceasul de perete din colţul bibliotecii unchiului său, aşteptând cu nerăbdare sosirea femeilor. În seara asta, Phoebe urma să meargă pentru prima dată la bal, şi încă la unul important, de vreme ce evenimentul extravagant organizat de Lady Framingham, unul din cele două pe care le oferea în fiecare an, marca închiderea oficială a micului sezon. În seara asta, Phoebe avea să fie prezentată în mod formal înaltei societăţi

londoneze.

Dar de cât timp avea nevoie ca să îmbrace o rochie şi să îşi aranjeze părul, mai ales cu un blestemat de regiment întreg de cameriste care să o ajute?

Unchiul Arthur îşi drese glasul, aducându-l pe Lucas înapoi la conversaţia bombastică din bibliotecă.

— Iartă-mă, sir, zise Lucas. Ce ai spus?

Din spatele impunătorului lui birou, unchiul său îl studie cu o privire ironică.

— Nu am spus nimic. Vărul tău Silverton ţi-a vorbit, dar erai atât de cufundat în meditaţie, încât nu l-ai auzit.

Lucas îşi ascunse o grimasă. Vărul lui era motivul proastei sale dispoziţii. Mătuşa Georgie decretase că marchizul şi marchiza de Silverton aveau să îi însoţească la bal, ca să arate că toată familia o sprijinea pe Phoebe. Deşi aprecia strategia, Lucas trebuia acum să petreacă mai mult timp în compania lui Silverton.

În momentele sale raţionale, ştia cât de ridicolă devenise vrajba lor şi cât era de obositoare pentru familie. Uneori, când era deosebit de sătul de ura faţă de Silverton, se gândea chiar să îi ceară iertare pentru că i-o furase pe Esme. Existau chiar şi momente în care cuvintele îi ajungeau până pe vârful limbii, dar ceva îl reţinea întotdeauna. Poate că sentimentul că nu s-ar fi putut ierta niciodată pe *el însuşi* pentru că îl trădase pe omul care îi fusese cel mai bun prieten. Merita duşmănia lui Silverton şi nu putea să renunţe la ea, mai ales că vărul lui nu se arătase niciodată dispus să-i accepte scuzele. Mai bine să continue aşa decât să rişte să amplifice drama care aproape reuşise să scindeze odinioară familia.

— Dacă Excelenţa Sa e atât de bun să repete întrebarea, zise Lucas pe un ton plictisit, voi face tot ce pot ca să îi răspund.

Tolănit într-un fotoliu, în partea cealaltă a biroului unchiului său, Silverton se mulţumi să zâmbească. Dar Lucas îl cunoştea mai bine decât oricine şi pricepu înţelesul zâmbetului. În interior, vărul lui fierbea.

— Mă întrebam când ai de gând să te întorci la

Mistletoe Manor, răspunse Silverton pe un ton la fel de plictisit.

Lucas pufni.

— Contează? Nu cred că îţi doreşti să vii în vizită.

Ochii lui Silverton se îngustară până ajunseră ca nişte ace de gheaţă albastră.

— Dintr-un motiv pe care nu îl pot desluşi, Meredith doreşte să vadă conacul, şi eu nu vreau să îi interzic plăcerea unei vizite. Dacă nu te incomodează prea tare, vreau să zic, termină el pe un ton plin de sarcasm.

Lucas aproape că gemu. Ura ideea de a le vedea pe Meredith şi pe celelalte femei din familia Stanton târându-şi poalele rochiilor în jurul conacului său ruinat. Mai ales pe Phoebe, care avea să fugă probabil ţipând de unde venise sau avea să izbucnească în lacrimi văzând că bunicul ei lăsase casa să ajungă într-o asemenea stare. Ura s-o dezamăgească, dar nici nu voia s-o ofenseze pe Meredith.

— Meredith va fi întotdeauna bine-venită la Mistletoe Manor. Aş sugera totuşi să aştepte până după Crăciun. Sper să am casa pregătită pentru vizitatori până într-a Douăsprezecea Noapte.

Chiar dacă toţi aveau să-şi dea seama cât de rău stăteau lucrurile, mai ales Silverton, care avea cel mai frumos domeniu din Kent. Ultimul lucru de care avea nevoie Lucas era ca familia să transforme domeniul Merritt în următorul ei proiect. Avea de depăşit destule obstacole, fără implicarea lor bine intenţionată, dar de obicei nefericită.

Spre surprinderea lui, Silverton încuviinţă.

— Înţeleg că bătrânul conte a lăsat lucrurile într-o stare regretabilă. Domeniul are una dintre cele mai bune livezi din Kent, ca să nu mai vorbim despre conac, care este unul dintre cele mai deosebite exemple de reşedinţe elizabetane din ţinut. Sper din toată inima că îi vei putea reda fosta glorie.

Chiar dacă era ciudat, vărul lui părea sincer. Lucas nu-şi putea aminti de ultima ocazie în care avuseseră o conversaţie decentă. În tinereţea lor, trăncăneau ore în şir

despre toate lucrurile de sub soare, dar zilele acelea trecuseră de mult.

— Poate aş putea trece călare într-o după-amiază să mă uit, împreună cu Silverton, propuse unchiul Arthur. Şi eu, şi vărul tău conducem domenii de ani întregi, în timp ce tu eşti încă nou în joc. Să ştii că nu doare să ceri ajutorul.

„Ce idee îngrozitoare!” Lucas nu avea nevoie de Silverton, care să iscodească peste tot. Mistletoe Manor era o epavă, şi ideea de a-l compara cu Belfield Abbey – şi Silverton *avea să le compare* – îi strângea stomacul lui Lucas.

Dar vărul lui nu părea nici el fermecat de idee. De fapt, în modul lui impunător, Silverton părea îngrozit de-a binelea. Din fericire, uşa bibliotecii se deschise şi mătuşa Georgie şi Meredith intrară în cameră. Mătuşa lui era demnă şi elegantă, iar rochia trandafirie de tul a lui Meredith îi scotea în evidenţă frumuseţea statuară. Faţa lui Silverton se lumină când îşi privi soţia, iar Lucas trebui să-şi reprime un fior de invidie.

Nu pentru că ar fi dorit-o pe Meredith. Învăţase pe pielea lui lecţia dură de a nu mai pofti niciodată de femeia altuia. Dar invidia ceea ce era evident că împărtăşeau – fericirea de a fi unul cu altul şi cu fiii lor şi o viaţă profund mulţumită. Lucas se îndoia că avea să posede vreodată ceva similar, şi poate că nici nu o merita.

— Bună seara, Lucas.

El se întoarse brusc. Phoebe se strecurase atât de încet în cameră, încât nu observase. Dar acum o observă, şi ceea ce văzu îl lăsă fără grai.

Un diamant de primă clasă.

Rochia ei, diafană şi strânsă pe corp, avea culoarea unei frunze de toamnă care începe să pălească. Buclele ei negre şi lucioase erau ridicate în creştet, descoperindu-i gâtul graţios şi urechile frumoase. Câţiva zulufi aranjaţi cu artă se ondulau încadrându-i faţa, atrăgând atenţia asupra trăsăturilor ei delicate. Ochii ei mari şi căprui străluceau de emoţie, iar buzele, trandafirii şi seducătoare, se curbau într-un zâmbet timid.

Dar ceea ce îl dădu gata complet fu ceea ce dezvăluia rochia. Ţărăncuţa caraghioasă rămăsese o amintire îndepărtată, şi în locul ei se afla o seducătoare voluptuoasă, cu curbe dulci. Rochia de abia îi atingea umerii, iar decolteul cobora deasupra unor sâni albi şi plini care ar fi înnebunit de poftă orice bărbat sub optzeci de ani. Da, avea mănuşi lungi care îi acopereau braţele aproape până sus, dar asta nu era nimic în comparaţie cu toată carnea ispititoare dezgolită, care putea fi văzută de orice bărbat.

Zâmbetul lui Phoebe tremură sub privirea lui năucită. Îşi muşcă buza de jos, aruncând o privire ezitantă spre mătuşa Georgie.

— Lucas, nu-i aşa că verişoara ta e încântătoare? Vocea mătuşii lui avea o notă mustrătoare, îndemnându-l să-şi vină în fire. El se strădui să zâmbească şi păşi înainte, luând mâna înmănuşată a lui Phoebe.

— Fără îndoială. Vocea i se transformase într-un murmur profund, şi asta îl făcu să se cutremure. Nu mă îndoiesc că Phoebe va fi frumoasa balului.

Şi nu se îndoia nici de faptul că avea să petreacă toată seara protejând-o de libertini şi de lupi, în timp ce făcea tot ce putea ca să îşi ţină propriile mâini departe de trupul ei voluptuos. Nici în cele mai smintite vise nu şi-ar fi imaginat-o pe Phoebe aşa, nici nu s-ar fi gândit cât de mult l-ar fi putut afecta înfăţişarea ei pe el.

Ea strâmbă din nas spre el.

— E foarte amabil din partea ta să spui asta, dar nu pot să nu mă simt incomod. Mă simt atât de…

Roşind, ea nu mai termină propoziţia.

— Expusă? termină el pe un ton sec.

Ea încuviinţă. Meredith râse.

— Lucas, nu fi aşa puritan. Jumătate dintre femeile de la bal vor avea rochii mult mai decoltate. Phoebe arată exact aşa cum trebuie.

El o dezaprobă în tăcere. Unul dintre lucrurile pe care le aprecia cu adevărat la Phoebe era faptul că *nu* era ca majoritatea femeilor pe care le cunoştea. Mătuşa Georgie îi zâmbi liniştitor lui Phoebe.

— Înfăţişarea ta nu are nimic care să justifice vreun fel de observaţii, în afară de aceea că arăţi perfect.

Phoebe oftă.

— Respect înţelepciunea voastră colectivă, dar ştiu că va trebui să rezist ispitei de a petrece seara trăgându-mi corsajul în sus.

Toată lumea râse, în afară de Lucas. Mătuşa Georgie se întoarse şi îi zâmbi.

— Lucas, cred că ai ceva să-i dai verişoarei tale, nu?

Într-adevăr.

Fusese atât de năucit de noua Phoebe, încât uitase ce venea în continuare. Fusese ideea mătuşii lui, dar, cu puţin noroc, beneficiarul recunoştinţei lui Phoebe avea să fie el. Întinzând mâna spre punguţa de catifea pe care o lăsase pe capătul mesei, răsturnă cu grijă conţinutul în mână.

— A fost al bunicii tale, zise el, ridicând colierul de rubine şi diamante.

Deşi nu foarte mari, pietrele erau de cea mai bună calitate, tăiate superb. Montura fină se potrivea perfect cu frumuseţea delicată a lui Phoebe. Phoebe îşi ţinu răsuflarea.

— A fost al bunicii mele?

Vocea ei părea curios de nefirească.

— Da. Prin tradiţie, colierul acesta a fost purtat de contesele de Merritt încă de la începutul secolului al şaptesprezecelea. Bunicul tău i l-a dăruit bunicii, iar mie mi-ar plăcea să ţi-l dăruiesc ţie acum.

Desfăcu închizătoarea şi se pregăti să pună şiragul strălucitor pe gâtul neîmpodobit al lui Phoebe. Singurele bijuterii pe care le purta Phoebe erau nişte cercei simpli din granat. El şi mătuşa Georgie plănuiseră să fie aşa, ca să poată purta colierul. O asemenea ocazie cerea un cadou special, şi nu strica dacă arăta în acelaşi timp intenţiile lui, atât lui Phoebe, cât şi restului familiei.

Dar, în timp ce păşea în faţă ca să îi aşeze pietrele preţioase pe gât, Phoebe se dădu înapoi. Ridică mâna, şi să-l ia naiba dacă nu păru gata s-o ia la fugă, cuprinsă de panică.

Lucas se opri de îndată şi se încruntă.

— Ce nu e în regulă?

Ea clătină din cap.

— Nu pot să-l port.

— De ce nu?

— Este mult prea împodobit pentru mine, răspunse ea cu voce încordată.

El îşi temperă nerăbdarea, aducându-şi aminte de inconvenientul modestiei ei de quaker. Avea să facă paradă într-o rochie care dezvăluia totul, dar se împotrivea să poarte o bijuterie valoroasă de familie? Dumnezeu să-l păzească de logica femeilor!

Meredith îi aruncă o privire rapidă şi se apropie de Phoebe.

— Draga mea, colierul e cât se poate de potrivit, te asigur. Şi, pe deasupra, i-a aparţinut bunicii tale, aşa că nu trebuie să eziţi să-l porţi.

Bărbia lui Phoebe se înălţă sfidătoare.

— Şi totuşi, ezit.

Îi întoarse privirea lui Lucas. Trăsăturile ei se relaxaseră într-o expresie calmă, dar ochii trădau un amestec volatil de emoţii, inclusiv o durere pe care el n-o înţelegea.

— Îţi mulţumesc pentru generozitate, vărule, zise ea pe un ton formal. Dar nu îţi pot accepta cadoul.

Lucas nu-şi mai putu stăpâni frustrarea.

— De ce naiba nu?

Unchiul Arthur se zbârli.

— Supraveghează-ţi limbajul în preajma doamnelor. În special a mătuşii tale.

Mătuşa Georgie îşi dădu ochii peste cap. Auzea lucruri mult mai rele de la soţul ei, în fiecare zi. Totuşi, toată situaţia se transformase într-un eşec, iar faptul că Silverton era acolo şi clătina neîncrezător din cap nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Lucas îşi întoarse privirea spre Phoebe. De la gât în jos, era cea mai ispititoare femeie pe care o văzuse vreodată. Dar de la gât în sus, era un quaker rigid, dezaprobator.

— Nu mă simt bine cu prea multe podoabe, zise ea ţeapănă. Fireşte, îţi sunt recunoscătoare pentru generozitatea ta, dar ţi-aş cere să îmi respecţi dorinţele.

Asta fu prea mult pentru unchiul Arthur.

— Dumnezeule mare, copilă. Astea sunt bijuteriile Merritt, şi contele de Merritt doreşte ca tu să le porţi. Ce obiecţie posibilă ai putea avea? Nu vrei să-ţi jigneşti vărul, nu?

Phoebe făcu ochii mari, iar Lucas înghiţi o înjurătură. Da, era furios că ea alesese exact momentul acela ca să-şi exercite scrupulele ridicole, dar nu voia ca unchiul lui să o dojenească în faţa a jumătate dintre membrii familiei.

— Arthur, nu ajuţi pe nimeni aşa, îl avertiză mătuşa Georgie.

— Ei bine, naiba s-o ia de treabă, milady, protestă soţul ei. Comportamentul fetei nu are sens, şi eu aş vrea să ştiu de ce.

— Poate că nu e cel mai bun moment ca să discutăm problema.

Meredith interveni:

— La urma urmei, nu vrem să întârziem la primul bal al lui Phoebe.

— Foarte înţelept, iubirea mea, încuviinţă Silverton. Votez pentru amânarea acestei dezbateri. Aruncă o privire spre Lucas. De preferinţă, pentru un moment în care noi, ceilalţi, nu vom fi prezenţi.

Lucas simţi cum se înfuria, dar de data asta nu se mai putu stăpâni.

— Nu dau doi bani pe ce crezi tu, mârâi el spre vărul său. Dar dau doi bani pe ce gândeşte Phoebe.

Se întoarse din nou spre ea. Ea rămăsese pe poziţie, neînduplecată şi rece. Îl dăduse la o parte, şi asta îl înfuria.

— Nu, Lucas, zise ferm mătuşa lui. Nu e momentul acum.

El îşi păstră ochii aţintiţi asupra chipului palid al lui Phoebe. Ea se uita cu încăpăţânare la jiletca lui.

— În afară de ornamentaţia excesivă a bijuteriei, zise ea în cele din urmă, ar fi foarte nepotrivit din partea mea să

o accept, mai ales de la tine. După cum ai spus, colierul trece de la o generaţie la alta, de la o contesă de Merritt la următoarea. Eu nu sunt contesa de Merritt şi, prin urmare, nu îl pot accepta.

Şi, judecând după tonul vocii ei, nu avea să fie niciodată. Probabil că Lucas scosese un sunet, pentru că ea se uită în cele din urmă la chipul lui, cu o privire încărcată de condamnare moralizatoare. Lui i se păruse întotdeauna că filosofia ei de quaker era caraghioasă şi destul de fermecătoare, dar acum îşi dădu seama că o judecase greşit. Sub faţada aceasta încântătoare trăia o puritană, şi încă una rece şi dispreţuitoare.

Dispreţul ei se îndrepta mai ales asupra lui. De ce? Pentru că nu era quaker? Sau cariera lui în armată îl condamna în ochii ei? Nu ştia, şi în momentul acela nici nu-i păsa. Era clar că Phoebe nu era femeia pe care o crezuse el.

Cu o reverenţă politicoasă, se retrase.

— Cum doreşti. Iartă-mă că te-am jignit.

Puse colierul înapoi în punguţa de catifea şi îl lăsă neglijent pe capătul mesei. Phoebe îşi muşcă buzele, şi chipul îi fu străbătut de o undă de nelinişte. Asta îl făcu să se oprească, dar îşi înlătură cu hotărâre îngrijorarea. Ea îşi exprimase sentimentele, şi el nu avea de gând s-o mai deranjeze. De acum, era problema mătuşii Georgie şi a unchiului Arthur. Făcuse tot ce putuse pentru ea, iar ea îl respinsese.

În faţa blestematei de familii, şi pe deasupra în faţa lui Silverton.

— Ei bine, zise mătuşa lui cu voce îndurerată, nu-i aşa că a fost un mod minunat de a începe seara? Lady Framingham va fi *atât* de fericită să ne vadă!

Capitolul 11

Phoebe studia imenşii lei de piatră care străjuiau uşile

sălii de bal din reşedinţa Framingham. Cu expresia lor feroce şi spinările arcuite, fiarele păreau gata să sară asupra tuturor dansatorilor neprevăzători care se apropiau prea mult. Chiar în momentul acela, şi-ar fi dorit ca unul dintre ei să prindă viaţă şi să o mănânce dintr-o singură înghiţitură.

Înăbuşindu-şi un oftat, se cocoţă pe unul dintre scaunele delicate grupate lângă perete, prefăcându-se că le asculta pe Meredith şi Annabel, care sporovăiau cu spor. În opinia lor, balul dat de Lady Framingham era un adevărat succes. Plină de invitaţi înveşmântaţi în haine elegante şi bijuterii sclipitoare, sala de bal scânteia în lumina miilor de lumânări. Spaţiul cavernos răsuna de zumzetul vesel, atât de puternic, încât de abia puteai auzi orchestra din celălalt capăt al imensei săli îmbrăcate în auriu şi stacojiu. Toţi se distrau de minune – sau păreau să se distreze.

Din nefericire, Phoebe urâse fiecare moment. Zgomotul era prea asurzitor, sala prea încălzită, şi cel puţin jumătate dintre invitaţi erau atât de beţi, încât se mira că nu cădeau în nas. Nu găsea niciun lucru care să-i placă la balul dat de Lady Framingham. Cu excepţia leilor. Expresiile lor fioroase se potriveau foarte bine cu sentimentele ei. O mână îi atinse braţul, şi tresări.

— Iartă-mă că te-am speriat, se scuză Meredith, dar nu cred că ai auzit întrebarea lui Annabel.

Ambele surori o priviră îngrijorate. Meredith rămăsese neclintită alături de ea din momentul în care intraseră în reşedinţa Framingham, adică din momentul în care Lucas le abandonase. După câteva minute, sosise şi Annabel, şi amândouă o împinseră pe Phoebe spre un colţ relativ liniştit al sălii de bal.

Ea reuşi să zâmbească.

— Iertaţi-mă! Se aplecă peste Meredith şi i se adresă lui Annabel. Ce voiai să-mi spui? Tânăra femeie o studie încruntată.

— Nu contează. Ceea ce contează e faptul că te simţi absolut îngrozitor, nu?

Phoebe deschise gura şi o închise la loc. Niciodată nu

experimentase atât de mult dorinţa de a minţi cum o făcuse de când venise la Londra. Poate că trebuia să se mute înapoi în America, de vreme ce noua viaţă părea să aibă un efect atât de nefericit asupra moralităţii ei. Şi asupra temperamentului ei, dacă purtarea din biblioteca unchiului ei era o indicaţie. Nici măcar nu regreta răspunsurile nepoliticoase pe care i le adresase lui Lucas, care ilustrau, desigur, cât de mult se înrăutăţise comportamentul ei.

Meredith îşi privi ironică sora.

— Bineînţeles că se simte îngrozitor. Cum ar putea să nu se simtă, având în vedere cât de rău se poartă Lucas? Mi-ar plăcea să-l trag bine de urechi.

Phoebe îşi înăbuşi un hohot de râs care semăna mai mult a suspin. Asemănarea o înspăimântă, dar, de fapt, încerca din toate puterile să nu izbucnească de-a binelea în lacrimi.

În acelaşi timp, toate trei îşi întoarseră privirea spre Lucas, care dansa cu altă femeie frumoasă. El şi partenera lui erau angajaţi într-un vals, şi lui Phoebe i se părea că el ţinea femeia scandalos de aproape de el. Având în vedere corsetul diafan care de abia îi acoperea farmecele voluptuoase, era o minune că pieptul ei nu ieşea de-a binelea, revărsându-se pe jiletca lui Lucas. Cu siguranţă nu glumise când îi spusese că multe dintre femeile de la bal aveau să fie pe jumătate dezbrăcate.

Iar el părea hotărât să danseze cu majoritatea dintre ele înainte ca seara să se sfârşească. Şi se şi bucura de fiecare minut, dacă judecai după zâmbetul apreciativ de pe faţa lui.

Priviră toate trei încruntate cum Lucas o învârtea pe doamnă – Phoebe folosea termenul în mod foarte vag – încă o dată. Partenera lui îl privi cu ochi arzători şi se agăţă şi mai strâns de el, în timp ce el o purta prin toată sala.

Phoebe strânse din dinţi, iar furia măturănelinişteaprovocată de scena neplăcută din biblioteca unchiului Arthur.

— De ce se poartă atât de rău? întrebă Annabel cu o

voce perplexă. Lui Lucas i-a plăcut întotdeauna să flirteze, dar nu l-am văzut niciodată chiar aşa. Mai ales, nu de când... Aruncă o privire spre Phoebe. Ei bine, nu de ceva timp, oricum.

Meredith oftă.

— E supărat că Phoebe nu i-a acceptat darul. A fost aşa un ghinion că s-a hotărât să i-l ofere în faţa a jumătate dintre membrii familiei. Dar bărbaţii sunt atât de proşti.

Phoebe plecă uşor capul, cu obrajii arzând, şi îşi aminti de nonşalanţa cu care voise Lucas să-i dăruiască bijuteria aceea preţioasă de familie. Cum putuse să o trateze pe ea – şi darul – într-un mod atât de nepăsător? Mama ei îi relatase istoria familiei, aşa că ştia cât de important era acel colier. Rubinele Merritt erau dăruite numai soţiilor conţilor – ca o dovadă de iubire adevărată şi respect – şi nu treceau niciodată de la mamă la fiică.

Oare darul lui Lucas arăta dorinţa lui de a se căsători cu ea? Nici ea nu era în stare s-o spună. Şi, dacă era aşa, cum putuse să o facă într-un mod atât de stânjenitor pentru ea? Să facă ceva atât de intim şi de semnificativ în faţa a jumătate din familie, şi fără ca măcar să o avertizeze. Nu se putea ca el s-o iubească şi s-o trateze totuşi cu atâta lipsă de respect.

Luată pe neaşteptate, se refugiase în spatele primei scuze care îi trecuse prin minte şi făcând aşa îl jignise în mod clar. Amintindu-şi sclipirea mânioasă din ochii lui, se cutremură. Nu. *Jignirea* era un termen prea neutru pentru ceea *ce* simţea Lucas faţă de ea acum.

Annabel o privi şocată.

— Te referi la rubinele Merritt? Cele pe care conţii le dăruiesc mireselor lor?

Phoebe încuviinţă sumbru.

— Chiar acelea.

Annabel clătină din cap.

— Cerule! Atunci, de asta se poartă ca un...

— Ca un bărbat care flirtează cu disperare? termină Meredith pe un ton sarcastic. Pentru că a fost prea greu de cap ca să-şi dea seama cât de stânjenitoare avea să fie

situaţia pentru Phoebe. Am fost surprinsă că mătuşa Georgie nu a încercat să-l oprească, dar ea mi-a spus că s-a gândit că ar fi fost o dovadă încântătoare de sprijin. Care să-i arate că toată familia stă în spatele ei şi aşa mai departe.

Phoebe se strâmbă. Mătuşa ei îi prezentase deja nişte scuze lamentabile înainte de a ajunge în sala de bal, şi momentul acela fusese mai rău decât toate celelalte.

Ei bine, nu chiar mai rău decât să îl vadă pe Lucas flirtând cu toate femeile la rând. În timpul călătoriei cu trăsura, el refuzase să se uite la ea, iar acum o ignora. Era evident că nu îi ceruse să se căsătorească cu el atunci când îi oferise colierul. Mai degrabă, îşi uşura sentimentul de vinovăţie produs de faptul că ea nu moştenise nimic de la bunicul ei, în timp ce el primise totul. Poate că el considera colierul ca parte a unei obligaţii imaginare faţă de ea.

Inspiră adânc, încercând să se liniştească.

— Nu trebuie să vă faceţi griji din cauza mea. Mi-aţi arătat cu toţii multă dragoste şi mult respect. Nimeni nu îmi datorează nimic.

Meredith o privi uluită.

— Nu ai înţeles ce însemna colierul, nu?

Înainte de a putea răspunde, valsul se termină. Phoebe rămase privind ţintă locul în care se opriseră Lucas şi partenera lui pieptoasă, nu departe de zona în care se aflau ele. Privirea lui rătăci în direcţia lor, şi lui Phoebe i se tăie răsuflarea.

Dar, în aceeaşi clipă, el îi zâmbi din nou femeii fericite din braţele sale. Ea îi luă cotul, lipindu-se din nou de el, şi traversară ringul de dans, îndreptându-se spre masa cu gustări.

Îndepărtându-şi hotărâtă privirea, Phoebe înghiţi un nod dureros.

— Dacă nu vă supăraţi, aş prefera să nu discutăm despre acest subiect.

Meredith aruncă o privire dezgustată în direcţia lui Lucas.

— Bineînţeles, dragă. Dar nu vreau să-ţi faci griji. Îţi

promit că totul se va termina exact aşa cum trebuie.

Phoebe îi zâmbi politicos, deşi o durea inima. Nimic nu avea să fie aşa cum trebuia. Nu atât timp cât rămânea la Londra, amintindu-şi în fiecare zi că se îndrăgostea de un bărbat care nu o respecta şi nu merita darul pe care voia să i-l facă. Cu cât se întorcea mai repede în America, cu atât mai bine.

— Meredith, uite! exclamă Annabel. Uite-i pe Sophie şi pe Simon. Începusem să cred că nu aveau să mai vină.

Phoebe oftă uşurată, recunoscătoare pentru incidentul care îi îndepărta gândul de la durerile ei prosteşti. Fixându-şi un zâmbet pe faţă, se ridică odată cu Meredith şi Annabel pentru a-i întâmpina pe contele de Trask şi pe contesa lui. Phoebe îi cunoscuse cu câteva zile în urmă, la un dineu restrâns prezidat de contesă, şi îi simpatizase imediat. Mai ales pe Sophie, Lady Trask. Numai cu un an sau doi mai mare decât Phoebe, era o tânără veselă care purta ochelari şi nu părea să-i pese dacă înalta societate o considera elegantă sau nu. Lord Trask fusese puţin cam intimidant, dar era atât de evident că îşi adora soţia şi pe mica lor fiică, încât Phoebe fu în curând capabilă să vadă bărbatul bun şi corect, dincolo de exteriorul sever.

Un bărbat care semăna mult cu Lucas – sau cel puţin aşa crezuse ea. Zâmbetul ei începu să piară, dar îl readuse cu hotărâre la locul lui în timp ce Sophie se repezea să-şi îmbrăţişeze cumnata.

— Annabel, ce mai faci? Şi unde e fratele meu, neisprăvitul? Nu-mi vine să cred că te-a abandonat deja.

Annabel râse.

— Nu, stă îmbufnat acolo în colţ, cu Silverton. L-am alungat de aici ca să putem vorbi.

Sophie le îmbrăţişă rapid pe Meredith şi pe Phoebe, murmurând un salut prietenos.

— Ca să vorbiţi despre bărbaţi, presupun. Ce idee excelentă! Se întoarse spre soţul ei şi făcu un gest sugestiv cu mâna, zornăindu-şi brăţările de aur de pe braţul subţire. Poţi să-ţi iei tălpăşiţa, Simon. Ştiu că ai prefera să te înfunzi toată noaptea în sala de joc sau să discuţi afaceri cu

Silverton.

Lord Trask de abia terminase reverenţele în faţa lor, aşa că îşi studie soţia, cu trăsăturile lui frumoase învăluite într-o expresie severă.

— Sophie, vreau să te aşezi şi să nu te mişti de pe scaun până nu îţi aduc ceva rece de băut. Dacă nu eşti aici când mă întorc, o să te găsesc şi o să te duc frumuşel direct acasă.

Sophie dădu să protesteze, dar Annabel trăgea deja alt scaun spre micul lor grup. Meredith o conduse pe Sophie spre el, inspectând-o cu o privire îngrijorată.

— Nu te simţi bine? Poate că nu ar fi trebuit să vii în seara asta. Sindrofiile organizate de Lady Framingham sunt întotdeauna teribil de aglomerate.

Sophie îşi dădu ochii peste cap, aşezându-se pe scaun.

— Sunt însărcinată, nu bolnavă. Şi mai am trei luni de aşteptat, conform doctorului Blackmore. Nu trebuie să vă faceţi griji, iar eu nu am nevoie să stau acasă, cu ochii în tavan. Se uită urât la soţul ei, dar Phoebe văzu afecţiunea ascunsă din privirea ei. Asta îi produse un fior ciudat de durere, care îi ajunse până în inimă. Oare avea să fie şi ea vreodată la fel de fericită în căsnicie ca femeile Stanton? Avea să se căsătorească măcar?

— Nimeni nu se aşteaptă să stai mereu acasă, replică Lord Trask, dar adineauri te simţeai puţin cam ameţită. Având în vedere că eşti predispusă să te împiedici de propriile picioare, nu vreau să combini acest obicei cu un leşin.

Phoebe clipi auzind exprimarea directă a contelui, dar Sophie izbucni în râs.

— Simon, măgarule! Ştii că mă împiedic de propriile picioare doar atunci când nu am ochelarii. Îţi promit să îi ţin bine pe nas în seara asta.

Lord Trask păru sceptic, iar soţia lui îl privi strâmbând din nas.

— Mă simt cu adevărat bine. Acum, te rog să pleci. Promit că nu mă mişc de pe scaun până nu te întorci.

El îi zâmbi slab, atingându-i obrazul.

— Contez pe asta.

— Nu-ţi face griji, Simon, interveni Annabel. O să ne urcăm pe ea, dacă va trebui, dar o s-o ţinem pe loc.

Cu un rânjet, Lord Trask schiţă o reverenţă şi dispăru în mulţime.

— Acum, zise Sophie, frecându-şi cu plăcere mâinile, despre ce vorbim? Ceva interesant? Vreun scandal nou despre care nu ştiu?

Meredith aruncă o privire spre Phoebe, şi inima i se strânse.

— Oh, nimic despre care să merite să vorbeşti, răspunse evaziv.

Sophie se încruntă.

— Chiar aşa? Ce dezamăgire! Şi eu care speram că…

Se opri, îşi împinse ochelarii pe nas şi se aplecă în faţă ca să se uite mai bine la ceva din capătul sălii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce face Lucas cu doamna Dorkington în firida ferestrei? Înţeleg că e văduvă, dar el nu ar trebui s-o lase să se agaţe aşa de el. Vai de mine! Ce o să creadă bunica?

Se uitară toate în direcţia în care privea ea. Acolo, stătea Lucas, cu un braţ sprijinit de perete, deasupra femeii pieptoase cu care dansase. Femeia avea o mână pe pieptul lui, stând foarte aproape şi chicotindu-i în faţă. Phoebe simţi că fierea îi ajungea în gât, şi trebui să înghită ca să scape de această senzaţie.

— Naiba să-l ia, mormăi Meredith. De data asta, o să-l pocnesc cu adevărat.

Annabel lăsă să se audă un mic geamăt.

— Oh, bunicii nu o să-i placă deloc asta. Aruncă o privire în jurul ei. Şi se pare că şi alţii au început să observe.

Phoebe privi o clipă spre oaspeţii aflaţi cel mai aproape. Desigur, mulţi îi priveau pe Lucas şi pe doamna Dorkington, unii cu amuzament tolerant, alţii cu încruntare dezaprobatoare.

Inima ei se strânse. Cum putea Lucas să se dea astfel

în spectacol? Îi înţelegea furia, dar chiar trebuia să-i pedepsească pe toţi?

— Ce l-a apucat? întrebă Sophie. Credeam că… Aruncă o privire spre Phoebe, apoi se întoarse din nou spre Meredith. Ştiţi voi.

— Se pare că au apărut nişte hârtoape în drumul nostru. A avut loc o scenă neplăcută la reşedinţa Stanton în seara asta, şi Lucas e destul de supărat pe Phoebe. Nu vreau să zic că ar fi vina ei, se grăbi Meredith să adauge. Dimpotrivă, de fapt. Dar e evident că Lucas a ales să-şi exprime nemulţumirea într-un mod tipic masculin.

Ca trase de o sfoară, Meredith, Sophie şi Annabel se întoarseră şi se uitară încruntate spre Lucas. Chiar în momentul acela, el privi din întâmplare spre ele şi primi drept în faţă toată forţa privirii lor furibunde. Rămase cu gura căscată, şi Phoebe ar fi putut jura că se făcuse roşu ca racul. Apoi se încruntă şi se întoarse din nou spre doamna Dorkington. Phoebe observă însă că luă mâna de pe perete şi se îndepărtă cu un pas de văduvă.

După cum părea, doamna Dorkington nu era de acord, fiindcă încercă să se cuibărească din nou aproape de Lucas. El îi evită încercarea râzând şi o luă de braţ, însoţind-o înapoi spre masa cu gustări, scoţând-o din raza de acţiune a verişoarelor lui.

— Bărbaţii, zise Sophie, cu vocea încărcată de dispreţ. Greoaie, îşi trase scaunul în aşa fel încât să facă din grupul lor un semicerc închis. Nu trebuie să fii prea supărată, Phoebe, zise ea. Lucas se poartă ca un băieţel răsfăţat, dar asta nu înseamnă nimic, de fapt.

Phoebe îşi înăbuşi un geamăt.

— Nu sunt deloc supărată, răspunse ea, cât putu de calm. Lucas are dreptul să-şi petreacă timpul cu oricine doreşte. Îmi pare rău doar pentru familia lui, care trebuie să-l vadă purtându-se în asemenea hal.

Gata! Sunase aproape convingător.

— Văd că nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie, replică Sophie pe un ton sec. Poţi să crezi sau nu, dar toate am trecut prin ce treci tu. Nu şi Annabel, desigur. O să-ţi spun

ceva despre fratele meu Robert. A tratat întotdeauna femeile cu foarte mult bun-simţ.

Annabel rânji, iar Meredith şi Sophie zâmbiră de parcă ar fi ştiut răspunsul unei ghicitori deosebit de încurcate. Numai Phoebe se simţea complet nedumerită, şi nu era de mirare, având în vedere lipsa ei de experienţă cu masculii speciei. Şi, în ciuda faptului că nu voia să vorbească despre Lucas – şi nici măcar să se gândească la el –, curiozitatea îi fu stârnită.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

Sophie privi în jur ca să se asigure că nu erau urechi nepoftite, apoi se aplecă spre micul lor cerc.

— Simon s-a purtat aproape la fel de rău ca Lucas, chiar în noaptea în care ne-am logodit. Şi-a făcut apariţia la bal la braţul celei mai vestite văduve din înalta societate şi a petrecut foarte mult timp flirtând cu ea în seara aceea. Nu mai trebuie să-ţi spun cât eram de furioasă.

Phoebe făcu ochii mari.

— Nu-mi vine să cred. Manierele lui sunt atât de distinse.

— Poţi s-o crezi. Mai târziu, am avut un mare tărăboi, după cum îţi poţi imagina. Până la urmă, s-a dovedit o seară foarte interesantă.

Spre surprinderea lui Phoebe, contesa se făcu roşie şi începu să-şi facă vânt viguros cu evantaiul.

— Pot să-mi imaginez foarte bine, interveni Meredith. Silverton mi-a făcut acelaşi lucru înainte de a ne căsători. Am fost foarte necăjită pe vremea aceea.

Phoebe scoase un chicot neîncrezător. Nu şi Lord Silverton! Toate iluziile ei aveau să fie spulberate în seara aceea?

— Cum e posibil aşa ceva? Îţi e atât de devotat! Toţi bărbaţii sunt atât de necredincioşi înainte de a se căsători?

— Oh, unii bărbaţi sunt necredincioşi chiar şi după ce se căsătoresc, zise Annabel pe un ton vesel. Dar nu trebuie să crezi că soţii noştri sunt astfel. Toţi sunt îndrăgostiţi până peste cap de noi.

Phoebe scoase un oftat frustrat. Uneori, verişoarele ei

din Londra păreau să vorbească într-o limbă străină.

— De ce îmi spui asta?

— Pentru că purtarea idioată a lui Lucas nu înseamnă nimic, zise Meredith. Ştiu că acum ţi se pare oribil, dar asta fac bărbaţii când sunt supăraţi pe femeile pe care le doresc cu adevărat. Uneori, nu ştiu cum să se exprime în alt fel.

Phoebe o privi cu gura căscată, dar, înainte de a putea protesta, Sophie preluă firul conversaţiei:

— Şi uneori nici măcar nu ştiu că o fac.

Phoebe scuturã din cap, dar ceaţa tot nu se risipi.

— Că fac ce?

— Că flirtează. Majoritatea bărbaţilor şi a femeilor din lumea bună flirtează la fel de uşor cum respiră. Sophie se bătu cu evantaiul peste bărbie, de parcă ar fi rumegat ceva. Deşi Lucas pare să ştie exact ce face, şi asta mi se pare interesant. Cred că te place foarte mult, într-adevăr.

Phoebe se îndreptă de parcă ar fi înghiţit un băţ.

— Sunt sigură că nu. Pentru orice minte raţională, purtarea lui contrazice asta.

Annabel îi îndepărtă protestul cu un gest.

— Raţiunea nu are nimic de-a face cu asta. Bineînţeles că trebuie să-l pedepseşti pe Lucas pentru că e atât de bădăran, dar Sophie are dreptate. Nu înseamnă nimic.

Phoebe se uită ţintă la mâinile ei, strânse în poală. Cum putea să nu însemne nimic o asemenea purtare, când durea atât de mult?

Deschise palmele, netezind cutele noilor ei mănuşi de mătase. Apoi privi în sus, la feţele nerăbdătoare ale celor trei femei.

— Dreptatea e dreptate, chiar dacă toată lumea e împotriva ei. Şi răul e rău, chiar dacă toată lumea îl sprijină.

Meredith oftă şi o bătu uşurel pe braţ, cu simpatie, în timp ce Sophie se îmbufnă.

Annabel însă plecă uşor capul, interesată.

— E un citat? Cine a spus asta?

— William Penn, murmură Phoebe, absorbită încă de efortul de a înţelege purtarea lui Lucas.

Annabel încuviinţă.

— E foarte potrivit. Sunt sigură că mulţi dintre bărbaţii pe care îi cunosc ar putea beneficia de înţelepciunea domnului Penn.

— Ceea ce eu tot nu înţeleg… începu Sophie.

Apoi se opri, icnind înăbuşit.

Meredith o studie cu atenţie.

— Ce se întâmplă?

Sophie închise ochii şi înghiţi vizibil, apăsându-şi mâna înmănuşată pe buze.

— E… e doar stomacul meu, zise ea cu voce pierită. Mi s-a mai întâmplat. Îmi trece într-un minut.

— Nu arăţi bine, replică Meredith. Vrei să te duc în camera de odihnă?

Sophie clătină din cap.

— Nu. Vreau doar să stau aici.

— Pot să fac ceva? întrebă Phoebe.

Expresia nesănătoasă de pe faţa lui Sophie îi transmise fiori de alarmă prin tot corpul. Meredith aruncă o privire nerăbdătoare în jur.

— Unde s-a dus Simon, naiba să-l ia?

Annabel sări în picioare.

— Nu te îngrijora. Îl găsesc eu.

Phoebe se ridică şi ea.

— O să-l găsim mai repede dacă îl căutăm amândouă. Sala asta e atât de mare, încât ar fi foarte uşor să îl ratezi.

Annabel încuviinţă şi porni de-a lungul peretelui.

— Nu ştiu, ezită Meredith. Phoebe, aproape că nu cunoşti pe nimeni de aici, şi nu e o idee bună să hoinăreşti aşa fără însoţitoare. Poate ar fi mai bine să rămâi cu noi.

Phoebe ezită. Sala era uriaşă, aglomerată şi gălăgioasă, şi ea chiar nu ştia unde să-l caute pe conte. Avea oare rost să hoinărească de una singură? Frustrată, îşi muşcă buzele. De ce alesese Lucas tocmai noaptea asta ca s-o abandoneze?

Apoi Sophie se strâmbă şi îşi apăsă abdomenul cu mâna, iar Phoebe ştiu că trebuia să facă urgent ceva.

— Sunt destul de sigură. Dacă nu-l pot găsi pe Lord

Trask, îl voi căuta pe Silverton sau pe Lucas.

— Numai să ai grijă, o avertiză Meredith, frecţionând-o pe Sophie pe spate. Şi nu ieşi din sala de bal.

Phoebe încuviinţă şi începu să-şi croiască drum pe marginea ringului de dans. Înainta încet, pentru că trebuia să ocolească invitaţii adunaţi în grupuri compacte. La fiecare minut, se oprea şi se ridica pe vârfuri, căutându-l pe Lord Trask. După zece minute, străbătuse de abia a treia parte din sală, şi constatarea îi strânse stomacul într-un ghem de frustrare.

Se uită la ceasul de bronz de pe o măsuţă laterală şi fu uluită de cât era de târziu. În curând, invitaţii aveau să fie chemaţi jos la supeu, iar ea avea să fie nevoită să treacă prin momente groaznice, croindu-şi drum înapoi spre partea de sus a sălii. Transpiraţia începu să i se prelingă pe şira spinării, şi respiră tot mai precipitat. Nu era obişnuită cu mulţimile, şi această adunare nu era doar numeroasă, ci şi înghesuită într-un spaţiu prea mic. Panica din pieptul ei devenea tot mai mare, iar doi bărbaţi beţi o loviră, împingând-o într-o coloană. Când se lovi cu cotul de marmură, sâsâi de durere.

Forţându-se să respire adânc, se sprijini de coloană ca să-şi revină. Ştia că era o nebunie să intre în panică – la urma urmei, era în casa uneia dintre cele mai respectate doamne din înalta societate, nu rătăcind pe străzi. Dar, de când ajunsese la Londra, nu ieşise niciodată singură. Lucas sau una dintre rudele ei – sau măcar o cameristă – fuseseră întotdeauna cu ea, şi acum se simţea foarte singură.

Văzând că începea să se autocompătimească, pufni dezgustată. Lui Sophie îi era rău, şi avea nevoie de soţul ei. Ce conta că mulţimea era atât de înghesuită sau că ea era singură? Cu siguranţă avea să găsească un membru al grupului lor, mai devreme sau mai târziu, şi atunci totul avea să fie în regulă.

Ieşind de după coloană, se ciocni de un bărbat înalt şi masiv. Nişte ochi reci şi descurajatori o priviră, iar ea trebui să reziste ispitei de a se ascunde din nou după stâlp. În schimb, îşi îndreptă umerii şi făcu o uşoară reverenţă în

faţa lui.

— Vă rog să îmi iertaţi stângăcia, sir. Nu v-am văzut.

Bărbatul o studie câteva secunde, apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet crud. Ea nu mai văzuse niciodată un asemenea zâmbet, şi un clopoţel de alarmă îi răsună în minte.

— Ce zeu prietenos te-a aruncat în poala mea? întrebă el pe un ton îngâmfat şi calculat. Nu că ar conta, dar cred că treaba asta plictisitoare la culme a devenit chiar acum mult mai interesantă.

Capitolul 12

Străinul o blocase pe Phoebe între stâlp şi perete, nu doar pentru a nu-i permite să scape, ci şi pentru a o ascunde aproape în întregime de privirile celor din sala de bal. Privirea lui îi măsură încet trupul de sus în jos, apoi de jos în sus, zăbovind un timp asupra pieptului şi oprindu-se în cele din urmă asupra feţei ei. Până să termine, ea scrâşnea deja din dinţi.

— Eşti o bucăţică prea bună ca să hoinăreşti singură într-o sală de bal, nu? toarse el.

— Nu hoinăresc, sir. Caut pe cineva.

El se sprijini cu un umăr de stâlp şi îi zâmbi hain.

— Înţeleg. E posibil ca persoana pe care o cauţi să fie un bărbat?

Phoebe înţelese aluzia, şi îi sări muştarul.

— Îl caut pe Lord…

— Atunci, nu mai trebuie să cauţi, o tachină el. Eu sunt un lord, şi, spre deosebire de cel pe care îl cauţi, nu aş fi niciodată atât de nepoliticos încât să te las singură.

Se aplecă din nou, şi de data asta ea se feri, ascunzându-se în spatele stâlpului. El nu o urmă, dar ochii lui o măsurară cu o sclipire pofticioasă.

— Nu trebuie să fii nervoasă, zise el chicotind. Suntem într-o sală de bal, la urma urmei.

Şi se uită peste umăr, de parcă ar fi vrut să vadă dacă îi privea cineva. Phoebe profită de ocazie ca să se ridice pe vârfuri, sperând să vadă un membru al grupului ei. Din nefericire, nu văzu pe nimeni cunoscut, iar mulţimea era acum atât de înghesuită, încât i-ar fi fost aproape imposibil să îşi croiască drum înapoi la Meredith şi în celălalt capăt al sălii. Invitaţii lui Lady Framingham erau înghesuiţi ca o turmă de vite duse la piaţă pe străzile înguste ale unui oraş.

Întâlni din nou privirea străinului, şi fu izbită din nou de ochii lui reci şi de trăsăturile lui dezlânate.

— Ce înghesuială nebună, oftă el, şi atât de tipică pentru Lady Framingham. Femeia asta nu ştie niciodată unde să tragă linie. Conştiinţa mea nu-mi permite să te las să dispari în mulţime. Numai Dumnezeu ştie ce ţi s-ar putea întâmpla.

— Vă mulţumesc, dar nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Vă voi fi foarte recunoscătoare dacă mă lăsaţi să plec.

El afişă un zâmbet slinos.

— Invitaţii vor coborî la supeu în câteva minute, şi sala va începe să se elibereze. Fă-mi onoarea de a aştepta cu mine, şi te voi conduce chiar eu jos.

Stânjeneala ei crescândă fu dublată acum de nerăbdare. Lui Sophie îi era rău, şi bădăranul din faţa ei nu o lăsa să-şi îndeplinească misiunea. Putea doar să spere că Annabel avusese mai mult succes şi îl găsise pe Lord Trask.

— Vă mulţumesc, dar nu. Mă voi alătura prietenilor mei la supeu.

Acum, el se prefăcu rănit.

— Mă răneşti. Nu m-aş fi gândit că o femeie atât de frumoasă poate fi atât de crudă.

Şi o surprinse păşind în faţă şi făcând o reverenţă complicată. Phoebe se dădu înapoi, lovindu-se din nou cu cotul de coloană. Îşi opri exact la timp înjurătura care îi ajunsese foarte repede la buze.

— Dacă nu te pot convinge să mi te alături la supeu, zise străinul, atunci, poate că vei avea milă de un admirator care îţi e deja devotat şi îmi vei acorda un dans.

Individul era nebun de-a binelea.

— Nu dansez în seara asta.

El râse atât de încet, încât o trecură fiorii pe şira spinării.

— Eşti încăpăţânată, nu? Îmi place asta. Provocarea aţâţă întotdeauna apetitul unui bărbat.

Ea clipi auzind comentariul jignitor, dar limba îi era paralizată de o combinaţie de nervi şi frustrare.

— Dacă nu dansezi, poate ai vrea un pahar de şampanie.

Privirea lui, pofticioasă acum în mod făţiş, alunecă peste faţa şi trupul ei.

— Din nou, nu, repetă ea mecanic. Şi vă cer din nou să mă lăsaţi să plec. Grupul meu va începe să se întrebe unde sunt.

El ridică din sprâncene.

— Cred că nu, altfel te-ar fi găsit deja.

Furioasă şi puţin înspăimântată, Phoebe încercă să se strecoare pe lângă el.

El îi blocă drumul.

— Sir, insist să vă daţi la o parte.

Când el se întinse s-o atingă, ea se dădu înapoi, ajungând iar lângă coloană.

El chicoti.

— Rezistenţa ta e fermecătoare şi complet prefăcută, bănuiesc. Sunt tentat să fac ceva scandalos. Ca, de exemplu, să te sărut.

De data asta, Phoebe rămase fără aer, şocată. Se întrebă dacă să-l pălmuiască, deşi simplul gând de a acţiona atât de violent o scârbea. Din nefericire, îngrozitorul individ îşi pleca deja capul de parcă ar fi avut de gând cu adevărat s-o sărute. Ea ridică mâna, pregătindu-se să se apere, când o voce bine-venită o întrerupse.

— Aici erai, domnişoară Linville. Nu m-aş fi gândit niciodată că te voi găsi ascunsă într-un colţ, la capătul cel mai îndepărtat al sălii de bal. A fost o prostie din partea mea că nu m-am gândit la asta de la început. Fetele par să ajungă întotdeauna în colţuri atunci când e înghesuială

mare, fie că te aştepţi la asta, fie că nu.

Phoebe aproape că leşină de uşurare când domnul Nigel Dash se strecură uşor pe lângă torţionarul ei şi se opri lângă ea. Ea îi înşfăcă braţul, clătinându-se spre el. Cu o expresie îngrijorată pe faţa lui amabilă, el o susţinu.

— Domnule Dash, zise ea dintr-o suflare, sunt atât de fericită să te văd. Îl căutam pe Lord Trash, şi am fost prinsă aici cu acest... acest...

Văzând expresia furioasă din ochii domnului Dash, îşi dădu seama că explicaţia ei nu era necesară. Uluită, Phoebe rămase uitându-se la el. Îl întâlnise de câteva ori, dar blândeţea lui o impresionase întotdeauna. Însă acum se uita încruntat la bărbatul care încă le bloca ieşirea, destul de furios cât să facă ceva ce aveau să regrete cu toţii. Dacă voia să evite o scenă, se părea că trebuia să acţioneze repede.

— Acest gentleman a observat că eram singură. S-a oferit cu multă amabilitate să mă conducă la supeu. Eram pe cale de a-l lămuri că îmi căutam grupul, domnule Dash, când ai apărut dumneata.

Termină strângându-l de interiorul braţului, ca să se asigure că înţelesese. El îi aruncă o privire uluită, apoi o înţelegere confuză îi lumină privirea.

— Ce amabil din partea lui Lord Castle, zise el pe un ton sec. Dar nu trebuie să vă îngrijoraţi, milord. Voi avea grijă ca domnişoara Linville să ajungă înapoi la grupul ei.

Lord Castle îl inspecta pe domnul Dash printr-un monoclu care apăruse ca prin minune în mâna lui.

— Întotdeauna gata să dai o mână de ajutor fetelor frumoase şi bătrânelor formidabile, nu, Dash? Ce s-ar face debutantele şi bătrânele matroane fără tine?

Domnul Dash îl ignoră.

— Eşti gata să te întorci la grupul dumitale, domnişoară Linville?

— Da, zise ea înflăcărată. Sigur că sunt.

În mod cu totul incredibil, Lord Castle întinse mâna, oprindu-i.

— Înainte de a răpi cea mai interesantă femeie din

sală, Dash, poate că m-ai putea prezenta aşa cum trebuie. În felul acesta, i-aş putea cere doamnei să danseze fără teama de a ofensa autorităţile.

Phoebe simţii muşchii braţului domnului Dash devenind rigizi sub degetele ei. Probabil că Lord Castle era o persoană complet nepotrivită dacă se împotrivea să-i fie prezentat. Şi acum, ce aveau să facă? Individul acela impertinent părea pur şi simplu hotărât să *nu* o lase în pace. Chiar atunci, Lucas ieşi din mulţime, părând gata să scoată foc pe nări.

— Îmi pare rău, Castle, mârâi el, strecurându-se în mijlocul grupului lor. O să dansezi cu ea când o să îngheţe iadul.

*

Lucas avu nevoie de zece minute agonizante ca să-şi facă drum prin blestemata de mulţime şi să străbată sala de bal. O evitase pe Phoebe întreaga seară, dar o supraveghease de la distanţă. Atât timp cât rămânea cu verişoarele ei, nu avea de ce să se teamă de libertinii care bântuiau prin încăperile supraîncălzite, căutându-şi viitoarea victimă dornică – sau ostilă. Deşi încă era furios pe ea şi pe el însuşi pentru scena ridicolă din biblioteca unchiului său, obligaţiile lui rămâneau aceleaşi. Poate că era o mică femeie quaker înţepată, dar era şi incredibil de inocentă şi mult prea predispusă să păţească ceva rău dacă el nu intervenea.

Din nefericire, îi pierduse urma când îşi permisese să se lase ademenit în ghearele planturoasei Sarah Dorkington. Văduva umbla după el de luni întregi, dar neglijenţa lui de neiertat o lăsase pe Phoebe să cadă în capcana mult mai periculoasă a lui Castle.

Când o zărise la început, retrasă în spatele unei coloane şi părând să se ferească, furia îl inundase. Căzuse pradă celui mai vicios libertin din Londra, un bărbat pe care Lucas îl cunoştea mult prea bine. Dacă Nigel nu ar fi ajuns la timp, Lucas şi-ar fi croit drum prin mulţime fără să-i pese

de pagube sau de accidentări. Şi aşa se ciocnise de câţiva dansatori care protestaseră în timp ce îşi croia drum pe ringul de dans.

Acum, văzând-o pe Phoebe că îl privea cu o expresie de uşurare în ochii ei mari, trebui să se străduiască să-şi stăpânească alt val de furie, îndreptat atât asupra lui, cât şi asupra lui Castle. Era vina lui că dăduse de necaz. De acum încolo, avea să se asigure că nu urma să mai dea niciodată peste un necaz de felul acesta sau de alt fel.

Buzele lui Castle se curbară într-un zâmbet crud.

— Ah, numai de asta era nevoie pentru ca seara să devină şi mai încântătoare. Maiorul Stanton, la fel de imatur şi de vulgar ca întotdeauna. Sau ar trebui să spun *Lord Merritt*. Într-adevăr, sir, limbajul pe care l-ai folosit în faţa acestei lady e groaznic. Poate ai uitat că e o sală de bal, nu un câmp de luptă.

Fără să răspundă, Lucas luă mâna lui Phoebe de pe braţul lui Nigel. Îi trase uşor degetele înmănuşate, pregătit să întâmpine rezistenţă, dar ea veni de bunăvoie şi se lipi de el. Un uşor tremur îi străbătu tot trupul şi un oftat slab de uşurare îi scăpă de pe buze.

Acest oftat slab îi produse un fior de vinovăţie care îi ajunse până în inimă. Castle o înspăimântase, şi Lucas trebui să se împotrivească impulsului de a-l bate pe ticălos până îl făcea zob.

Privi spre chipul lui Phoebe şi îi zâmbi, făcându-i încurajator cu ochiul. Privirea ei se lumină, şi gura i se arcui într-un zâmbet trist. Cu o mişcare sfidătoare a bărbiei ei elegante, privi drept spre Castle, iar trăsăturile ei încântătoare căpătară o expresie aspră. Aşa delicată cum era, Phoebe făcuse tot ce putuse ca să se împotrivească viciosului viconte, dar gândul că o lăsase singură cu cineva de teapa lui îi produse fiori îngheţaţi pe şira spinării.

— Eşti pregătită să cobori la supeu, Phoebe? întrebă el, cu glas răguşit. Probabil mătuşa Georgie şi ceilalţi ne aşteaptă.

— Nu-ţi poţi imagina cât de pregătită sunt, răspunse ea atât de entuziastă, încât lui îi veni să râdă.

Şi surprinderea de pe faţa lui Castle aproape că făcea să merite să treacă prin toată situaţia aceea neplăcută.

Din nefericire, în timp ce Lucas se pregătea să o conducă pe Phoebe spre şuvoiul de oameni care se îndreptau spre încăperea în care se servea supeul, Castle întinse mâna, oprindu-i.

— Merritt, nu poţi să fugi acum. Nu înainte de a mă prezenta aşa cum trebuie. Înţeleg că această tânără lady e misterioasa rudă din America a generalului şi a doamnei Stanton.

Apoi nemernicul afişă un zâmbet deosebit de obraznic. Lucas recunoscu zâmbetul acela, care prevestea numai rele.

— Ar fi trebuit să ghicesc, bineînţeles, continuă tărăgănat Castle, blocându-le drumul. Are cel mai nostim accent. Chiar fermecător, de fapt, dacă îţi place stilul acesta rustic.

Lucas îşi cântări opţiunile. Putea să-i tragă un pumn în faţă acum lui Castle, grăbind astfel scandalul, sau să trateze cu el mai târziu, când doamnele nu mai erau prezente. Înainte de a avea şansa de a se hotărî, Phoebe îl întrerupse cu năduf.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise ea. Dacă o prezentare va pune capăt acestei scene absurde, atunci, da, sunt Phoebe Linville, nepoata generalului şi a doamnei Stanton. Dumneavoastră presupun că sunteţi Lord Castle. Aş vrea să spun că a fost o plăcere să ne cunoaştem, dar ar fi o minciună, şi eu nu mint niciodată.

Faţa lui Castle deveni livid㠄, iar Lucas nu se deranjă să îşi ascundă rânjetul. Chiar şi Nigel, care avea o disciplină impecabilă, nu-şi putu stăpâni un hohot de râs. Magnific de inconştientă de impactul cuvintelor ei, Phoebe continuă:

— Acum, că am făcut prezentările, vă mai cer o dată pentru totdeauna să vă daţi la o parte, ca să ne putem alătura grupului nostru. Pentru o seară, v-am suportat destul atenţiile nedorite, şi sper că veţi avea curtoazia de a nu le repeta dacă vom avea vreodată ghinionul de a ne întâlni din nou.

Până să-şi termine micul discurs, expresia lui Castle trecuse de la uluire la furie. Făcu un pas amenințător în față.

— Nu aş face asta dacă aş fi în locul tău, bătrâne, îl avertiză Nigel pe un ton aspru. Sunt doamne de față şi aşa mai departe.

— O doamnă? Castle râni. Mă îndoiesc de asta. La urma urmei, am găsit-o hoinărind neînsoțită în sala de bal. Şi domnişoara Linville a părut mai mult decât fericită să-mi primească atenţiile.

Lucas o simți pe Phoebe tremurând de furie lângă el.

— Nu e adevărat, şi tu o ştii! strigă ea, folosind fără să vrea modul de a vorbi al quakerilor. Nu ar trebui să spui asemenea minciuni îngrozitoare.

Sprâncenele lui Castle ajunseră practic până la rădăcina părului.

— Dumnezeule mare. Merritt. Nu am luat în seamă zvonul, dar acum constat că este adevărat. O femeie quaker! Ce încântător de ciudat! Stantonii au obiceiul de a adopta tot felul de animale rătăcite, nu? Mă întreb ce mai urmează? O maimuță dresată?

Phoebe deveni rigidă alături de el, iar Lucas clătină melancolic din cap. Aproape că îi părea rău de Castle, prea prost să-şi dea seama de iadul în care intrase singur.

— Presupun că ai ajuns să cauți ceva diferit la o femeie, zise Castle cu voită răutate. Dar o fanatică religioasă din America... ce bizar! Esme ar fi atât de amuzată dacă ar şti.

Phoebe îl privi uluită pe Lucas. Simțindu-se dintr-odată mai bătrân decât anii lui, el înghiți o înjurătură. Nu avea să scape niciodată de moştenirea amară pe care o lăsase Esme în urma ei?

— Lucas, trebuie să plecăm, şopti Phoebe. Mătuşa Georgie ne aşteaptă.

El auzi îngrijorarea din vocea ei şi înțelese că dorea să-l îndepărteze de confruntarea care se întrevedea. Dar nu putea. Nu cu Castle. Nu îi datora decât dispreț, şi între ei nu exista nicio legătură de familie care să-l rețină.

— Într-o clipă, răspunse el în şoaptă.

Nigel îşi dădu ochii peste cap şi oftă, apoi se îndreptă spre Phoebe, înţelegând că trebuia s-o ia de lângă el. Dar, când încercă să o tragă, ea se împotrivi.

Ignorându-i protestul nervos, Lucas păşi înainte, la doar câţiva centimetri de Castle. Castle era un bărbat lat în piept şi-n umeri, dar Lucas era cu vreo şapte centimetri mai înalt. Nimic nu-l oprea să-şi folosească înălţimea şi greutatea pentru a se face bine înţeles.

— Îi vei cere scuze doamnei, Castle, zise el calm.

Vicontele lăsă să se audă un râs urâcios.

— Altfel ce? Mă vei provoca la duel?

Lucas se uită fix la el, fără să se deranjeze să spună ceea ce era evident. Castle pufni.

— Hai, Merritt. Mă tem că toţi anii petrecuţi pe câmpul de luptă te-au prostit. Dacă nu am vrut să lupt cu tine din cauza lui Esme, sunt sigur că nu mă voi duela pentru femeiuşca asta. Buzele i se curbară într-un rânjet. De ce m-aş deranja?

Lucas îi adresă un zâmbet mortal.

— Pentru că nimeni nu îmi insultă logodnica fără să plătească.

Capitolul 13

Phoebe se uită la Lucas, fiindcă i se părea că duşumeaua se înclina sub picioarele ei. Căldura din încăpere o înăbuşea, dar ciudata amorţeală din capul ei era rezultatul uimitorului anunţ pe care îl făcuse Lucas cu atâta calm.

Lord Castle căscă gura la Lucas.

— Domnişoara Linville e logodnica ta?

Neîncrederea lui o egala pe a lui Phoebe. Ea se întrebă dacă Lucas era beat. Nu părea să existe altă explicaţie pentru purtarea lui uimitoare, mai ales după scena din bibliotecă. Îmbujorată, ridică o mână spre fruntea

transpirată, simţind că ameţea. Mişcarea ei îi atrase atenţia lui Lucas, şi privirile li se întâlniră. El se încruntă, şi privirea lui îngrijorată o studie, căutând cauza nefericirii ei. Ochii îi erau limpezi, şi părea sumbru şi treaz ca un judecător. Cu un alt fior, ea îşi dădu seama că el *era* serios. În toate privinţele.

El îi adresă un zâmbet rapid şi liniştitor, apoi se uită din nou provocator la viconte. Privirea era atât de rece şi de ciudat de calmă, încât un fior premonitoriu îi trecu de-a lungul şirei spinării. Phoebe nu văzuse niciodată un bărbat hotărât să ucidă, dar îşi imagină că arăta exact cum arăta Lucas în momentul acela.

Lord Castle întrerupse tensiunea sufocantă îndreptându-şi atenţia spre Phoebe şi râzând sardonic.

— Ei bine, asta e minunat, desigur. Se înclină în faţa ei, intenţionând în mod clar să fie batjocoritor, nu respectuos. Draga mea domnişoară Linville, îngăduie-mi să îţi ofer felicitările mele. Logodna voastră va fi subiectul de discuţie al întregului oraş, şi spun asta în cel mai bun sens posibil.

Lucas îşi miji ochii până când nu mai rămaseră decât două aşchii de gheaţă cenuşie, în timp ce Phoebe aproape că gemu. Smulgându-se din starea de paralizie, îl prinse de mânecă.

— Trebuie să plecăm. Atragem atenţia.

O privire rapidă în jurul ei o confirmă. Mai mulţi bărbaţi şi câteva femei se opriseră să se uite, anticipând o scenă amuzantă sau chiar o încăierare.

Lucas îi îndepărtă blând mâna.

— Încă aştept ca Lord Castle să îţi prezinte scuzele.

Lui Phoebe îi venea să-l scuture.

— Nu am nevoie de scuze. Lord Castle s-a insultat doar pe el însuşi.

Lucas coborî privirea spre ea. În timp ce îi studia chipul, ochii lui se aprinseră de o admiraţie fierbinte care îi făcu inima să bată mai tare şi sângele să îi învăpăieze obrajii. Gura lui se arcui într-un gen diferit de zâmbet, unul care părea să o cuprindă ca o limbă de foc.

Doamne, o luase razna cu totul dacă el putea s-o afecteze atât de tare în împrejurări atât de stânjenitoare.

— Poate că tu nu ai nevoie de scuze, iubire, zise el, dar eu am, în numele tău. Şi nu plecăm până nu le obţin.

Poate că nu îşi pierduse doar minţile, ci şi auzul. Lucas nu putea să facă o declaraţie în mijlocul unei săli de bal pline de străini. Era pur şi simplu prea scandalos.

Lord Castle izbucni într-un râs îngrozitor.

— Într-adevăr, Merritt, tu şi logodnica ta sunteţi mai amuzanţi decât comedianţii de la Astley. Poate că ar trebui să vă gândiţi să vă alăturaţi circului.

Ceva explodă în capul lui Phoebe. Păşi în faţa lui Lucas şi se uită urât la viconte.

— Tu, sir, eşti un poltron, un fanfaron şi o... o fleandură, tună ea.

Lucas, Lord Castle şi domnul Dash încremeniră deodată. Unchiul Arthur folosea adesea aceste cuvinte cu mare efect, şi Phoebe era ferm hotărâtă să le adauge la vocabularul ei pe viitor.

— Ne-ai deranjat destul, Lord Castle. Insist să dispari de aici înainte să am cu adevărat ceva de spus în privinţa asta.

Îl prinse din nou pe Lucas de mânecă, încercând să îl târască după ea, dar el refuză să se clintească.

— Phoebe, zise el, şi avertizarea fu clară.

Frustrarea ei deveni o tornadă şi îi răscoli tot trupul. Nişte forţe imperioase din afara ei preluară controlul, şi îl smuci pe Lucas de braţ cât de tare putu.

— Nu! Nu vor fi scuze, nici argumente şi cu siguranţă nu se va vorbi despre duel, deşi ştim cu toţii că spre asta se îndreaptă această conversaţie. Insist să mă duci la mătuşa Georgie, Lucas. Sau să mă ajuţi să îl găsesc pe Lord Trask, a cărui biată soţie îl aşteaptă.

— Mai bine fă ce-ţi spune, bătrâne, interveni domnul Dash, aruncând o privire rapidă peste umăr. Începem să adunăm o întreagă audienţă.

Phoebe privi în jur, şi o parte din furia ei se risipi. Fusese atât de prinsă de discuţie, încât nu observase cât de

mare ajunsese grupul de spectatori. Includea câteva matroane cu nasul pe sus, printre care le recunoscu pe câteva dintre cele mai vechi prietene ale mătuşii Georgie. Acestea o priveau îngrozite, în timp ce restul invitaţilor eleganţi chicoteau pe faţă.

Phoebe închise o clipă ochii, roşind de umilinţă.

— Da, bătrâne, repetă batjocoritor Lord Castle. Mai bine fă ce îţi spune ea. La urma urmei, obiceiul tău e să le permiţi doamnelor să te ducă de nas, nu?

Lucas mârâi şi făcu un pas înainte. Furia, atât de palpabilă încât părea o fiinţă vie, se învârtea între cei doi bărbaţi.

— Viconte Castle, vrei să-mi faci plăcerea de a numi un…

— Nu, ţipă Phoebe, împingându-l cu putere pe Lucas în piept. Lacrimi de furie şi panică o orbeau. Dacă mai spui un singur cuvânt, nu mă mai căsătoresc cu tine şi nu mai vorbesc cu tine niciodată. Nu voi tolera violenţa, cu atât mai puţin violenţa în numele meu, şi nu mă interesează ce îţi dictează stupidul tău cod masculin de onoare, zise ea cu cel mai pur accent quaker şi îşi înfipse degetele în pliurile lavalierei lui. E perfect clar?

Lucas făcu ochii mari, de surprindere şi de altceva. Să fi fost oare… amuzament?

Temperamentul ei ieşi la iveală ca un val stacojiu, care mătura totul în cale. Se roti pe călcâie, îl împinse furioasă pe Lord Castle şi plecă de acolo. Invitaţii se împrăştiară înaintea ei, iar râsetele lor fremătară în urmă.

*

Phoebe se îndepărtă în goană, sufocată de umilinţă şi orbită de lacrimi. Aproape împiedicându-se, se năpusti pe un hol care se îndepărta de sala de bal, evitând şuvoiul de invitaţi care coborau scara uriaşă ce ducea spre salonul în care se lua supeul. Ideea de a-şi înfrunta chiar în momentul acela rudele – sau pe oricine altcineva – era insuportabilă.

Inima îi bătea tare, şi trebui să se oprească şi să-şi

recapete suflul. Trăgând adânc aer în piept, se ţinu cu o mână de peretele holului, în timp ce se străduia să se calmeze, un gând nedorit se infiltră în mintea ei – comportamentul ei fusese aproape la fel de mizerabil ca purtarea celor doi bărbaţi. Îşi pierduse controlul, ridicase vocea şi se năpustise în sala de bal.

Şi îi îmbrâncise şi pe Lucas, şi pe Lord Castle. Phoebe ştiuse dintotdeauna că avea un temperament furtunos, dar călăuzită şi sprijinită de tatăl ei, învăţase să îl stăpânească. Însă, în seara asta, când avea cea mai mare nevoie de control, temperamentul ei izbucnise ca un vulcan.

Era cu siguranţă cel mai rău quaker posibil. Oftând, se sprijini cu fruntea de peretele cu tapet neted, gândindu-se ce să facă în continuare. Nu putea să stea pitită pe coridor pentru totdeauna şi nici să se întoarcă în sala de bal. În plus, cine ştie ce făceau Lucas şi Lord Castle în momentul acela? Poate se încăieraseră sau îşi aruncau provocări. Şi dacă plecaseră deja de la bal, fiecare din ei hotărât să ia o armă şi să-l omoare pe celălalt?

Înălţă deodată capul, cutremurată de imaginea lui Lucas zăcând pe pământ, cu o gaură însângerată în piept. Trebuia să-i oprească. Să-l oprească pe *el.* Să îi găsească chiar în acel moment pe Meredith şi pe Silverton şi…

O mână îi atinse umărul, şi ea se întoarse cu un ţipăt înăbuşit. Lucas stătea în faţa ei şi părea îngrijorat şi furios. Furios pe ea, dacă judeca după expresia lui.

Îşi apăsă mâna în locul în care inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— M-ai speriat.

— Îmi pare rău. Nu am vrut.

Nu părea să-i pară deloc rău. Tonul lui şi conştientizarea faptului că se exprimase în vorbirea simplistă a quakerilor îi reaprinseră mânia.

— Ei bine, ai făcut-o, accentuă ea cât putu de corect, străduindu-se să-şi învingă nedoritul obicei. Dar măcar ai avut atâta minte cât să ieşi din sală înainte de a te încăiera cu Lord Castle. Îl privi cu ochii mijiţi. Ai reuşit să eviţi asta, sper.

El o privi mânios.

— Mă crezi idiot de-a binelea?

Ea îşi propti pumnii în şolduri şi aşteptă. El îşi încrucişă braţele peste pieptul musculos, dar apoi buzele lui se strâmbară, de parcă şi-ar fi stăpânit cu greu râsul.

— Se pare că da. Phoebe, eu…

— L-ai provocat la duel?

El strânse din dinţi şi aruncă o privire rapidă în jur.

— Nu este locul potrivit în care să discutăm despre asta. Îngăduie-mi să te conduc jos la supeu.

Ea scutură furioasă din cap.

— Nu merg nicăieri cu tine până nu îmi răspunzi la întrebare.

El îşi trecu mâna peste faţă, ajuns la capătul răbdării.

— Foarte bine. Dar nu o să stau aici pe coridor să mă cert cu tine.

O înşfăcă de braţ şi o trase după el pe hol. Când ea se pregătea să obiecteze că o târa aşa ca pe un sac de grăunţe, el se opri, deschise o uşă şi o împinse cu blândeţe într-o cameră.

Ea se scutură de braţul lui. Râzând scurt, el închise uşa. Apoi se sprijini de ea şi îi aruncă o privire atât de fierbinte pe sub pleoapele grele, încât ea simţi un fior nepotrivit de excitare înfiorându-i pielea.

Era într-adevăr un individ insuportabil de arogant, şi era destul să te gândeşti la ceea ce tocmai se întâmplase. Iar ea avea de gând să-l pună la punct aşa cum se cuvenea, odată ce găsea cuvintele cu care să înceapă.

Se îndreptă spre centrul unui încântător salonaş, care părea să fi fost folosit zilnic. Nişte scaune confortabile şi o canapea erau aşezate la întâmplare în faţa unui foc ce ardea tihnit, iar pe o măsuţă laterală se afla o lampă de cristal care scălda încăperea într-o lumină blândă. Tăcerea îi învăluia, fiindcă erau destul de departe de încăperile publice, iar zumzetul vocilor încetase. Ticăitul constant al unui ceas care se afla undeva într-un colţ întunecat şi trosnetul focului îi liniştiră nervii agitaţi.

După câteva momente, se simţi destul de calmă

pentru a se întoarce şi a-l înfrunta. Când o făcu, precarul ei autocontrol fu din nou zdruncinat.

El o studia cu o atenţie tăcută şi rapace, care o pătrunse până în măduva oaselor. Şi, chiar dacă trupul lui rămăsese liniştit ca o statuie de marmură, ochii îi ardeau ca o flacără, cu o senzualitate pârjolitoare care străbătea spaţiul dintre ei. Ea respiră întretăiat. Poate că era inocentă în privinţa bărbaţilor – mai ales a bărbaţilor ca Lucas Stanton –, dar credea că ştia ce însemna privirea aceea. O înspăimânta şi o excita în acelaşi timp. Pentru o clipă, nu se putu gândi la altceva şi nu putu vedea altceva în afară de sclipirea arzătoare din ochii lui şi curba seducătoare a gurii lui aspre şi senzuale.

Apoi realitatea reveni brusc, şi îşi aminti de intenţiile maritale pe care le declarase şi de ce făcuse el această declaraţie. Fusese, cu siguranţă, efectul furiei şi al mândriei rănite, nu al dorinţei adevărate sau al unei afecţiuni reale.

Îşi încrucişă mâinile în faţă, încercând să se apere de energia ispititoare care licărea în jurul lui.

— Te rog să răspunzi la întrebarea mea, zise ea pe un ton calm. L-ai provocat pe Lord Castle la duel?

El se îndepărtă de uşă şi păşi spre ea. Ea rezistă impulsului de a se retrage, după cum rezistă şi reacţiei viscerale care îi cuprindea trupul pe măsură ce el se apropia. *Nu* avea de gând să-i permită să vadă ce efect avea asupra ei. Cu o urmă de zâmbet, el îşi trecu încet degetele peste obrazul ei. Ea trebui să strângă din dinţi ca să îşi învingă dorinţa de a-şi cuibări obrazul în palma lui, ca un căţeluş somnoros.

— Nu trebuie să fii supărată, scumpa mea, murmură el. Nu se va întâmpla nimic rău.

Chiar dacă genunchii i se înmuiară când auzi nota răguşită din vocea lui, se strădui să îşi menţină faţa inexpresivă.

— Nu sunt supărată. Doar îngrijorată.

— Ba eşti supărată, zise el copiindu-i accentul şi jucându-se cu o şuviţă de păr care cobora de pe tâmpla ei. Pleoapele ei fluturară şi se lăsară când degetele lui

coborâră pe obraz, peste linia maxilarului. Accentul te dă întotdeauna de gol.

Ochii ei se deschiseră larg auzind amuzamentul din vocea lui. Precaută, îi împinse mâna la o parte.

— Te rog să răspunzi la întrebarea mea, zise ea, articulând cu grijă cuvintele. L-ai provocat sau nu l-ai provocat la duel pe Lord Castle?

Când văzu că nu răspundea, demnitatea o părăsi. Îi înşfăcă reverele hainei şi trase de ele. Tare. Auzi un zgomot de sfâşiere, dar îl ignoră.

— Îţi jur, Lucas, că, dacă ai făcut-o, eu… Eu voi fi foarte, foarte furioasă pe tine.

Mâna lui mare îi prinse amândoi pumnii. Expresia tandră din ochii lui de culoarea unei mări ceţoase îi făcu picioarele să tremure.

— Eşti cam înverşunată pentru o femeie quaker, Phoebe. A fost o revelaţie. Dar, te asigur, Castle nu va reprezenta o problemă, încheie el, eliberându-i mâinile.

Ea îl privi ţintă, prea suspicioasă ca să renunţe.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet strengăresc, şi el îi cuprinse umerii cu braţul, trăgând-o mai aproape. O făcu încet, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să se scuture de îmbrăţişarea lui.

— Înseamnă exact ce am spus. Nu te îngrijora. Îţi promit că totul va fi în regulă.

Dintr-odată, tensiunea serii o copleşi, şi picioarele începură să-i tremure. Îi permise să o tragă aproape, sprijinindu-se pe el de parcă ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

— Nu-mi vine să cred că mi-am ieşit din fire, şopti ea cu vocea înăbuşită de satinul lucios al vestei lui. Ruşinea se întorsese ca un val. Nu m-am mai purtat aşa din copilărie.

El îşi sprijini bărbia pe creştetul ei, legănând-o. Nu era corect să-l lase s-o facă, dar tânjea după confortul şi căldura pe care i le oferea.

— M-ai şocat, şi bănuiesc că i-ai şocat pe toţi cei din jur, spuse el gânditor. Cred că bietul Nigel n-o să-şi mai

revină niciodată. Cine s-ar fi gândit că tocmai domnişoara Phoebe Linville poate fi o asemenea instigatoare?

Oftând, ea se trase din braţele lui. El se încruntă, dar o lăsă să plece – cu greu, observă ea.

— Eşti sigură că te simţi bine? întrebă el cu o voce nesigură.

Ea îşi înăbuşi un geamăt. Oare toţi bărbaţii erau atât de grei de cap? Îşi amintea măcar cum se purtaseră cu toţii în sala de bal? Şi începu să se înfurie din nou, iar asta îi spuse ceva important. De când îl întâlnise pe Lucas, se părea că îşi pierdea orice urmă de autocontrol.

— Seara a început cu cearta aceea oribilă din bibliotecă, apoi am fost sâcâită de cel mai mare bădăran pe care l-am întâlnit vreodată şi după aceea ai apărut tu, ameninţându-l pe acelaşi individ cu duelul, *după* ce ai anunţat în gura mare că sunt logodnica ta. Îşi vântură braţele în aer de frustrare, forţându-l să facă un pas înapoi. Cum aş putea să mă simt bine?

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Nu am urlat chiar în gura mare, iubire.

Ea îngheţă. Cuvântul acela ieşea atât de uşor de pe buzele lui, dar ea nu ştia dacă îl şi simţea. Ceea ce ştia era că afecţiunea lui îi producea fluturi în stomac şi că tânjea cu tot trupul să se afle din nou în braţele lui. Se scuturã, încercând să îşi vină în fire. El încerca să-i distragă atenţia, atâta tot.

— Lucas, zise ea cu asprime, poate nu ai observat pe moment, dar am atras atenţia multor persoane. Şi Lord Castle va răspândi, în mod sigur, cele mai urâte bârfe despre noi. Individul e un…

— Poltron?

Ea îşi încrucişă braţele sub piept şi îl privi încruntată. Privirea lui alunecă spre pieptul ei, şi surâsul amuzat dispăru. O altă expresie îi luă locul, evaluând-o cu atâta înflăcărare, încât simţi cum îi trecea prin vene o pulsaţie deconcertantă de excitare.

— Lucas, nu trebuie să mai faci asta, zise ea printre dinţii încleştaţi.

El ridică privirea, apoi făcu ochii mari, cu prefăcută inocenţă.

— Ce să nu mai fac?

Ea respiră adânc.

— Nu contează. Vorbeam despre Lord Castle şi necazul pe care îl va produce când va începe să răspândească zvonuri despre presupusa noastră logodnă.

El ridică din umeri.

— Nu e un zvon. Şi mă voi asigura să nu devină o problemă.

Phoebe se zgâi la el. Oare se lovise la cap când coborâse din trăsură şi nu observase? Presupusese că declaraţia publică a lui Lucas era cauzată doar de dorinţa de a-l pune pe Lord Castle la punct. Dar acum îşi dădu seama că fusese o presupunere ridicolă. Nimeni nu aruncă cereri în căsătorie într-un abandon atât de cavaleresc; oricum, nu un bărbat ca Lucas.

Mintea ei reveni la scena din biblioteca generalului Stanton. Oare Lucas îi ceruse totuşi să se căsătorească cu el, de fapt? Inima ei smintită tânjea după asta, dar raţiunea interveni şi dădu la o parte posibilitatea. Cine cere o femeie în căsătorie în faţa unei încăperi pline de oameni?

Gura ei se deschise şi o mie de întrebări i se înghesuiră pe buze. De fapt, numai două contau. Avea de gând Lucas să se căsătorească într-adevăr cu ea? Şi, dacă da, o iubea? Dar limba păru să i se lipească de cerul gurii. Blestemându-şi în tăcere lipsa de curaj, se întoarse la grijile mai presante.

— Lucas, nu ai răspuns la întrebarea mea. L-ai provocat sau nu pe Lord Castle la duel?

Chipul lui împietri.

— Ţi-a pus la îndoială onoarea.

Frustrată, ea clătină din cap.

— Onoarea mea e a mea. Niciun bărbat nu mi-o poate pune la îndoială fără consimţământul meu.

Declaraţia asta îl făcu să râdă batjocoritor.

— Phoebe, te rog să-mi faci o favoare şi să nu te amesteci în lucrurile pe care nu le înţelegi.

Oh, înţelegea foarte bine. Bărbaţii se luptau bucuroşi şi chiar se omorau pentru probleme lipsite de importanţă şi nimic nu le plăcea mai mult decât să-şi justifice acţiunile apelând la onoare.

Onoarea bărbaţilor, nu onoarea lui Dumnezeu.

— Adesea, adevărul suferă mai mult din pricina vehemenţei apărătorilor săi decât din pricina argumentelor opozanţilor, cită ea cu voce severă.

El se uită încordat la ea de parcă i-ar fi crescut o pereche de coarne.

— Ce naiba înseamnă asta?

Phoebe făcu o grimasă. Crezuse că citatul domnului Penn era mai mult decât adecvat, dar era evident că Lucas nu era de acord. Poate ar fi putut să-i cumpere o cărticică cu asemenea citate şi să i-o ofere cadou de Crăciun. Era limpede că i-ar fi fost de folos.

Frustrată, deschise larg braţele.

— De ce eşti atât de supărat din cauza acestei chestiuni ridicole? Nu are niciun sens.

— Pentru mine, are foarte mult sens, bombăni el.

Ea recunoscu expresia aceea împietrită. O afişa ori de câte ori se întâlnea cu Silverton sau era obligat să-i vorbească. În cele din urmă, se făcu lumină în mintea ei.

— Nu e vorba despre mine, zise ea încet. Ci despre Esme Newton.

Văzu că expresia lui devenise glacială, dar nu se lăsă intimidată.

— Nu ai dreptul de a te simţi jignit, Lucas. M-ai folosit ca pe o scuză pentru a învia o veche nedreptate, una care nu are însă de-a face cu mine. Nu a fost amabil din partea ta.

— Doamne, mormăi el.

Păşi spre şemineu, apoi se îndreptă spre uşă. Mâna lui se întinse spre mâner, şi preţ de o clipă oribilă ea crezu că avea să iasă fără niciun cuvânt. Dar el se întoarse, şi ea respiră din nou. Rămase lângă uşă, dar cu faţa spre ea. Un observator neavizat l-ar fi socotit calm, dar ea văzu că viziunile furtunoase ale trecutului îi tulburau privirea.

— Phoebe, nu ai cum să înţelegi.

Ea îşi încleştă mâinile în faţă, înălţând o rugăciune mută. Dacă voia să aibă un viitor împreună, Lucas trebuia să înveţe să aibă încredere în ea.

— Atunci, povesteşte-mi, ca să pot înţelege.

El respiră încordat.

— Foarte bine. Castle a fost unul dintre flirturile lui Esme, deşi termenul acesta nu acoperă chiar totul. Ştia ce simţeam pentru ea şi ştia şi ce simţea ea pentru mine, dar tot a urmărit-o.

— Ah. Exact aşa cum ai urmărit şi tu aceeaşi femeie, în ciuda dorinţelor vărului tău.

El se încruntă şi coborî privirea spre covor.

— Bănuiesc că da. La vremea aceea, eu nu o consideram astfel.

Ea rămase tăcută câteva momente, lăsându-l să se lupte cu conştiinţa lui.

— Şi Esme a permis asta? întrebă în cele din urmă.

Lucas ridică privirea, cu un zâmbet amar.

— Spre deplina mea uimire, a permis-o.

Phoebe nu se putu stăpâni să nu îşi dea ochii peste cap.

— Există vreun bărbat cu care să nu fi flirtat?

Întrebarea asta îl făcu să râdă o clipă.

— Lui Esme îi plăcea atenţia. Îi plăcea chiar ca bărbaţii să se lupte între ei pentru ea, deşi nu cred că înţelegea cât de urât avea să iasă totul.

— Până la Silverton.

El încuviinţă încet. O duru sufletul pentru el, dar păstră tăcerea, în timp ce el continuă:

— Lui Esme îi plăcea să ne ţină pe toţi de sfoară, deşi pe atunci nu conştientizam cât de manipulatoare era. Credeam cu adevărat că mă iubea. Ridică din umeri, de parcă nu ar fi contat. Poate chiar mă iubea, în felul ei. O spunea destul de des, cel puţin la început. Înainte de Castle. Şi înainte de Silverton, încheie el încet.

— De ce nu s-a căsătorit cu Lord Castle?

El pufni.

— Pentru că pe atunci nu era lord, doar al doilea fiu. Nu a moştenit decât acum câţiva ani. În orice caz, un viconte nu s-ar fi putut măsura cu Silverton. Dar, în cele din urmă, când vărul meu a refuzat-o cu dispreţ, a trebuit să se hotărască asupra unui conte scoţian destul de bogat, care a luat-o apoi cu el la Edinburgh.

Vocea lui era plină de dispreţ, dar ea nu putu să-şi dea seama dacă dispreţul acesta era la adresa lui Esme Newton sau a lui însuşi. Ezitând, se îndreptă spre el.

— Lucas, femeia asta nu ţi-a adus decât furie şi durere.

El rămase nemişcat lângă uşă, de parcă s-ar fi aflat nespus de departe.

— Înţeleg asta, draga mea.

Ea mai făcu un pas, dorindu-şi în tăcere ca el să-i permită să se apropie.

— Nu era demnă de tine, nici de vărul Stephen. Şi nu merită să rămâneţi în continuare înstrăinaţi din cauza amintirii ei.

Phoebe avu impresia că el tresărise. Însă ochii lui rămaseră reci, îngheţând-o. Inspirând tremurător, ea păşi şi mai aproape.

— Încă o iubeşti?

El dădu capul pe spate, brusc.

— Dumnezeule, nu!

— Eşti sigur? şopti ea.

Gheaţa din ochii lui se topi în sfârşit.

— Când mă uit înapoi, cred că nu am iubit-o niciodată. Cred că *obsesie* e un cuvânt mai potrivit pentru a descrie sentimentele mele.

— Asta îmi oferă puţină alinare, Lucas.

Atunci, el se întinse după ea, şi mâinile lui trecură peste umerii ei goi. Atingerea lui – tandră şi uşoară – o făcu să se înfioare.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, scumpa mea, murmură el cu vocea atât de întunecată şi de ispititoare, că ei îi veni să se topească la pieptul lui. Poţi să fii sigură că nu voi permite ca amintirea ei să intervină între noi sau în căsătoria

noastră.

Cuvintele lui o readuseră pe pământ. Venise timpul să nu se mai ascundă în spatele temerilor şi să îl înfrunte direct.

— Lucas, eu nici măcar nu ştiu dacă există ceva între noi. Şi tu nici măcar nu mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine şi nici vorbă să-mi fi spus că mă iubeşti. Ceva pâlpâi peste trăsăturile lui, şi ea simţi un fior de gheaţă. Nu mă iubeşti, nu-i aşa? întrebă ea, încercând să se îndepărteze.

El o strânse mai tare de umeri, mijind ochii.

— Nu doresc altă femeie în afară de tine, Phoebe. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

— Dorinţa nu e iubire, îl provocă ea. Nu voi accepta dorinţa.

Un muşchi din maxilarul lui începu să zvâcnească, de parcă s-ar fi stăpânit cu greu.

— Phoebe, ţin extrem de mult la tine, şi sunt sigur că ştii. Te voi preţui şi voi respecta căsătoria noastră. Dar trebuie să înţelegi că nu sunt adeptul declaraţiilor extravagante. Nu mai sunt un copilandru, ca să-mi placă asemenea prostii.

Ea înghiţi un nod, cu gura uscată şi amară. Măcar o dată în viaţa ei, găsi în furie un aliat de nădejde.

— Ţii foarte mult şi la caii tăi, dar nu cred că te vei căsători cu ei.

El se zgâi la ea un moment nesfârşit, înainte de a izbucni în râs.

— Doamne, Phoebe! De unde scoţi ideile astea ridicole? Iubita mea, nu mi-am dorit niciodată să îmi sărut caii, dar *vreau* să te sărut pe tine.

Şi, înainte ca ea să aibă timp să mai ia o gură de aer, o făcu.

Capitolul 14

Phoebe făcu ochii mari când Lucas se aplecă s-o

sărute. Dar, când buzele lui le întâlniră pe ale ei, închise ochii strâns, copleşită de şocul atingerii lui şi de tentaţia care o cutremura. Gura lui puse stăpânire pe buzele ei într-o alunecare mătăsoasă, lentă la început, de parcă ar fi lăsat-o să se adapteze. Nu mai simţise niciodată sărutul unui bărbat pe buzele ei. Inima ei bătea tare, de parcă ar fi fost înspăimântată, însă nu putu rezista atracţiei lui – fierbinte şi dulce, cu aromă de şampanie şi de ceva interzis.

Şi bărbatul care o săruta nu era un bărbat oarecare. Era Lucas, şi ştia acum că aştepta de foarte mult timp atingerea buzelor lui.

Gura lui era blândă, explorându-i gura de parcă ar fi fost un peisaj nou descoperit. Mintea ei se împleticea în acest peisaj, căutând un mod de a înainta şi ştiind că nu o putea face decât prin el. I-o spuneau mâinile lui aspre care îi ţineau prizoniere braţele goale, degetele care îi mângâiau pielea şi căldura arzătoare a gurii lui. Fiecare senzaţie unică o purta înainte, depărtând-o de orice experienţă anterioară.

Cine să fi ştiut că un sărut putea fi atât de... răvăşitor?

Întinse mâinile pe pieptul lui, îngropându-şi degetele în stofa groasă a jiletcii. Căutând bătaia inimii lui, o găsi, rapidă şi constantă sub palmele ei. Însă ea îşi simţea pulsul în tot trupul – în spatele oaselor pieptului, în gât şi la încheieturi, chiar şi în spatele genunchilor.

Şi, în timp ce Lucas adâncea sărutul, genunchii aceştia deveniră teribil de moi.

Se agăţă de el, scâncind sub atacul violent al buzelor lui. El răspunse cu un murmur profund, masculin, în timp ce mâinile îi lăsau braţele şi îi cuprindeau spatele. Întinse degetele, ţinând-o ferm. Îmbrăţişarea aceasta o proteja, făcând-o să se simtă în siguranţă şi iubită. În cercul braţelor lui, cu gura lui care îi aprindea un foc lent în vene, Phoebe putea aproape să creadă că totul era posibil. Putea chiar să creadă că Lucas o putea iubi cândva.

Trupul ei se lipi de el. Dădu capul pe spate, căutând ceva mai mult şi mai profund, sperând că el ştia ce era.

Ştia, pentru că limba lui intră între buzele ei închise,

trasându-le linia. Phoebe tresări surprinsă, şi buzele i se deschiseră uluite. Limba lui intră în gura ei – doar pentru o secundă – şi apoi se retrase cu o atingere rapidă şi uşoară în colţul buzelor. Ochii ei se deschiseră larg. Se uită ţintă la el – la gura lui, care se afla la câţiva centimetri de gura ei, seducătoare şi umedă după sărutul lor –, şi privirea lui, întunecată şi ceţoasă de dorinţă, se cufundă în ea.

Intimitatea aceasta îi ajunse până în suflet.

— A fost primul tău sărut, Phoebe?

Vocea lui adâncă şopti prin ea, producând cele mai ciudate lucruri în trupul ei. Simţea o dorinţă profundă, bruscă şi şocantă, de a se freca de el, ca o pisică dornică să fie alintată.

Şi se trezi dorindu-şi foarte mult ca *Lucas* s-o alinte.

— Da, reuşi ea să murmure.

Asta îl satisfăcu, dacă judecai după zâmbetul arogant care îi joacă pe buze. Ea hotărî pe loc că Lucas avea cea mai fascinantă gură pe care o văzuse vreodată.

— Ţi-a plăcut?

Tonul lui răguşit semăna foarte bine cu torsul unei pisici, o pisică foarte mare şi foarte rea. Nu îşi imaginase că un bărbat putea scoate un asemenea sunet, unul care părea să-i alunge orice urmă de raţiune din creier.

— Hmm… eu, bâigui ea.

Îi *plăcuse.* Dar oare se cuvenea ca o lady să recunoască o asemenea plăcere? Îi trecu prin minte că educaţia ei fusese lipsită de nişte informaţii de importanţă vitală. El râse, şi ea simţi o vibraţie în fiecare punct în care trupurile lor se atingeau.

— Permite-mi să reformulez, iubita mea dulce. Vrei să o mai fac?

Ea se încruntă. Era o şmecherie sau vreun fel de test? Chiar dacă îşi imaginase de mai multe ori cum ar fi fost dacă Lucas ar fi sărutat-o, nu se gândise niciodată că trebuia să facă mai mult decât să fie de faţă. Asta fac femeile în asemenea împrejurări – sau cel puţin aşa îşi imaginase ea întotdeauna.

— Vrei să mă săruţi din nou? întrebă ea pe un ton

ezitant.

El o privi cu ochi adormiţi pe sub pleoapele grele.

— De fapt, mi-ar plăcea foarte mult dacă *tu* m-ai săruta *pe mine.*

Mintea ei confuză încercă să îi descifreze expresia. Văzu foarte limpede dorinţa, dar în privirea lui mai licărea ceva. Umbrele îi întunecau ochii, şi ea simţi că el avea o nevoie care era mai presus de atingerile lor, gură pe gură, piele pe piele. Părea că Lucas voia mai mult – o declaraţie, poate. Îl respinsese deja o dată în seara aceea, şi se întrebă dacă el nu căuta o dovadă a faptului că nu avea să-l mai respingă.

Cu grijă, îşi puse mâinile pe umerii lui şi se ridică pe vârfuri. Întinzându-se încă un centimetru, îşi apăsă timid buzele tremurătoare pe gura lui.

El încremeni sub atingerea ei timidă, şi, preţ de câteva secunde stânjenitoare, Phoebe crezu că greşise. Apoi buzele lui se mişcară sub buzele ei, şi limba lui îi intră în gură, atrăgând-o într-un sărut adânc, devorator. În timp ce se lăsa peste el, incapabilă să mai stea în picioare, el îi luă mâinile şi le aşeză pe gâtul lui. Ea se agăţă de el ca de un zid care trebuia să o apere de senzaţiile ce se învârtejeau în trupul ei. Nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru penetrarea agresivă a limbii lui, care o gusta cu o lăcomie delicioasă, ameţitoare.

Emoţiile vibrante o năuciră. Îi măturară mintea ca nişte nori strălucitori, luând cu ele precauţia şi modestia, preocupări ieftine care se năruiau sub puterea minunii pe care o împărtăşeau. Nu mai experimentase niciodată ceva ca Lucas şi sărutările lui – atât de multă căldură care o cuprindea, făcând-o să uite cine şi unde era.

La gândul acesta vag, un clopoţel de alarmă sună slab în mintea ei. Atenţia ei se extinse brusc asupra faptului că erau sprijiniţi de o uşă, acasă la Lady Framingham, la doar un etaj distanţă de un salon în care sute de oaspeţi se aşezau la supeu.

Oaspeţi printre care se afla şi mătuşa Georgie.

Ochii ei se deschiseră, şi începu să se tragă înapoi,

dar Lucas îi muşcă blând buza de jos, sugând-o. Ea gemu şi se lăsă să cadă peste el, simţind ceva tare care îi împungea vintrele.

El o ţinu aproape, râzând răguşit cu buzele lipite de buzele ei, şi apoi limba lui reveni, seducând-o. Braţele lui îi cuprinseră mai strâns umerii, făcând-o să se ridice pe vârfuri şi zdrobind-o de pieptul lui. Ar fi trebuit s-o doară, pentru că el era atât de musculos. În schimb, o plăcere aspră îi strânse sfârcurile, intensificându-i nevoia care se învârtejea tot mai adânc în ea.

Phoebe oftă sub buzele lui, predându-se cererilor lui arzătoare. Picioarele i se îngreunară şi locul dintre coapse începu să o doară de o încordare plăcută. Durerea asta o făcu să tânjească după lucruri interzise, să se frece de el ca să crească presiunea trupului lui musculos asupra trupului ei.

După o clipă, încremeni de groază dându-şi seama că se freca într-adevăr de el. Mai rău încă, o parte a lui – o parte foarte mare şi dură – îi apăsa destul de insistent vintrele. Şi asta ar fi trebuit s-o îngrozească mai tare, dar, în schimb, simţi altă dorinţă bizară de a se lipi de lucrul acela. Şi era sigură că asta ar fi fost ceva foarte rău.

Frecându-şi uşor buzele de buzele ei, Lucas puse capăt sărutului. Privirea lui trecu peste chipul ei, peste gât şi sâni, ca o mângâiere.

— Vrei să mă opresc? întrebă el.

Ea inspiră tremurător. Era destul să îi audă vocea ca să tremure de dorinţă. Când o privea aşa, nu mai avea niciun gând raţional.

Ar fi trebuit să-i dea un răspuns cuminte, dar nu ştia care ar fi putut fi acesta.

— Vrei s-o faci? întrebă ea.

El râse încet. Fără să răspundă, se aplecă şi îşi trecu un braţ pe sub genunchii ei, ridicând-o la pieptul lui. Ea scoase un sunet de protest, dar el se mulţumi să o sărute rapid şi apăsat pe gură, îndreptându-se spre sofa.

— Lucas, gâfâi ea. Îmi place foarte mult să fiu cu tine, dar avem de stabilit câteva lucruri. Şi mătuşa Ge…

— Şşştt, murmură el. Vom merge jos destul de curând. Şi putem vorbi peste un minut.

Ea privi cu îndoială cum se lăsa să cadă pe sofa, ţinând-o încă în braţe. Dintr-odată, el făcu o grimasă şi întinse mâna ca să aranjeze ceva sub pieptul ei. Când îşi dădu seama ce era, ea roşi.

— Ah, nu cred că este o idee foarte bună. Nici măcar nu ţi-am acceptat cererea în căsătorie. Vreau să zic, dacă ai făcut vreodată o asemenea cerere.

Ochii lui se înfierbântară, iar el se plecă spre gâtul ei. Limba lui începu să se joace cu pulsul care tremura la baza gâtului ei. Ea vru să sară, dar el o ţinu.

— Ştii foarte bine că ţi-am cerut-o, murmură el, sărutând-o pe gât. Ea gemu când simţi contrastul dintre buzele lui netede şi asprimea bărbiei lui ţepoase.

— Ei bine… eu încă nu am acceptat, reuşi ea să spună pe un ton tremurător.

Nu putea gândi deloc în timp ce el îi presăra sărutări rapide pe gât, înaintând spre umeri. Apoi el începu să o muşte, şi toate gândurile îi zburară din minte. Capul îi deveni prea greu, aşa că îl lăsă să cadă din nou pe umărul lui.

— Nu te îngrijora, Phoebe, murmură el. Îţi promit că totul va fi în regulă.

Ea nu putu decât să ofteze, în timp ce el îi presăra sărutări pe umăr, până la marginea subţire a mânecii. Erecţia lui dură îi împungea posteriorul, transmiţându-i fiori care îi pulsau între coapse.

Phoebe icni, atât de surprinsă de senzaţie, încât aproape că nu observă că Lucas îi trăgea în jos mânecile scurte ale rochiei, pentru a-i dezgoli complet umerii. Corsajul din voal alunecă foarte jos pe sâni, acoperindu-i doar sfârcurile. De fapt, când se privi, văzu sfârcurile aproape ieşind de sub tivul de dantelă.

— Lucas, eu nu…

Privirea lui se îndreptă din nou spre faţa ei, şi el se năpusti să îi dea un sărut rapid, dar devastator. Apoi se uită din nou la sânii ei, în timp ce degetele lui atingeau uşor

marginea corsajului.

— Dumnezeule, Phoebe! Eşti atât de frumoasă, zise el cu voce încordată. De abia aştept să te văd în întregime.

Declaraţia asta o şocă şi o făcu să amuţească. Aproape.

— Într-adevăr?

Niciun bărbat nu îi spusese vreodată că era frumoasă sau măcar drăguţă, bărbaţii quakeri nu obişnuiau să linguşească prin complimente.

Colţurile gurii lui Lucas se ridicară într-un zâmbet crispat.

— Crede-mă, iubire. M-ai fermecat.

Ea îi auzi zâmbetul din glas, şi asta îi alungă nodul de nelinişte din stomac.

Privirea lui rămăsese aţintită asupra sânilor ei, ca vrăjită, în timp ce degetele lui trasau mângâieri pe pielea ei.

— Atât de albi şi de catifelaţi, şopti el.

Părea fascinat, şi asta o fascină şi pe ea. La fel de vrăjită, privi degetul lui arătător care se strecura sub dantelă, atingând uşor cercul rozaliu al sfârcului. Îşi muşcă buzele, trupul îi fu străbătut de furnicături, iar sfârcul se strânse ca o mărgea dureroasă.

În sfârşit, el respiră şi clătină din cap.

— La naiba, femeie! O să mă omori.

Ridicând capul, o sărută atât de arzător, încât ea uită totul, în afară de el. Îl vedea, îl gusta şi îl respira doar pe Lucas. Numai atingerea lui conta, numai ceea ce se întâmpla în cercul braţelor lui avea sens.

Şi acesta fu fără îndoială motivul pentru care mătuşa Georgie trebui să-şi dreagă glasul de trei ori înainte ca Phoebe să-şi dea seama măcar că ea şi Lucas nu mai erau singurele persoane din încăpere.

Capitolul 15

O tăcere mohorâtă se aşternu în trăsură, înăbuşind orice încercare de conversaţie. Lucas îşi înfrână impulsul de a mârâi la toată lumea şi o cercetă în schimb cu privirea pe Phoebe, care stătea cu umerii plecaţi, ghemuindu-se oropsită în colţul opus. Nu mai spusese nimic de când plecaseră de la locul infracţiunii şi refuza chiar şi să se uite la el. Pe lângă toate acestea, era limpede că era supărată pentru că fusese descoperită într-o poziţie compromiţătoare, ba încă de mătuşa şi verişoara ei, aşa că Lucas era cu nervii în piuneze, pregătit să răbufnească la prima persoană care îndrăznea să o mustre sau să o umilească şi mai mult.

În cele din urmă, Meredith oftă grav.

— Pe cuvântul meu dacă reşedinţa lui Lady Framingham nu e blestemată. Eu, una, intenţionez să mă apuce o migrenă doar ca să nu mai calc în ea.

— Într-adevăr, spuse mătuşa Georgie cu voce osânditoare. S-ar părea că evenimentele organizate de Lady Framingham duc la prăbuşirea alarmantă a manierelor nepoatelor şi ale nepoţilor mei.

Phoebe se trase şi mai spre colţ, ceea ce îi sfâşie inima de remuşcare. Din fericire, Meredith înveseli momentul izbucnind în râs.

— Ei bine, chiar *a fost* îngrozitor când eu şi Silverton ne-am făcut de ruşine la bal, cu câţiva ani în urmă, dar lucrurile s-au sfârşit cu bine. O bătu uşor pe Phoebe pe braţ. Nu-ţi face griji, draga mea! Mătuşa Georgie se pricepe să aplaneze scandaluri, la fel şi generalul. Sunt convinsă că lumea va uita de asta cât ai zice peşte.

— Nu îmi place s-o fac, dar trebuie să te contrazic, spuse mătuşa Georgie, căci doamna Brackett a fost martoră la întreaga scenă din sala de bal şi a insistat să mă caute şi să îmi spună despre ea. Cu voce tare, dacă îţi aminteşti.

Meredith strâmbă din nas.

— Încercam să uit.

— Doamna Brackett este o hoaşcă bătrână şi o bârfitoare fără leac, mârâi Lucas. Nimeni cu un dram de

minte nu o ascultă.

— Foarte adevărat, îi răspunse mătuşa Georgie pe un ton sarcastic. Dar le vor asculta pe Lady Harpwell şi pe doamna Cherry, şi ambele te-au văzut împingând-o pe Phoebe în salonul acela. Băiete, nici măcar nu îmi pot închipui ce ţi-a trecut prin minte când ai făcut aşa ceva. Slavă Domnului că eu şi Meredith v-am întrerupt când am făcut-o.

Lucas îşi înăbuşi replica acidă ce îi stătea pe limbă. Indiferent de provocare, nu avea să răbufnească la mătuşa lui, dar aceasta nu înţelegea că s-ar fi oprit cu mult înainte să se fi ajuns cu adevărat într-o situaţie periculoasă. Phoebe fusese atât de frumoasă în splendoarea ei răvăşită şi atât de entuziastă, încât el abia se stăpânise să nu îi ridice fustele şi să nu o posede pe loc. Dar nu s-ar fi comportat niciodată atât de meschin cu ea, şi era perfect capabil să se împotrivească ispitei; de dragul ei dacă nu din alt motiv. Şi cu siguranţă ar fi putut să o scoată de la bal cu mai puţină agitaţie şi zarvă decât o făcuseră rudele lui băgăcioase.

Phoebe se foi. Se întoarse cu o expresie tragică, dar hotărâtă, spre mătuşa Georgie.

— Mătuşă scumpă, spuse ea încet, a fost vina mea, şi te implor să mă ierţi pentru că ţi-am trădat încrederea şi pentru că mi-am făcut de ruşine familia. Dacă eşti de părere că este necesar să mă trimiţi înapoi în America, nu mă voi împotrivi.

Lucas se holbă la spaţiul mic dintre ei doi, uluit de sugestia ei. Phoebe avea să plece din Anglia, şi de lângă el, numai peste cadavrul lui.

— Phoebe, nu ai de ce să îţi ceri iertare. Nu va fi niciun scandal, te asigur. Mă voi ocupa eu de tot.

Se aplecă în faţă, vrând să o atingă, dar mătuşa Georgie îl prinse de braţ cu o fermitate uimitoare.

— Să nu mai aud un cuvânt de la tine, Lucas. Te consider întru totul răspunzător pentru acest dezastru, şi poţi fi sigur că îi voi transmite acest lucru şi generalului, imediat ce ajungem la reşedinţa Stanton.

Iritat, Lucas încercă să o facă să îşi întoarcă privirea de la el, dar ea doar ridică din sprânceană, cu o expresie poruncitoare.

— Apoi, să ştii că tremur de frică, spuse el sec şi se lăsă din nou pe spate pe banchetă.

Mătuşa lui îl strânse uşor de braţ, afectuos, deşi expresia îi rămase severă.

— Ar trebui. Mă înfior când mă gândesc ce îţi va spune unchiul tău.

Făcu o grimasă, neştiind dacă să râdă de ea, deoarece credea că urma să tremure când unchiul lui avea să urle la el sau să se enerveze pentru că îl trata ca pe un flăcău imatur. Însă avea dreptate în privinţa unui lucru. Încurcase rău de tot lucrurile, iar Phoebe avea să sufere de pe urma greşelilor lui.

Se uită când la mătuşa Georgie, când la Phoebe, care îl privea îngrijorată. Vrând parcă să îl liniştească, se strădui să îi zâmbească încurajator, atât de dulce şi de iertător, încât se simţi cel mai mare ticălos din lume.

„Cerule mare!” Faptul că ea credea că *el* ar fi avut nevoie de mângâiere îi dovedea firea generoasă, şi nu îi venea să creadă că avusese vreodată impresia că era rigidă sau moralizatoare. Ei bine, avea să îşi petreacă tot restul vieţii revanşându-se faţă de ea. Şi nimeni nu avea să o mai rănească vreodată.

— Phoebe, spuse mătuşa lui, Lucas are dreptate într-o privinţă. Familia Stanton este cu siguranţă obişnuită să se ocupe de astfel de situaţii. Ba chiar mult mai rele, de fapt. Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că vom răzbate prin asta cu un minimum de deranj.

Phoebe îi zâmbi recunoscătoare mătuşii ei, părând uşurată. Lucas ştia că nu înţelegea că era o singură cale de a îndrepta lucrurile – şi anume ca ei doi să se căsătorească. Toată lumea îşi dăduse deja seama de acest lucru, mai puţin ea. Phoebe era în continuare naivă când venea vorba despre a înţelege modul în care lumea bună avea să exagereze acest incident şi avea să îl transforme în cel mai mare scandal al sezonului. Toate piesele erau aranjate,

inclusiv faptul că era o străină, ba, mai mult, o femeie quaker. Singura modalitate sigură de a o proteja era să se căsătorească cu el.

Şi, cu cât mai curând, cu atât mai bine. Lucas voia să o scape de bârfitorii din Londra şi de cei din familia lui, care păreau incapabili să nu îşi vâre nasul în treburile lui. Cel mai mult însă, şi-o dorea pe Phoebe pentru el însuşi, în braţele lui şi în patul lui, fără alte întreruperi nenorocite.

Când trăsura se opri în faţa reşedinţei Stanton, le ajută tăcut pe doamne să coboare, lui Phoebe strângându-i mai tare mâna în timp ce cobora. Ea oftă şi îşi trase mâna din strânsoarea lui. Gestul ei îl sfâşie, şi ştiu că avea să fie nevoie de timp şi să se poarte grijuliu cu ea, ca să îi redea încrederea în el. Din nefericire, nu dispuneau de timp.

Se înghesuiră toţi preţ de o clipă în vestibul, în timp ce majordomul şi un lacheu le luară hainele groase. Mătuşa Georgie o împinse uşor pe Phoebe înspre scări.

— Du-te sus în salon cu Meredith, draga mea, îi zise ea. Voi urca şi eu peste câteva minute.

Phoebe încuviinţă. Îl privi rapid pe Lucas, făcu o reverenţă scurtă şi tristă şi urcă în goană scările. Meredith clătină din cap şi îl privi sugestiv, după care îşi urmă verişoara.

— Vino, Lucas, spuse mătuşa Georgie. Silverton şi Robert trebuie să fi ajuns până acum acasă, cu Annabel, şi fără îndoială aşteaptă împreună cu unchiul tău. E timpul să înfrunţi plutonul de execuţie.

*

Phoebe stătea în firida de la fereastră din salonul mătuşii ei, holbându-se la grădina învăluită în noapte. Întunericul ascundea totul privirii, dar se uita oricum, prefăcându-se a fi fascinată de gardurile vii tunse şi de tufele de trandafiri fără frunze abia vizibile în lumina subţire a lunii de noiembrie. Ardea de umilinţă. Nu era încă pregătită să dea ochii cu Annabel şi cu Meredith, care stăteau împreună pe canapeaua din faţa căminului.

Auzi foşnetul fustelor de mătase în spatele ei şi oftă, dorindu-şi să fi putut amâna conversaţia pentru totdeauna. Cum să înceapă măcar să îşi explice comportamentul, când abia de-l putea pricepe ea însăşi? Dar, când Lucas o sărutase cu atâta pasiune, îi răspunsese la îmbrăţişare cu fiecare gram de dorinţă pe care îl avea în sufletul ei, uitând de toate întrebările la care nu avea încă răspuns. Abia acum, când el nu o mai seducea cu căldura braţelor lui, îşi dădea seama că nu îi răspunsese de fapt la niciuna dintre ele.

Şi nu îi spusese că o iubea.

Meredith îşi puse mâna pe umărul ei, îndemnând-o cu blândeţe să se întoarcă.

— Vino şi stai jos, Phoebe! Nu te poţi ascunde în firidă pentru totdeauna. Ştiu, pentru că am încercat şi eu o dată.

Phoebe ridică întrebătoare dintr-o sprânceană, iar Meredith îi răspunse zâmbindu-i larg.

— Am stat cândva în această încăpere, cam ca tine acum, aşteptând ca mânia familiei Stanton să se reverse asupra mea. Bineînţeles, nu s-a întâmplat aşa, şi nici tu nu vei păţi nimic rău.

— Ce-ai făcut? întrebă ea, permiţându-i lui Meredith să o tragă după ea spre canapea.

— Ea şi Silverton au fost foarte obraznici, interveni Annabel, ridicându-se, ca să o lase pe Phoebe în locul ei. Phoebe se aşează, dându-şi brusc seama de cât de istovită se simţea. Oare noaptea aceasta îngrozitoare nu avea să se mai sfârşească vreodată?

— Nu mi-o pot închipui pe Meredith prinsă sărutându-se în anticameră, bombăni ea.

Se îmbujoră de ruşine când şi le aminti pe Meredith şi pe mătuşa Georgie în pragul uşii de la încăperea aceea mică, cu gurile căscate. După aceea, toate erau cam în ceaţă, inclusiv plecarea lor înjositoare. Nu reuşiseră să iasă de acolo fără să fie văzute, iar Phoebe auzise foarte limpede chicoteli şi şoapte de la o mulţime de invitaţi care hoinăreau pe coridor şi pe scări.

— Of, a fost mult mai rău de-atât, insistă Annabel.

Meredith a valsat cu Silverton fără să primească mai întâi permisiunea de la patroanele de la Almack's.

Phoebe se holbă la ea.

— Sunt convinsă că glumeşti.

— Din păcate, nu, răspunse Meredith.

Phoebe clătină din cap.

— Londra e cel mai ciudat loc pe care şi-l poate închipui cineva.

— Aşa este, dar ideea este că s-a sfârşit cu bine pentru mine, şi la fel se va întâmpla şi în cazul tău.

— Cum anume?

Phoebe aproape că era îngrozită să afle răspunsul.

— În cele din urmă, m-am căsătorit cu Silverton.

Simţi un gol în stomac, şi i se făcu greaţă.

— Vrei să spui că singura opţiune este să mă căsătoresc cu Lucas? Când nici măcar nu mă iubeşte?

— Eşti convinsă de asta? întrebă Annabel. Faptele lui spun altceva.

Phoebe clătină din cap.

— Nu mă iubeşte.

Meredith se aşeză lângă ea şi o luă de mână.

— De ce crezi asta?

— Pentru că mi-a spus-o, răspunse ea tristă.

Surorile se priviră uimite.

— Ce-a spus mai exact? întrebă Meredith prudentă.

— A zis că nu este un copilandru şi că nu se mai dedă la astfel de prostii.

Meredith mârâi.

— Ce idiot! Lasă-mă să ghicesc: l-ai întrebat despre Esme, aşa-i?

Phoebe încuviinţă.

— Ce bine că femeia aia locuieşte în Scoţia, altfel aş fi fost nevoită să o ucid, mormăi Meredith. A pricinuit multe necazuri acestei familii. Cu o privire neclintită, o apucă pe Phoebe de umeri, forţând-o să o privească în ochi. Phoebe, ascultă-mă! Lucas a fost rănit, zdrobit, în tinereţe, şi abia acum renunţă la durere. Şi renunţă la ea datorită *ţie.* S-ar putea să nu fie în stare să îţi spună că te iubeşte – şi,

sinceră să fiu, majoritatea bărbaţilor se blochează când trebuie să o zică. Dar sunt convinsă că afecţiunea pe care o simte pentru tine este autentică şi puternică.

Phoebe ştia ce şi-ar fi dorit ele să le spună, dar ezită, încă îngrijorată că Lucas îşi dorea să se însoare cu ea din motive greşite.

După câteva clipe lungi, Meredith oftă şi îşi trase mâinile.

— Nu cred că reuşesc să te conving, aşa-i?

Phoebe ridică din umeri, neajutorată.

— Căsătoreşte-te mereu doar din dragoste, dar asigură-te că iubeşti ceea ce este încântător.

— Alt citat de-al domnului Penn, presupun, zise Meredith, strâmbând din nas.

— Şi încă unul drăguţ. Dar nu prea util în situaţia de faţă, interveni mătuşa Georgie.

Se întoarseră toate când femeia intră pe uşa dinspre dormitorul ei. Phoebe se îmbujoră şi sări de pe canapea.

Mătuşa ei îi zâmbi fad.

— Ia loc, copilă. Meredith, fii amabilă şi permite-mi să mă aşez lângă verişoara ta.

Când Meredith se ridică, mătuşa Georgie o luă pe Phoebe de mână şi o trase lângă ea.

— Phoebe, a venit vremea să nu ne mai învârtim în jurul cozii. Trebuie să vorbim deschis – ca de la femeie la femeie – despre Lucas şi viitorul tău.

Când îşi auzi mătuşa, simţi furnicături de panică în stomac.

— Cum… Cum se simte Lucas? Sper că unchiul nu a fost prea dur cu el.

Mătuşa Georgie pufni.

— Generalul i-a tras o muştruluială pe cinste. Mă aşteptam la asta, aşa cum mă aşteptam şi ca lui Lucas să nu îi pice prea bine. Preţ de o clipă, am crezut că se vor încăiera.

Phoebe îşi dădu seama din zâmbetul prefăcut al mătuşii ei că nu s-ar fi ajuns la aşa ceva, dar i se făcu greaţă la gândul că Lucas şi unchiul Arthur se certaseră

violent. Această dramă era din vina ei.

Ei bine, sinceră să fie, era şi vina lui Lucas. Atât pentru scena din sala de bal, cât şi pentru ce se întâmplase după aceea, când o târâse în anticameră şi o sărutase. Dar ar fi trebuit să fie îndeajuns de puternică încât să se împotrivească ispitei. Acum, din pricina slăbiciunii ei, apăruse o altă ruptură în sânul familiei Stanton.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă ea, temându-se să audă răspunsul.

— Ceva surprinzător. Silverton a intervenit şi l-a apărat pe Lucas.

Tăcură toate, uluite preţ de câteva momente.

— Într-adevăr? reuşi în cele din urmă Phoebe să îngâne.

Mătuşa Georgie încuviinţă. Meredith râse neîncrezătoare.

— Oare nu se vor sfârşi niciodată minunile?

Mătuşa Georgie zâmbi larg.

— Silverton a argumentat în favoarea lui Lucas, afirmând că nu a avut de ales decât să te apere împotriva insultelor lui Lord Castle.

Phoebe scrâşni din dinţi când auzi, dar nu spuse nimic. În marea schemă a lucrurilor, insultele vicontelui nu mai păreau atât de importante.

— Ce fac acum?

Mătuşa Georgie redeveni serioasă.

— I-am lăsat să discute despre detaliile a ceea ce trebuie să urmeze şi la fel ar trebui să facem şi noi. Trebuie să luăm o hotărâre, Phoebe, şi există o singură opţiune – sau cel puţin una singură care să te ferească de bârfe dăunătoare.

O inundă o presimţire rea.

— Şi anume?

— Trebuie să te măriţi cu Lucas, bineînţeles. Cât mai curând posibil.

Phoebe închise ochii, dorindu-şi să fi putut alunga la fel de uşor orice gând din mintea ei. Ura faptul că nu controla mai deloc evenimentele şi ura şi mai mult faptul că

inima ei nesăbuită îi cerea zgomotos să accepte soluţia oferită aşa degrabă.

Cum să se căsătorească cu el dacă nu o iubea? Inima îi spunea că s-ar putea să o iubească, chiar dacă el zicea că nu, dar mintea îi spunea altceva. Însă dragostea sălăşluia în inimă, nu în minte. Dragostea se baza pe încredere, nu pe logică – şi totuşi, logica o avertiza foarte limpede că trebuia să îşi răspundă la această întrebare înainte să meargă mai departe.

— Phoebe, deschide ochii, spuse mătuşa Georgie.

Se supuse cu reticenţă şi le privi pe cele trei femei foarte îngrijorate. O priveau cu atâta afecţiune şi grijă, încât aproape că izbucni în lacrimi.

— *Tu* eşti îndrăgostită de Lucas? întrebă mătuşa Georgie.

Phoebe îşi muşcă limba, întrucât nu îi plăcea deloc să îşi dezvăluie nesiguranţa, nici măcar faţă de cele mai apropiate rude ale ei de sex feminin.

— Cum să răspund la asta?

— Cu sinceritate, aş zice eu. Eşti cea mai directă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, şi este o calitate care ţi-a prins bine şi va continua să îţi prindă bine în situaţia de faţă.

Făcu o grimasă. Mătuşa Georgie avea dreptate. Sinceritatea era mereu conduita corectă, chiar şi atunci când curajul se veştejea.

— Da, îl iubesc. Dar Lucas şi-a exprimat sentimentele cu foarte mare precauţie. Cum să mă las în grija lui când îmi tăinuieşte atât de multe lucruri?

Mătuşa Georgie o cercetă cu privirea, gânditoare.

— Din câte înţeleg, bărbaţii quakeri abordează chestiunile ce ţin de afecţiune mai simplu şi mai făţiş decât bărbaţii aristocraţi. Nu e de mirare că bărbaţii ca Lucas ţi se par atât de derutanţi.

Meredith pufni.

— Nu te aştepta ca asta să se schimbe prea curând.

Phoebe oftă obosită.

— Ai zice că sunt un fel de specie de animale exotice.

Mătuşa ei zâmbi larg, rapid şi fermecător.

— În anumite privinţe, chiar sunt. Dar vreau să spun că bărbaţii ca unchiul tău, ca Lucas sau ca Silverton nu au fost crescuţi astfel încât să îşi exprime emoţiile la fel de direct precum bărbaţii din comunitatea ta. Cred că a fost unul dintre lucrurile care au atras-o pe mama ta la tatăl tău: faptul că avea o fire atât de afectuoasă şi de blândă.

Cu siguranţă, era adevărat. Dragostea profundă şi trainică pe care şi-o purtaseră părinţii ei se simţise în vorbele şi faptele lor. Până şi fratele ei, George, aşa solemn şi băţos cum era uneori, nu ascundea faptul că îşi adora soţia şi copiii.

— De ce ar trebui să mă aştept la mai puţin de la un soţ? întrebă Phoebe sfidătoare.

— Nu ar trebui. Cred că Lucas chiar te iubeşte, dar sentimentul acesta nu i-a fost prea benefic. Nu se încrede cu uşurinţă, şi uneori îi lipseşte credinţa în bunătatea altora. Trebuie să îl înveţi să fie diferit.

— Cum? întrebă ea, simţindu-se disperată.

Mătuşa Georgie o prinse de umeri.

— Iubindu-l şi fiind tu însăţi. De aceea te vrea Lucas, în primul rând: din pricina felului tău de-a fi.

Phoebe o privi pe mătuşa ei cu îndoială. Într-adevăr, îl iubea pe Lucas. Acum, putea recunoaşte acest lucru. Dar ceea ce îşi dorea familia de la ea părea oarecum nesincer. Şi nu îi plăcea că trebuia să ia cea mai importantă decizie din viaţa ei din pricina unei bârfe prosteşti şi a unui scandal inventat.

— Nu am putea aştepta? întrebă ea. Poate că bârfele vor dispărea de la sine.

Mătuşa Georgie scutură nerăbdătoare din cap.

— Te asigur că nu vor dispărea. Că îţi dai seama sau nu, Lord Castle ţi-a pus la îndoială onoarea. După care ai dispărut cu presupusul tău logodnic o perioadă considerabilă. Când ai apărut din nou, părând destul de îmbujorată şi agitată, ai ieşit din reşedinţa Framingham sub privirea câtorva bârfitori notorii. Crede-mă, scandalul va continua să ia amploare, vătămându-ţi reputaţia şi

punându-l pe Lucas într-o lumină nefavorabilă, dacă nu vă căsătoriţi. Şi nu va avea un efect prea benefic nici asupra noastră.

Copleşită de lista greşelilor săvârşite, Phoebe tăcu din nou. Dacă o luai aşa, situaţia părea foarte gravă. Şi totuşi, i se părea atât de greşit să se căsătorească cu un bărbat care se putea să nu o iubească, un bărbat care avea să o considere acum o obligaţie şi o povară.

— Ar trebui să mă întorc în America, spuse ea, simţindu-se tristă. Aşa, nimeni nu va mai avea despre ce să bârfească, iar Lucas nu va fi obligat să se însoare cu mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Phoebe! exclamă Meredith. Nimeni nu îl obligă pe Lucas să se însoare cu tine. De parcă ar putea cineva să îl oblige! *Vrea* să se căsătorească cu tine. Cu toţii ne dăm foarte bine seama de acest lucru, chiar dacă tu, nu.

Phoebe se zbârli.

— Chiar şi aşa, cred că părerea mea contează, de fapt. În plus, nici măcar nu sunt convinsă că ne-am potrivi. La urma urmei, el e soldat, iar eu am fost crescută să resping tot ce reprezintă această meserie. Filosofiile şi credinţele noastre sunt foarte diferite.

— Lucas nu mai este soldat, draga mea, îi răspunse mătuşa Georgie calmă. În plus, nu are de ce să îşi ceară iertare pentru că şi-a apărat ţara şi onoarea şi nici nu ar trebui să îi ceri aşa ceva. Cât despre filosofiile voastre diferite, nu cred o clipă că ar fi un impediment insurmontabil în calea unei căsnicii fericite. La urma urmei, gândeşte-te la părinţii tăi.

Neputând să mai stea locului nici măcar o clipă, Phoebe sări în picioare. Se întoarse cu spatele la rudele ei, se duse spre firida de la fereastră şi îşi sprijini fruntea care îi ardea de geamul rece. Respiră adânc de câteva ori, încercând să răzbească momentul greu de anxietate şi îndoială de sine care o învăluiau. Mătuşa ei se duse lângă ea.

— Te-a tratat vreodată Lucas altfel decât cu blândeţe şi respect?

Phoebe se înfioră.

— Bineînţeles că nu.

— Şi nu vrei cu adevărat să te întorci în America, nu-i aşa?

Sinceritatea o obliga să recunoască adevărul. Să se întoarcă în casa fratelui ei ar fi fost o retragere zguduitoare.

— Nu. Vreau să rămân în Anglia.

Mătuşa ei respiră uşurată. O atinse, făcând-o să se întoarcă, şi îşi aşeză palmele pe umerii ei.

— Copila mea, îţi înţeleg îndoielile. Însă nu le împărtăşesc. Poate că Lucas nu ştie deocamdată ce simte, dar eu văd limpede. Are nevoie de tine în viaţa lui; la fel şi noi. Îl vei ajuta să se vindece şi, implicit, vei ajuta familia noastră să se vindece. Îţi cer doar să te încrezi în credinţa aceea pe care ştiu că o ai din plin. Dacă vei face aşa, totul va fi bine. Îţi promit!

Clipind ca să alunge lacrimile, Phoebe simţi cum împotrivirea ei începea să se clatine. Până şi credinţa ei tremura de parcă s-ar fi aflat pe nisipuri mişcătoare, dar credea într-adevăr în înţelepciunea mătuşii Georgie şi în afecţiunea noii ei familii. Cum să refuze o astfel de rugăminte a celor pe care îi iubea acum atât de mult, îndeosebi când şi inima ei tânjea după acelaşi lucru? Dacă i-ar fi întors spatele lui Lucas ar fi fost ca şi cum şi-ar fi scos inima din piept şi ar fi aruncat-o în ocean.

— Prea bine, spuse ea încet. Dacă vrea şi Lucas, mă voi căsători cu el.

Mătuşa ei o recompensă cu un zâmbet orbitor.

— Ne vei face pe toţi foarte fericiţi, dragostea mea, îndeosebi pe Lucas. Şi cred că şi tu vei fi fericită.

În timp ce mătuşa Georgie o conducea înapoi la parter, Phoebe încerca să se convingă că luase hotărârea corectă şi cu inima, şi cu mintea. Îl iubea pe Lucas şi voia să fie cu el. Mai mult ca orice altceva în viaţă, şi-l dorea pe bărbatul acesta şi îşi dorea familia aceasta. Erau tot ce visase vreodată în anii aceia singuratici petrecuţi în America.

Atunci, acum, că în sfârşit putea să îşi îndeplinească

visul, de ce i se părea atât de greşit?

Capitolul 16

Phoebe se trezi când trăsura încetini. Se holbă pe geam în înserarea care se lăsa, în timp ce umbrele şi întunericul se furişau peste câmpurile şi livezile bătute de vânt. Copacii golaşi îşi înălţau membrele fusiforme înspre cerul cenuşiu de noiembrie şi până şi miriştile care, în mod obişnuit, străluceau aurii în lumina soarelui la apus, păreau acum mohorâte şi lipsite de viaţă. Străbăteau centrul Angliei, şi, totuşi, totul părea posomorât, potrivindu-se întru totul cu starea ei sufletească. Îşi petrecuse ultimele câteva zile într-un tumult de nerăbdare, îngrijorare şi chiar spaimă, toate ducând spre acelaşi lucru.

Ziua nunţii ei.

Părea imposibil să fi trecut doar patru zile de la balul organizat de Lady Framingham. De atunci încolo, evenimentele se derulaseră la fel de rapid precum un val învolburat, ducând-o şi pe ea cu el. Toată lumea îi spusese că era esenţial să se grăbească şi că, cu cât mai curând aveau să se căsătorească ea şi Lucas şi să plece spre Mistletoe Manor, cu atât era mai bine. Bănuia în taină că mătuşa Georgie şi restul familiei îşi făcuseră, de fapt, griji că avea să se răzgândească dacă o lăsau să se gândească prea mult la asta.

Aşa că fusese obţinută o licenţă specială, hainele ei cele noi fuseseră împachetate cu frenezie, iar Phoebe se trezise de dimineaţă lângă Lucas, în biserica St. George’s, din Hanover Square. Abia de îşi amintea detaliile ceremoniei, simţindu-se mai degrabă ca o observatoare decât ca o participantă la propria nuntă. Abia după ce îşi rostiseră jurămintele, şi Lucas îi pusese un inel de aur simplu pe deget, îşi dăduse pe deplin seama de ce se întâmpla. Apoi tremurând, se forţase să îl privească în ochi. Politeţea lui atentă şi amabilă din ultimele câteva zile

dispăruse, fiind înlocuită de ceva ce aducea a triumf.

Confuză, se holbase şi ea la el, încercând să înţeleagă acea licărire din ochii lui. Ce triumf ar fi putut găsi el într-o chestiune atât de grăbită, înrădăcinată în scandal şi ruşine?

Apoi soţul ei revenise la o manieră formală. Se întorseseră la reşedinţa Stanton pentru o masă de nuntă restrânsă, la care participaseră doar rudele lor apropiate şi câţiva prieteni, cum ar fi Nigel Dash. Lucas *o ţinuse* de mână pe sub masă în timpul toasturilor, iar asta o ajutase întrucâtva. Dar, când venise vremea să îşi ia rămas-bun, se blocase din pricina tristeţii de a-şi părăsi noua familie, iar lacrimile îi arseseră pleoapele.

Mătuşa Georgie şi Meredith o îmbrăţişaseră, asigurând-o de nenumărate ori că aveau să se revadă peste doar o săptămână. Lucas, nerăbdător să plece la drum, aruncase o privire la cerul ameninţător, apoi o trăsese cu blândeţe pe Phoebe din îmbrăţişarea mătuşii ei. Uşa de la trăsură se închisese zgomotos, iar vizitiul mânase caii la trap. Când în sfârşit se lăsase liniştea şi neavând pe nimeni altcineva în afară de servitoarea ei ca să îi ţină tovărăşie, un sentiment de pierzanie o învăluise, la fel de greu precum o pătură îmbibată cu apă. Poate că, dacă Lucas i s-ar fi alăturat în trăsură, sentimentul ar fi trecut, dar noul ei soţ hotărâse să călărească pe murgul lui uriaş, întrucât unul dintre băieţii de la grajduri l-ar fi putut călări în locul lui, singura concluzie logică era că Lucas prefera tovărăşia calului său în loc de a ei; ba încă pe gerul din noiembrie.

Epuizată şi singură, se pusese în cele din urmă într-un colţ şi adormise, trezindu-se doar cu câteva minute în urmă.

Oftă şi scotoci prin săculeţul ei după o batistă. Nasul congelat începea să îi curgă, ceea ce însemna că trebuia să găsească batista aia, dacă nu voia să ajungă să se şteargă cu mâneca. Aproape că râse pe înfundate când îşi închipui. Noua contesă de Merritt ştergându-se la nas cu mâneca de la mantaua ei nouă şi scumpă, ca un copil al străzii. Aproape că ar fi meritat să facă asta o dată în public, doar

ca să îi îngrozească pe snobii din înalta societate.

Servitoarea ei, care dormise la rândul ei, clipi şi se întinse după o geantă mare de la picioarele ei.

— Poftim, milady, zise Maggie, scoţând o batistă din in. Am fost atât de ocupată cu cuferele, că am uitat să mă asigur că aveţi tot ce vă trebuie pentru călătorie.

Phoebe luă batista de la tânăra vioaie, murmurând recunoscătoare. Tânăra fusese servitoare la reşedinţa Stanton. Lui Phoebe i se părea nespus de ciudat să aibă propria cameristă, dar presupunea că avea să se obişnuiască cu asta. Fără îndoială, mult mai rapid decât cu faptul că era contesă. Ce păcat că nu scrisese nimeni o carte cu instrucţiuni pentru acest rol!

După ce îşi tamponă nasul, Phoebe împături bucata de pânză şi o vârî în săculeţul ei de mână. Se mai uită o dată pe geam, în timp ce trăsura se opri de tot.

— Doar nu am ajuns la Mistletoe Manor, nu-i aşa?

— Nu cred, milady. Aş putea să cobor geamul şi să întreb, dacă vreţi.

O serie de lovituri scurte în geamul de la trăsură le luă prin surprindere pe ambele. Phoebe îşi duse o mână în dreptul inimii care îi bătea cu nebunie, după care se trase degrabă spre capătul banchetei şi coborî geamul.

Lucas îşi strunise calul în lateralul trăsurii şi se apleca şi o privea pe geam. Când îi zări trăsăturile dure, arătoase, inima îi bătu şi mai tare.

— Îmi pare rău că te-am speriat, spuse el. Dormeai?

— Nu, răspunse ea cu răsuflarea aproape tăiată. Tocmai voiam să coborâm geamul şi să întrebăm dacă s-a întâmplat ceva.

— Am dat de o turmă de oi. O măsură din priviri, după care se opri la chipul ei. Ţi-e rece? E un han la doar cinci minute de aici. Ne-am putea opri să ne încălzim, dacă vrei.

Probabil avea nasul atât de roşu pe cât bănuise.

— Mulţumesc, dar mai bine nu. Sunt nerăbdătoare să ajung la conac.

Lucas o cercetă cu privirea şi apoi îi zâmbi fermecător. Chiar şi în întunericul care se lăsa, putea zări

înflăcărarea din ochii lui. Intensitatea privirii lui o neliniştea.

— Şi eu sunt nerăbdător, scumpa mea, zise el. Mai mult decât îţi poţi închipui tu.

Vocea lui masculină, răsunătoare o făcu să se îmbujoreze, lucru pe care el îl consideră amuzant. Zâmbi larg şi o mângâie afectuos pe obraz, după care se îndreptă în şa.

— Ridică geamul şi acoperă-te cu pătura, Phoebe! Aş fi foarte nefericit dacă ai răci în noaptea nunţii. *Foarte* nefericit.

— Serios, Lucas, pufni ea, dar el îi dăduse deja pinteni calului.

Ridică geamul, şi trăsura se urni din loc.

— Cerule, milady! exclamă Maggie, făcându-şi puternic vânt cu evantaiul. Dacă-mi permiteţi, Excelenţa Sa e un bărbat foarte atrăgător. Sunteţi o femeie norocoasă, cu siguranţă.

Phoebe clipi fără să spună ceva, neştiind cum să răspundă la o declaraţie atât de sinceră. Dar Lucas *fusese* într-adevăr foarte afectuos, ceea ce era, cu siguranţă, o îmbunătăţire faţă de comportamentul lui rece şi controlat din ultimele câteva zile.

Simţindu-se mai bine, Phoebe o ascultă pe Maggie pălăvrăgind veselă, ba chiar îi şi răspunse ocazional. În mai puţin de o jumătate de oră, trăsura viră pe o alee lungă de pietriş – care cu siguranţă avusese şi zile mai bune judecând după smuciturile ce aproape că le azvârliră de pe banchete – şi se opri în cele din urmă în faţa intrării unei case luminate de un felinar.

În timp ce aşteptară ca uşa de la trăsură să se deschidă, Phoebe verifică să aibă boneta dreaptă. O clipă mai târziu, lacheul coborî scăriţa, iar Lucas o ajută să iasă din trăsură. Îi zâmbi, timidă şi emoţionată, simţindu-se brusc recunoscătoare pentru prezenţa lui protectoare. Era pe punctul de a începe o viaţă nouă ciudată, cu sarcini şi responsabilităţi necunoscute, inclusiv să conducă o gospodărie mult mai mare decât era ea obişnuită.

Lucas se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Curaj, Phoebe! Îţi promit că totul va fi bine.

Respiră adânc, încuviinţă din cap şi îşi ridică privirea spre faţada casei. Intrarea era luminată, şi câţiva servitori stăteau adunaţi în cadrul uşii deschise a conacului. Casa în sine, o umbră masivă în amurgul tot mai pronunţat, trona deasupra lor cu contururi nedefinite ce se înălţau până la cer. Trebuia să aştepte lumina zilei ca să îşi formeze o imagine realistă despre clădire. Momentan, reuşi să îşi creioneze în minte doar o întindere de cărămidă, cu numeroase hornuri şi câteva turnuri umbrite.

Lucas o îndemână să înainteze, ţinându-şi mâna caldă înmănuşată pe spatele ei. O femeie robustă, cu un zâmbet larg, coborî agitată treptele, ca să îi întâmpine.

— Lord Merritt, bine aţi venit acasă!

— Draga mea, permite-mi să ţi-o prezint pe menajera conacului, spuse Lucas cu vocea la fel de seacă precum şampania pe care o serviseră la masa lor de nuntă. Aceasta este doamna Christmas. Doamna *Honor* Christmas.

Phoebe înlemni, întrebându-se dacă Lucas glumea. *Honor Christmas de la Mistletoe Manor?*[8] Îi zări rapid chipul şi înţelese din expresia lui suferindă că nu glumea.

— Doamnă… Doamnă Christmas, se bâlbâi Phoebe. Este o… onoare să vă cunosc.

Îşi înăbuşi un mârâit când îşi dădu seama ce răspuns idiot dăduse. O încerca un sentiment apăsător cum că se putea să fi picat deja primul test în calitate de contesă, insultându-şi neintenţionat menajera.

Din fericire, doamna Christmas părea imună la insulta cu pricina.

— Să fiţi iubită de Domnul, milady, spuse ea chicotind. Nu aveţi de ce să vă simţiţi incomod din pricina numelui meu. Cei din familia Christmas i-au servit pe cei din neamul Merritt de la Mistletoe Manor încă de pe vremea regilor iacobini, şi suntem foarte mândri de această tradiţie. Cu puţin noroc, vor mai urma multe alte generaţii Christmas.

---

8 Numele menajerei şi al conacului fac referire la sărbătoarea Crăciunului, (n.tr.)

— Într-adevăr, interveni Lucas cu voce sardonică. Dar aş sugera să îi facem cunoştinţă Excelenţei Sale cu ceilalţi servitori înăuntru, ca să nu murim din pricina unei răceli înainte de sărbători.

Chipul rotund al doamnei Christmas se încreţi de o spaimă comică.

— Aveţi dreptate, milord. Iertaţi-mă, Excelenţă, dar o femeie de statura mea nu prea simte frigul.

Îşi sublinie comentariul râzând copios, silueta ei de proporţii clătinându-se cu voioşie. Femeia era atât de nestăpânit de voioasă, încât lui Phoebe îi veni să i se alăture. Probabil ar fi făcut-o dacă Lucas nu ar fi părut tot mai nerăbdător.

O luă de braţ şi o îndrumă spre casă. Când trecură pe sub portic, îşi ridică privirea spre el şi îi spuse pe muteşte: „Doamna Christmas?” Se aşteptă ca el să zâmbească, dar Lucas doar îşi dădu ochii peste cap, părând exasperat. Nu înţelegea de ce, deoarece, la prima vedere, menajera părea voioasă şi amabilă.

Intrară într-o încăpere mare ce părea antică, cel puţin pentru Phoebe. Un cămin uriaş, îndeajuns de mare cât să găteşti şi o vacă în el, era încastrat în peretele dosnic, şi mai erau câteva grupări de mobilier demodat, ce părea inadecvat şi destul de uzat în spaţiul cavernos. Pe câteva măsuţe laterale se aflau mai multe sfeşnice cu lumânări şi în vatră pârâia un foc, dar impresia instantanee pe care o avu fu a unei odăi întunecoase, umbroase, pereţii purtând irevocabil amprenta trecerii secolelor.

Cu toate acestea, părea curată şi ordonată.

— Milady, permite-mi să îţi prezint restul personalului, zise Lucas.

Hotărâtă să îşi ascundă emoţiile, Phoebe se forţă să zâmbească şirului de oameni care se întindea pe toată lungimea încăperii. Primul la rând era un bărbat mărunt şi sfrijit îmbrăcat în negru, îngrijit.

— Acesta e majordomul nostru, spuse Lucas. Domnul Christmas.

Phoebe rămase cu gura căscată, iar majordomul oftă

şi făcu posac o plecăciune, de parcă ar fi fost nespus de îndurerat de situaţie.

— Excelenţă, bine aţi venit la Mistletoe Manor, spuse el cu voce posomorâtă.

Phoebe se întoarse spre soţul ei.

— Serios? întrebă ea uşor.

De data aceasta, gura lui zvâcni în mod suspicios. Doamna Christmas râse din nou zgomotos.

— Cu siguranţă, milady, aşa îl cheamă. E vărul meu, Solomon Christmas, şi numele i se potriveşte ca o mănuşă, pentru că e cel mai solemn bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Nu pare întocmai potrivit pentru un Christmas, nu-i aşa?

Stupefiată, Phoebe se holbă la noua ei menajeră. Oare toţi servitorii erau aşa neobrăzaţi? Nu observase aşa ceva la reşedinţa Stanton, dar acum începea să se întrebe. Îi aruncă o privire lui Lucas, pentru sprijin, dar înţelese din licărirea răutăcioasă din ochii lui să nu se aştepte la aşa ceva de la el. Ticălosul începuse în sfârşit să se distreze, ba încă pe seama ei.

— Sunt convinsă că domnul Christmas este întocmai cum ar trebui să fie, zise Phoebe, fără a părea deloc convinsă de spusele ei. Vă mulţumesc pentru primirea amabilă.

— Cu plăcere, milady, răspunse majordomul, la fel de posomorât ca în urmă cu o clipă.

Doamna Christmas mai râse o dată copios, iar Phoebe începu să se întrebe dacă nu cumva intrase într-o casă de nebuni, chit că una inofensivă.

Din fericire, Lucas interveni şi i-i prezentă pe ceilalţi servitori: slujnice, lachei, cea mai mare parte a personalului de la bucătărie, grădinarul-şef şi grăjdarul-şef. Un număr impresionant dintre ei purtau numele Christmas şi toţi păreau nespus de mândri de asta. Cu excepţia majordomului, pe care ea îl bănuia că era mereu ursuz. Era evident că ceilalţi trăiau la un loc ca o familie mare şi fericită, dedicându-şi vieţile bunăstării conacului şi familiei Merritt.

Devotaţi, dar şi destul de indisciplinaţi. Slujnicele mai tinere, cu precădere, şuşoteau cu mâinile la gură şi nu se dădeau în lături de la a conversa vesele şi de la a comenta vioaie despre „doamna drăguţă” a contelui. Ba i se păru că auzi şi câteva comentarii aprobatoare, chiar dacă inocente, din partea bărbaţilor. Privi cu coada ochiului la expresia suferindă a lui Lucas, şi bănuielile i se confirmară.

Până să ajungă la sfârşitul şirului, Phoebe se muşca deja de interiorul obrajilor, ca să nu izbucnească într-un râs semiisteric. Nu era de mirare că Lucas păruse atât de rănit când Robert îl tachinase în legătură cu conacul. Întregul personal părea transpus acolo dintr-o pantomimă de Crăciun, ca acelea pe care obişnuia să i le descrie mama ei, lucru cu siguranţă deloc atractiv pentru un bărbat ca Lucas. Era soldat, iar soldaţilor le plăceau ordinea şi organizarea. La o primă impresie, noul lor cămin părea lipsit de astfel de calităţi.

Phoebe oftă uşurată când Lucas îi făcu cunoştinţă cu valetul lui, domnul Popham. Lucas îi spusese că Popham îl slujise în armată, ca ordonanţă a lui, şi că era un bărbat competent, cu mult bun-simţ. Din cele câteva afirmaţii vagi pe care i le făcuse soţul ei despre Mistletoe Manor în ultimele câteva zile – intenţionat vagi, bănuia ea acum se bizuia pe Popham când venea vorba despre rezolvarea numeroaselor probleme ale moşiei.

Acum, problemele acelea erau şi ale ei. În pofida îndoielilor ei în legătură cu căsătoria, era vremea să îşi asume responsabilităţile care îi fuseseră vârâte pe gât. Măcar aşa i-ar fi putut fi de ajutor lui Lucas, în loc să îl împovăreze şi mai tare.

— Mulţumesc… îşi înăbuşi accentul de quaker. Vă mulţumesc pentru primirea amabilă şi pentru eforturile făcute pentru soţul meu şi pentru contele dinaintea lui, bunicul meu. Este o mare plăcere pentru mine să vin în sfârşit la Mistletoe Manor, conacul pe care bunicul l-a iubit aşa mult şi care acum va fi şi căminul meu drag. Discursul acesta aduse câteva încuviinţări din cap şi murmure aprobatoare, întărindu-i curajul. Vă cer să aveţi răbdare şi

să mă ajutaţi în următoarele câteva săptămâni, cât timp mă familiarizez cu voi şi cu casa aceasta măreaţă. Am multe de învăţat şi mă voi bizui pe sprijinul vostru, al tuturor.

Îşi ridică privirea spre Lucas. Acesta avea o expresie oarecum severă, aşa cum se întâmpla deseori, dar privirea îi era zâmbitoare şi, spera ea, chiar cu un strop de mândrie. Respiră adânc şi îl luă de mână. El îi strânse numaidecât mâna, şi un sentiment nesigur de fericire i se furişă în suflet.

— Sunt foarte fericită să mă aflu în mijlocul vostru, spuse ea. Cu sprijinul vostru, sunt convinsă că vom readuce conacului prosperitatea şi frumuseţea de odinioară.

Personalul izbucni în ovaţii. Fără îndoială, purtarea lor nu ar fi fost bine primită într-o casă precum reşedinţa Stanton, dar Phoebe nu îi putea învinui. În timp ce zâmbea micii adunări din încăpere, Lucas o trase mai aproape de el.

— Bravo, milady, îi murmură el la ureche. Ţi se vor supune întru totul cât ai zice peşte, aşa cum i-au fost supuşi bunicului tău. Dumnezeu ştie că eu încă nu am învăţat acest şiretlic.

Lauda lui îi alungă şi ultima fărâmă de tristeţe.

— Mulţumesc, Lucas. Îmi voi da silinţa.

— Nu mă îndoiesc de asta, scumpa mea. Privi rapid prin încăpere, apoi din nou spre ea. Şi acum, toarse el seducător, poate ai vrea să vezi şi restul casei. Aş zice să începem cu dormitorul.

Capitolul 17

Phoebe aproape că leşinase când Lucas îi sugerase să viziteze mai întâi dormitoarele. Gândul de a se confrunta cu noaptea nunţii înainte să despacheteze, ba chiar înainte să cineze, o tulburase mai tare ca orice altceva din ziua aceea. Dar, din fericire, doar o tachinase. Când reuşise să bâiguie o scuză, Lucas îşi dăduse ochii peste cap, după care o

însoţise la etaj, în odaia ei. Odată ajunşi acolo, o lăsase singură, să se acomodeze.

Fusese oarecum un şoc pentru ea. După privirile lui arzătoare şi remarcile sugestive din antreu, o nedumerise faptul că se transformase la loc în aristocratul politicos şi calm. Erau momente când o privea cu căldură şi nerăbdare. După care o trata ca pe oricare alt membru al familiei Stanton, o idee cu adevărat stânjenitoare pentru o mireasă în noaptea nunţii.

În timp ce stătea la măsuţa de toaletă veche şi uzată din dormitorul ei şi îşi pieptăna părul, recunoscu fără tragere de inimă că Lucas

0 tratase cu mai multă afecţiune înainte de logodna şi căsătoria lor zorite. Din noaptea aceea fatidică de la bal, se retrăsese în spatele unei faţade curtenitoare, dar totuşi distante, care nu îi atenua câtuşi de puţin îndoielile pe care le avea cu privire la viitorul lor împreună.

Făcu o grimasă când îşi văzu reflexia în oglindă. Noul ei soţ era uneori la fel de enigmatic precum un cifru, şi i se părea o pierdere de vreme să încerce să îl desluşească. Doar locuind cu el avea să găsească răspunsurile pe care le căuta. Avea să se roage să îmbătrânească fericiţi împreună ca soţ şi soţie, să facă un scop comun din restaurarea conacului şi, în cele din urmă, să întemeieze o familie. Poate că atunci avea să înveţe să o iubească, iar ea urma să îşi poată alunga îndoielile şi temerile.

Dar mai întâi trebuia să treacă de seara asta, iar la gândul acesta

1 se puse un gol în stomac. O parte din ea tânjea să fie din nou în braţele lui, să experimenteze senzaţia palpitantă pe care i-o stârnea atingerea lui, dar era şi îngrozită de ce avea să se întâmple. Cunoştea doar lucrurile esenţiale despre relaţiile maritale şi îşi făcea griji că avea să îl dezamăgească. Nu era doar noaptea nunţii ei, ci şi noaptea în care avea să se pună piatra de temelie a căsătoriei lor şi a modului în care aveau să se comporte unul cu celălalt. Multe dintre lucrurile viitoare depindeau de cât de bine avea să decurgă noaptea aceasta. Erau singuri aici, la

Mistletoe Manor, lipsiţi de alţi prieteni sau membri ai familiei care să îi ţină ocupaţi sau care să alunge eventualele sentimente de vină sau dezamăgire. Ea şi Lucas aveau să îşi găsească drumul unul spre celălalt, bizuindu-se doar pe ei înşişi, sau aveau să se scufunde într-o mare de stânjeneală, regret şi oportunităţi pierdute.

Lăsând peria din mână, Phoebe îşi jură în tăcere că nu avea să permită aşa ceva. *Avea* să îl facă pe Lucas fericit. Dacă nu ar fi fost atât de ridicol de inocentă când venea vorba despre…

Ceasul vechi de pe policioară zbârnâi şi apoi anunţă cu glas răguşit ora târzie. Unde era Lucas? După prima lor cină împreună ca soţ şi soţie, pe care o serviseră separaţi în mod ridicol de masa imens de lungă din sufragerie, se retrăsese în biroul lui, să servească nişte brandy. Dar, dacă trebuia să îl mai aştepte multă vreme, probabil avea să moară de emoţii. Simţea un nod în stomac, şi palmele îi erau umede, iar faptul că el zăbovea să bea brandy nu îi ajuta nici încrederea, nici răbdarea. Oricât de îngrijorată era în legătură cu ce avea să se întâmple, voia să se termine totul şi spera să nu mai fie atât de agitată după ce Lucas începea să o sărute. Îi plăcuse mult cum se sărutaseră în noaptea aceea, la reşedinţa lui Lady Framingham, şi spera să îi placă şi mai mult acum, că era soţia lui.

Ca să îşi ţină mâinile ocupate, începu să îşi împletească strâns părul, dar se opri când o auzi pe Maggie exclamând îngrozită:

— Nu, milady! Nu îl strângeţi aşa tare la spate. O să vă smulgeţi juma de păr din cap.

Camerista veni grăbită dinspre şifonierul vechi dintr-un colţ şi îi dădu mâinile la o parte, desfăcându-i rapid cosiţa. Zâmbind peste umărul lui Phoebe, apucă un smoc de păr din creştet şi i-l împleti într-o cosiţă largă, iar restul de păr i-l lăsă să se reverse peste spate şi umeri.

— Dar mereu îmi strâng părul când mă culc, protestă Phoebe. Şi port bonetă.

— Nu şi în noaptea asta, milady. Aveţi un păr frumos, iar bărbaţilor le place să îşi vadă doamnele purtându-l aşa,

desfăcut. Cât despre bonetă… înşfăcă boneta pentru somn a lui Phoebe şi o vârî sub şorţ. Excelenţa Sa nu va vrea ca mireasa dumnealui să arate ca o bunicuţă, nu-i aşa?

După care Maggie îi făcu cu ochiul, iar Phoebe trebui să se muşte de buză ca să nu izbucnească într-un râs îngrozit. Trebuia să facă ceva cu nonşalanţa fetei când venea vorba despre ceea ce se petrecea în dormitor – imediat ce îşi aduna curajul şi găsea cuvintele potrivite ca să discute despre acest subiect.

Dar nu acum. Soţul ei îi era de ajuns pentru o noapte.

— Of, prea bine, spuse ea. În noaptea aceasta, îl voi lăsa desfăcut.

Se aplecă în faţă şi se holbă în oglindă. Ochii îi păreau aproape febrili, şi era îmbujorată, dar Maggie avea dreptate. Cascada de bucle închise la culoare care i se revărsa în jurul feţei şi al umerilor i se potrivea, iar Phoebe era îndeajuns de vanitoasă cât să îşi dorească să arate frumos pentru noul ei soţ. Spera doar că arăta la fel de ispititoare precum Esme Newton, singura femeie în afară de ea cu care Lucas voise să se căsătorească.

Din fericire, înainte să îşi facă prea multe griji pe tema aceasta, se auzi o bătaie uşoară la uşa dintre odaia ei şi cea a lui Lucas.

— Intră, strigă ea, înfiorându-se când îşi auzi vocea.

Uşa se deschise, şi Lucas intră cu paşi apăsaţi. Îşi dăduse jos haina şi vesta, aşa că era îmbrăcat doar cu o cămaşă desfăcută la gât şi pantaloni. Într-o mână ţinea cu iscusinţă două pahare cu un lichid chihlimbariu. Brandy, presupuse ea. Phoebe strâmba de obicei din nas când venea vorba despre băuturi alcoolice puternice, dar în seara aceasta era mai mult decât pregătită să facă o excepţie.

Deşi îi tremurau picioarele, se ridică să îl întâmpine, reuşind să îi zâmbească timid.

— Bună seara, dragostea mea, îi zise Lucas cu vocea aceea răguşită pe care ea începea să o recunoască. Şi care nu reuşi să îi potolească tremurul picioarelor… Sau tremurul din stomac, de altfel. Privi lung la corpul lui

puternic, cu umeri laţi, iar măruntaiele îi reacţionară în chip nespus de straniu. Nu într-un mod neplăcut, dar cu siguranţă tulburător şi nefamiliar.

Maggie făcu o reverenţă scurtă, zâmbindu-i cu subînţeles lui Phoebe.

— Veţi mai avea nevoie de ceva, milady?

— Nu, Maggie. Poţi pleca.

Camerista îi mai făcu odată cu ochiul, atât de evident, că Phoebe aproape icni, după care o zbughi din odaie. Îngrozită, Phoebe observă privirea ironică a soţului ei.

— Îmi cer iertare pentru purtarea lui Maggie. Nu îmi pot da seama de ce e atât de interesată de intimităţile noastre.

Lucas pufni uşor în timp ce veni spre ea.

— Nu e singurul servitor din casă care comentează despre asta. Trebuie să recunosc că purtarea lor e mai degrabă învechită. Mă surprinde că nu au insistat să fie prezenţi când ne culcăm împreună, ca la vreo ceremonie medievală nenorocită. Clătină din cap, părând nedumerit. Şi s-ar părea că tuturor le scapă pe gură tot ce le trece prin minte, şi puţin îi interesează că sunt lordul şi stăpânul lor. Este uimitor de tulburător, deşi, ce-i drept, pe bunicul tău nu a părut să îl deranjeze.

Phoebe apucă recunoscătoare paharul oferit, gândindu-se la remarca aceea despre viaţa bunicului ei.

— Poate că, în singurătatea lui, purtarea lor i s-a părut o alinare, spuse ea. Am înţeles că a fost destul de retras, îndeosebi după moartea unchiului meu.

— A fost, într-adevăr, retras, răspunse Lucas absent, îndreptându-se spre una dintre ferestrele cu menouri. Menajera o lăsase uşor întredeschisă, ca să aerisească odaia, dar acum un vânt rece sufla draperiile groase şi decolorate, învolburându-le în jurul gleznelor goale ale lui Phoebe, muşcând cu îndrăzneală din ele. Apucă mânerul, se chinui cu el şi reuşi în cele din urmă să închidă fereastra. Aceasta se închise cu o bufnitură neaşteptată, şi de undeva de deasupra ferestrei căzu o ploaie de praf şi tencuială. Lucas se uită încruntat la tavan, apoi o privi mâhnit.

— Îmi pare rău că te-am adus într-o casă atât de dărăpănată, Phoebe. Sunt convins că nu la asta te aşteptai.

— Nu mă deranjează, spuse ea cu sinceritate. Am fost doar puţin surprinsă.

Văzuse o mică parte din conac, şi era imaculat, dar era limpede că nu fusese îngrijit vreme îndelungată. Covoarele erau decolorate şi jerpelite, mobilierul era uzat, iar în unele încăperi văzuse că tapetul se desprinsese, dând la iveală mucegai şi igrasie. Starea de neglijenţă în care se afla conacul spunea foarte multe despre starea sufletească a bunicului ei din anii dinaintea morţii lui, ceea ce o întrista.

Oftând apăsat, Lucas se aşează pe un fotoliu din faţa policioarei.

— Totuşi, mi-aş fi dorit o întoarcere acasă mai bună pentru mireasa mea.

Căzu într-o meditaţie sumbră în vreme ce se holba la flăcări. Phoebe lăsă din mână paharul, îşi strânse bine halatul, ca să o protejeze împotriva răcorii, şi veni spre el, aşezându-se delicat pe taburetul de la picioarele lui, care scârţâi sub greutatea ei.

— Ştiam că sunt unele probleme, dar de ce nu mi-ai spus că lucrurile stau aşa rău?

El se întinse şi o mângâie uşor pe păr, zâmbindu-i pieziş. Atingerea lui o mângâie, iar corpul îi fu străbătut de fiori şi furnicături.

— Nu voiam să te sperii. Dacă ştiai cât de gravă era situaţia, poate ai fi luat-o la goană spre America.

— Lucas, ştii foarte bine că nu am crescut în lux, şi cu siguranţă nu mă tem să muncesc din greu. De fapt, mă bucur să o pot face. Ezită, după care îşi puse cu grijă mâinile pe genunchiul lui. Dacă te pot ajuta să readuci ordinea în conac şi pe moşie, atunci voi fi o povară mai mică pentru tine.

Îi simţi trupul împietrind sub atingerea ei. Şi chipul la fel, deşi în ochi îi ardea o fierbinţeală periculoasă. Apoi cu o asemenea repeziciune că abia văzu mişcarea, îşi întinse braţele şi o cuprinse de după talie. Alarmată, reuşi să protesteze piţigăiat când o ridică degrabă şi o aşeză în

poala lui. Se prinse de pieptarul cămăşii lui pentru a se echilibra.

Îi cuprinse faţa cu mâini calde, bătătorite, şi o trase înspre el. Îi stătu inima în loc când el o privi intens, cu pleoape grele.

— Phoebe, nu eşti o povară pentru mine, şi îţi interzic să mai spui aşa ceva. Ai înţeles?

Simţi fluturi în stomac, dar sexualitatea pură din ochii lui stârni un alt fel de trepidaţie mai jos, şi îi aştepta cu nerăbdare atingerea. Ce ciudat, căci era vădit supărat pe ea, dar bănuia că era mânat şi de o altă emoţie – aceeaşi care o făcea pe ea să tremure.

Îşi dădu seama că nu se putea împotrivi îmboldirilor întunecate ale ispitei. Îşi umezi cu limba buzele care i se uscaseră brusc. El îşi fixă privirea asupra gurii ei.

— Şi ce vei face dacă nu mă voi supune? îl provocă ea, cu respiraţia întretăiată.

El îşi desprinse o mână de pe chipul ei şi o trecu în jos de-a lungul spatelui ei. Prin batistul delicat al cămăşii de noapte şi al halatului, mâna lui i se păru imensă, fierbinte şi minunată. Chicoti din nou când şi-o vârî sub ea, aşezând-o mai comod în poala lui. O clipă mai târziu, când el îşi trase mâna, ea făcu ochii mari, tresărind uimită. O mai îmboldea ceva în dos, şi părea a fi ceva uriaş, fierbinte şi… la fel de minunat. Se foi, iar el inspiră brusc. O ţinu locului şi îşi aplecă uşor capul, trecându-şi gura peste a ei, apăsându-i-o cu buzele lui umede. Phoebe se agăţă de el, oftând de plăcere, dar el se desprinse mult prea curând din sărut.

— Îţi voi arăta, soţie, ce se întâmplă când nu îmi asculţi poruncile, îndeosebi în dormitor.

Ea îi simţi inima bătându-i puternic sub degetele ei. Şi a ei bătu la fel când el o sărută din nou ispititor, în timp ce îi mângâie chipul. Apoi îşi coborî mâna cu pricina spre gâtul ei, peste claviculă şi, în cele din urmă, se opri pe sânul ei. I-l strânse, dezmierdându-i sfârcul, şi ea avu impresia că inima avea să îi sară într-adevăr din piept. Se cutremură neputincioasă şi se făcu ghem sub atingerea lui aţâţătoare. Cealaltă mână a lui era răsfirată pe spatele ei, sprijinind-o.

O ţinu locului în timp ce îi dezmierdă sânul, frecându-i uşor sfârcul şi ciupind-o de el până i se strânse într-o mărgea dură, plină de dorinţă. Când el îl prinse cu vârfurile degetelor şi trase uşor de el, ea simţi o zvâcnitură în cea mai adâncă parte a trupului ei. Iar între picioare, în locul acela ascuns şi intim, simţi o umezeală delicată. Îl apucă de marginile cămăşii şi se desprinse din sărut. Se holbă la el, gâfâind dezorientată din pricina vâltorii de senzaţii care o încercau. El se holbă la rândul lui, fierbinte şi somnoros, iar privirea aceea o făcu să se înfioare din nou.

— S-a întâmplat ceva, iubire? întrebă el cu voce profundă şi joasă.

Ea îşi răsfiră degetele pe pieptul lui, alinată de puterea lui. Era fierbinte şi confuză, excitată şi înspăimântată, neştiind sigur dacă voia să se înfăşoare în jurul lui sau să o ia la fugă.

— Mă simt cam ciudat. Trupul meu…

Se opri, incapabilă să explice ce simţea. El o mângâie pe spate, liniştind-o. Însă zâmbetul seducător pe care i-l oferi nu o linişti câtuşi de puţin.

— Este firesc să te simţi aşa, Phoebe. Trupul tău se pregăteşte să îl primească pe al meu.

Ea îşi muşcă buza. Dacă ar fi fost să se ia după scânteierea înflăcărată din privirea lui, ar fi zis că lui îi plăcu gestul.

— Cum… Cum se pregăteşte, mai exact? întrebă ea.

Poate că era o întrebare lipsită de delicateţe, dar chiar voia să ştie. În dimineaţa aceasta, pe când îşi schimbase hainele pentru călătoria spre Kent, Meredith îi vorbise despre ce avea să se întâmple în noaptea nunţii. Phoebe îşi făcuse o idee generală, bineînţeles, dar descrierea sinceră şi calmă pe care i-o oferise Meredith o lăsase cu gura căscată, şi fusese prea stingherită ca să pună întrebări de clarificare.

— Ştiu că este totul foarte stânjenitor, îi spusese Meredith cu voce liniştitoare, dar nu trebuie să te îngrijorezi prea tare. Lucas va face tot posibilul să te simţi relaxată. După care verişoara ei îi zâmbise cu şiretenie. Ei bine, mai

mult decât relaxată, de fapt. Ai încredere că îţi va purta de grijă, şi totul va fi bine.

Phoebe întâmpina ceva probleme la partea cu încrederea.

Îşi plecase capul când îi adresase întrebarea, dar el îi ridică bărbia şi îi privi chipul.

— Chiar nu ştii? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană. Nu ţi-a spus nimeni niciodată?

— Lucas, zise ea printre dinţii încleştaţi, mama a murit când aveam paisprezece ani, iar tata – câţiva ani mai târziu. Cine crezi că mi-ar fi putut explica mecanica precisă a actului sexual? Fratele meu, George?

El zâmbi scurt. Ea se încruntă la el, aşa că el îşi ceru iertare sărutând-o pe buze.

— Îmi pare rău, Phoebe. Ar fi trebuit să îmi dau seama care era problema. Ei bine, poate ai observat că… mădularul unui bărbat tinde să se mărească atunci când este… stimulat.

Explicaţia lui pompoasă o făcu să îşi dea ochii peste cap.

— Sunt destul de convinsă că nu îi spui *mădular* de obicei. Sună destul de dezagreabil.

El râse.

— Ai dreptate în privinţa asta.

— Spune-mi cum îi zici tu, te rog. Într-un limbaj simplu.

— Păi, bănuiesc că îi spun sculă, zise el cu vocea strangulată.

— *Scula* ta, spuse ea, lăsând cuvântul să i se rostogolească de pe limbă.

Se foi din nou, doar ca să îi pună la încercare spusele. Era adevărat. Crescuse chiar mai mare decât fusese cu o clipă în urmă.

— Cerule, Phoebe, icni el, de parcă l-ar fi durut ceva. Stai locului, înainte să mă schilodeşti.

Ea îl privi în ochii-i lucioşi.

— Te-am rănit cumva, Lucas? Îmi pare rău.

El închise ochii, de parcă ar fi încercat să îşi vină în

fire. Avea obrajii îmbujoraţi, într-o nuanţă de bronz-închis, şi părea să îşi încleşteze dinţii.

— Nu chiar, draga mea. Dar ar fi mai bine să nu te mişti prea mult în clipa aceasta, altminteri s-ar putea ca seara noastră să se sfârşească destul de umilitor.

Se încruntă. Ce voia să spună cu asta? Şi dintr-odată curajul o părăsi. Avea prea multe întrebări, prea multe temeri, şi totul era prea brusc şi prea copleşitor pentru ea. În numeroase privinţe, abia de îl cunoştea pe bărbatul care îi era acum soţ, iar ideea de a i se oferi fizic şi emoţional o dezorienta.

— Poate nu ar trebui să o facem, spuse ea. A fost o zi foarte lungă, şi probabil eşti extenuat.

Vru să se dea jos din poala lui, dar el o prinse, ţintuind-o locului.

— Ba nu, dragostea mea, zise el cu voce mai blândă. Nu pleci nicăieri.

O ţintui cu o privire tăioasă şi perceptivă, iar ei îi veni să se foiască.

— Lucas, începu ea, cu voce tremurătoare.

— Phoebe, te temi de mine?

— Nu, se bâlbâi ea. Nu de tine, întocmai. Ci de toate astea, spuse ea patetic.

Făcu o mişcare circulară din braţ, de parcă aşa ar fi explicat totul.

— De sex?

Ea tresări, prea umilită să o recunoască. El o cuprinse cu braţele, trăgând-o aproape. Recunoscătoare că nu îi mai vedea privirea pătrunzătoare, se cuibări la pieptul lui, cu capul plecat. El o ţinu aşa, aşteptând până ea reuşi să vorbească din nou.

— Ştiu că e o prostie, zise ea, cu vocea înăbuşită în cămaşa lui. Dar nu te cunosc aşa bine. Nici tu pe mine.

El râse răguşit, un râset ce vibră prin trupul amândurora.

— Iubire, te ştiu foarte bine. Ştiu că eşti o persoană drăgăstoasă şi amabilă, şi o femeie frumoasă. O îmboldi să îşi ridice privirea, să se uite la el. Şi te-am dorit din prima

clipă în care te-am văzut. Te asigur că lucrul acesta nu s-a schimbat.

Simţi furnicături în fiecare părticică a trupului când îi observă privirea poznaşă. Şi totuşi, îi venea greu să creadă aşa ceva, îndeosebi pentru că fusese palidă şi bolnăvicioasă câteva zile după ce se cunoscuseră.

— Cu adevărat? Chiar dacă arătam ca o cioară bătrână şi bolnavă?

El zâmbi.

— Nu ai putea să arăţi vreodată ca o cioară. Phoebe, iubire, ai vrea să îţi arăt cât de mult te doresc?

Faptul că îi cerea cu tandreţe permisiunea începu să descâlcească ghemul de teamă pe care îl simţea în stomac. Şi o făcea să se simtă şi cam ridicolă. La urma urmei, Lucas era soţul ei, şi jurase să îl onoreze şi să îl preţuiască, trup şi suflet. Şi îl iubea. Să se abţină părea cumva… păcătos. Ca şi cum s-ar fi izolat de el şi de promisiunile sacre pe care le făcuse înaintea lui Dumnezeu.

Îi zâmbi ezitant.

— Da. Mi-ar plăcea.

Ochii lui cenuşii ca marea părură să se lumineze, şi îi zâmbi seducător.

— Doamne ajută! Ridică-te, iubire, şi hai să scăpăm de cămaşa de noapte, ca să îţi arăt cum se cuvine cât de tare mă ispiteşti.

Ea roşi şi se dădu jos din poala lui. Lucas se ridică în şezut şi îşi desfăcu picioarele, trăgând-o să se aşeze între ele. Ea îşi coborî fără să vrea privirea, surprinsă de cât de mare părea să fie umflătura ce se împingea în prohabul pantalonilor lui. El chicoti, iar ea îşi ridică privirea spre chipul lui.

— Mai ţii minte cum îi zice? întrebă el, zâmbind răutăcios.

Phoebe îşi dădu ochii peste cap, refuzând să se lase înfrântă.

— Se numeşte scula ta.

El o trase mai aproape, prinzându-i cu tandreţe picioarele cu interiorul coapselor lui musculoase.

— Foarte bine. Prevăd că vei fi o elevă capabilă.

Apoi îi descheie nasturii de sus ai halatului şi pe cei de pe piept. Când i-i desfăcu, îşi trecu uşor degetele peste sfârcurile ei. Ea simţi furnicături, şi sfârcurile se treziră din nou, devenind ca nişte muguri care se împingeau prin materialul subţire al cămăşii de noapte.

Lucas îi împinse halatul peste umeri, lăsându-l să cadă pe podea, apoi îi cuprinse sânii în palme. Când îi văzu degetele lungi şi bronzate modelând-o prin materialul alb şi delicat al cămăşii, ea mai că scânci.

— Îmi plac foarte mult, murmură el. Atât de plini şi de frumoşi, cu vârfuri rozalii.

Trase tare de material, şi văzură amândoi conturul întunecat al sfârcurilor prin el. Ea respiră sacadat, în timp ce vârfurile tari zvâcneau de nerăbdare. De parcă i-ar fi citit gândurile, el se aplecă în faţă şi îşi trecu limba peste un sfârc. Ea simţi o avalanşă de senzaţii şi se ridică pe vârfuri.

— Lucas, spuse ea gâtuit, apucându-l de umeri.

— Mmm. Atât de sensibilă. Am bănuit asta.

Apoi atât de lent, încât inima începu să bată nebuneşte, îşi duse degetele spre gâtul ei şi îi desfăcu şnururile de la cămaşa de noapte. Când începu să respire tot mai superficial, el îşi ridică privirea spre ea. În ochi i se citea o înţelegere la care nu se aşteptase de la un bărbat atât de dur şi de formidabil.

Se aplecă şi o sărută scurt şi tandru pe buze.

— Relaxează-te, draga mea. Voi avea grijă de tine. Îţi promit.

Ea încuviinţă, încercând să îi zâmbească la rândul ei. Probabil eşuase lamentabil, pentru că el se opri.

— Ai încredere în mine, Phoebe? o întrebă calm, fără pic de iritare în glas.

Emana încredere şi senzaţia că, atunci când făcea o promisiune, avea să se ţină de ea. Dacă îi promitea că avea să îi poarte de grijă, aşa avea să facă. Trupul ei se relaxă sub mâinile lui.

— Da, Lucas. Am încredere în tine.

O recompensă cu un zâmbet lent şi seducător, care o

făcu să îşi piardă minţile. Ea îi privi din nou mâinile cum terminară de desfăcut corsajul. Cu grijă, îi coborî cămaşa peste umeri, peste braţe, peste sâni, împingându-i în cele din urmă materialul în jurul taliei. Îi simţi mâinile bătătorite mângâindu-i pielea, atingând-o cu o veneraţie care o făcu să lăcrimeze.

— Ca smântână şi mătasea, murmură el. Am aşteptat să te ating... Să te simt.

Ea îl privi, fascinată, cum îşi trece mâinile peste umeri, cum îi trasează contururile corpului, făcându-i pielea de găină.

— Iar aceştia, murmură el, trecându-şi un deget peste unul din sânii ei. Atât de plini, de moi.

Îi atinse sfârcul cu un deget, frecându-l uşor. Acesta se strânse într-un mugur tare şi plin de dorinţă. Gemu când fiorii de pe pielea ei se transformară în tremur de încântare.

El îşi ridică privirea-i pârjolitoare spre ea.

— Cum să nu îi vreau, Phoebe? Sânii tăi sunt atât de al naibii de frumoşi, că m-aş putea înfrupta din ei ore întregi.

Ea rămase cu gura căscată. *Să se înfrupte din ei?* I se înmuiară genunchii, şi trebui să se prindă de umerii lui ca să rămână în picioare.

Un râset răguşit răsună din gâtlejul lui, şi Lucas se concentră din nou la sânii ei. Îi prinse cu mâinile lui mari şi îi frământă până când ea îşi simţi carnea tot mai sensibilă.

Şi el insistă, îndeosebi asupra sfârcurilor. Trase uşor de ele cu vârfurile degetelor, apoi îşi trecu palmele bătătorite peste ele, de nenumărate ori. O ardeau din pricina senzaţiilor, şi simţi un fior de plăcere aproape dureros de acut. Cu fiecare mângâiere, cu fiecare răsucire blândă, sfârcurile i se întăreau mai tare, se făceau mai trandafirii şi atât de fierbinţi, încât tânji după mai mult. Dar mai mult din ce anume?

„Mai mult din Lucas”, auzi o şoaptă în mintea ei.

Suspină şi se cutremură, iar sânii îi trepidară, ridicându-se şi coborând în ritmul gâfâielilor ei. El mârâi şi se aplecă să o sărute şi apoi să o lingă pe unul din ei, chiar

deasupra sfârcului. Când simţi căldura umedă a limbii lui, i se înmuiară genunchii, iar el trebui să o sprijine cu coapsele.

— Lucas, gemu ea, implorându-l disperată.

El aproape că închise ochii când îi inspiră mirosul pielii, apoi îşi trecu obrazul aspru şi ţepos peste sfârcul ei. O străbătu o străfulgerare de senzaţie ce o străpunse până în adâncul fiinţei. Muşchii interiori părură să i se contracte, zvâcnind de o căldură lichidă.

— Vai, mie! icni ea, deschizând larg ochii.

El îşi ridică brusc privirea, prădalnic, cu pleoape grele.

— Îţi place? întrebă el, cu o voce atât de profundă şi de răguşită, încât o făcu să se încingă şi mai tare. Îţi place când fac asta?

Îi prinse cu degetele sfârcurile şi trase uşor de ele până începură să o doară de dorinţă.

— Da, suspină ea, prinzându-se de umerii lui.

Îi simţi muşchii ca nişte bucăţi de fier.

— Mai vrei? mârâi el.

O cotropi o senzaţie de dorinţă, care i se scurse prin vene. Chiar îşi dorea mai mult, mai mult din orice i-ar fi dăruit el. Era mai mult decât dorinţă. Era o nevoie care o încărca deodată cu o nelinişte pe care doar el o putea domoli.

— Da, rosti ea gâfâind. Te rog, Lucas. Am nevoie de mai mult.

El scoase un zgomot masculin profund şi îşi puse mâna pe dosul ei, împoldind-o în faţă. Apoi îi acoperi gura cu a lui, rapid şi sigur, iar ea înţelese dintr-odată la ce se referise când vorbise despre *înfruptat.* Acum, îi sugea tare sfârcul, şi în clipa următoare îl lingea cu limba-i fierbinte. O prinse cu o mână de fund, pentru stabilitate, dar şi-o ţinea şi pe cealaltă ocupată, frământându-i un sân în timp ce i-l devora pe celălalt.

Phoebe se zvârcoli sub atingerea limbii lui, copleşită de senzaţii. Se simţea de parcă nu ar fi fost în apele ei şi expusă în toate modurile posibile. Dar pe când se agăţa cu disperare de frânturile de logică rămase, simţi că Lucas

avea să îşi ţină jurământul. Avea să o ţină în siguranţă în braţele lui puternice, în timp ce ea se lăsa pradă sentimentelor care o cotropeau.

El îşi trecu limba peste sfârcul ei, apoi îl supse tare, atât de intens şi de plăcut, încât o făcu să ţipe. Înlemni, înspăimântată.

Lucas clipi şi îşi ridică privirea spre ea. Îi văzu expresia şi chicoti.

— Scumpa mea, e în regulă. E firesc să scoţi sunete când îţi place.

Ea se holbă la el neîncrezătoare, agăţându-se cu sălbăticie de umerii lui laţi.

— Dar, acum, toată lumea va şti întocmai ce facem.

— Ar fi dedus oricum. La urma urmei, este noaptea nunţii noastre.

Ea gemu şi închise ochii.

— Probabil mă crezi o târfă.

El îşi puse mâinile pe talia ei, mângâind-o.

— Cred că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Ea zâmbi când auzi admiraţia autentică din vocea lui, chiar dacă nu deschise încă ochii.

— Cu adevărat?

El oftă dramatic, iar ea îşi deschise ochii şi îl văzu zâmbind larg.

— Presupun că trebuie să te conving, nu-i aşa? întrebă el.

Ea îl atinse pe obraz, iar el îşi întoarse faţa şi o sărută în palmă. Dragostea pe care i-o purta, atât de puternică încât îi tăia respiraţia, pulsa prin ea, împreună cu înţelegerea că şi-l dorea acum mai mult decât îşi dorise vreodată ceva.

Întrucât avea nevoie de o clipă ca să îşi revină din emoţia ce o lăsa fără răsuflare, Phoebe îşi înclină capul, prefăcându-se a se gândi serios la întrebarea lui. Ochii lui scânteiară, calzi, amuzaţi şi cunoscători.

— Da, chiar cred că trebuie. De fapt, spuse ea cuprinsă de un entuziasm nesăbuit, ca soţie a ta, insist să o

faci.

El zâmbi larg, prădalnic.

— Scumpa mea doamnă, porunceşte-mi doar.

Capitolul 18

Phoebe îl privea cu ochii mari în care se citeau diverse emoţii contradictorii. Lucas văzu în ei un amestec înduioşător de nerăbdare şi vulnerabilitate, împreună cu o porţie mare de nesiguranţă în profunzimile lor de culoarea vinului de Xeres. Era o combinaţie ameţitoare, care stârnea în el o reacţie amestecată de tandreţe şi poftă. Îi jurase că urma să aibă grijă cu ea, dar vintrele i se încleştaseră, iar muşchii îl ardeau de la efortul de a se abţine.

Faptul că stătea între picioarele lui, goală până la brâu, nu îl ajuta deloc să se controleze. Trupul frumos al lui Phoebe, care se trezea pasional, ar fi pus la încercare disciplina oricărui bărbat. Şi acum, îi cerea mai mult.

Era fericit să îi facă pe plac.

Cea mai dură, în afară de scula lui, avea să fie încercarea de a-şi controla propria nevoie turbată de a o întinde pe spate, cu picioarele înfăşurate în jurul lui, şi de a o pătrunde, potolindu-şi astfel o poftă nebună cum nu mai simţise vreodată. Dar nu i-ar fi făcut aşa ceva. Delicată şi inocentă, lui Phoebe nu i se spusese prea multe despre relaţiile dintre bărbaţi şi femei. Cel mai mult îşi dorea ca prima ei experienţă sexuală să fie marcată de plăcere şi încredere.

Privind-o acum, cu pielea înrourată şi sfârcurile întărite de excitaţie, era încrezător că ea avea să se dovedească o elevă isteaţă. Iar lui Lucas cu siguranţă avea să îi placă să îi predea lecţiile dragostei… fizice, bineînţeles. Era mai mult decât dispus să o înveţe.

Ea îşi înclină capul, întrebându-se, probabil, cărui fapt i se datora tăcerea lui. El îi zâmbi, ca să o liniştească, şi îşi trecu vârful degetului peste un sfârc rozaliu. Ea îşi muşcă

buza, trăgând aer în piept, ceea ce îi ridică sânii moi într-un tremur perfect. Cerule, avea cei mai frumoşi sâni pe care îi văzuse vreodată: albi şi plini şi cu sfârcuri roşii ca nişte frăguţe. Fuseseră dulci şi copţi la gust, întocmai ca frăguţele, şi abia aştepta să mai guste o dată din ei.

— Uită-te la tine, Phoebe, spuse el şuierat, în timp ce dorinţa îi zvâcnea în vene. Atât de încântătoare. Abia aştept să pătrund în tine.

Ea îşi rotunji gura, surprinsă.

— Şi eu... Şi eu vreau asta, Lucas, îi răspunse ea şovăielnic.

El râse uşor. Iubita lui încerca din răsputeri să îi fie pe plac, dar nu era convins că era pregătită pentru asta. Intenţiona ca mai întâi să îi provoace plăcere, să o facă să se cutremure de pasiune în timp ce ajungea pentru prima oară pe culmi.

— Curând, iubire, murmură el. Ţine-te bine de mine. Orice s-ar întâmpla, nu îţi da drumul.

Ea ridică dintr-o sprânceană, dar îşi înfipse bine degetele în umerii lui. Îşi îndreptă propriii umeri zvelţi, pregătindu-se pentru orice ar fi avut el de gând să facă. Mişcarea aceea uşoară îi ridică sânii. Pofta îi dădu târcoale când îi văzu, şi ştiu că avea să vină o vreme când avea să se joace îndelung cu sânii ei delicioşi, făcând-o să ajungă la extaz doar din atât.

Dar nu în seara aceasta. În seara aceasta, avea să o revendice drept soţia lui.

Cu tandreţe, îi trase cămaşa de noapte adorabil de simplă din jurul taliei şi o lăsă să cadă pe podea. Auzi cum i se tăie răsuflarea şi o văzu îmbujorându-se dinspre piept spre gât şi până la obraji. Fiecare instinct masculin pe care îl avea toarse de satisfacţie, şi Lucas se simţea extrem de încântat de inocenţa ei. Mintea lui raţională ştia cât de ridicol era, dar Phoebe nu îl făcea să se simtă câtuşi de puţin raţional.

Îi măsură din priviri talia subţire, abdomenul plat şi şoldurile delicioase. Phoebe a lui era zveltă, dar avea totuşi curbe de femeie. Îşi coborî privirea spre cuibul de bucle

dintre picioarele ei, întunecoase şi mătăsoase ca blana de nurcă, apoi îi cuprinse fundul cu palma, desfătându-se cu formele de care se putea bucura acum.

Ea îşi supse buza de jos plină, iar mădularul lui erect apăsă plin de dorinţă prohabul pantalonilor. Curând, avea să îşi domolească acea durere în căldura ei virginală, dar momentan avea să îi placă să îi pregătească pasajul strâmt pentru a-l primi.

Îşi duse cealaltă mână spre dosul ei, frământând globurile mici şi ferme cu o presiune lentă, ritmică. Ea făcu un pas mic înspre el, fluturând din gene de plăcere. Mişcarea ei îi apropie sânii de gura lui. Neputând să se împotrivească, îi supse unul din vârfurile mici şi tari. Închise dinţii în jurul lui, muşcând-o uşor de tot. Ea icni, înfigându-şi unghiile în cămaşa lui. Şi asta îi plăcu. Era convins că Phoebe avea să facă la fel şi când aveau să fie amândoi goi, iar el avea să fie satisfăcut să se lase însemnat de ea.

O ţinu strâns, lingând-o şi tachinând-o după bunul plac, făcând-o să îşi piardă lent minţile. Ea tremură în strânsoarea lui şi scânci de mai multe ori scurt şi fierbinte. Îi simţea sfârcul ţeapăn şi tare în gură, şi totuşi la fel de mătăsos şi de neted precum o perlă. Nu mai pipăise şi nu mai simţise vreodată ceva mai delicios de-atât, iar tentaţia de a zăbovi era acută.

Dar, după ce mai supse o dată tare, îşi desprinse gura. Phoebe gemu şi se legănă pe picioare. Îşi lăsă capul pe spate, iar părul des i se revărsă peste umeri, ca un râu de abanos lucios în lumina strălucitoare a focului. Era imaginea perfectă a unei femei care se abandona seducţiei şi pasiunii.

Şi totuşi, inocenţa ei esenţială încă lucea în jurul ei. Lucas nu ar fi confundat niciodată pasiunea ei care înflorea cu desfrâul. Pasiunea lui Phoebe era la fel de pură ca femeia însăşi şi la fel de sinceră. În inocenţa şi încrederea ei, nu îi ascundea nimic, şi îi captiva inima într-un mod pe care nu îl mai crezuse posibil. Părea un fel de miracol, şi nu neapărat unul care îl încânta.

O stabiliză, înfrânându-şi propriile sentimente

turbulente. Nu voia să tulbure apele deja complexe ale relaţiei lor cu emoţii nestatornice. Nu în seara aceasta, oricum, şi nicicând altcândva, dacă se putea. Cu ea îşi dorea simplitate, nu nevoile şi obsesiile chinuite care însoţeau prea adesea sentimentul pe care alţi bărbaţi îl numeau dragoste.

Ea deschise ochii.

— De ce te opreşti?

El râse răguşit.

— Nu am de gând să mă opresc.

O cuprinse pe după gât cu mâna, o trase în jos şi o sărută uşor.

— Eşti pregătită? mârâi el fără să îşi desprindă gura de a ei.

Ea oftă de plăcere.

— O, da. Sunt foarte pregătită pentru mai mult, Lucas.

Apoi deschise brusc ochii când îşi dădu seama ce spusese. Tresări, dar, când îl văzu zâmbind larg, râse stânjenită.

— Sincer. Mă faci să spun cele mai ridicole lucruri.

O împinse uşor în sus, poziţionând-o cu grijă între genunchii lui.

— Nu sunt ridicole, iubire. Ci ispititoare. Apoi îşi strecură mâinile între coapsele ei netede ca mătasea şi o înghionti să le desfacă. Depărtează-ţi picioarele, o îndemnă el.

Ea se făcu roşie ca focul, dar îl ascultă. Lucas nu ştia dacă se înşela, dar i se păru că vede un zâmbet slab, însă nerăbdător curbându-i buzele.

O mângâie cu mişcări circulare pe interiorul coapselor, sporindu-i nerăbdarea. De fiecare dată, o mângâie tot mai sus, apropiindu-se tot mai mult de pliurile ei ademenitoare. Când muşchii începură să îi tremure delicat, îşi duse o mână înapoi pe fundul ei, pentru sprijin. Phoebe reacţionă atât de puternic la atingerea lui, încât se temea că avea să se prăbuşească pe podea când urma în sfârşit să o pătrundă adânc.

După câteva momente în care se jucă în tihnă cu ea,

îşi trecu în sfârşit o mână printre pliurile exterioare ale cărnii ei deja umede. Ea tresări şi se agăţă de umerii lui, oferindu-i pretextul perfect ca să îi sărute sânul ce sălta chiar în faţa lui. În timp *ce* îi supse din nou un sfârc, îşi strecură uşor mâna printre pliurile moi. Când atinse cu vârful degetului mugurele mic şi tare dinăuntru, ea se arcui, ridicându-se pe vârfurile picioarelor, de parcă ar fi fost trăsnită de fulger.

— Lucas!

El îşi înălţă capul şi o privi în ochi. Îi avea larg deschişi, pupilele îi erau dilatate şi obrajii roşii. Îl privea, aparent şocată de senzaţiile ce îi asaltau trupul. Expresia ei de mirare, atât de inocentă şi totuşi atât de senzuală, îi străfulgeră vintrea. Cerule, mai că ajungea la extaz doar privind-o.

— Îţi place? bombăni el, tărăgănând o mângâiere prin miezul ei umed şi fierbinte.

Ea icni, şi pleoapele îi deveniră grele.

— Aşa… Aşa cred.

Lucas găsi din nou mugurul mic şi încordat şi îl frecă uşor. Ea îşi strânse inconştient coapsele în jurul mâinii lui.

— Nu, iubire, murmură el şi o îndemnă din nou să desfacă picioarele. Vei simţi mai mult dacă rămâi deschisă pentru mine.

Ea suspină tremurător, dar, fără să mai fie nevoie ca el să o îmboldească, îşi desfăcu mai larg picioarele. Inima lui începu să îi bată mai repede când văzu cum îl asculta, intensificându-i propriile nevoi. Cu o mână tremurătoare, o mângâie, trecându-şi degetele peste nodul încordat ascuns printre cârlionţii ei umezi.

Phoebe închise ochii şi începu să se împingă în mâna lui. Cu cealaltă mână, el îi cuprinse fundul şi apoi intensifică ritmul, împingându-şi podul palmei în mugurele ei tare. Ea se smuci şi strigă din nou, dar el o ţinu strâns, nefiind pregătit să o lase să termine.

— Lucas, bâigui ea. Te rog!

Îşi coborî mâinile de pe umerii lui pe braţe şi îl strânse tare. În timp ce îi călărea mâna, sânii ei delicioşi tremurau

în faţa lui. Voia să îi lingă şi să îi sugă după pofta inimii, dar îşi dorea şi mai mult să îi vadă chipul frumos când avea să atingă apogeul.

— Ce, Phoebe? mârâi el. Ce vrei?

— Vreau… Vreau mai mult. Atinge-mă mai apăsat, îngână ea, gâfâind cu disperare.

El râse aspru, de parcă nu ar fi fost râsul lui. O prinse cu putere, ţinând-o locului, în timp ce îşi strecură două degete în teaca ei fierbinte şi umedă. Muşchii i se contractară în jurul degetelor lui, şi ea încercă să se ridice din nou pe vârfurile picioarelor.

— *Of, of,* icni ea, închizând ochii.

Lucas se jucă aşa cu ea preţ de câteva momente, chiar dacă, doar privind-o, simţea o poftă chinuitoare. Dar era prea frumos ca să îi pună capăt. Îi simţi trupul tremurându-i din pricina orgasmului care se apropia, iar pielea îi era transpirată de pasiune. Carnea ei lucioasă şi fierbinte părea să se topească în jurul mâinii lui în vreme ce el dezmierda moliciunea ei umedă. Acum, în timp ce îşi înfigea două degete în teaca ei, ea încerca să se împingă în el, căutând orbeşte eliberarea.

Sosise momentul.

Îşi retrase dintr-odată mâna, iar ea deschise brusc ochii. Dură o clipă până reuşi să se concentreze, dar apoi se holbă la el, confuză.

— Lucas, se tângui ea, părând îndurerată. De ce te opreşti?

— Pentru că vreau să te uiţi la mine. Ţine-ţi ochii deschişi, iubire.

Ea îşi muşcă buza şi îşi înclină şoldurile. Când el îi atinse cu palma mugurul mic şi tare, ea icni din nou şi dădu să închidă ochii.

— Ţine-i deschişi, Phoebe, îi ceru el.

Ea respiră adânc şi îl fixă cu privirea. Ochii îi străluceau de o cunoaştere senzuală proaspăt descoperită, şi îi zâmbi dulce şi fierbinte.

— Cum spui tu, Lucas, şuieră ea.

Mădularul i se smuci de o nerăbdare lacomă, iar el

râse uşor. Pătrunse din nou cu degetele în pasajul ei ud, vârându-le adânc. În timp ce le înfigea în ea, îşi freca podul palmei de mugurul ei. Ea se împinse în el, iar de data aceasta o lăsă pe ea să controleze mişcarea. În timp ce o privea, trupul i se aprinse de o nevoie chinuitoare. Carnea ei roz lucioasă părea să se deschidă în jurul mâinii lui, umflându-se de entuziasm. Răsuflarea i se tăie, şi ştiu că se afla chiar pe muchie.

O apucă strâns de fund şi o pătrunse cu două degete, de mai multe ori, apăsând-o în acelaşi timp cu degetul mare. Phoebe îl prinse de umeri, îşi arcui spatele şi îşi luă zborul spre extaz. Pasajul i se contractă în jurul degetelor lui, şi ea se cutremură, găsindu-şi eliberarea. Lucas o ţinu strâns şi îşi încleştă dinţii, străduindu-se să îşi controleze reacţia. Avea de gând să termine în ea, nu să se facă de râs în noaptea nunţii.

O coborî cu blândeţe, în timp ce ea tremura, eliberată. După câteva momente lungi, se linişti în sfârşit, şi simţi cum tensiunea din membrele ei dispare, înlocuită de o relaxare tremurătoare. Când genunchii începură să i se înmoaie, el îi cuprinse cu braţul şi o ridică în poala lui.

Ea se prăbuşi în braţele lui, suspinând lung. Mădularul lui se trezi, şi avu impresia că avea să îi explodeze capul, dar senzaţiile nu fuseseră niciodată mai intense decât atunci când îşi ţinea strâns soţia în braţe. Ea se cuibări la pieptul lui, apucându-i gingaş cămaşa, în timp ce îşi sprijini cealaltă mână pe sâni. Era îmbujorată şi zâmbea uşor. Părea satisfăcută şi foarte mulţumită.

O sărută pe tâmpla-i umedă.

— Ţi-a plăcut, iubire?

Ea oftă tremurat.

— Sincer, Lucas, a fost extraordinar. Ar fi trebuit să îmi spui despre asta înainte să începem. Nu aş fi fost nici pe departe aşa emoţionată.

El clătină din cap, mirat. Îi ţinu trupul aproape în timp ce se ridică. Ea protestă puţin, dar se linişti curând.

— Nu se numără printre lucrurile pe care un bărbat ar vrea să le discute cu logodnica lui, spuse el sec.

— Hmm. Ei bine, poate ar trebui, răspunse ea gânditoare. Ar putea duce la mai puţină confuzie şi nelinişte. Cel puţin din partea miresei.

El o purtă spre pat.

— Cu siguranţă le voi spune asta tuturor tinerilor care mă vor întreba ce să facă în noaptea nunţii.

Ea pufni.

— Acum, mă tachinezi.

El râse şi o întinse pe pat, pe grămada mare de perne. Ea săltă puţin, se ridică şi se încruntă la el.

— Ce nepoliticos, îl mustră ea, deşi el îşi dădea seama că încerca să se abţină să râdă.

Se sprijini de stâlpul patului şi o cercetă o clipă cu privirea. Arăta de-a dreptul ispititor, goală pe cearşafurile albe şi cuvertura de culoarea vinului. Pielea îi lucea sidefată, părul închis la culoare i se revărsa pe pernă, şi putea vedea chiar şi carnea dulce şi roz iţindu-se de sub cârlionţii dintre coapsele ei.

Dar zâmbetul şi strălucirea din ochii ei îl fascinau. În timp ce se holbau unul la celălalt, văzu în privirea ei amuzament şi dorinţă intensă şi, Cerule mare, o dragoste la fel de pură şi de frumoasă precum trupul ei.

Inima i se strânse din pricina unei emoţii devastatoare pe care nu o simţise de multă vreme.

— Phoebe, spuse el aspru, căci gâtlejul i se uscase dintr-odată, nu mai pot aştepta.

Ea îşi înclină capul şi îi zâmbi nedumerită.

— Nu îmi dau seama de ce ar trebui să aştepţi.

De atât avu nevoie. În câteva clipe, îşi smulse hainele de pe el şi se lăsă peste ea, apăsându-i trupul slab în saltea. Ea îl cuprinse cu braţele, şi el îşi vârî limba în gura ei, sorbind din cel mai dulce sărut pe care îl cunoscuse vreodată. Mintea îi vâjâia, iar pofta îi răbufnea prin corp şi prin creier, atât de acută, încât ar fi putut să jure că bătăile se auzeau din afara minţii lui, nu dinăuntrul ei.

Phoebe îşi puse brusc pumnii mici pe umerii lui şi îl împinse cu toată puterea, desprinzându-se din sărut.

— Lucas, şuieră ea. Opreşte-te!

El clătină din cap nerăbdător şi îşi coborî din nou gura spre a ei, dar ea îşi vârî mâna între ei, aşa că sfârşi prin a o săruta pe palmă.

— Lucas, opreşte-te. Pare a fi cineva la uşă.

Înlemni, înţelegând în sfârşit că bătăile se auzeau într-adevăr din afara minţii lui, la uşa din faţă, din câte se părea. Şi, oricine ar fi bătut la uşă, era al naibii de grăbit. Prostul dracului bătea cu un băţ în uşa masivă de stejar.

Mârâi şi îşi lăsă capul pe pernă, încercând să ignore nerăbdarea care îi zvâcnea în corp.

— La naiba! Îl ucid. Oricine mi-ar bate la uşă, în noaptea nunţii, e ca mort.

Capitolul 19

Sprijinit în coate, Lucas se holba la ea, cu fiecare muşchi rigid de neîncredere şi frustrare. Phoebe îi împinse încă o dată pieptu-i masiv, încercând să se retragă de sub el. I se părea o idee proastă să fie prinsă goală sub un bărbat masiv aflat pe punctul de a-şi pierde cumpătul.

Bătăile puternice în uşă îi alungară rămăşiţele uimirii senzuale. Lucas dezlănţuise forţe necunoscute şi delicioase în trupul ei. O făcuse cu blândeţe şi cu iscusinţă şi, era convinsă, cu o afecţiune plină de tandreţe. Dar tandreţea lui dispăruse acum, victima faptului că fuseseră întrerupţi prematur.

O agita schimbarea aceasta rapidă.

— Lucas, te rog să te dai de pe mine, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

El clipi, holbându-se la ea de parcă ar fi fost o străină. Apoi făcu o grimasă.

— Iartă-mă. Nu am vrut să te înspăimânt.

— Înţeleg, dar tot aş fi recunoscătoare dacă m-aş

putea ridica.

El mârâi şi se rostogoli într-o parte, apoi se ridică pe marginea patului. Ea se vârî sub cearşafuri, ceea ce îl făcu pe soţul ei să îi arunce o altă privire iritată.

— Phoebe, nu va da nimeni buzna peste noi.

Ea îşi trase cearşafurile până la gât.

— Îmi este rece, răspunse ea cu demnitate.

Lucas sări în picioare, părând tot mai morocănos. Deloc surprinzător, deşi îşi dorea să nu se mai uite urât la ea. Doar nu era vina ei că fuseseră întrerupţi. Bătăile la uşă se opriră în sfârşit, dar fură înlocuite o clipă mai târziu de voci răstite. Lucas se îmbrăcă şi se duse cu paşi apăsaţi spre uşă.

— Ce ai de gând să faci? izbucni ea.

El o privi mirat.

— Voi vedea cine încearcă să îmi dărâme uşa. Rămâi aici. Mă întorc imediat ce scap de nebunul care a avut îndrăzneala să îmi strice noaptea nunţii.

Uşa se trânti în urma lui, ecoul ei răsunând în odaie.

„Vai, mie!” Phoebe dădu la o parte aşternuturile şi îşi adună degrabă hainele de pe podea, tremurând în timp ce îşi trase cămaşa de noapte peste cap. Din foc rămaseră doar tăciunii, iar, în lumina spasmodică a lumânărilor, odaia era rece şi posomorâtă şi părea la fel de murdară şi de răvăşită ca ea.

Îşi îmbrăcă degrabă halatul şi îşi luă papucii de casă. Când trecu prin faţa măsuţei de toaletă, îşi zări reflexia în oglindă. Se opri împleticindu-se şi se holbă. Arăta întocmai ca o femeie care fusese tăvălită, câtuşi de puţin prezentabilă.

Îşi împleti rapid părul într-o cosiţă şi scoase un şal de lână gros din cufere. Şi-l puse pe umeri şi mai aruncă o privire în oglindă. Chiar dacă nu avea să impresioneze pe nimeni, măcar se acoperise cât să arate respectabil. Ţinând cont de larma care se auzea acum de la parter, nu mai avea nicio secundă de pierdut.

Deschise cu putere uşa grea şi străbătu rapid coridorul întunecos, în graba ei, uitase să ia o lumânare. Un

sfeşnic mic se afla pe o masă la capătul coridorului, lumina lui abia penetrând întunericul de la etaj. Vocile furioase de la parter, din antreu, se auzeau, în schimb, cu o claritate alarmantă.

Când ajunse în capătul scărilor vechi, se opri brusc. La parter era un haos desăvârşit. Slujitorii, majoritatea în cămăşi de noapte, se învârteau prin încăpere, vorbind tare, agitaţi. Câţiva bărbaţi cu pălării şi mantale se aflau dincoace de uşile masive de la intrare, uitându-se urât la locatarii conacului. Unul dintre ei, evident liderul lor, vorbea cu Lucas, care părea furios.

Lui Phoebe i se strânse stomacul când văzu că intruşii erau înarmaţi. Stăteau în spatele liderului lor, evident agitaţi şi tulburaţi de atmosfera din jurul lor. Ei i se puse un nod în gât, dar coborî degrabă scările şi se alătură slujitorilor care se învârteau pe acolo. Câţiva se întoarseră spre ea, vorbind cu toţii în acelaşi timp şi atât de tare, că abia de pricepu ceva. Maggie, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte de un roşu aprins şi cu boneta de noapte atârnându-i strâmb pe cap, se ivi lângă ea.

— Of, milady, contrabandişti, chiar aici, la Mistletoe Manor. Jur că am să mor de frică, strigă ea dramatic.

Phoebe o privi cu gura căscată.

— Bărbaţii aceştia sunt contrabandişti? Îndrăznesc să vină la conac?

Maggie clătină viguros din cap, ceea ce îi făcu boneta să îi coboare şi mai tare, dezvelindu-i capul plin de moaţe.

— Nu, milady. Insul care vorbeşte cu Excelenţa Sa este ofiţerul de impozitare, iar aceia sunt oamenii lui. Urmăreau un grup de contrabandişti care au venit drept pe moşie. Se înfioră teatral. Cine ar fi crezut că aveam să dăm peste astfel de incidente îngrozitoare aici, la ţară? Ba încă din prima noapte!

Phoebe aruncă o privire rapidă prin încăpere. Spre deosebire de Maggie, ceilalţi slujitori nu păreau deloc amuzaţi. De fapt, păreau a fi în diverse stadii de îngrijorare şi spaimă, iar câteva dintre fetele mai tinere păreau pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Doamna Christmas şi

domnul Christmas stăteau chiar în spatele lui Lucas, uitându-se îngrijoraţi şi neliniştiţi când la el, când la ofiţerul de impozitare.

În timp ce îşi croi cu blândeţe drum printre slujitori, încercând să îi liniştească, simţi că oamenii din antreu erau într-adevăr alarmaţi, şi nu doar pentru că ofiţerii legii le bătuseră la uşă în toiul nopţii. Ceva părea ciudat; nu găsea un cuvânt mai potrivit. Frica pătrunsese noaptea în conac. O putea vedea pe chipurile palide ale servitorilor şi în privirile îndârjite şi bănuitoare ale bărbaţilor responsabili cu impozitarea. Ajunse în sfârşit în spatele lui Lucas. Acesta o observă doar când bărbatul cu care vorbea se întrerupse şi se holbă la ea. Când se uită peste umăr şi îi întâlni privirea, Lucas miji ochii, iar gura i se strânse într-o linie subţire.

— Parcă ţi-am spus să aştepţi sus.

Phoebe îşi înăbuşi impulsul de-a se zbârli când îi auzi tonul.

— Cum toată lumea din conac a găsit de cuviinţă să coboare, mi s-a părut potrivit să mă alătur şi eu, răspunse ea cu blândeţe.

Lucas înjură.

— Cerule, asta mai lipsea. Chiar nu mă ascultă nimeni în locul ăsta nenorocit?

Cuvintele lui o dureră, dar reuşi să îşi păstreze cumpătul. Soţul ei era supărat şi frustrat, şi, dacă ea ar fi făcut o scenă acum, ar fi reuşit doar să înrăutăţească lucrurile. Trebuia să domolească furia ce se învolbura în jurul lor înainte să se transforme în ceva mai urât.

— Milord, spuse ea cu voce limpede şi răsunătoare, poate binevoieşti a mă prezenta domnului. Aş vrea să înţeleg cu ce îi putem fi de folos.

Lucas îşi strânse buzele, şi, preţ de o clipă îngrozitoare, ea crezu că avea să refuze. Dar apoi încuviinţă scurt din cap.

— Acesta este domnul Harper, ofiţerul vamal districtual. Domnule Harper, dumneaei este soţia mea, Lady Merritt.

Domnul Harper, care părea un om rezonabil, făcu o

plecăciune decentă.

— Excelenţă, vă rog să îmi iertaţi sosirea nedorită. Regret profund, dar nu puteam amâna.

— Probabil că e o chestiune foarte importantă de aţi considerat necesar să ne perturbaţi liniştea la ora aceasta atât de târzie, răspunse Phoebe pe un ton plăcut.

Bărbatul îi privi rapid veşmintele, căindu-se.

— Mă iertaţi. Nu ştiam că Excelenţa Sa se întorsese de la Londra când v-am tulburat odihna.

— Nu pare o scuză bună pentru că aţi dat buzna, spuse Phoebe cu grijă, asigurându-se că, din pricina emoţiilor, nu avea să folosească vorbirea simplistă a quakerilor. Vă voi crede pe cuvânt, dar insist ca oamenii dumneavoastră să îşi coboare armele. Vă aflaţi în antreul unui lord englez, nu pe câmpul de luptă.

Domnul Harper ezită, privind rapid prin jur, de parcă s-ar fi aşteptat ca vreunul dintre servitori să scoată un pistol în orice clipă. Lucas ridică imperios dintr-o sprânceană.

— Ai auzit-o pe Lady Merritt, domnule Harper. Pot garanta pentru siguranţa oamenilor tăi, oricât de nesupuşi ar fi, spuse el sarcastic.

Domnul Harper avu bunul-simţ să se îmbujoreze şi le porunci încet oamenilor să îşi coboare armele. În timpul acesta, Phoebe se întoarse spre menajeră.

— Doamnă Christmas, vă rog să îi trimiteţi pe slujitori înapoi în pat. Nu avem nevoie de serviciile lor.

Doamna Christmas dădu să spună ceva, încrucişându-şi răzvrătită braţele peste pieptul ei amplu. Phoebe se încruntă.

— Este vreo problemă?

— Doar că va fi un miracol de nu vom fi ucişi cu toţii în paturile noastre, la cum se trage pe aici, spuse ea.

Phoebe tresări şi îl apucă pe Lucas de mâneca de la cămaşă.

— S-au tras focuri de armă? A fost cineva rănit?

El îi aruncă din nou o privire nerăbdătoare.

— Toată lumea, inclusiv tu, ar trebui să meargă la

culcare. Mă voi ocupa eu de această situaţie.

Phoebe îşi puse mâinile în şold, moment în care şalul îi alunecă de pe umeri. Din nefericire, aceasta îi făcu pe domnul Harper şi pe oamenii acestuia să se holbeze din nou la ea şi la cât de dezbrăcată era. Lucas inspiră tăios şi se puse în faţa ei. Postura lui rigidă fu un avertisment fără echivoc pentru toţi bărbaţii din antreu.

Phoebe mârâi, îşi înşfăcă şalul şi îl strânse mai tare. Se îmbujoră jenată, dar nu avea să se lase descurajată. Se duse spre Lucas şi îl atinse pe braţ.

— Te rog să îmi spui dacă a fost cineva rănit.

— Nu am idee, se răsti el.

O voce jalnică se desprinse din grupul restrâns de bărbaţi.

— Eu am fost împuşcat în braţ, milady, zise un bărbat. Şi doare ca naiba.

Domnul Harper îl privi enervat.

— E doar o julitură, Williams. Voi trimite după chirurg după ce ne vom fi terminat căutarea.

De data aceasta, Phoebe chiar se zbârli.

— Un om a fost împuşcat şi vă aşteptaţi să stea pur şi simplu acolo şi să sângereze pe podeaua mea? Nu prea este o purtare demnă de un creştin, domnule.

— Phoebe, mârâi Lucas, nu te băga!

Ea îl ignoră, uitându-se la menajeră şi la majordomul de lângă ea.

— Doamnă Christmas, trebuie să ne îngrijim de rănile omului. Vă rog să cereţi să fie făcut focul în… Ezită, dându-şi brusc seama de cât de puţine ştia despre casă.

— Aş sugera în birou, milady, spuse domnul Christmas morocănos.

— Prea bine. Vă rog să faceţi focul în birou, şi aprindeţi şi câteva sfeşnice cu lumânări.

Lucas oftă obosit, ca şi când ar fi renunţat la orice speranţă pentru restul nopţii. Ea îi înţelegerea frustrarea, dar nu prea putea să facă mare lucru până nu aveau să restabilească ordinea, să se îngrijească de răni şi să îi trimită de-acolo pe domnul Harper şi pe oamenii lui.

Îi dădu rapid câteva ordine doamnei Christmas. Menajera încuviinţă din cap fără tragere de inimă şi dispăru după uşa ce ducea spre bucătărie. Phoebe se întoarse din nou spre bărbatul rănit, un individ corpolent şi voinic care îi zâmbi timid, cu dinţi strâmbi. Măcar el părea destul de inofensiv.

— Domnule... Williams, aţi zis? Vă rog să veniţi în birou.

Bărbatul înaintă, dar domnul Harper ridică mâna, oprindu-l.

— Milord, spuse el, trebuie să vă cer din nou să ne permiteţi să cercetăm locul, cu precădere pivniţele. Contrabandiştii s-au refugiat, foarte probabil, într-una dintre clădirile conacului.

— Este o acuzaţie gravă, îi răspunse Lucas cu duritate. Ce dovadă ai, omule?

Phoebe se înfioră când îi auzi tonul neîndurător, dar trebuia să recunoască meritele domnului Harper. Acesta nu se trase înapoi din faţa lui Lucas.

— Pentru că altminteri nu ar fi reuşit să scape, milord. I-am surprins. Şi-au aruncat încărcătura şi au luat-o la goană, dar eram pe urmele lor. Apoi prin preajma acestei case, au dispărut. De parcă s-ar fi evaporat. Domnul Harper mai aruncă o privire bănuitoare prin antreu. Este singura explicaţie rezonabilă. Trebuie să existe un tunel sau o pivniţă ascunsă pe aici, pe undeva.

În timp ce Lucas se încrunta ascultându-l pe domnul Harper, domnul Christmas intră grăbit în antreu, mişcându-se cu destul de mult zel.

— Biroul este gata, Lady Merritt, spuse el, cu răsuflarea uşor întretăiată.

Domnul Harper păru pregătit să îşi reitereze cererea, dar Lucas îi făcu semn să tacă.

— Ajunge, Harper! Nu intenţionez să te las să îmi scotoceşti prin casă la ora asta târzie. Este îndeajuns de rău că soţia mea trebuie să îşi petreacă noaptea nunţii îngrijind răni de glonţ, spuse el, privind-o iritat pe Phoebe. Să fiu al naibii dacă voi adăuga la asta o căutare de contrabandişti.

Se uită la grupul de bărbaţi, apoi din nou la ofiţer. Harper, majordomul meu, îi va duce pe oameni la bucătărie, să se încălzească. Însă nu vor ieşi din încăperea cu pricina. Ai înţeles?

Era evident că domnul Harper înţelesese avertismentul, aşa că încuviinţă din cap, reticent.

— Bine, spuse Lucas. Poţi veni în birou cu mine, în timp ce soţia mea se va îngriji de rănile omului tău. Mi-ar plăcea o explicaţie mai bună decât ce am primit până acum. Se uită în jos la Phoebe. Eşti de acord, milady? întrebă el pe un ton sardonic.

Ea se îmbujoră.

— Da, milord. Mulţumesc.

O luă de mână şi o trase înspre birou, fără să se sinchisească să vadă dacă ceilalţi îl ascultau sau nu. Bineînţeles că aveau să îl asculte. Când Lucas vorbea pe tonul *acela,* toată lumea îl asculta. Străbătu antreul cu mers apăsat, iar Phoebe aproape că trebui să o ia la fugă ca să ţină pasul cu el. Când ajunseră înăuntru, oftă. Era evident că acum se controla, dar nu o păcălea. Îi obţinuse cu greu colaborarea, şi cu siguranţă avea să plătească scump pentru ea.

O conduse în birou, una dintre numeroasele încăperi pe care Phoebe încă nu le văzuse. Arăta bine, deşi era limpede că nu mai fusese renovat de câţiva ani. Dar pereţii, zugrăviţi într-o nuanţă de verde pal, creau un fundal potrivit pentru mobilierul masculin. Un birou mare se zărea în faţa unei ferestre cu firidă. Pe suprafaţa lui lustruită, se afla o colecţie mică de globuri. Iar două dulapuri grele, pline cu obiecte de anticariat, străjuiau căminul. Văzu câteva rafturi încastrate pline cu cărţi şi fotolii comode răspândite prin încăpere la întâmplare. Părea un loc plin de pace, ceea ce îi aminti lui Phoebe de seninătatea tihnită din biblioteca unchiului Arthur din reşedinţa Stanton.

Lucas o trase înspre şemineul dinspre care se simţea o căldură bine-venită. Se aplecă spre ea.

— În regulă, Doamnă Soţie, murmură el. Fă ce trebuie să faci şi apoi du-te înapoi sus. Scena aceasta ridicolă s-a

lungit îndeajuns.

Ea îşi strânse buzele, enervată de faptul că el o trata cu superioritate. Lucas îşi coborî privirea spre ea. Din ochi i se scurgea furie, dar aceasta fu înlocuită rapid de frustrare. O sfârşeală dezolantă i se creionă pe trăsăturile-i colţuroase, iar cuvintele tăioase care îi stătuseră pe limbă lui Phoebe dispărură.

— Da, Lucas. Mă voi mişca pe cât pot de repede, spuse ea încet.

El zâmbi slab, dar privirea îi rămase sumbră şi vigilentă. Apoi îi făcu semn bărbatului rănit să se apropie de foc şi se duse să discute cu domnul Harper. Ciudat, dar lui Phoebe i se păru că el o abandona.

Alungă acest sentiment incomod, în timp ce ea şi doamna Christmas îl ajutară pe domnul Williams să îşi dea jos mantaua, menajera bodogănind în tot acest timp, şi să îl aşeze pe unul dintre fotoliile cu braţe din faţa şemineului. Pielea veche pârâi amenințător când bărbatul se aşeză.

Îi zâmbi lui Phoebe, căit, în timp ce ea îl ajută să îşi suflece mâneca.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră că mă ajutaţi, milady. E o noapte al naibii de rece ca să fii împuşcat.

— Nu ai fi fost împuşcat dacă ai fi rămas acasă, în loc să alergi după fantome în întuneric, nu-i aşa? se răsti doamna Christmas.

Phoebe îi aruncă o privire, surprinsă de animozitatea din vocea menajerei. Nu îi era deloc caracteristic.

— Fantomele nu trag cu pistoale şi nu aruncă lăzi de brandy franţuzesc în mijlocul câmpului, interveni domnul Harper. Menajera roşi. Domnul Christmas interveni, mişcându-se din nou cu o promptitudine surprinzătoare.

— Poftim nişte cârpe în plus, milady, spuse el, vârându-i câteva prosoape în mână.

Phoebe le luă, observând că majordomul clătină uşor din cap către verişoara lui. Doamna Christmas îşi strânse buzele, de parcă şi-ar fi înghiţit cuvintele. Doar Phoebe păru să observe tăcerea stranie dintre cei doi verişori. Lucas şi

domnul Harper se mutaseră deja în colţ, începând o discuţie înceată, dar intensă.

Phoebe ignoră toate acestea şi se concentră din nou asupra domnului Williams. Lucas avea dreptate. Cu cât bărbaţii plecau mai repede din conac, cu atât mai bine. Slujitorii ascundeau ceva. Nu ştia dacă pe contrabandiştii în sine sau doar faptul că ştiau ce se petrecuse. Dar, dacă ar fi avut loc o percheziţie în seara aceea, cu siguranţă ar fi dus la şi mai multe probleme şi poate chiar la mai multă violenţă.

Refuza categoric să îşi înceapă căsnicia cu vărsare de sânge în casa ei.

Din fericire, domnul Williams fusese doar julit pe antebraţ. Lui Phoebe îi luă doar câteva minute să cureţe rana, să îl ungă cu o alifie tămăduitoare adusă de doamna Christmas şi să îi pună un bandaj.

— Excelent, milady. Bărbatul corpolent îi zâmbi larg. Mă îndoiesc că un chirurg s-ar fi descurcat mai bine. Când am auzit împuşcăturile, am crezut că atât mi-a fost.

Ea îl privi dezaprobator.

— Cine a tras primul, domnule Williams? Contrabandiştii sau oamenii domnului Harper?

— Ah… Noi, milady.

— Şi dumneata ai fost implicat personal în acest schimb de focuri? întrebă ea, nereuşind să îşi înăbuşe furia.

Domnul Williams aruncă o privire surprinsă spre doamna Christmas, dar menajera tăcu, neîndurătoare. Apoi privi îngrijorat spre superiorul lui, care era în continuare prins în discuţia cu Lucas, după care răspunse:

— Am tras doar un foc de avertizare, milady. Nu e ca şi cum aş fi vrut să nimeresc pe cineva. Serios că nu.

Ea îi scutură haina, iar el se ridică stângaci.

— Toţi cei care scot sabia de sabie vor pieri, domnule Williams, spuse ea. Vă sugerez să luaţi aminte la sfatul acesta înainte să fie prea târziu.

— Da, milady. Voi încerca să îmi amintesc. Apoi bolborosi o mulţumire, îşi luă haina şi ieşi din încăpere.

Lucas ridică privirea.

— Ai terminat? Bine. Acum, te rog să te întorci în dormitor.

Ea clătină din cap.

— Doar după ce îmi spui ce s-a întâmplat în seara aceasta.

— Nu sunt prea multe de spus, zise el nerăbdător. Sunt câteva rute vechi de contrabandă pe moşie. Nu au mai fost folosite de multă vreme, dar domnul Harper îmi zice că un grup local a început să le utilizeze din nou.

Phoebe se încruntă.

— Adică localnici?

Domnul Harper încuviinţă din cap.

— Da, milady. Sunt convins că unii dintre săteni sunt implicaţi.

— De ce ar face aşa ceva? întrebă ea.

— Pentru că nu au de muncă, milady, interveni doamna Christmas cu ardoare. Abia de le ajunge să trăiască de azi pe mâine, darămite să hrănească o familie. Îndeosebi după război şi acum că soldaţii se întorc acasă.

— Se prea poate, zise Lucas sever, dar zilele acelea s-au dus. În conacul meu va fi restaurată ordinea, şi orice bărbat cinstit care vrea o slujbă va găsi una aici.

— Şi cum rămâne cu cei necinstiţi? întrebă domnul Harper provocator.

Chipul lui Lucas împietri.

— Dacă îi găsesc pe moşia mea, poţi fi sigur că îi voi preda legii.

Domnul Harper încuviinţă din cap.

— Prea bine, milord. Dar trebuie să vă avertizez că sunt periculoşi.

— Vor descoperi că eu sunt mult mai periculos. Nu voi permite contrabandişti pe moşia mea. Niciodată.

Lui Phoebe i se strânse stomacul din pricina violenţei pe care o insinuau vorbele soţului ei. Lângă ea, doamna Christmas scoase un sunet încet de suferinţă. Phoebe o atinse liniştitor pe menajeră.

— Milord, spuse Phoebe, chiar este necesar să facem astfel de ameninţări? Sunt convinsă că această problemă

se poate rezolva paşnic.

— Eu nu fac ameninţări, răspunse el calm. Apoi se întoarse spre ofiţerul de impozitare. Am terminat pentru seara aceasta, Harper. Casa mea a fost deranjată destul.

Domnul Harper dădu să îl contrazică, dar Lucas îşi ridică mâna.

— Da, înţeleg că vrei să percheziţionezi conacul, dar cu siguranţă orice contrabandişti care se presupune că s-au refugiat în pivniţe sau în presupusele tuneluri au plecat de mult. Voi veni mâine la biroul tău şi vom putea discuta mai multe despre această situaţie. Se uită la Phoebe şi adăugă: Mi-aţi supărat îndeajuns soţia pentru o noapte.

Domnul Harper zâmbi spăşit.

— Iertaţi-mă, milady! Excelenţa Sa are dreptate. Nu vă vom mai deranja.

Lucas o supărase mai tare ca oricine altcineva, dar Phoebe nu putea spune aşa ceva de faţă cu toată lumea. În schimb, mulţumi tăcută şi îi urmă pe bărbaţi în antreu. Lucas şi domnul Harper îşi mai spuseseră ceva, după care ofiţerul şi oamenii lui plecară. Când uşile de stejar masive se închiseră cu o bufnitură, Lucas trase zăvoarele, se răsuci, se sprijini de uşi şi o măsură din priviri.

Ea îşi închipui că niciun bărbat nu ar fi putut arăta mai nefericit de atât în noaptea nunţii lui.

— Şi acum, Doamnă Soţie, dacă ai terminat să gestionezi lucrurile după bunul-plac, putem să ne întoarcem în pat?

Capitolul 20

De lângă uşa dormitorului ei, Phoebe îşi privi soţul îndreptându-se cu paşi apăsaţi spre pat şi începând să se dezbrace. Corpul lui musculos era încordat de furie. Acţiunile lui, de obicei un exemplu de graţie masculină, erau grăbite şi convulsive. În timp ce ea se gândi cum ar fi fost cel mai puţin supărător să continue o discuţie pe care

era limpede că el nu voia să o poarte, Lucas îşi trecu cămaşa peste cap. Mintea ei se goli, şi inima începu să îi bată nebuneşte.

Trupul lui o ului şi o tulbură deopotrivă, cu umerii lui laţi şi pieptul şi braţele musculoase, cu abdomenul lui încordat. Lucas ar fi impresionat pe oricine şi îmbrăcat. Dezbrăcat însă… Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Nu că ar fi fost un obicei de-al ei să se holbeze la bărbaţi pe jumătate dezbrăcaţi, dar bănuia că puţini ar fi putut concura cu puterea şi masculinitatea pure pe care le emana soţul ei.

Dar, Doamne, cicatricile. Linii deschise la culoare şi crude îi marcau pielea: una de-a lungul bicepsului drept, o alta pe antebraţul stâng, una ce se întindea dintr-o parte a coapselor înspre talie, iar a patra… nu era de la tăietura unei lame, ci o bucată de piele decolorată şi încreţită, rămăşiţa nefastă a unui glonţ care îi străpunsese umărul. Nu putea să nu îi privească rănile vechi ca pe o amintire a răutăţii umane şi a păcatelor săvârşite de om împotriva lui Dumnezeu.

Lucas îşi azvârli cămaşa înspre un scaun, apoi se întoarse şi văzu că ea înlemnise lângă uşă. Ridică dintr-o sprânceană.

— Ce s-a întâmplat?

Ea îşi drese vocea.

— Ai… Ai atât de multe cicatrice.

El se privi şi ridică din umeri.

— Multe bătălii, mulţi ani, răspunse el în timp ce începu să îşi desfacă pantalonii. Am fost norocos că am supravieţuit şi m-am întors cu toate membrele intacte. Alţii nu au avut acelaşi noroc

Lui Phoebe i se făcu greaţă şi înghiţi în sec. I se strânse stomacul când şi-l închipui pe Lucas întins pe un câmp de luptă, rănit, cu sângele curgându-i din răni. Închise ochii şi respiră adânc, poruncindu-le măruntaielor să se potolească. Dacă avea să îşi mai închipuie astfel de lucruri, avea să fie nevoită să dea fuga la lavoar ca să îşi golească stomacul.

— Phoebe, vino aici!

Ea se forţă să deschidă ochii când auzi vocea alinătoare a soţului ei. O privea, serios, dar nu mai era furios. Apoi îi întinse mâna. Scumpa mea, vei răci dacă mai stai acolo, în curent. Vino în pat, să te încălzeşti!

Îi dădură lacrimile când auzi tandreţea din vocea lui, iar măruntaiele i se strânseră pline de dor. După toate greutăţile din ziua aceea, nu îi venea în minte nimic mai bun decât să se arunce în braţele lui, la adăpost, şi să accepte tot ce avea el să îi dăruiască. Dar ştia că un astfel de adăpost ar fi fost doar temporar, ar fi dispărut în zori, lăsându-le problemele nesoluţionate. Iar asta includea chestiunea cea mai presantă: oare Lucas avea de gând să folosească mijloace violente ca să se ocupe de contrabandiştii care traversau pământurile ce aparţineau familiei Merritt?

Înaintă lent spre foc şi se întoarse cu spatele spre el. Nu prea emana căldură, căci jăraticul aproape se stinsese, dar trebuia să se ţină la distanţă de Lucas şi de patul acela mare şi ispititor, în care cu siguranţă că ar fi dezbrăcat-o şi ar fi făcut-o numaidecât să îşi piardă minţile din pricina pasiunii.

— Mai întâi, vreau să vorbesc cu tine, Lucas.

El închise ochii şi mârâi.

— Te rog, spune-mi că glumeşti!

— Nu glumesc.

El se trânti pe saltea şi îşi trecu mâna peste faţă.

— Cerule, oare ar putea noaptea asta să meargă şi mai prost de-atât? De ce vor femeile mereu să vorbească, îndeosebi în toiul nopţii?

Ea se încruntă, enervată că o punea la un loc cu alte femei, dar se gândi că era mai bine dacă ignora implicaţiile spuselor lui.

— Îmi pare rău, Lucas. Ştiu că eşti obosit, dar nu poate aştepta până mâine.

— Nu sunt obosit, sunt frustrat. O privi cu asprime. *Foarte* frustrat, dacă pricepi ce vreau să zic.

Ea hotărî să ignore şi asta.

— Înţeleg, dar trebuie să ştiu ce ai de gând să faci în legătură cu contrabandiştii. Nu vreau ca incidentul din seara aceasta să se repete.

El pufni.

— Ah, serios?

— Da, răspunse ea încordată. Mistletoe Manor nu poate deveni un câmp de luptă între bărbaţii aceia şi contrabandişti. Oricine ar putea fi rănit, inclusiv servitorii noştri.

— Crede-mă, şi eu îmi doresc asta la fel de mult ca tine, i-o întoarse el. Dar, dacă nu se pune capăt contrabandei, îţi garantez că cineva va fi rănit. Întrucât suntem de acord că nu vrem ca agenţii Maiestăţii Sale să vină din nou pe pământul nostru, atunci ţine de mine să îi pun capăt.

Se aşternu tăcerea în timp ce ea îşi muşcă buza, gândindu-se dacă să îi împărtăşească suspiciunile ei şi cântărind consecinţele.

— Haide, Phoebe, zise Lucas. Spune ce ai de zis.

Îi întâlni privirea vigilentă, dar îşi făcea în continuare griji referitor la cum avea să reacţioneze. În aerul din jurul lui se simţea nerăbdare, dar el rămase nemişcat, aşteptând ca ea să vorbească. Phoebe îşi dădu seama de importanţa momentului: putea fie să clădească încredere între ei, fie să se sfârşească îngrozitor de anapoda.

— Cred… Cred că servitorii ştiu ceva despre contrabandă, spuse ea în cele din urmă.

Buzele lui zvâcniră.

— De ce crezi asta?

— Pentru că doar aşa se explică comportamentul lor ciudat. Doamna Christmas îndeosebi a fost foarte supărată.

Se încruntă, încercând să pună lucrurile cap la cap în mintea ei. Lucas se lăsă pe spate pe coate, privind-o cu o curiozitate făţişă.

— Deci? o îndemnă el.

— Contrabandiştii s-au ascuns în pivniţe cât domnul Harper şi oamenii lui au fost aici, asta cred.

El izbucni în râs şi se ridică din pat.

— Bineînţeles că se ascundeau în pivniţe, gâsculiţă ce eşti. De ce crezi că nu l-am lăsat pe Harper să percheziţioneze casa? Ultimul lucru de care aveam nevoie era o luptă acerbă între contrabandişti, dintre care probabil jumătate sunt chiar săteni, şi singurul grup cinstit de agenţi de impozitare din district. Nu, iubirea mea. Nu aşa voiam să se încheie o zi şi-aşa istovitoare.

Străbătu odaia din câţiva paşi lungi şi ajunse în faţa ei. Ea reuşi doar să se holbeze, cu gura căscată, la el.

— Ai ştiut tot timpul? întrebă ea cu voce gâtuită.

El zâmbi larg, fără să se sinchisească să îi răspundă. În schimb, o luă în braţe, îi tachină gura cu un sărut uşor şi o duse în pat. Puterea lui şi uşurinţa cu care îi stăpânea corpul o ispiteau teribil să cedeze în faţa dorinţei lor reciproce.

„Nu încă”.

Se încordă când o aşeză pe învălmăşeala de perne şi aşternuturi.

— De ce nu mi-ai spus numaidecât? întrebă ea.

El îi aruncă o privire clocotitoare, vădit intenţionată să îi încingă din nou corpul.

— După cum îţi poţi închipui, aveam altele pe cap, mârâi el.

Inima începu să îi bată mai repede sub privirea lui ştiutoare. Soţul ei enervant de seducător încerca să îi distragă atenţia, dar nu avea să se lase descurajată. Îi alinase întrucâtva neliniştea, dar îl cunoştea îndeajuns de bine cât să suspecteze că doar amâna rezultatul.

— Da, dar…

El îşi pierdu în sfârşit cumpătul.

— La naiba, Phoebe! Chiar trebuie să terminăm discuţia asta acum? Nu ţi-a ajuns?

Tonul lui o biciui ca o rafală de gheaţă, nimicind căldura senzuală dintre ei. Se ridică în şezut pe perne şi îşi strânse mai tare halatul pe ea.

— Da, cred că trebuie să o terminăm, răspunse ea, încercând să nu îi arate că o rănise.

El se aşeză lângă ea pe pat, holbându-se drept în faţă.

Profilul lui poruncitor părea sculptat în piatră, cu excepţia unui muşchi ce îi pulsa în dreptul tâmplei. Tăcerea dintre ei zăbovi, cât timp el încercă să îşi controleze frustrarea. Apoi el se întoarse spre ea.

— Prea bine, atunci. Ce vrei să ştii?

— Ce intenţionezi să faci cu contrabandiştii?

— Mâine mă voi duce la Maidstone, pentru a mă întâlni cu Harper. Trebuie să aflu cum stau lucrurile: cât de mare este grupul, ce marfă aduc şi când şi unde acostează.

— De ce trebuie să ştii toate astea?

— Aşa îmi voi da seama cât de probabil este să folosească moşia Merritt pe viitor. Sunt câteva rute vechi de la Seasalter la Faversham, şi nu m-ar mira să fie şi câteva tuneluri chiar pe-aici, pe moşie. Unii membri ai familiei Merritt din trecut au fost fericiţi să închidă ochii în faţa contrabandei sau chiar au fost complici, dar nu cred că bunicul tău se număra printre ei. Şi totuşi, a fost bolnav în ultimii ani, aşa că bănuiesc că a cam scăpat lucrurile de sub control.

Ea încuviinţă lent. Îşi dădea seama că el concepea deja un plan, lucru care nu o surprinse câtuşi de puţin. Lucas era obişnuit să acţioneze şi să abordeze direct problemele.

— Odată ce vei deţine informaţiile respective, ce vei face?

— Voi pune capăt problemei.

Ea tresări când auzi intenţia nemiloasă din vocea lui.

— Ah, şi cum vei face asta, mai exact?

— Folosindu-mă de orice mijloace necesare. Nu voi permite să se facă contrabandă pe pământurile mele, Phoebe, poţi fi sigură de asta. Este o chestiune periculoasă, şi nu îmi voi risca soţia sau oamenii pentru nişte nenorocit de coniac franţuzesc. Cerule! Nu m-am luptat ani în şir cu francezii ca să mă fac acum că nu văd astfel de lucruri.

Îi înţelegea logica, dar concluzia pe care o trase o nelinişti.

— Îi vei…? Înghiţi în sec. Îi vei…?

Nu o putea rosti.

El oftă, şi pe trăsăturile lui dure se putea citi o oboseală teribilă.

— Ucide? Nu, dacă nu sunt obligat să o fac. Aş prefera să îi predau lui Harper, să se ocupe el de ei.

Respiraţia ei se relaxă. Măcar era ceva. Dar să capturezi un grup de contrabandişti disperaţi părea chiar mai dificil decât să îi ucizi. Şi dacă chiar *erau* disperaţi… Ei bine, nu voia să se gândească nici la asta sau la *ce* ar fi putut păţi Lucas.

— Să presupunem că îi prinzi, spuse ea cu grijă. Ce vor păţi?

— Depinde. Ar putea fi închişi sau chiar deportaţi ori spânzuraţi, în funcţie de mai mulţi factori.

Părea atât de nepăsător, încât ea tresări. Îl prinse de mână.

— Lucas, cum poţi să fii atât de indiferent? Ai spus chiar tu că probabil sunt săteni de-aici, poate chiar rude de-ale angajaţilor tăi. Când ştii atât de puţine despre situaţie, cum poţi să te gândeşti să îi predai ca să fie spânzuraţi sau deportaţi? Nu te cred în stare de o asemenea cruzime.

El scoase un sunet nerăbdător şi frustrat şi se smulse din strânsoarea ei. Se ridică şi se întoarse spre ea. Trona deasupra ei, un bărbat de peste un metru optzeci înălţime furios şi musculos. Phoebe se împotrivi impulsului de-a se chirci între perne.

— Nu este cruzime, ci domnie. Este pământul meu, Phoebe. Şi conacul meu. Nu am cerut să devin conte sau să moştenesc moşia, nici măcar o fărâmă din ea. Nu mi-am dorit niciodată această răspundere, dar acum îmi aparţine. Şi să fiu al naibii de voi permite ca locul acesta să cadă din nou pradă ruinei în care a fost lăsat de bunicul tău. *Va fi* ordine pe pământurile mele, şi voi face orice este nevoie pentru a asigura asta.

Ea se holbă la el, tulburată şi neştiind cum să îi răspundă. El continuă, fără să îşi dea seama cum o afecta – sau cel puţin aşa spera ea. Nu ţipa, dar vocea lui dură o făcu oricum să se înfioare.

— În plus, mă aştept de la contesa mea să mă

sprijine, indiferent de convingerile ei de quaker. Aceasta este lumea reală, Phoebe, şi există oameni răi în ea, oameni care te-ar ucide – sau pe oricine altcineva de pe moşie – dacă li te pui în cale. Da, ştiu că te deranjează, dar nu mă voi opri din a face ceea ce trebuie să fac din pricina ideilor caraghioase şi copilăreşti pe care le ai despre lume.

Cuvintele lui o şocară şi o izbiră în plin. Icni şi îşi duse mâinile la gât. El făcu ochii mari.

— Cerule! Phoebe, nu am vrut să spun…

Se opri din orice avea de gând să zică şi se aplecă spre ea. Ea clătină din cap şi ridică o mână, ca să îl ţină la distanţă.

— Poate că sunt naivă, Lucas, dar continui să gândeşti de parcă ai fi la război. Uiţi că nu mai eşti soldat.

El îşi mută privirea dinspre ea şi îşi îndreptă spatele.

— Uneori, îmi doresc să mai fi fost, spuse el plin de amărăciune.

I se frânse inima. Pentru el, pentru ea şi pentru căsnicia lor.

El trase adânc aer în piept şi adoptă masca dură de aristocrat arogant.

— Acum, am terminat de discutat? întrebă el politicos şi rece.

Ea reuşi să încuviinţeze din cap.

— Bine. Atunci, dă-te, te rog, mai încolo, ca să mă pot urca în pat.

Phoebe trebui să treacă dincolo de neîncredere şi suferinţă ca să îşi găsească vocea.

— Nu, Lucas. Te-aş ruga să te întorci în odaia ta în noaptea aceasta.

El înlemni în timp ce se întindea după cuvertură. Se îmbujoră.

— Poftim?

— M-ai auzit, zise ea, cu voce fermă. Îi era nespus de greu să o rostească, dar ştia că trebuia să o facă. Nu îmi doresc să mă culc cu tine când clocoteşti de atâta furie şi ură. Nici nu consider că ar fi de datoria mea ca soţie să o fac. Responsabilităţile mele faţă de Dumnezeu şi

convingerile mele au întâietate faţă de obligaţiile mele maritale faţă de tine.

El păru să scapere flăcări din ochi, iar pe chip i se aşternu o expresie rigidă. Dar se răsuci pe călcâie şi ieşi apăsat din încăpere.

*

Phoebe se trezi când auzi un zăngănit. Deschise brusc ochii şi se ridică dintr-odată în şezut, cu inima bătându-i nebuneşte şi cu mintea încercând să îşi amintească unde era. Îşi plimbă privirea de la un colţ al odăii spre celălalt, oprindu-se în sfârşit asupra lui Maggie, care trăgea la o parte draperiile grele ce atârnau la firidele din dormitorul ei.

Phoebe mârâi şi se trânti la loc pe perne. Nu îi plăcea sentimentul acesta de a se trezi panicată în locuri necunoscute. Uneori, i se părea mai degrabă un coşmar, de parcă ar fi înotat din adâncuri spre suprafaţă, cu inima bătându-i nebuneşte şi trupul tremurându-i, încercând să îşi dea seama unde se afla. Trăise episoade asemănătoare când traversase oceanul, deşi se estompaseră în timpul ultimelor săptămâni petrecute la reşedinţa Stanton. Dar acum reveniseră, ba încă în prima dimineaţă petrecută în noua ei casă. Era un gând foarte mohorât, cum era şi faptul că îşi începuse prima zi întreagă ca femeie căsătorită singură în pat.

— Bună dimineaţa, milady, ciripi Maggie atât de vioaie, încât Phoebe se înfioră.

Fata îi zâmbi neruşinată în timp ce îi aduse o ceaşcă cu ceai, câtuşi de puţin extenuată după aventurile de noaptea trecută din antreu. Phoebe, pe de altă parte, se simţea îngrozitor.

— Poftim, milady. Excelenţa Sa a spus să vă las să dormiţi până târziu, după care să vă aduc micul dejun la pat. Mi-a zis că sunteţi istovită după tot ce s-a întâmplat azi-noapte. Se cutremură teatral. Contrabandişti! Apoi, e un miracol că nu am fost ucişi nicicare în paturile noastre.

— Da, cred că şi aseară ai spus cam acelaşi lucru, îi răspunse Phoebe pe un ton mohorât.

Nu voia să îşi amintească de evenimentele din seara precedentă. Din punctul ei de vedere, contrabandiştii şi agenţii de impozitare reuşiseră să îi distrugă noaptea nunţii mai bine decât ar fi făcut-o dacă s-ar fi întâlnit pe ascuns şi ar fi plănuit totul dinainte.

Maggie o privi nesigură, apoi ridică din umeri. O lăsă să îşi bea ceaiul, după care se plimbă încoace şi încolo prin încăpere, adunând şi punând lucrurile la locul lor. Când săltă halatul lui Phoebe de pe podea, unde aceasta îl aruncase frustrată după ce Lucas ieşise valvârtej din odaie, Maggie îşi înăbuşi un chicot, presupunând că ajunsese acolo în timpul unei întâlniri pasionale.

Nu era câtuşi de puţin adevărat, întrucât Lucas o ascultase şi ieşise din odaie cu o uşurinţă deprimantă. Phoebe se aşteptase oarecum ca el să refuze, şi o parte din ea chiar *sperase* că avea să rămână şi să discute deschis cu ea. Dar, când el îi aruncase privirea aceea încinsă şi se răsucise pe călcâie, rămăsese uluită. Durase câteva minute să îşi revină, dar apoi sărise din pat şi se dusese după el. Însă, cu mâna pe mânerul uşii, îşi dăduse seama cât de prostuţă ar fi părut, îndeosebi după ultimatumul pe care i-l dăduse.

Frustrată şi descurajată, se întorsese în pat, şi o podidiseră lacrimile şi plânsese până adormise. Slavă Domnului că Lucas nu se întorsese să o vadă purtându-se ca o şcolăriţă prostuţă. Seara degenerase deja într-o farsă şi fără să se umilească. Ea oftă şi luă o felie de pâine prăjită, apoi o puse la locul ei.

— S-a întâmplat ceva, milady? întrebă Maggie.

— Ah, nu. Cred că sunt doar puţin obosită.

— Excelenţa Sa a spus că aşa va fi. Părea chiar îngrijorat din pricina asta. Zicea să vă verific dacă nu vă trezeaţi până la ora zece.

— Ora zece! Azvârli într-o parte cuverturile şi se dădu jos de pe salteaua înaltă, pe covorul uzat, tremurând. Îşi luă halatul de la capătul patului, unde îl pusese cu grijă Maggie.

— Oh, nu e de mirare că aţi dormit atâta, milady, zise Maggie, înmânându-i ciupicii, cu un zâmbet insinuant. La urma urmei, *a fost* noaptea nunţii dumneavoastră.

Phoebe se încruntă, ştiind întocmai ce credea toată lumea despre faptul că se trezise aşa târziu. De-ar fi ştiut ei adevărul...

— Şi Excelenţa Sa e atât de arătos, continuă Maggie, oftând visătoare. De-ar fi soţul meu, cred că nu l-aş lăsa să se dea jos din pat o săptămână.

Phoebe închise ochii, rugându-se să aibă răbdare. Cât de curând, trebuia să se ocupe de limba slobodă a lui Maggie. Dar nu astăzi. Avea destule probleme cu care să se confrunte în dimineaţa aceasta, începând cu soţul ei rătăcitor.

— Lord Merritt a servit deja micul dejun?

— Da, milady. Excelenţa Sa a luat faetonul şi s-a dus la Whitstable. A zis că nu se va întoarce până la cină.

— Whitstable? Unde vine asta?

— E cel mai apropiat port. Doamna Christmas a spus că Excelenţa Sa se duce să discute cu ofiţerul acela de impozitare, domnul... domnul...

— Domnul Harper.

Descurajată, Phoebe se încălţă iute. Era limpede că Lucas hotărâse că să-şi scape pământurile de contrabandişti era mai important decât să îşi petreacă ziua cu noua lui soţie.

Şi cum să îl învinuiască, după ce îl respinsese? La momentul respectiv, i se păruse foarte important să îşi susţină principiile. Dar, în lumina rece a zilei, se întrebă dacă nu cumva îl îndepărtase prea mult. La urma urmei, Lucas fusese soldat, era obişnuit cu ordinea şi disciplina. Bineînţeles că avea să îl înfurie ideea că nişte nelegiuiţi îşi făceau de cap pe moşia lui, ba chiar se refugiau în pivniţele casei sale. Ar fi considerat-o o insultă la adresa demnităţii lui ca stăpân al moşiei, lucru pe care nu îl putea tolera.

Phoebe clătină din cap. Lucas avusese îndrăzneala să o facă pe ea *caraghioasă,* dar unele dintre ideile lui erau de-a dreptul medievale. Şi totuşi, o parte din ea înţelegea.

Încerca să îşi croiască drum într-o viaţă nouă, cu responsabilităţi noi, la fel ca ea. Dar, pe când ea tânjise după o schimbare, Lucas i se împotrivea. Avea o moşie, un conac, un sat întreg şi o gospodărie plină de servitori, iar el nu îşi dorea nimic din toate astea. Nu era de mirare că se străduia să îşi înfrâneze indignarea.

Dar, că le voia sau nu, se alesese cu aceste responsabilităţi. Şi ea la fel. Ca soţie şi contesă a lui, era de datoria ei să îl asiste, să îl ajute să înfrunte şi să rezolve numeroasele provocări de care avea parte.

Meditä în tăcere preţ de câteva minute, după care se duse la lavoarul din spatele paravanului chinezesc magnific, dar decolorat, dintr-un colţ al dormitorului.

— Maggie, scoate-mi cea mai călduroasă rochie şi cizmele pentru plimbare. Şi spune-i doamnei Christmas că vreau să vorbesc numaidecât cu ea.

— Da, milady. Doamna Christmas vă aşteaptă. A pregătit registrele în salonul pentru mic dejun şi zice că vă stă la dispoziţie să discutaţi despre casă.

Phoebe se duse după paravan, se dezbrăcă rapid de hainele de noapte şi începu să se spele.

— Nu în dimineaţa aceasta. Vreau să discut cu ea câteva minute, după care mă voi duce până în sat.

Maggie se uită pe după paravan, încruntată.

— Într-adevăr, milady?

— Da. Am ceva foarte important de făcut.

În timp ce îşi frecă faţa şi mâinile, Phoebe se gândi cum ar fi fost cel mai bine să abordeze problema cu Lucas şi contrabandiştii.

Era soţia lui şi, indiferent că el voia sau nu, *avea* să îl ajute să îşi îndeplinească responsabilităţile. Asta nu însemna însă că avea de gând să îi permită să îi predea pe acei bărbaţi, oricât de nechibzuiţi ar fi fost ei, ca să fie deportaţi sau chiar mai rău de atât. Urma să găsească o altă cale, dar mai întâi avea nevoie de mai multe informaţii şi trebuia să înţeleagă cât de gravă devenise problema aceasta a contrabandei.

Şi avea nevoie de cineva dispus să îi spună lucrurile

pe care trebuia să le ştie.

Capitolul 21

O rafală de vânt îi ridică poalele şi îi flutură panglicile de la bonetă. Îşi plecă uşor capul şi închise ochii, ca să se apere de praful care se învolbură împotriva ei ridicându-se de pe drumul denivelat. Era mai puţin de un kilometru de la Mistletoe Manor până în sat, dar vremea de decembrie o făcu să îi mulţumească în gând mătuşii Georgie că îi dăruise o manta nouă. Lâna roşie de nuanţa cireşelor nu numai că o înveselea, dar o şi proteja de frigul tăios din ziua aceea mohorâtă şi înnorată.

Doamna Christmas o îndemnase să ia o trăsură până în sat, susţinând că ar fi trebuit să facă prima ei vizită în stil mare, dar Phoebe refuzase. Îşi petrecuse ultimii şapte ani din viaţă la ţară, şi îi era dor de plimbările ei zilnice. Plimbările liniştite prin parcurile frumos îngrijite din Londra nu fuseseră un înlocuitor prea bun. Tânjea să se afle în natură, să vadă cerul vast arcuindu-se deasupra ei şi să simtă sub picioare pământul fertil. La ţară, îşi putea deschide inima şi spiritul spre solitudinea liniştită ce îi şoptea despre lucruri mai măreţe decât grijile istovitoare ale vieţii de zi cu zi.

Refuzase şi compania lui Maggie. Fata pălăvrăgea întruna, nelăsând-o să mediteze în linişte. Şi avea nevoie să mediteze, căci trebuia să găsească o soluţie pentru mai multe probleme supărătoare, dacă voia ca ea şi Lucas să îşi înceapă căsnicia cu dreptul. Pentru început, trebuia să îşi dea seama cum să negocieze o soluţie paşnică la problema contrabandei.

Phoebe încercase din răsputeri să o facă pe doamna Christmas să vorbească despre cele întâmplate în noaptea trecută, dar menajera îndrăzneaţă, care părea genul vorbăreţ, îşi ţinuse gura şi îi răspunsese doar în propoziţii reticente, rostite cu jumătate de gură. După mai multe

minute frustrante în care încercase să scoată informaţii de la ea, Phoebe se dăduse bătută. Doamna Christmas nu avea de gând să îi spună nimic, şi nici nu o putea învinui. La urma urmei, se ştia că Lucas plecase călare la Whitstable, pentru a se întâlni cu domnul Harper, şi toată lumea din conac ştia ce însemna asta.

Phoebe trebuia să adune informaţii din alte surse. În majoritatea satelor, asta însemna de la vicar sau de la cârciumar – sau de la amândoi. Avea să înceapă cu vicarul, întrucât era convinsă că nu ar fi trebuit să îşi înceapă vizita în sat la tavernă, mai ales că nu era însoţită nici măcar de o servitoare.

În plus, putea profita de acea oportunitate ca să se intereseze de bunăstarea generală a sătenilor şi îndeosebi a copiilor. Din cele câteva detalii pe care i le oferise Lucas despre Apple Hill, vicarul şi soţia lui preluaseră îndatoririle de a-i educa pe copii după ce învăţătorul satului plecase, cu doi ani în urmă, după o criză de nervi provocată de faptul că bunicul lui Phoebe refuzase să repare acoperişul şcolii.

Iuţi pasul, trecând pe lângă mai multe livezi şi câteva ogoare de orz, reduse acum, după recolta recentă, la o mirişte aurie. În pofida anotimpului searbăd, îi plăcea ce vedea. Pământul se înălţa şi cobora în moviliţe blânde, iar în depărtare observă un pâlc de stejari dezgoliţi de vreme, dar care lăsau să li se întrezărească maiestuozitatea cu care aveau să renască la primăvară. Culorile păreau estompate sub cerul înnorat, dar ştia că peisajul avea nevoie doar de o explozie de lumină solară ca să îşi dezvăluie gloria-i simplă, satisfăcătoare.

Pe când drumul coti agale pe lângă un crâng de copaci, îşi dădu seama că intra în sat. La o primă impresie, Apple Hill părea mai degrabă un cătun decât un sat propriu-zis, dar avea într-adevăr o zonă centrală de vegetaţie în jurul căreia se înălţau mai multe case din lemn sau cărămidă, cu acoperişuri ascuţite, din ţiglă, câteva magazine şi atelierul unui fierar. Câteva dintre casele acoperite cu ţigle păreau foarte vechi şi mai degrabă mohorâte, de parcă fuseseră lăsate, din păcate, în

paragină. Magazinele şi taverna nu arătau cu mult mai bine, faţadele lor din cărămidă fiind părăginite, iar obloanele şi firmele având cu disperare nevoie de un strat nou de vopsea.

Se opri în capătul străzii şi se gândi la ceea ce vedea. Orice fărâmă de veselie pe care o acumulase în timpul plimbării ei plăcute se evaporă. Lucas îi spusese că satul trecuse prin vremuri grele, fiind victima deopotrivă a neglijenţei bunicului ei şi a lipsurilor din timpul războiului. Acum însă, i se părea de-a dreptul părăsit, lăsând impresia că, de-ar fi fost lăsat de capul lui, s-ar fi estompat sub un strat gros de tristeţe şi praf, dispărând treptat, până când nimeni nu avea să îşi mai amintească de existenţa lui. Nu era de mirare că sătenii recurseseră la infracţiuni ca să supravieţuiască.

Trase adânc aer în piept, pentru a-şi face curaj, şi refuză să se lase intimidată de amploarea sarcinii ce o aştepta. Conacul avea un stăpân nou, şi ştia că Lucas avea să facă tot posibilul pentru a îndrepta neregulile lăsate de neglijenţa din trecut, şi poate aşa avea să îşi vindece şi regretele proprii. Într-adevăr, îi lipsea viaţa de soldat, dar responsabilităţile lui de conte ar fi trebuit să îi ofere un scop ce l-ar putea alina şi pe cel mai neliniştit suflet.

Bineînţeles, asta dacă Phoebe reuşea să îl împiedice să îi predea pe jumătate dintre săteni spre a fi deportaţi sau spânzuraţi.

Înconjură peticul de vegetaţie şi se îndreptă spre biserică, înclinând din cap şi salutându-i pe cei câţiva localnici pe care îi întâlni pe stradă. Majoritatea erau îmbrăcaţi sărăcăcios, şi toţi fură surprinşi să o vadă. Unii o salutară scurt din cap, alţii îi adresară câteva cuvinte în dialectul dulce din Kent, iar alţii se holbară la ea, ştirbi. Însă nimeni nu părea ostil, aşa cum se temuse ea că avea să se întâmple după incidentul de noaptea trecută de la conac.

Ajunse în cele din urmă la biserică, o clădire veche construită din piatră, cu un turn neobişnuit, cam turtit, în partea de vest. Trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre casa parohială mică, dar în bună orânduială, cea mai îngrijită din

sat de până atunci, şi bătu la uşa din faţă. După ce ciocăni de mai multe ori fără să primească răspuns, Phoebe se întoarse la biserică. Urcând pe poteca din ardezie, unul dintre primele lucruri care trebuiau reparate, ajunse pe prispa bisericii, împinse uşa mare de stejar şi intră în vestibul.

Şi într-un haos plin de veselie.

În faţa bisericii, un grup de copii de diverse vârste alergau încolo şi încoace, în toiul unui soi de repetiţii. Unii dintre ei erau foarte mici şi gălăgioşi, chiuind entuziasmaţi şi încântaţi de bufoneriile copiilor mai mari. I se strânse inima când îi văzu, atât de slabi şi de palizi, în costumele lor improvizate şi zdrenţăroase.

În pofida înfăţişării lor, nu păreau câtuşi de puţin nefericiţi în timp ce alergau pe la marginea şirurilor de scaune, îşi repetau replicile cu voci piţigăiate, ţipătoare, sau în timp ce treceau cu rândul pe la amvon, prefăcându-se a ţine o predică. Vicarul, un bărbat deşirat, sfrijit, aproape costeliv, dar aparent un om vioi căruia îi plăcea agitaţia la fel de mult precum copiilor, dirija ineficient întregul haos.

Phoebe rămase în partea din spate a bisericii, căci nu voia să atragă atenţia asupra ei. Cu siguranţă că, dacă noua contesă şi-ar fi făcut apariţia, s-ar fi sfârşit cu distracţia lor gălăgioasă. Preţ de câteva minute, îi privi doar, amintindu-şi cum era să simţi o bucurie atât de simplă. Discuţia ei cu vicarul putea aştepta până se încheia repetiţia.

Începu să se furişeze spre şirul de scaune din spate, când uşa se deschise din nou. O femeie corpolentă cu ochelarii pe nas dădu buzna în biserică, aproape ciocnindu-se de ea.

— Cerule mare, strigă ea. M-ai speriat, domnişoară, zău de nu.

Se aplecă mai tare şi se uită la Phoebe. Din pricina lentilelor de la ochelari, ochii ei albaştri păreau enormi, ca un fel de insecte exotice. Dar ochii aceia o inspectau cu multă inteligenţă şi cu interes prietenos.

— Doamne sfinte! exclamă ea. Trebuie să fiţi noua contesă.

Phoebe încuviinţă încet, iar femeia începu să facă o reverenţă greoaie.

— Vă rog, doamnă, spuse Phoebe, prinzând-o de cot. Nu vă deranjaţi din pricina mea.

Femeia se ridică la loc, cu un scârţâit de oase, stând cât mai dreaptă, chit că era destul de scundă. De fapt, Phoebe ar fi spus că era aproape la fel de înaltă pe cât era de lată.

— Lady Merritt, dacă aş fi ştiut că veniţi, i-am fi putut pregăti pe copii pentru dumneavoastră. Privi îngrijorată spre altar. Mereu se lasă cu zarvă când îl las pe soţul meu singur cu ei. Îi spun că trebuie să fie ferm, îndeosebi cu băieţii, dar nu vrea să mă asculte. Dumnezeu ştie ce părere v-aţi făcut despre toată agitaţia de-aici.

Încheie zâmbindu-i spăsită, deşi privea neliniştită spre partea din faţă a bisericii. Oare de ce era atât de agitată?

Phoebe îi zâmbi liniştitor.

— Nu aveţi de ce să vă cereţi iertare. Eu şi Excelenţa Sa am ajuns ieri târziu, şi am vrut ca în dimineaţa aceasta să mă plimb prin sat fără prea multă zarvă. Am trecut mai întâi pe la casa parohială, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Ah, da… Păi, probabil servitoarea noastră, Sarah, era plecată, deşi nu îmi închipui unde ar fi putut să se ducă. Mai aruncă o privire neliniştită prin biserică, de parcă ar fi căutat un lucru pe care nu ar fi vrut să îl vadă Phoebe. După care păru să îşi vină în fire. Ei bine, acum sunteţi aici şi asta este o binecuvântare, spuse ea viguros. Azi s-au întâmplat o mulţime de lucruri în sat, altfel aş fi fost aici ca să vă întâmpin. Ah, eu sunt doamna Knaggs, milady. Soţia vicarului, aşa cum aţi ghicit deja.

Phoebe se strădui să nu pară surprinsă. „Doamna Knaggs?” Oare toţi locuitorii din vecinătatea conacului lui Lucas purtau nume din basme?

— Sunt foarte încântată să vă cunosc, doamnă Knaggs, îngână ea, şi aş vrea să vorbim despre condiţiile din sat şi despre cum am putea eu şi Lord Merritt să

îmbunătăţim situaţia. Îndeosebi pentru copii.

Umbra din privirea femeii păru să se risipească, şi un zâmbet cald i se creionă pe chip.

— Aş fi bucuroasă să vă ajut oricum pot. Oamenii noştri au suferit straşnic în ultimii ani, şi sunt multe de făcut pentru a renova satul. Ne-am rugat să avem parte de un lord şi de o stăpână generoşi, care să ne ajute.

Pe Phoebe o emoţionară speranţa efemeră din privirea ei şi sinceritatea din vocea ei.

— Veţi avea parte de ajutorul cu pricina, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu vicarul despre o chestiune destul de presantă. Speram să îi pot răpi o clipă în după-amiaza aceasta.

Doamna Knaggs ezită, apoi încuviinţă din cap.

— Bineînţeles, milady. Cred că am terminat cu repetiţia. Dacă i se poate spune aşa, adăugă ea râzând. Haideţi la altar, să vă prezint soţului meu.

— Ce repetă copiii? întrebă Phoebe în timp ce înaintară pe culoar.

— *The Second Shepherd's Play*[9]*.* Doamna Knaggs se opri la jumătatea culoarului şi îi vorbi pe un ton jos, confidenţial. Nu că ar fi ajutat la ceva, ţinând cont de faptul că orice ar fi spus reverbera din tavanul cu căpriori. Nu prea am sărbătorit în ultimii ani. Fiul contelui bătrân a murit, apoi bietul om s-a îmbolnăvit şi el în ultimii câţiva ani. Ce tragedie! Femeia oftă şi păru din nou apăsată de necazuri. După care se scuturã şi îi zâmbi larg lui Phoebe. Dar ne bucurăm tare mult să vă avem cu noi, îndeosebi în preajma Crăciunului. Domnul Knaggs s-a gândit că s-ar cuveni ca micuţii să pună în scenă o piesă pentru noul lord şi noua lady. Sper că nu a fost prea îndrăzneţ din partea lui.

Phoebe zâmbi, încântată că ea şi Lucas puteau să îi facă fericiţi pe copii.

— Este o idee splendidă. Unde şi când va avea loc sceneta?

— Mai demult, sceneta se ţinea în ziua de Crăciun. Toţi cei din sat petreceau după-amiaza la Mistletoe Manor,

9 Piesă medievală de teatru celebră (n.tr.)

împreună cu contele şi familia lui. Avea loc cel mai generos festin pe care vi-l puteţi închipui, urmat de sceneta copiilor. După care, erau muzică şi jocuri, iar copiii primeau daruri chiar de la bătrânul lord. Dar nu s-a mai întâmplat aşa de câţiva ani.

Chipul doamnei Knaggs se încreţi de tristeţe în timp ce se gândi la măreţia Crăciunurilor trecute, de parcă zilele acelea ar fi fost pierdute pentru totdeauna.

— Atunci, aşa vom proceda şi anul acesta, spuse Phoebe, atingând-o scurt pe femeie pe braţ. Pare o idee perfectă pentru primul nostru Crăciun la Mistletoe Manor.

Doamna Knaggs îşi împreună mâinile peste sânii ei generoşi.

— Of, milady! Sunteţi convinsă că pe Excelenţa Sa nu îl va deranja?

— Va fi încântat, zise Phoebe, dar se cutremură în sinea ei. Chiar nu avea habar cum urma să reacţioneze Lucas, îndeosebi după problemele de noaptea trecută. Dar, dacă reinstaurarea vechilor tradiţii de Crăciun avea să le ofere sătenilor un lucru pe care să îl aştepte cu nerăbdare, atunci avea să îl convingă şi pe el că era necesar.

— Splendid, milady! Sătenii vor fi încântaţi.

Doamna Knaggs înaintă zorită pe culoar şi se strădui să readucă ordinea în mijlocul haosului. Despărţi doi băieţi care se certau şi îi ţinu la distanţă în timp ce i-o prezentă pe Phoebe soţului ei. Domnul Knaggs se înclină deasupra mâinii ei.

— Este o mare plăcere să vă cunosc, Lady Merritt.

De aproape, vicarul părea chiar mai slab, efectul fiind accentuat de adânciturile de sub pometi şi de sprâncenele mari şi stufoase. Când stătea lângă soţia lui, efectul era chiar comic. Phoebe auzise doar câteva cântece pentru copii în copilărie, dar îşi amintea unul despre un bărbat pe nume Jack Spratt. Dacă îşi aducea bine aminte, domnul şi doamna Knaggs ar fi fost nişte modele excelente pentru o versiune ilustrată a poveştii cu pricina.

Bărbatul îşi împreună mâinile osoase peste vestă şi îi zâmbi atât de sincer şi de fermecător, încât îi încălzi

sufletul.

— Cu ce vă pot ajuta, Lady Merritt?

Aruncă o privire în jur. Sub îndrumarea doamnei Knaggs, larma se redusese la un nivel tolerabil, iar copiii fuseseră aliniaţi într-un şir ordonat. Toţi, chiar şi cea mai mică dintre ei, o fetiţă care îşi ţinea degetul mare murdar în gură, o studiau cu o curiozitate avidă.

— Aţi putea să mă prezentaţi copiilor, domnule Knaggs, zise ea. După care, aş vrea să stăm puţin de vorbă.

Cu o afecţiune evidentă, vicarul îi prezentă fiecare copil pe nume. Sub privirea lui blândă şi încurajatoare, cei mici o salutară, zâmbind timid şi vorbind încet.

— Şi tu ce rol joci? îl întrebă ea pe unul dintre băieţii mai mari înfăşurat într-o manta maronie decolorată care mai că îl înghiţea cu totul.

Părea inteligent şi avea ochii mari şi căprui, iar ceva din privirea lui îi amintea de cel mai mic nepot al ei din America.

— Eu sunt Iosif, milady, zise el. Se întoarse şi o trase lângă el pe o fată timidă care avea o cârpă albastră pe cap. Şi ea e soţia mea, Maria. Noi suntem părinţii pruncului Iisus.

Fetiţa se îmbujoră şi îşi plecă uşor capul, ascunzându-se rapid după băiat.

— Nu am putut să îl aducem pe pruncul Iisus astăzi la repetiţii, continuă băiatul pe un ton suferind. Are colici, aşa zice doamna Martin. Aşa o cheamă pe mama lui adevărată, soţia măcelarului. Şi cel mai probabil că o să verse pe noi dacă nu avem grijă.

Strâmbă din nas, de parcă ar fi cunoscut foarte bine pericolele pe care le prezenta un bebeluş cu colici. Apoi îi zâmbi ştirb lui Phoebe, ceea ce o făcu să îşi înăbuşe râsul şi, în acelaşi timp, să tânjească să îşi revadă nepoatele şi nepoţii.

— Tânărul Sam este băiatul lui Ned Weston, adăugă domnul Knaggs. Şi cel mai bun şcolar al nostru.

Phoebe îi zâmbi.

— Ce minunat! Sunt convinsă că părinţii tăi sunt foarte mândri.

Lumina din ochii băiatului se stinse, de parcă ar fi fost acoperită cu o pătură.

— Nu mai am mamă. Şi tata zice că nu am de ce să învăţ carte, mai ales că e atât de mult de lucru la Ivy.

— Domnul Weston este cârciumarul nostru, la taverna Holly and the Ivy, murmură domnul Knaggs. Doamna Weston a murit de tuberculoză în primăvara aceasta.

— Of, şopti Phoebe. Îşi drese vocea. Îmi pare foarte rău, Sam. Şi mama mea a murit când eu eram mică. Este o povară apăsătoare.

Sam ridică din umeri, de parcă nu ar fi fost mare lucru, dar ea văzu că îi luceau ochii de la lacrimi. I se frânse inima pentru băieţelul acesta curajos.

— A fost greu, dar îl ajut pe tata prin tavernă şi cu…

Îşi strânse buzele când domnul Knaggs sâsâi printre dinţi. Cei doi comunicară cumva în tăcere, bărbatul transmiţând un soi de avertisment.

— Domnule Knaggs, interveni soţia lui tăios, cred că i-ai răpit îndeajuns timp Excelenţei Sale cu copiii. E timpul să cineze acum. Mamele lor vor veni să îi caute.

— Draga mea, o mustră vicarul cu blândeţe, nu ai de ce să ne cicăleşti. Copiii vor ajunge acasă la timp pentru cină. Şi oricum nu vor avea prea multe de mâncat, bombăni el.

— Eu nu cicălesc niciodată pe nimeni, după cum bine ştii. Doar sugerez. Milady, îi spuse ea lui Phoebe, dacă veţi binevoi să îi spuneţi soţului meu când v-ar plăcea să vizitaţi satul şi şcoala, voi fi cât se poate de fericită să vă însoţesc.

— Aşa voi face, îi răspunse Phoebe politicos, ştiind foarte bine că tocmai fusese expediată. Ba chiar cu măiestrie. Dar nu prea avea sens să se împotrivească, şi probabil avea mai multe şanse să obţină informaţii de la domnul Knaggs în absenţa soţiei lui. Chiar dacă era limpede că ascundeau secrete, ea bănuia că preotul acela blând nu se pricepea prea bine să le păstreze.

Phoebe rămase în capătul culoarului şi le zâmbi copiilor în timp ce aceştia alergară care încotro în urma doamnei Knaggs. Sam Weston era ultimul. Când ajunse în

vestibul, se întoarse şi îi făcu scurt cu mâna. Inima i se strânse de dor, şi îi făcu şi ea cu mâna. Apoi uşa se închise cu o bufnitură în urma lui, iar clădirea veche din piatră păru să ofteze uşurată în timp ce liniştea se aşternu în jurul lor.

— Lady Merritt, nu trebuie să staţi în picioare, spuse vicarul. Vă rog să luaţi loc!

Mulţumindu-i încet, Phoebe se aşează în primul şir de bănci. Domnul Knaggs se aşează lângă ea, îşi împreună mâinile în poală şi îi zâmbi amabil, dar prudent.

— Şi acum, milady, vă rog să îmi spuneţi cu ce vă pot ajuta.

Phoebe îl privi direct în ochi.

— Domnule Knaggs, mi-aţi fi de mare folos dacă mi-aţi spune tot ce ştiţi despre gruparea de contrabandişti care operează în satul acesta, inclusiv despre cei care ar putea fi implicaţi. Şi apoi aş vrea să îmi spuneţi ce trebuie făcut pentru a-i opri fără să fie cineva rănit.

Vicarul rămase cu gura căscată, ca un sertar lăsat. În clipa aceea, Phoebe îşi dădu seama că, foarte probabil, *toată lumea* din Apple Hill era implicată într-un fel sau altul în contrabandă.

Inclusiv domnul Knaggs cel amabil.

Capitolul 22

Phoebe stătea în faţa uşii de la biroul soţului ei, şovăind. Lucas o evita de câteva zile deja. Încă de la cearta lor din noaptea nunţii, se asigurase că nu erau niciodată singuri, luând mesele împreună cu ea într-un semiformalism doar în marea lor sufragerie învechită, şi se sinchisea să îi vorbească doar dacă ea avea o întrebare specifică despre gospodărie. Excesiv de politicos, o trata cu atenţie şi respect, dar, în moduri subtile, îi dădea limpede de înţeles că prefera să păstreze distanţa.

Comportamentul lui era şi mai frapant noaptea, când nu i se alătura în dormitor. Era vina ei, dar nu îşi imaginase

că avea să apară o asemenea înstrăinare între ei, nu se aşteptase să nu discute problema ce atârna precum un giulgiu deasupra căsniciei lor. De nenumărate ori în ultima săptămână, după ce se holbase ore întregi la baldachinul ei decolorat, Phoebe sărise din pat şi se dusese cu paşi apăsaţi spre uşa care lega garderoba ei de dormitorul lui, cu intenţia de a da buzna peste el şi de a-l forţa să o bage în seamă.

Şi de nenumărate ori îşi pierduse curajul, întorcându-se în patul ei rece, virginal.

De-ar fi încheiat ce începuseră în noaptea nunţii, poate că ar fi reuşit să îşi facă curaj să îl înfrunte. Dar, după lucrurile îngrozitoare pe care şi le spuseseră, nu ştia dacă Lucas şi-o dorea în patul lui. I se făcea rău la gândul că poate nu o mai dorea, iar posibilitatea aceasta părea tot mai verosimilă cu fiecare zi ce trecea. Dacă adăugai la toate acestea chestiunea nerezolvată a contrabandiştilor, răceala dintre ei concura cu vântul de decembrie ce intra pe sub uşa de la salonul cel mare şi i se învolbura în jurul gleznelor.

Phoebe oftă şi îşi sprijini fruntea de uşă. Oare *cum* să abordeze situaţia? Ura faptul că nu o putea evita, îndeosebi pentru că Lucas refuza să vorbească despre problema legată de contrabanda din sat. Din punctul ei de vedere, soţul ei trebuia să îi protejeze pe săteni, nu să îi predea pe mâna unor ofiţeri ai legii cu inima împietrită, pentru a sfârşi cine ştie cum. Din nefericire, nu avea să fie uşor să rezolve această problemă, întrucât mai toată lumea din Apple Hill era implicată.

La îndemnul ei, domnul Knaggs îi spusese în sfârşit cum stăteau lucrurile. Disperaţi să îşi hrănească familiile, o mare parte dintre bărbaţii din sat se apucaseră de contrabandă. Cei care nu o făcuseră, cum era, de exemplu, domnul Knaggs, fie se prefăceau a nu vedea, fie făceau tot ce puteau ca să îi deruteze pe ofiţerii de impozitare. Dar domnul Harper era neostenit în căutarea lui, iar situaţia devenea tot mai periculoasă.

Ba, mai rău, unii dintre copii erau atraşi în reţea de

către părinţii lor. Domnul Knaggs se gândise luni în şir la această problemă şi fusese aproape patetic de recunoscător că îşi putea mărturisi îngrijorările. Înfuriată, Phoebe insistase ca el să îi spună care părinţi îşi puneau copiii în pericol, dar bărbatul refuzase, spunând că era de datoria lui să îşi protejeze turma. *Fusese* tentată să se întoarcă degrabă acasă şi să îi spună numaidecât lui Lucas, dar îi făgăduise deja domnului Knaggs că nu avea să o facă.

Evident, îl informase pe vicar că, fără discuţii, contrabanda trebuia să înceteze. Lucas avea să readucă în cele din urmă prosperitatea în Apple Hill, iar localnicii aveau să se poată întoarce la o viaţă de linişte şi legalitate, dar lucrul acesta nu avea să se întâmple dacă oamenii nu îşi puneau încrederea în noul lor stăpân. Cel mai rapid mod de a le pierde încrederea era să dea chiar şi un singur sătean pe mâna legii.

Încercase să discute pe ocolite cu soţul ei, dar, când îl întrebase despre întâlnirea cu domnul Harper, se lovise de zidul de netrecut al voinţei lui de fier.

— Nu te amesteca, Phoebe, îi poruncise el. Nu ştii nimic despre această chestiune şi doar ne vei sta în cale. Şi cel mai probabil vei da şi tu de belele, ceea ce mă va enerva la culme când voi fi nevoit să te salvez.

Se zbârlise, şi era sigură că Lucas ştiuse că avea să o facă. Dintr-una în alta, fără să îşi dea seama, se certau deja la modul serios. Când Phoebe refuzase să îi facă pe plac, Lucas îi citise o predică despre soţii neascultătoare, ceea ce o făcuse să iasă valvârtej din încăpere şi să trântească uşa în urma ei. Nu acţionase întocmai precum o soţie quaker îndatoritoare, dar nu se putea învinui întru totul pentru reacţia ei.

Şi cui să îi ceară sfatul când venea vorba despre soţi încăpăţânaţi şi inflexibili? Meredith şi restul familiei aveau să sosească la Belfield Abbey peste câteva zile, dar Phoebe se înfioră la gândul de a-i povesti despre problemele ei lui Meredith, pentru că aceasta avea probabil să îi spună mătuşii Georgie, care urma să îi spună generalului, care fără îndoială ar fi cerut ca problema să fie discutată în

public. Iar *asta* nu avea să ducă la nimic bun, cu atât mai puţin pentru Lucas.

Phoebe trebuia să acţioneze pe cont propriu, înainte ca lucrurile să se înrăutăţească.

Bătu rapid la uşă şi se strecură în biroul soţului ei. Încăperea aglomerată şi plină cu cărţi păru să o întâmpine cu bucurie. Biroul strălucea de la lumina şi căldura focului şi a sfeşnicelor cu lumânări răspândite pe mese şi pe biroul de nuc lustruit. Poate că mobilierul era vechi şi covorul decolorat, dar doamna Christmas le punea pe slujnice să lustruiască scândurile duşumelei până luceau şi să frece, să şteargă de praf sau să cureţe fiecare obiect care nu era prins în cuie. În pofida deteriorării vizibile din ultimii ani, se vedea afecţiunea stăruitoare pe care servitorii le-o purtau conacului şi familiei Merritt.

Lucas stătea proptit în coate pe birou şi se uita încruntat la un registru contabil masiv. Judecând după expresia lui, nu îi plăcea ce studia. În ultima vreme, îl văzuse mai tot timpul cu o expresie severă sau nefericită pe trăsăturile-i dure. I se strânse inima de compasiune şi de dorinţa de a-l uşura măcar de câteva dintre poveri.

El îşi ridică privirea, surprins. Peste chip îi trecu o emoţie grăbită, dar obscură, după care reveni la masca lui obişnuită de politeţe.

— Phoebe, nu te aşteptam. S-a întâmplat ceva?

Ea îi zâmbi şovăielnic.

— Nu, dar aş vrea să vorbesc cu tine. Ai vrea să mă întorc mai târziu?

El făcu o grimasă.

— Sincer să fiu, mă bucură întreruperea. De câteva zile, mă chinuiesc să pun în ordine registrele astea nenorocite. Dintr-un motiv care îmi scapă, bunicul tău şi-a concediat administratorul moşiei. A preluat chiar el registrele, deşi domnul Christmas m-a informat că, ocazional, a fost forţat să ţină el registrele.

— Înţeleg că bunicul meu nu s-a priceput la socoteli.

— Ar fi un eufemism colosal, draga mea, răspunse Lucas sec.

Phoebe îşi înăbuşi imboldul de a-şi proteja bunicul. Chiar dacă nu îl întâlnise pe bătrânul conte în persoană, îi purta un respect profund. Dar Lucas avea nevoie de loialitatea ei şi, dacă avea să accepte, de dragostea ei.

— Ai făcut progrese în găsirea unui administrator nou? întrebă ea în timp ce se aşeză în fotoliul din faţa biroului lui.

Lucas o privi, oarecum nedumerit. Apoi ridică uşor din umeri.

— Am mai intervievat trei candidaţi astăzi. Unul dintre ei ar fi o soluţie, deşi e tânăr şi neexperimentat. Zâmbi slab. Dar cred că sunt îndeajuns de disperat cât să îl angajez. Dumnezeu ştie că nu mă mai pot baza pe Christmas sau pe Popham să se ocupe de asta. Popham a supravegheat cele mai urgente reparaţii pe moşie şi mi-a spus astăzi că, dacă va mai avea de-a face cu vreun arendaş care se plânge sau cu vreun acoperiş prin care curge apă, îşi va da demisia pe loc.

— Vai, mie! Sper că nu! exclamă Phoebe, îngrijorată de cum ar reacţiona Lucas dacă s-ar întâmpla aşa ceva.

El râse. Părea un râs destul de ruginit, dar ea îl primi cu bucurie.

— În realitate, ar trebui să îl târăşti cu forţa de lângă mine. Dar nu a petrecut niciodată atât de multă vreme la ţară. Nu face diferenţa între soiurile de cereale şi nu are habar cum să repare un gard sau un acoperiş.

Se lăsă la loc în scaun, zâmbetul transformându-i-se în precauţie în timp ce o cercetă cu privirea. Phoebe îşi împreună mâinile, agitată, rugându-se pentru înţelepciune şi răbdare. La urma urmei, bărbaţii ca Lucas nu se dezvăluiau cu uşurinţă altora, îndeosebi nu femeilor.

— Ce ai vrut să mă întrebi?

— De fapt, am mai multe întrebări. În primul rând, ce ai vrea să facem de Crăciun?

El ridică din sprâncene.

— De ce trebuie să facem ceva? Adică, în afară de mers la biserică, îi zâmbi sardonic. Presupun că vrei să mergem la biserică.

— Da, bineînţeles, zise ea, refuzând să muşte momeala. Dar trebuie să plănuim şi celebrări pentru servitori şi săteni…

El o întrerupse cu un semn expeditiv din mână.

— Mă aştept să sărbătorească pe cont propriu. De ce ar fi nevoie să facem ceva neobişnuit, ţinând cont că majoritatea dintre ei vor fi cu familiile lor? Servitorii vor avea parte de Ziua Cadourilor, şi mă gândesc că vei vrea să le dai darurile obişnuite. Cât despre pomenile pentru cei săraci, îi voi da o sumă generoasă domnului Knaggs, să o împartă. În afară de asta, nu văd de ce am mai face ceva.

Phoebe se holbă la el. Oare chiar nu îşi dădea seama de responsabilităţile pe care le avea?

— Lucas, eşti stăpânul unei moşii numite Mistletoe. Pe jumătate dintre servitorii tăi şi pe mulţi dintre săteni îi cheamă *Christmas,* pentru numele lui Dumnezeu. Sigur îţi dai seama că există aşteptări şi tradiţii de păstrat. Se fac deja pregătiri. S-au amestecat şi pregătit budincile şi…

— Phoebe, spuse el, întrerupând-o din nou, nerăbdător, eşti quaker. Nici măcar nu sărbătoreşti Crăciunul.

Ea îşi încrucişă braţele la piept, privindu-l severă, dar probabil că el nu observă, întrucât îi urmări mişcarea şi se opri la sânii ei. Simţi o strălfulgerare instantanee în tot corpul, fierbinte, tremurândă. Enervată că reuşea să îi stârnească o reacţie atât de promptă, se împotrivi imboldului de-a se foi pe scaun.

— Milord, spuse ea cu fermitate, aş prefera să te uiţi la chipul meu când vorbeşti cu mine, nu la alte părţi anatomice, oricât de atrăgătoare ţi s-ar părea.

El îşi ridică brusc privirea spre chipul ei şi îşi înăbuşi un râset.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, draga mea soţie.

Ochii îi luceau de zburdălnicie şi de o senzualitate tot mai înfloritoare. Phoebe avu nevoie şi de ultima fărâmă de disciplină ca să se împotrivească ademenirii ca de sirenă a masculinităţii puternice a soţului ei. Chiar *îşi dorea* asta de la el, dar nu încă. Nu până nu aveau să ajungă la o

înţelegere în alte aspecte din viaţa lor.

— Da, fie. Ca să îţi răspund la îngrijorare, Lucas, faptul că familia tatălui meu nu sărbătorea Crăciunul nu înseamnă că eu nu doresc să o fac. De fapt, ideea mi se pare chiar palpitantă.

Lucas îşi dădu ochii peste cap.

— Şi, aşa cum am spus, continuă ea, ignorându-i reacţia enervantă, există anumite tradiţii la conac, dintre care multe s-au pierdut în ultimii ani. Ar însemna grozav de mult pentru localnici dacă le-am readuce în prim-plan. Ar fi un mod minunat de-a le arăta că acum facem cu adevărat parte din vieţile lor şi că le împărtăşim îngrijorările şi speranţele. Soţul ei pufni, dar ea continuă cu încăpăţânare: Motiv pentru care m-am gândit la ce ar trebui să facem de Crăciun.

— Nimic? spuse el plin de speranţă.

Ea îl privi cu ochii mijiţi.

— În trecut, conţii de Merritt îşi deschideau conacul pentru arendaşi şi săteni. Le dădeau să mănânce şi să bea, şi erau muzică şi jocuri pentru… Se poticni, surprinsă de expresia fioroasă de pe chipul soţului ei. Nu va trebui să faci nimic, spuse ea defensiv. Doamna Christmas s-a ocupat de asta ani în şir şi ştie întocmai ce este de făcut. Tu va trebui doar să dirijezi festivităţile. Şi să nu te încrunţi la toţi ca un urs bătrân şi morocănos cu un ghimpe în labă, încheie ea pe un ton tăios.

— Atâta tot? întrebă el sec.

Ea oftă.

— Lucas, nu ai sărbătorit niciodată Crăciunul? Nu ai nicio amintire dragă cu el?

El ridică din umeri.

— În copilărie, da. Dar nu şi în armată. Au fost ani în care orice celebrare părea greşită sau cel puţin inutilă.

— Dar acum nu mai eşti în armată.

— După cum îmi tot aminteşti.

Ea oftă frustrată, iar el se ridică şi veni în faţa biroului, sprijinindu-se de el. Era atât de înalt, încât ea trebui să îşi lase capul pe spate ca să îl privească în ochi.

— Phoebe, spuse el, împingând-o uşor cu cizma în pantof, ştii cât costă o astfel de distracţie?

I se puse un nod în stomac.

— Adică nu ne permitem?

El zâmbi din nou slab.

— *Gâsculiţă.* Bineînţeles că ne permitem. Nu asta e ideea.

— Atunci, care este ideea?

El începu să se plimbe încolo şi încoace prin încăpere.

— Cred că uneori nu îţi dai seama în ce condiţie proastă sunt conacul şi fermele. Nu sunt sărac, dar nici nu am o avere ca Silverton, să zicem.

Îl privi plimbându-se încolo şi încoace, observând umbra de amărăciune care îi străbătu chipul când îl menţionase pe verişorul lui. Se opri în faţa şemineului.

— Îmi investesc toate resursele în conac şi în moşie, încercând să le readuc la viaţă.

Se holbă la flăcări şi căzu într-o meditaţie sumbră din care Phoebe nu vru să îl întrerupă. În cele din urmă, el îşi ridică privirea, sever şi hotărât.

— Le *voi readuce* la viaţă, Phoebe. Locul acesta o merită, şi cred că moşia poate prospera din nou. Dar va fi nevoie de mulţi bani, şi nu vreau să irosesc niciun bănuţ pe ceva atât de frivol precum o petrecere de Crăciun.

Ea încuviinţă din cap şi simţi un nod de compasiune în stomac. Lucas lua asupra lui poverile tuturor, fără să ceară sau să aştepte ajutor. Se întrebă dacă nu cumva o făcea ca să se pedepsească singur. Dar pentru ce anume? Pentru durerea pe care le-o pricinuise verişorului lui şi familiei Stanton? Cu siguranţă Lucas îşi dădea seama că era vremea să se ierte şi să îl ierte şi pe Silverton.

Phoebe se ridică şi se duse lângă el, în faţa şemineului. Poate că nu îi voia ajutorul, dar ea avea să i-l ofere oricum.

— Îmi pare rău că tu crezi că nu am înţeles cât de complexă este restaurarea moşiei, spuse ea sincer. Dar nu trebuie să consideri celebrările ca fiind timp sau bani irosiţi. Nu sunt.

Se oţeli, aşteptându-se ca el să o respingă, dar îşi vârî mâna în a lui. El se încordă o clipă, după care îi cuprinse degetele cu mâna-i caldă.

— Ştii mai bine ca oricine cât de grea a fost viaţa pentru săteni, spuse ea încet. Prea multă vreme au suferit fără speranţă. În aceste circumstanţe, cum să fie o risipă să le înveseleşti sufletele şi inimile? Oamenii au nevoie de mai mult decât muncă asiduă şi hrană, Lucas. Au nevoie şi de sărbători în comunitate şi de veselie în vieţile lor.

Ea înţelegea foarte bine acest lucru. În anii pe care îi petrecuse în casa fratelui se simţise singură şi lipsită de bucurie. Dar familia Stanton schimbase acest lucru. *Lucas* schimbase acest lucru.

El o strânse de mână, holbându-se la ea, dar păru să privească prin ea, spre ceva foarte îndepărtat. Ea îl trase de degete, ca să îi capteze din nou atenţia. El zâmbi autoironie.

— Presupun că asta înseamnă Crăciunul. Cerule mare! În regulă, draga mea. Poţi să organizezi o petrecere de Crăciun. Cred că buzunarele mele încă sunt îndeajuns de adânci cât să suporte acest lucru. Zâmbetul îi deveni din ironic poznaş. Şi *eşti* o femeie quaker, aşa că nu mă aştept să mă bagi la cheltuieli prea mari.

Capitularea lui o luă prin surprindere.

— Voi face tot posibilul să nu falimentăm, deşi nu pot promite, spuse ea. Din impuls, se ridică pe vârfuri şi îi sărută muchia maxilarului. Mulţumesc, milord. Ştiu că toată lumea va fi entuziasmată, îndeosebi copiii. Se pregătesc de săptămâni întregi.

El păru surprins de gestul ei, dar îşi reveni rapid.

— Despre ce copii vorbeşti?

— Vicarul i-a pregătit pe copiii din sat pentru sceneta de Crăciun. I-am invitat deja la conac, pentru a ne-o prezenta.

El tresări, aparent îndurerat.

— Dumnezeu cu mila. Nu e nimic mai înfiorător decât un teatru de amatori. Nevastă, la ce ţi-a stat mintea?

— Lucas, nu cred…

El clătină din cap.

— E în regulă, serios. Mă îndoiesc că aş putea opri festivităţile chiar dacă aş vrea. Las pe seama ta şi a doamnei Christmas să vă ocupaţi de detalii. Îi strânse cu blândeţe mâna, apoi îi dădu drumul, zâmbindu-i amabil şi totodată expeditiv. Iartă-mă acum, zise el, întorcându-se la birou, dar mai am mult de lucru.

Ea oftă şi încercă să nu pară dezamăgită.

— Nu vreau să te reţin de la muncă, dar aş mai avea o întrebare.

El îşi ridică din nou privirea din registru, prefăcându-se alarmat.

— Devii o adevărată hoaţă de buzunare. Ce mai este?

— Nu am de gând să te fur, îi răspunse ea demn. Am primit o scrisoare de la Meredith, prin care ne invită la o petrecere la Belfield Abbey, cu două zile înainte de Crăciun. Ne sugerează să mergem după-amiaza şi să rămânem până a doua zi.

Expresia glacială a soţului ei scăzu temperatura din încăpere cu câteva grade. I se puse un nod în stomac, dar continuă:

— Ştiu că nu ţi-e totuna, dar mie mi-ar plăcea să îi revăd. Şi ştiu că mătuşa Georgie şi unchiul Arthur vor să te vadă.

El o cercetă cu privirea, într-o tăcere întreruptă doar de trosnetul focului. Îi fu imposibil să nu se foiască sub privirea lui perceptivă.

— Ţi-a fost greu în ultimele săptămâni, spuse el.

Phoebe nu vru să îl mintă, aşa că ridică pur şi simplu din umeri. El făcu o grimasă şi bombăni ceva în barbă, după care îi răspunse:

— Cred că pot să îl suport pe Silverton o seară, dacă asta te face fericită.

— Mulţumesc, şopti ea.

El încuviinţă şi se întoarse la registrele lui, dar îşi ridică din nou privirea când văzu că ea nu se mişcă din loc.

— Mai este ceva?

De data aceasta, auzi nerăbdarea clară din vocea lui.

Aproape că îi pieri curajul, dar mai avea un singur obstacol de trecut. Din nefericire, era cel mai mare.

— Aş vrea să vorbim despre contrabandişti.

El îşi trecu frustrat o mână prin păr, ceea ce îi făcu şuviţele dese să îi stea drepte, înainte să îi cadă din nou peste frunte.

— Am mai vorbit despre acest lucru, Phoebe. Nu ai de ce să te implici în treaba asta.

Ea îşi ridică mâinile, cu palmele în afară.

— Nu încerc să îmi bag nasul, dar nu pot să nu mă îngrijorez. Şi pentru tine, şi pentru săteni. Sigur îţi dai seama că au început să facă contrabandă din pricina condiţiilor mizere din sat. Unii dintre ei erau de-a dreptul lihniţi, Lucas. Ce puteau să facă?

— Crezi că nu ştiu asta? A fost un nenorocit de coşmar aproape pentru toată lumea, unul dintre motivele pentru care îmi golesc buzunarele ca să readuc moşia într-o stare funcţională.

— Ştiu. Şi este minunat, dar între timp…

— Între timp am dat deja de ştire că orice bărbat care vrea să câştige un ban cinstit poate găsi de lucru la conac, fără întrebări de vreun fel. Nu sunt un ticălos fără inimă, orice ai crede tu despre mine.

Îi azvârli ultimele cuvinte ca pe o provocare.

— Nu am crezut niciodată aşa ceva, răspunse ea încet. Nu aş crede niciodată.

Focul pârâia şi sălta vioi, umplând liniştea care se aşternu din nou. Tăcerea aceasta părea o creatură solidă, care răsufla şi îi îndepărta tot mai tare.

— Atunci, ştii şi că nu le pot permite să continue contrabanda, spuse el în cele din urmă, cu voce aspră. E prea periculos. Cineva va fi ucis dacă nu o opresc.

Phoebe se gândi la Samuel Weston şi la ceilalţi copii care probabil erau în pericol şi reuşi doar să încuviinţeze din cap.

— Înţeleg. Îţi cer doar ca, la momentul oportun, să dai dovadă de cât mai multă compasiune posibil. Pentru binele tuturor. Fu surprinsă când îşi dădu seama că îi venea să

plângă. E cazul să te întorci la treburile tale, aşa că îţi voi ura noapte bună.

Phoebe se îndreptă spre uşă, străduindu-se să îşi înfrâneze emoţiile. Ar fi trebuit să se simtă satisfăcută, căci Lucas fusese de acord cu mai multe lucruri decât se aşteptase ea, dar gândul că avea să petreacă încă o noapte singură în pat o făcu să se simtă înfrigurată până la oase. În clipa aceasta, avea nevoie de Lucas mai mult ca niciodată, dar nu urma să aibă parte de el.

— Phoebe.

Se opri când îi auzi vocea profundă şi se întoarse lent spre el. Stătea lăţit pe scaun, nepăsător, părând mare, puternic şi periculos.

— Da? şopti ea, abia auzindu-se de bătăile inimii.

— Unde te duci?

— Ah… în odăile mele.

Ochii îi deveniră de un cenuşiu înceţoşat şi i se umplură de dorinţă.

— Nu încă, spuse el. Apoi îi întinse mâna. Scumpa mea, vino aici!

Capitolul 23

Phoebe înlemni lângă uşă, în ochii ei mari şi închişi la culoare citindu-se un amestec de dorinţă arzătoare şi temere. Era limpede că îl dorea la fel de mult cum o dorea el pe ea, îndeajuns încât să îl înfrunte în bârlogul lui şi să refuze să se retragă, chiar dacă el nu fusese câtuşi de puţin primitor. Hotărârea lui Phoebe de a reduce înstrăinarea dintre ei îl făcu să se simtă triumfător şi foarte uşurat.

Să fie atât de aproape de Phoebe şi totuşi să nu o poată atinge fusese o tortură mai grea ca unele dintre condiţiile infernale cu care se confruntase în armată. Dar ea stabilise o limită clară în noaptea nunţii lor, folosindu-şi convingerile morale naive ca să facă din el un răufăcător desprins din basme. Simţise că murea când plecase, dar nu

ar fi putut să o posede împotriva voinţei ei, nici nu s-ar fi putut folosi de pasiunea ei inocentă ca să îi înfrângă împotrivirea.

Ştia că ar fi putut să o seducă. Dar mândria lui nu ar fi acceptat aşa ceva, şi era conştient de faptul că ar fi vătămat-o şi pe ea într-un fel. Partea lui mai puţin bună *îl îmboldise* să se folosească de lipsa ei de experienţă sexuală împotriva ei, dar preţul plătit ar fi fost mult prea mare, iar rana adusă spiritului ei – mult prea gravă.

Aşa că în ultima săptămână se ţinuse la distanţă, atât fizic, cât şi emoţional. Dar, pe măsură ce trecuseră zilele şi frustrările din pricina moşiei împreună cu foametea lui sexuală crescuseră, începuse să se întrebe ce sens aveau toate acestea. Se certaseră din pricina unor contrabandişti inepţi, pentru numele lui Dumnezeu. Un grup de idioţi care nu aveau îndeajuns de multă minte încât să îşi dea seama că îşi riscau propria siguranţă şi pe cea a familiilor lor făcând curse tot mai periculoase, în timp ce laţul legii se strângea tot mai tare în jurul lor, în fiecare zi. Vizita pe care i-o făcuse lui Harper îi confirmase acest lucru. Ofiţerul de impozitare şi oamenii lui se aflau pe urmele grupării locale, şi era doar o chestiune de timp până să îi prindă.

Lucas ar fi putut alege să ignore chestiunea, bineînţeles, aşa cum făcuse contele dinaintea lui şi aşa cum făceau mulţi alţi moşieri. Era limpede că Phoebe, cu inima ei blândă, îşi dorea ca el să o facă. Nu era prea mândru să o recunoască, dar noaptea, când frustrarea lui sexuală atingea proporţii inimaginabile, era tentat să îi cedeze.

De mai multe ori, se dăduse jos din pat şi se dusese apăsat spre uşa ce lega odăile lor, pregătit să îi îndeplinească dorinţele. Nu era vorba doar despre dorinţa de a-i simţi trupul perfect înfăşurat în jurul lui, deşi imaginea cu pricina îl afectase puternic. Mai degrabă, avea tot mai multă nevoie de înţelegerea ei blândă la sfârşitul unei alte zile mizere în care încercase să reînvie moşia. Tânjea după asta aşa cum tânjea un bărbat de pe câmpul de luptă după pace şi un moment de linişte. Era unul dintre motivele pentru care se căsătorise cu ea, pentru plăcerea şi

consolarea pe care i-o aduceau firea ei generoasă şi blândă.

Dar nu putea capitula, nici măcar ca să îi facă pe plac noii lui soţii. Ar fi însemnat să îşi încalce convingerile, atât ca ofiţer, cât şi ca gentleman. Phoebe trebuia să înveţe, şi încă rapid, că avea să fie stăpân în conacul lui. Ea şi toţi ceilalţi trebuiau să priceapă că, acum, cuvântul lui era lege. Nu pentru că ţinea morţiş să îşi exercite puterea într-un mod prostesc, ci pentru că siguranţa şi bunăstarea celor din sat şi din conac apăsau acum pe umerii lui.

Din fericire, Phoebe venise ea la el, dulce şi agitată, şi totuşi hotărâtă să facă primul pas dificil pentru a înlătura barierele dintre ei. Faptele ei îl emoţionau mai mult decât voia să recunoască, şi îi respecta efortul. În schimb, era dispus să o lase să organizeze petrecerea aceea prostească de Crăciun şi să meargă împreună în vizită la Belfield Abbey, oricât de enervante aveau să fie evenimentele cu pricina şi oricât de mult aveau să îi distragă atenţia, dacă asta însemna că puteau să renunţe naibii la înstrăinarea dintre ei.

Şi dacă însemna că în sfârşit putea să îşi ducă soţioara provocatoare în patul lui, acolo unde îi era locul.

Îi zâmbi, aşteptând răbdător să vină la el. Phoebe a lui avea tărie de caracter, categoric, dar era în continuare inocentă. Dorinţa ei era moale şi fragilă precum petalele noi ale unui trandafir care înflorea, în clipa aceasta, simţea o poftă atât de copleşitoare, încât probabil ar fi speriat-o de moarte dacă i-ar fi permis să devină evidentă.

Ea rămase locului, aşa că el ridică dintr-o sprânceană, întrebător.

— Phoebe?

Ea îi zâmbi fugitiv şi tremurător şi respiră adânc. Sânii ei, strânşi tare de rochia-i modestă, se împinseră în material, ca nişte moviliţe drăguţe. Cu siguranţă nu i se părea că putea zări conturul sfârcurilor sub corsajul ei. Îi lăsă gura apă când se gândi cum ar fi fost să îi guste sânii.

Veni în sfârşit la el, şovăielnică, dar graţioasă. Când ocoli biroul şi se opri în faţa lui, uşor încruntată, el nu spuse

nimic. O luă, în schimb, de mână şi o trase în poala lui.

Ea icni şi se prăbuşi peste coapsele lui şi se prinse de umerii lui, ca să îşi menţină echilibrul. Dosul ei frumuşel se atinse de mădularul care i se întărea, şi trebui să îşi înăbuşe un geamăt.

— Lucas, pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? întrebă ea cu voce piţigăiată, emoţionată.

El îi ridică bărbia cu o mână. Apoi se aplecă, inhalându-i mirosul curat şi feminin, după care îşi trecu limba peste punctul care îi pulsa la baza gâtului. Ea gemu înăbuşit şi îşi înfipse degetele în haina lui.

— Mă pregătesc să fac dragoste cu soţia mea, murmură el.

Îi simţi trupul devenindu-i rigid în braţele lui. Se încruntă şi îşi înălţă capul, cercetând-o cu privirea. Oare interpretase greşit? Ar fi putut jura că şi-o dorea la fel de mult ca el.

Şi totuşi, iată că ea se agăţa de el, holbându-se la el cu dorinţă în privire – şi cu ceva ce nu reuşea să identifice. Lucas îşi frecă nasul de obrazul ei moale.

— Nu vrei să fim împreună ca soţ şi soţie, Phoebe? Nu de aceea ai venit aici?

Ea îşi muşcă uşor buza de jos plină, gest care îi străfulgeră soţului ei vintrele cu căldură. Din pricina gestului aceluia şi a presiunii dulci a dosului ei, Lucas trebui să îşi înăbuşe impulsul de a se freca de ea.

— Ba da… Adică, nu. Adică… da, nu vreau să fim înstrăinaţi, dar nu am venit să cer în mod deosebit *asta.*

Îşi însoţi ultimul cuvânt cu o mişcare tremurândă a mâinii mici dinspre pieptul ei spre al lui, cu scopul de a cuprinde tot ce insinua situaţia lor curentă.

Micuţa lui quaker modestă. Lucas îşi înăbuşi un zâmbet, mulţumindu-se să îşi treacă uşor buzele peste gura ei. Ea închise ochii şi îşi înfipse din nou degetele în umerii lui. De data aceasta, el chiar zâmbi.

— Dar îţi doreşti asta, nu-i aşa?

— Da, şuieră ea cu gura lipită de a lui.

— Atât aşteptam. O cuprinse cu braţele şi se ridică,

ţinând-o strâns la pieptul lui. Ocoli biroul cu grijă, să nu o lovească de ceva, şi porni cu paşi mari spre uşă.

Ea făcu ochii mari de uimire.

— Lucas! Ce faci?

— Îmi duc soţia sus, în pat.

Aşa cum sperase, ea se îmbujoră încântător.

— Pot să merg şi singură până în dormitor. Ar trebui să mă laşi jos.

Jonglă puţin cu ea când deschise uşa.

— În clipa asta, nu îmi vine în minte niciun motiv pentru care aş face-o.

De fapt, trebuise să îşi folosească toată voinţa ca să nu o aşeze în poala lui, să nu îi ridice rochia şi să nu o posede chiar acolo, în intimitatea nesigură a bibliotecii lui. Avea de gând să o lase jos doar pe patul ei, cu uşa nenorocită ce dădea în odăile ei încuiată în urma lor.

— Pentru că s-ar putea ca un servitor să... Se întrerupse oftând când îl văzu pe majordom în capul scărilor, făcându-şi rondul de seară prin care verifica toate ferestrele şi uşile.

— Bună seara, milord, spuse Christmas în felul lui lugubru. Milady, sper că vă simţiţi bine.

Phoebe se făcu rigidă ca o scândură în braţele lui. Lucas îi zâmbi malefic şi se holbă la ea, aşteptând ca ea să răspundă la întrebare. Ea se încruntă la el, apoi îşi reveni, înainte să i se adreseze majordomului:

— Sunt bine, domnule Christmas. Mulţumesc de întrebare. Excelenţa Sa doar mă ajută să urc în odăile mele.

— Ce amabil este Excelenţa Sa, răspunse majordomul.

Nici măcar priveliştea neobişnuită a stăpânului său ducându-i stăpâna în pat nu îi înveseli vocea sinistră. Christmas făcu o plecăciune şi trecu mai departe, purtându-se de parcă nu se întâmplase nimic ieşit din comun. Phoebe zâmbi şi îl salută la rândul ei din cap, deşi era rigidă de indignare în braţele soţului ei. Lucas aproape că izbucni în râs, dar reuşi să se abţină, căci nu voia să o provoace şi mai mult. Dacă o făcea, poate că avea să îl alunge din

odaia ei, şi atunci cu siguranţă şi-ar fi pierdut minţile.

În timp ce înaintă pe coridor, bucurându-se de pacheţelul cald pe care îl căra pe braţe, Phoebe îşi încrucişă braţele la piept şi se uită urât la el.

— Domnule, eşti o adevărată bestie. Dumnezeu ştie ce crede bietul om despre noi.

— Ştiu eu. Crede orice îl plătim noi să creadă.

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar îi venea să zâmbească. Lui Lucas îi plăcea calitatea aceasta a ei: era atât de demnă şi de modestă, dar avea totuşi un simţ al umorului imprevizibil şi atât de multă pasiune. Uneori, se manifesta ca mici izbucniri surprinzătoare, cum se întâmplase în noaptea aceea la balul Framingham. Alteori, cum se întâmpla în seara aceasta, o mică diavoliţă se iţea de după faţada ei cuviincioasă. Îl fascina până la obsesie, şi Dumnezeu să-l ajute dacă avea să descopere şi ea vreodată acest lucru.

Când se opriră în faţa uşii de la dormitorul ei, Phoebe se întinse şi răsuci chiar ea mânerul. În timp ce intră cu ea, Maggie ieşi din garderoba lui Phoebe, cu un teanc de haine pe braţ. Le aruncă o privire şi dădu fuga spre ei.

— Of, milady, icni ea, agitându-se inutil în jurul lor. Ce s-a întâmplat? Sunteţi bolnavă?

Lucas oftă prelung, în timp ce soţia lui îl privi, ridicând provocator din sprânceană. Era corect. El o obligase să îi răspundă majordomului.

— Nu s-a întâmplat nimic, Maggie. Doar o ajut pe Excelenţa Sa să se pregătească de culcare. Poţi să pleci acum. Nu va avea nevoie de tine.

Maggie făcu ochii şi mai mari când pricepu. Reuşi să îşi înăbuşe doar pe jumătate un chicot, în timp ce le făcu o plecăciune scurtă.

— Bineînţeles, milord. Cum spuneţi dumneavoastră. Să îi zic lui Popham că nu veţi avea nevoie nici de el?

— Da. Mulţumesc.

Maggie ieşi din încăpere cu spatele, închizând uşor uşa după ea. Dar o auziră prin uşă strigând:

— Oh, domnule Popham. Nu tre’ să mai aşteptaţi.

Excelenţa Sa va dormi în patul stăpânei la noapte. Şi era şi timpul, aş zice eu.

Din fericire, nu auzi răspunsul lui Popham. Phoebe mârâi şi îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Nu îmi place să critic, dragostea mea, zise Lucas contemplativ, dar mi se pare că servitoarea ta e puţin cam directă.

— Atunci, se potriveşte de minune cu ceilalţi servitori de la conac, nu-i aşa? îi răspunse Phoebe sec.

El râse.

— Da, am fost foarte norocoşi în această privinţă, nu?

Se duse spre pat, apoi o lăsă pe învălmăşeala de perne şi aşternuturi. Ea săltă o dată, după care se prăbuşi pe perne, chicotind. Când îşi trase răsuflarea, îi zâmbi.

— Nu ştiu cât de norocoşi suntem să avem o casă plină de servitori care discută regulat despre relaţiile noastre intime, zise ea, strâmbând din nasu-i adorabil.

Lucas se holbă la ea, toată răvăşită, cu fustele adunate în jurul coapselor, dezvăluindu-i picioarele frumoase şi ciorapii albi simpli. Vintrea i se strânse şi fiecare muşchi i se încordă.

— Nu ştiu tu, draga mea, murmură el, mângâind-o de la gleznă până la genunchi. Ea se înfioră sub atingerea lui, iar el zâmbi. Dar, în clipa aceasta, eu mă simt într-adevăr foarte norocos.

*

Phoebe se holbă la soţul ei arătos şi impunător. Se ţinea cu o mână de stâlpul patului şi îi zâmbea, iar strălucirea fierbinte din ochii lui îi făcu vintrele să îi tresalte de agitaţie şi nerăbdare. Îl dorise – îşi dorise asta – nespus de mult, dar acum, că sosise momentul, nu avea habar ce să facă sau să spună. Când o făcea să râdă, totul părea mult mai uşor. Dar ideea că Lucas avea în sfârşit să se culce cu ea nu era deloc de râs.

El îşi înclină capul, măsurând-o din priviri.

— Iar eşti neliniştită, aşa-i?

Ea încuviinţă din cap, căci gâtlejul îi era atât de uscat, încât cu siguranţă ar fi croncănit de-ar fi încercat să rostească vreun cuvânt. El zâmbi, ceea ce îi îndulci trăsăturile puternice, şi se aşeză lângă ea.

— Nu ai fost neliniştită în noaptea aceea, nu? După ce am început.

— Nu, spuse ea, cu vocea *întocmai* ca orăcăitul unei broaşte.

El râse uşor.

— Atunci, ai încredere în mine, şi totul va fi bine.

Acesta era miezul problemei. Încrederea. Avusese încredere în el cât să îl abordeze la parter, în birou, şi nu o dezamăgise. Dar aceasta era ultima punte pe care o aveau de trecut. Odată trecuţi de ea, nu mai avea cum să se ţină la distanţă de el, fizic sau emoţional.

În timp ce aştepta răbdător ca ea să îi răspundă, Lucas începu să îi scoată agrafele din păr. Le îndepărtă metodic, de parcă nimic nu ar fi fost mai interesant decât să facă pe camerista. Purtarea lui o linişti. Lucas avea să îi poarte de grijă, aşa cum le purta de grijă tuturor lucrurilor şi persoanelor din viaţa lui.

— Chiar am încredere în tine, şopti ea.

— Bine. Îşi strecură mâinile sub umerii ei şi o ajută să se ridice în şezut. Apoi se duse în spatele ei şi începu să îi desfacă nasturii de la rochie. Cu fiecare nasture desfăcut, îi împingea în lateral rochia şi o săruta pe spate. Chiar şi prin corset şi cămaşa de noapte, se înfiora când îi simţea buzele pe şira spinării.

— Câţi ticăloşi de nasturi ai, Lady Merritt, spuse el în timp ce i-i desfăcea metodic.

— Nu da vina pe mine. Dă vina pe croitoreasa ridicolă la care m-au târât mătuşa Georgie şi Meredith.

— Descopăr că îmi place destul de mult să îmi despachetez soţia. E ca şi cum aş fi găsit un cadou cu câteva zile înainte de Crăciun.

Odată cu el, Phoebe începuse să-şi desfacă nasturii de la încheieturi. Mâinile îi tremurau aşa tare, că reuşi să îşi elibereze o singură încheietură până el termină cu nasturii

de la spate. Lucas se mută în faţa ei, să o ajute, iar degetele lui iscusite îi desfăcură rapid butonii. Apoi, când el se aplecă să o sărute, strecurându-şi limba printre buzele ei pentru o degustare rapidă, ea îşi trase rochia de pe umeri. O clipă mai târziu, el i-o coborî pe şolduri, iar ea îşi ridică dosul ca să i-o poată da jos de tot. Fără să se uite, el o aruncă în spate, înspre un scaun din faţa măsuţei ei de toaletă. Rată, iar rochia ateriză grămadă pe podea.

— Lucas, strigă ea. Nu aşa te porţi cu o rochie foarte scumpă.

El îi desfăcea deja corsetul.

— Parcă nu îţi plăcea.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu am spus aşa ceva.

— Nu-ţi face griji, zise el distras, în timp ce îi dădu jos corsetul, îţi voi cumpăra una nouă. Câte vrei tu, cu sute de nasturi pe care să îi desfac.

Ea zâmbi când îl auzi tachinând-o, dar se cutremură o clipă mai târziu când îi simţi mâinile mari pe sâni, frământându-i moviliţele pline preţ de câteva secunde, apoi trecându-şi palmele bătătorite peste vârfurile care i se întăreau rapid. Phoebe îşi muşcă buza, înăbuşindu-şi un geamăt. El râse aspru.

— Nu te abţine pentru mine, iubire. Îmi place când scoţi zgomote.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Chiar îţi place?

Lucas o prinse de şolduri, se aplecă şi o linse pe sfârc prin materialul subţire al cămăşii de noapte. Acesta se strânse într-o mărgea tare sub presiunea aspră a limbii lui. O senzaţie splendidă o străpunse din vârful sânului până la îmbinarea dintre coapse, şi căzu pe coate, gemând fără să vrea. Lucas mormăi satisfăcut şi continuă să sugă şi să tachineze mai întâi un sfârc, apoi pe celălalt.

Curând, materialul cămăşii îi era ud, iar vârfurile sânilor i se împingeau tari în pânza transparentă. Lucas îi tachină fără milă, sugându-i şi lingându-i. În tot acest timp, ea putu doar să se arcuiască înspre el, scâncind uşor.

După câteva minute de tortură delicioasă, el se retrase. Pometii îi erau îmbujorați, având o nuanță de bronz, iar ochii îi străluceau de poftă, dar zâmbea poznaș.

— Vezi? spuse el cu voce joasă. Chiar îmi place. Îți sporește și ție plăcerea. Nu te abține, Phoebe. Spune orice vrei și mișcă-te cât vrei.

Ea se holbă la el, simțindu-se puțin amețită de avalanșa de senzații. Avea dreptate. Când făcea zgomote, părea *într-adevăr* să simtă mai multă plăcere, deși nu își dădea seama de ce. El zâmbi când îi văzu expresia.

— Nu încerca să pricepi. Lasă pur și simplu lucrurile să se întâmple. Te vei simți și mai bine atunci.

Ea încuviință din cap nesigură, după care îi privi trupul cu umeri lați. Un trup îmbrăcat impecabil în ținută de seară, în timp ce ea era dezbrăcată în fața lui. Contrastul o excita oarecum, deși nu era întru totul corect.

— Lucas.

— Da, iubire?

— Nu ți se pare cam straniu că eu sunt pe jumătate dezbrăcată, iar tu cu desăvârșire îmbrăcat?

El o mai privi o dată, înfierbântat.

— Câtuși de puțin, dar înțeleg ce vrei să zici. Permite-mi să remediez situația.

Își scoase rapid haina, vesta și lavaliera și le aruncă spre grămăjoara de haine de pe podea ce creștea rapid. Phoebe țâțâi.

— Nu știam că soțul meu este atât de dezordonat.

El se mută pe marginea patului și începu să își scoată cizmele. Se chinui puțin, dar reuși să le dea jos, în tot acest timp rânjind diabolic peste umăr.

— La asta sunt bune soțiile, nu? Să facă curat după bărbații lor.

— Nu și soția asta, spuse ea mieros. Am alte lucruri de făcut.

Cizmele aterizară pe podea cu o bufnitură, iar el se ridică.

— Așa deci? Chiar te rog să îmi spui ce alte lucruri ai avea de făcut.

Apoi îşi trase cămaşa peste cap, dezvăluindu-şi trunchiul superb şi ferm şi braţele-i musculoase.

Phoebe se înmuie de nerăbdare. Se împotrivi unei letargii delicioase şi se strădui să se ridice în şezut.

— Ei bine, şopti ea, trecându-şi degetul peste o cicatrice îngustă care îi străbătea cutia toracică, acum, de pildă, trebuie să fac dragoste cu soţul meu.

Ochii i se aprinseră de dorinţă, şi îi văzu erecţia umflându-se şi împingându-se în prohabul pantalonilor. Cu mâini nu prea statornice, el îi apucă tivul cămăşii de noapte şi i-o ridică. Pânza i se prinse de sfârcuri, tachinându-i vârfurile sensibile, şi ea gemu din nou. Soţul ei izbucni într-un râs întunecat, imitându-i plăcerea. După ce îi scoase veşmântul, o împinse uşor înapoi pe perne. Rămase acolo, tremurând, având pe ea doar jartierele şi ciorapii.

Lucas stătea deasupra ei, iar trăsăturile i se înăspriseră de la intensitatea dorinţei. Licărirea din ochii lui îi făcu pulsul să zvâcnească: în gâtlej, în vintre şi în spatele genunchilor. Iar când îşi trecu privirea peste ea şi se opri la cuibul ei de cârlionţi feminini, pulsul începu să îi zvâcnească şi acolo. Fierbinte, umed şi greoi.

— Cerule, spuse el cu voce încordată. Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Nu te merit, Phoebe.

Gâtlejul ei se încordă din pricina unui iureş de dorinţă şi dragoste.

— Mulţumesc, reuşi ea să şoptească. Eşti foarte amabil să spui asta.

Răspunsul ei prostesc îl făcu să râdă.

— Amabilitatea este cea din urmă emoţie care mă încearcă acum.

Îşi puse mâinile pe interiorul coapselor ei şi o îmboldi să depărteze picioarele. Ea îl privi şovăitoare.

— Vrei să îmi dau jos ciorapii, Lucas?

El clătină din cap.

— Nici în ruptul capului, draga mea.

După ce făcu această afirmaţie stranie, se urcă în pat şi se aşeză între coapsele ei desfăcute. Privea înfierbântat

partea aceea a corpului ei care era de obicei ascunsă, dar care acum era expusă, spre plăcerea lui. Phoebe se încinse, tremură şi se umplu de un entuziasm care o făcu să se foiască. Simţi iureşul acela răspândindu-se în trupul ei, fuzionând într-o durere surdă pulsând adânc în pântecul ei.

Se agită neliniştită sub el, iar Lucas îi prinse cu mâinile mari coapsele, ţintuind-o locului.

— Şi acum, spuse el cu voce atât de întunecată şi de răguşită, că ea aproape că leşină, am de gând să mă joc cu soţia mea.

Capitolul 24

Phoebe îşi ridică privirea spre chipul soţului ei. Consumarea unei căsătorii i se părea o treabă serioasă, dar el o făcea să pară mai degrabă un joc. Însă nu îşi putea închipui un joc care să cuprindă ce simţea trupul ei acum: senzaţii carnale pure şi tulburătoare.

Şi urma să aibă nevoie de timp pentru a se obişnui cu asta: să stea goală şi cu picioarele desfăcute în faţa soţului ei, ca într-un sacrificiu păgân. O îngrozea şi o excita deopotrivă, iar partea excitantă o îndemna să facă lucruri neruşinate, cum ar fi să se întindă pe spate, să îşi desfacă larg genunchii şi... să dea din fund, lucru care i se păru chiar straniu. Îşi închipui cum ar fi să facă şi alte lucruri, deşi se îmbujoră stingherită doar imaginându-şi-le. I se părură imorale, şi totuşi extrem de dezirabile, lucru care se potrivea întocmai definiţiei păcatului. Dar Lucas *era* soţul ei, iar acesta era patul lor conjugal, deci cum ar fi putut fi păcătos vreun lucru pe care îl făceau aici?

Ar fi vrut să îl poată întreba despre asta, dar timiditatea o copleşi.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Lucas zâmbi şi îi murmură cuvinte liniştitoare. Apoi îşi trecu mâinile bătătorite în sus pe interiorul coapselor ei, şi o căldură delicioasă emană din palmele lui şi se opri adânc în pliurile

ei moi şi ascunse. În timp ce o mângâia, apropiindu-se tot mai mult cu degetele de cârlionţii dintre coapsele ei, un val de senzaţie îi străbătu pielea, iar trupul îi eliberă un mic şuvoi de umezeală.

Phoebe tresări surprinsă şi încercă involuntar să îşi apropie picioarele. Nu putea, bineînţeles, nu cât timp Lucas era aşezat între ele. Dar roşi la gândul că el putea vedea tot ce se întâmpla *acolo jos.*

— Lucas, spuse ea cu voce gâtuită, poate ar trebui să ne băgăm sub aşternuturi.

Până atunci, el privise fix la locul secret – ei bine, mai puţin secret acum – dintre picioarele ei, dar îşi înălţă capul când o auzi.

— Nu fi jenată, iubire. Corpul tău face întocmai ce-ar trebui să facă, şi vreau să văd totul.

Ea se încruntă.

— De ce?

— Pentru că e frumos. *Tu* eşti frumoasă.

— Dacă zici tu, răspunse ea neîncrezătoare.

Înţelegea cât de cât, pentru că şi ei îi plăcea foarte mult să privească trupul magnific al soţului ei. Încheind cu explicaţiile, Lucas se concentră din nou pe mâinile lui şi pe ce îi făcea ei. Lent, mângâind-o de parcă ar fi fost o pisicuţă, îşi urcă mâinile pe coapsele ei, până ajunse în sfârşit la locul acela cald şi umed. Atingerile lui o înfiorau, făcând-o să se simtă slăbită şi ameţită. Era tentată să se prăbuşească pe perne, dar ceva o făcu să privească în continuare. O fascina expresia dură şi plină de dorinţă de pe chipul lui, iar senzaţiile care îi cotropeau trupul i se păreau intens de excitante.

El o mângâie cu blândeţe, găsindu-i şi apoi despărţindu-i pliurile. Phoebe gemu şi simţi cum nevoia pură se trezeşte la viaţă, cu un iureş vibrant de dorinţă. Fără voia ei, îşi desfăcu picioarele larg, dezvăluindu-i totul, ca să o atingă, ca să o privească.

— Aşa, scrâşni el. Vreau să văd fiecare părticică din trupul tău delicios.

Ea se prăbuşi la loc pe coate, cu pleoapele grele, şi îşi

privi soţul. Acum, înţelegea ce însemna *să te joci,* pentru că exact asta făcea el. Îşi trecu degetele printre cârlionţii ei uzi, frecând, mângâind şi, în cele din urmă, descoperindu-i punctul acela sensibil delicios. Când îşi trecu degetele aspre peste nodul mic de carne, ea strigă şi se arcui, împingându-şi moviliţa în palma lui. Simţi ca o săgeată de căldură lichidă străpungând-o până în pântec, apoi adunându-se la baza şirei spinării.

— Da, scumpa mea. Aşa, o îmboldi el. Stătea acum în genunchi, tronând peste ea. Pe umeri şi pe piept avea o peliculă subţire de sudoare, iar trăsăturile lui dure păreau sculptate în granit. Permite-ţi să simţi totul. Îşi mişcă degetele circular peste miezul ei tare, tachinând-o, murmurându-i cu voce profundă, fermecătoare: Lasă-ţi corpul să meargă oriunde vrea.

Nu avea de ales. Phoebe nu se mai simţise nicicând atât de neputincioasă, de parcă ceva i-ar fi vibrat sub piele, aşteptând să explodeze. Experimentase parţial asta în noaptea nunţii, dar acum era mai puternic, mai sălbatic, de parcă interludiul ar fi dezlănţuit o senzaţie, ba nu, o emoţie care tânjea să evadeze. Era nevoie doar de atingerea soţului ei ca să o elibereze.

Mâinile lui dansau magic peste trupul ei, până se zvârcoli sub el, tânjind să fie eliberată de tortura aceasta senzuală. Şi totuşi, îşi desfăcea fără să vrea picioarele şi mai tare, implorându-l tăcută să îi dăruiască mai mult.

— Cerule, Phoebe, mârâi el. Eşti aşa fierbinte. Aşa udă. Abia aştept să îmi îngrop scula adânc în tine.

Ea deschise brusc ochii aproape închişi. Când îl auzi, i se strânse stomacul de dorinţă, şi se agită sub el.

— Lucas, te rog, imploră ea, vreau… Vreau…

Voia ce îi dăruise în noaptea aceea, dar nu ştia cum să o exprime în cuvinte. Se holbă în ochii lui, cenuşii precum furtuna de la dorinţă, şi îl imploră tăcută. El râse răguşit.

— În regulă, iubire. Îţi voi da ce îţi doreşti. După care voi lua tot ce îmi doresc eu.

Ea se cutremură când îi auzi promisiunea întunecată.

— Uită-te la mine când termini, Phoebe, îi şopti el. Uită-te la ce îţi fac.

Neputând să facă altceva, îl privi desfăcându-i pliurile cu mare delicateţe, apoi împingându-şi lent un deget în pasajul ei strâmt. Icni, iar corpul i se încleştă în jurul lui cu mici spasme. El o întinse cu blândeţe, apoi o pătrunse cu încă un deget. O duru puţin, dar contracţiile mici crescură în timp ce el o pătrunse repetat cu degetele, trăgându-le printre pliurile ei alunecoase, apoi împingându-le înapoi în pasajul ei moale. Îi freca de fiecare dată, intenţionat, mugurul ascuns, sporindu-i foametea, nevoia.

Phoebe se zvârcoli pe aşternuturi, arcuindu-se şi apăsându-se în degetele lui care o torturau. Lucas râse aspru şi îi prinse un sân cu o mână. Îi răsuci vârful întărit între buricele degetelor, după care îl ciupi uşor. O furtună de senzaţii o străbătu, şi ea eliberă un ţipăt.

— Lucas, se tângui ea cu o voce aspră.

Phoebe suspină, străduindu-se să se elibereze, iar el o pătrunse încă o dată adânc cu degetele, în timp ce degetul mare îi apăsa pe miezul dur al sexului ei. Pântecul i se contractă într-un spasm adânc, trimiţând ondulaţii senzuale prin muşchii ei interni încordaţi. Carnea i se strânse în jurul lui, şi strigă, arcuindu-şi şoldurile în mâna lui, căznindu-se să sporească plăcerea sălbatică. Preţ de câteva momente, păru să atârne suspendată, excitarea străbătând-o violent, cu o căldură frenetică.

Apoi plăcerea dură şi furtunoasă începu să se estompeze, până se reduse la mici spasme care îi stoarseră puterea din membre. Phoebe căzu înapoi pe perne, respirând lacom, în vreme ce inima îi revenea lent la ritmul normal.

În timp ce stătea întinsă în pat, încercând să îşi recapete răsuflarea, Lucas îşi scoase degetele din pasajul ei. Când nu îi mai simţi atingerea, când nu îl mai simţi în ea, avu senzaţia că era pustiită şi îşi dori mai mult. Cum de se simţea aşa? Abia de îşi putea mişca membrele. Şi tot îşi dorea mai mult de la Lucas.

Şi-l dorea *pe el.*

Cu mult efort, reuşi să se proptească în coate. Lucas se lăsase tăcut pe călcâie, privind-o cu o expresie întunecată, fascinantă. Inima începu să îi bată neregulat, şi, pe neaşteptate, simţi că îi vine să plângă. Şi-l dorea cu atâta ardoare, încât i se strânse gâtlejul de emoţie.

— Ce faci tocmai acolo? şopti ea.

El îi zâmbi viclean, se lăsă în genunchi şi începu să înainteze tot mai sus. Se opri la sânii ei preţ de câteva minute, gustând din ei după bunul-plac. Trecu de la unul la celălalt, ridicând şi frământând moviliţele pline, sugându-le vârfurile încordate până deveniră rigide şi dureroase. Îşi trecu lent limba peste sfârcurile ei, făcând-o curând să se zvârcolească şi să gâfâie din nou şi să tânjească să îl simtă în ea. În cele din urmă, îi lăsă sânii în pace şi o sărută în sus, pe gât, zăbovind deasupra gurii ei. Ea se prinse fără vlagă de umerii lui laţi, plăcându-i la nebunie felul în care trupul lui dur şi musculos o apăsa în saltea. O excita şi, în acelaşi timp, o făcea să se simtă protejată şi iubită.

— Ţi-a plăcut ce ţi-am făcut? îi şopti Lucas în timp ce o muşca uşor de marginile gurii.

Ea îşi trecu unghiile peste gâtul lui, peste umerii lui, savurând felul în care muşchii îi tresăreau sub vârfurile degetelor. El trase adânc aer în piept, iar ea îi simţi bătăile rapide ale inimii.

— Tu ce crezi? replică ea, înălţându-şi capul ca să îi captureze gura.

Se aplecă spre ea, cucerindu-i buzele, limba, întreaga fiinţă, într-un sărut atât de pasional, încât i se puse un nod de entuziasm în stomac. El scoase un mârâit – iar ea simţi huruitul vibrându-i prin tot corpul – şi apoi îşi vârî limba în gura ei, răsucindu-se şi degustând într-un dans fierbinte al pasiunii. Se agăţă de el, revărsându-şi sufletul în sărutul lor. Toată singurătatea şi dorinţa arzătoare din viaţa ei fură şterse fără urmă de gustul gurii lui, de greutatea corpului lui şi de energia ce scăpăra între ei.

El se îndepărtă, gâfâind aproape la fel de nebuneşte ca ea. Privirea îi era la fel de turbulentă precum o furtună pe mare.

— Am nevoie de tine, Phoebe. Acum.

Trupul ei se încordă de nerăbdare când îi auzi vocea aspră, primitivă. Se holbă la el, uluită de pasiune. Vremea jocurilor trecuse. Ce făceau acum avea să îi pecetluiască soarta şi să o lege de el pentru totdeauna.

Înghiţi în sec, convulsiv, încuviinţă din cap tremurând şi îşi ridică instinctiv genunchii spre şoldurile lui zvelte. Apoi se prinse de bicepşii lui şi se ţinu bine. Trăsăturile dure ale chipului lui se îmblânziră când o privi. Se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

— Atât de dulce, şopti el. Nu îţi face griji, iubire. Voi avea mereu grijă de tine.

Ea clipi des, ca să alunge lacrimile, şi îi zâmbi şovăielnic. Nu iubise niciodată pe cineva cum îl iubea pe el, acum, în clipa aceasta tandră, zguduitoare.

El o prinse de picior şi i-l ridică mai sus pe şoldul lui. Ea se împinse în el, dar el îi refuză – le refuză – împlinirea. În schimb, îşi trecu mădularul gros şi mătăsos înainte şi înapoi peste mugurul mic şi umed. Tensiuni delicioase începură să i se adune din nou în abdomen, jos, şi în pântec. Se prinse cu mâinile de gâtul lui, implorându-l cu vorbe întretăiate, prosteşti.

În cele din urmă, îi simţi muşchii de la braţe strângându-i-se sub mâinile ei. El se mişcă, şi Phoebe îi simţi vârful mădularului erect înghiontindu-i intrarea lunecoasă. Lent, se împinse în ea, despărţindu-i dintr-o alunecare constantă carnea ce părea să i se topească. Simţi ca o arsură bruscă, intensă când el o întinse – şi înţepeni în braţele lui.

El strânse din dinţi şi îşi sprijini fruntea umedă pe a ei. Trupul lui, atât de bronzat în lumina focului, avea un luciu umed. Gâfâiră, cu piepturile lipite, piele pe piele, o clipă împietrită în timp. După câteva secunde lungi, în care nu răsuflă, arsura se domoli şi fu înlocuită de o plinătate dureroasă. Phoebe respiră scurt şi îşi mângâie soţul pe obraz.

El îşi înălţă capul.

— E mai bine acum?

Ea se zvârcoli sub greutatea lui, testând. Lucas scoase un sunet gâtuit, şi pupilele părură să i se dilate. Phoebe zâmbi.

— Da, mult mai bine. De fapt, cred că îmi cam place.

Lucas îşi încleştă maxilarul.

— Mă bucur, pentru că sunt la capătul puterilor.

Ea chicoti, dar râsul i se stinse în gâtlej când el începu să se mişte. O copleşi senzaţia de a-l avea pe Lucas în ea, mângâind-o atât de intim cu trupul lui. Toţi nervii i se treziră din nou la viaţă. Ritmul constant şi felul în care el îşi flexa şoldurile îi răscoliră măruntaiele cu o senzaţie încordată, acută, ce o făcu curând să se ridice în întâmpinarea lui.

El se înălţa deasupra ei, nemilos şi dominant. Ea îşi arcui spatele, împingându-şi sânii în sus, cu o plăcere desfrânată. Când îşi frecă sfârcurile de pieptul lui dur, Lucas mârâi, apăsând-o în jos în aşternuturi. Trupul lui părea să o acopere, şi ameţi din pricina contrastului dintre muşchii lui de neclintit şi curbele ei moi. Scânci şi se răsuci sub el, copleşită de puterea lui masculină. Îi plăcea la nebunie cum o făcea el să se simtă, cum o făcea să se simtă felul în care făcea dragoste cu ea: vulnerabilă, senzuală şi feminină.

Şi soţie. Soţia *lui.*

În timp ce gândul acesta puse stăpânire pe ea, îi cuprinse spatele cu braţele, ţinându-l aproape. El îşi strecură o mână sub dosul ei şi o înclină, sporind adâncimea penetrării.

— Lucas, icni ea.

El râse răguşit şi se retrase aproape de tot din trupul ei, apoi se împinse la loc, făcând-o să îşi piardă minţile. Simţi în vene foc, şi o plăcere devastatoare puse stăpânire pe trupul ei. Când Lucas mârâi răguşit, implântându-se în ea pentru ultima oară, ea îl strânse în braţe cu o putere disperată.

— O, Doamne, strigă ea. Lucas, te iubesc!

Trupul lui deveni rigid în braţele ei, după care se prăbuşi lent peste ea. Preţ de câteva momente, rămase întins peste ea, zdrobind-o de saltea, după care se răsuci

pe o parte, trăgând-o şi pe ea cu el.

Încetul cu încetul, Phoebe reveni pe pământ şi îşi recăpătă raţiunea. Secundele trecură târâş, în tăcere, devenind minute, dar Lucas tot nu spuse nimic. Phoebe îşi sprijinea capul de pieptul lui; părul lui aspru o gâdila pe obraz, în timp ce el o mângâia lent pe spate cu mâna. Ar fi trebuit să fie momentul perfect, apogeul a tot ce îşi dorise, dar îndoiala i se strecură din nou în inimă.

Sfârşită emoţional de intensitatea cu care făcuseră dragoste, Phoebe îşi mărturisise iubirea. Şi Lucas nu spusese nimic. Pe măsură ce minutele se scurseră, ea simţi că el se retrăsese cumva faţă de ea.

Nu fizic, ci emoţional. Aproape că putea să jure că auzea cum se clădea la loc, încet, zidul care îi despărţise. Rămase cât putu de nemişcată, aşteptând şi rugându-se să se înşele.

În cele din urmă, el se mişcă, înghiontind-o uşor cu piciorul.

— Eşti trează, Phoebe?

— Da.

Se răsuci, întorcând-o pe spate. Se propti într-un cot, o privi şi îi dădu la o parte şuviţa de păr umed ce i se lipea de frunte. Ea se holbă la el, cercetându-l cu privirea în lumina tot mai estompată a focului şi a singurului sfeşnic cu lumânări de pe măsuţa ei de toaletă, şi i se frânse inima. Arăta ca un bărbat care se controla, nu ca unul care tocmai se azvârlise cu toată inima în încântarea pasiunii. Iar în privirea lui văzu o retragere în spatele acelui zid înalt descurajator, cel pe care el îl clădea prin hotărârea lui tăcută de a-i ţine pe toţi la distanţă, inclusiv pe ea.

— Eşti bine? întrebă el. Te-am rănit cumva?

— Nu, sunt bine, răspunse ea automat. Tu cum te simţi?

„Fir-ar!” *Nu* asta voia să îl întrebe.

El o sărută rapid pe buze, apoi se ridică în şezut.

— Istovit. Îi zâmbi strâmb. M-ai epuizat, scumpa mea. Oricât mi-ar plăcea să îmi petrec restul nopţii făcând dragoste cu tine, s-a făcut foarte târziu, şi mâine-dimineaţă

devreme mă întâlnesc cu alţi candidaţi pentru postul de administrator al moşiei.

Fără să pară câtuşi de puţin epuizat, se duse cu paşi mari spre măsuţa ei de toaletă, oferindu-i o perspectivă interesantă asupra dosului său musculos. Stinse lumânările de pe măsuţa ei de toaletă, apoi se ghemui şi puse cenuşă pe foc. Umbra şi lumina se jucau pe muşchii lui, evidenţiindu-i trupul gol zvelt şi puternic.

— Probabil şi tu eşti obosită, spuse el, aruncând o privire peste umăr. Aş fi o brută să te mai ţin trează. Ştiu că ai multe de făcut ca să fie totul gata pentru petrecerea de Crăciun, şi asta fără să iau în calcul călătoria noastră la Belfield Abbey.

Phoebe miji ochii. Deşi nu-i stătea deloc în fire, soţul ei îndruga dintr-odată vrute şi nevrute, aparent străduindu-se să evite orice încercare de a discuta despre ceea ce tocmai se întâmplase între ei, inclusiv faptul că îi mărturisise că îl iubea.

După ce termină ce avu de făcut, Lucas se întoarse rapid în pat. O trase în braţele lui şi o poziţionă cu spatele la el, cuibărită la pieptul lui. Suspină mulţumit şi îşi puse braţul peste pieptul ei.

— Culcă-te acum, scumpa mea, murmură el. Mâine, ne aşteaptă o zi lungă pe amândoi.

— Lucas…

— Şşştt, murmură el, mângâind-o pe braţ. E timpul să dormim.

Peste puţină vreme, dormea, respiraţia lui constantă mişcând părul lui Phoebe. Tăcu, deloc somnoroasă, gândindu-se la un lucru şocant: când avea de-a face cu chestiuni emoţionale, soţul ei războinic şi neînfricat dădea bir cu fugiţii.

Capitolul 25

Lucas se holbă la *Morning Chronicle,* prefăcându-se că

citeşte, aşa cum se prefăcea că îşi mănâncă micul dejun. Domnul Christmas se prefăcea că îl serveşte, în mare parte rearanjând vesela de argint şi făcând ordine pe bufet, stând pe-acolo de parcă se aştepta să se întâmple ceva. Întrucât Lucas continuă să îl ignore, majordomul oftă melodramatic şi ieşi din încăpere, lăsându-l să îşi servească micul dejun în marea sufragerie formală a conacului.

Lucas oftă la rândul lui exasperat în timp ce privi încăperea cavernoasă. Poate că Phoebe ar fi putut aranja ca unul dintre saloane să fie convertit într-un salon în care familia să poată servi masa. Avea să îşi piardă minţile dacă avea să fie nevoit să mai mănânce o singură dată singur în încăperea aceasta roasă de molii de pe vremea iacobinilor. Şi mai şi îngheţai aici, după cum putea confirma şi Phoebe. Biata lui soţie venea de obicei la cină înfăşurată în cel puţin un şal de lână şi tot tremura în timpul fiecărei mese.

Soţia lui.

Soţia pe care o lăsase dormind în patul ei în timp ce se furişase de-acolo dimineaţa devreme, incapabil să decidă ce să facă în privinţa ei. Partida lor explozivă îl uluise, şi, în timp ce el încercase să îşi vină în fire, ea îşi mărturisise într-un mod imposibil de naiv dragostea. Fusese luat prin surprindere şi nu reuşise să îi răspundă. Simţea numeroase lucruri pentru soţia lui, lucruri pline de tandreţe şi afecţiune, dar dragostea nu se număra printre ele. Mai fusese îndrăgostit o dată, şi nu semănase deloc cu sentimentele pe care le nutrea acum. Dragostea îl mistuia pe om, îl ardea din interior. Îl transforma într-o bestie obsedată care mârâia şi care şi-ar fi trădat cel mai vechi prieten ca să o posede pe femeia pe care o iubea. O bestie care ar fi minţit, înşelat şi şi-ar fi vândut sufletul ca să o aibă, distrugând orice îi stătea în cale.

Lucas cunoştea dragostea, iar ceea ce simţea pentru Phoebe nu semăna câtuşi de puţin cu emoţia aceea urâtă căreia îi căzuse pradă cu mult timp în urmă.

Şi totuşi, în noaptea trecută ar fi putut să facă mai mult decât să se rostogolească pe o parte şi să se culce. Poate că nu o iubea pe Phoebe aşa cum o iubise pe Esme –

slavă Cerului –, dar avea să o preţuiască, să o protejeze şi să se poarte pe cât de afectuos cu ea îi permitea inima lui cinică. Avea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să fie fericită. Avea să o facă pentru binele ei şi pentru că, dacă o făcea fericită, era şi *el* fericit. Poate că nu era tot ce îşi dorea Phoebe, dar el avea să se străduiască. Phoebe merita. Merita…

— Lucas?

Tresări şi îşi scăpă ziarul în rămăşiţele micului dejun pe care îl luase. Soţia lui se furişase în încăpere la fel de silenţioasă precum o stafie, apărând la mică distanţă de el. Dar, spre deosebire de o stafie, Phoebe strălucea de viaţă şi de culoare, de la şuviţele negre lucioase ce i se încârlionţau în jurul chipului la roşeaţa uşoară de pe faţa ei şi până la rochia frumuşică ce îi sublinia încântător silueta.

Dar, mai mult chiar, lumina din ochii ei strălucea cu un amestec fascinant de sinceritate, hotărâre şi vulnerabilitate. Când îl privea aşa, îi stârnea de fiecare dată toate instinctele protectoare. Pieptul i se strânse brusc de o nevoie urgentă, dar o înăbuşi şi îi zâmbi în timp ce se ridică.

— Îmi cer iertare, Phoebe. Nu te-am văzut intrând.

Ea îi zâmbi la rândul ei, şovăielnic.

— Eu îmi cer iertare că ţi-am întrerupt lectura.

El îi trase primul scaun din dreapta lui. După prima lor masă împreună, hotărâseră că era ridicol să strige unul la celălalt din capetele opuse ale mesei lungi. De atunci înainte, se aşezase mereu lângă el, iar el abia aştepta mesele lor intime şi liniştite din sufrageria lor absurdă; era unul dintre momentele lui preferate ale zilei.

— Nu m-ai întrerupt. Îi împinse scaunul şi o sărută pe creştet când se aşeză. Ai dormit bine, iubire? Nu te-ai mişcat deloc când m-am trezit azi-dimineaţă.

Ea îşi ridică rapid privirea spre el. În ochi îi licări o emoţie – poate surprindere –, după care dispăru.

— Foarte bine. Probabil am fost mai obosită decât credeam.

Lucas se duse la bufet şi se uită la diversele feluri de mâncare.

— Nu e de mirare, la cât de mult ai muncit, spuse el, încărcându-i farfuria. Şi la conac, şi în sat. Domnul Knaggs mi-a spus ieri că tu şi soţia lui aţi făcut progrese în reorganizarea şcolii.

Se întoarse la masă cu ouă, câteva felii de costiţă, scrumbii afumate şi pâine prăjită. Când îi aşeză farfuria în faţă, ea îl privi îngrozită.

— Lucas, nu pot să mănânc atât.

El se aşeză pe scaun.

— Ba poţi şi o vei face. Te epuizezi, şi nu sunt fericit în privinţa asta. Avem o mulţime de servitori care să muncească pe aici. Vreau să îi foloseşti mai mult.

Ea îşi luă furculiţa, holbându-se la farfuria încărcată de parcă s-ar fi întrebat de unde să înceapă.

— Aşa voi face, dar avem multe de făcut ca să pregătim conacul pentru Crăciun. Nu îmi permit să lenevesc precum o doamnă elegantă din Londra.

El pufni.

— Dar nu leneveşti. Se aplecă şi o apucă uşor de bărbie. Şi voi fi cât se poate de nefericit dacă te vei epuiza într-atât încât nu vei mai avea timp pentru mine. Am planuri pentru tine, după cum cred că ţi-ai dat seama noaptea trecută.

Ea se îmbujoră şi îşi trânti zgomotos furculiţa, încruntându-se adorabil la el.

— Serios, Lucas. Chiar nu mi se pare cuviincios…

Uşa se deschise, şi intră Christmas, aducând o carafă. Phoebe îşi înăbuşi orice muştruluială pe care o avusese în gând şi îi zâmbi dulce majordomului.

— Bună dimineaţa, Lady Merritt, spuse Christmas. Să vă torn o ceaşcă de cafea?

Cumva, rostită de el, şi cea mai simplă cerere părea o invitaţie la execuţie prin spânzurare.

— Da, mulţumesc.

În timp ce majordomul îi turnă cafea, Lucas profită de ocazie ca să schimbe subiectul. Chiar dacă i-ar fi plăcut să o tachineze în legătură cu activităţile ei de noaptea trecută, poate ar fi fost mai bine să evite subiectul. La cum o ştia, s-

ar fi putut folosi de asta ca să îl interogheze în legătură cu sentimentele lui.

— Ei bine, Doamnă Soţie, spuse el energic, ce planuri ai pentru astăzi?

Ea se holbă la el, înlemnind cu furculiţa în mână. Judecând după expresia ei, înţelegea prea bine ce făcea, dar el o privi în ochi, refuzând să bată în retragere. Ea ridică din umeri, apoi luă o îmbucătură din mâncare, făcând o pauză înainte să îi răspundă:

— Doamna Knaggs şi câţiva dintre copii vin la conac, să mă ajute să adun crenguţe pentru decoraţii. De asemenea, vom căuta un buştean potrivit pentru căminul din antreu.

Lucas se încruntă.

— Sunt convins că ai de gând să iei câţiva servitori cu tine. Nu vreau să hoinăreşti de una singură pe moşie, Phoebe.

Cu atât mai puţin când nenorociţii ăia de contrabandişti îşi făceau veacul pe acolo. Era puţin probabil să transporte marfă la lumina zilei, dar se mai întâmplase. Harper bănuia că gruparea o făcuse cel puţin de două ori în ultimele câteva luni. Probabil nu aveau să mai încerce, acum că conacul era locuit, dar îl îngrijora oricum gândul că Phoebe şi un grup de copii ar fi rătăcit de unii singuri prin pădure.

Ea îi zâmbi liniştitor.

— Domnul Christmas a aranjat ca doi dintre grădinari şi William, unul dintre cei mai puternici lachei, să ne însoţească.

Lucas aruncă o privire la majordom, pentru confirmare. Christmas oftă din nou lugubru.

— S-au făcut toate aranjamentele necesare, milord.

Bărbatul nu ar fi putut părea mai deprimat nici dacă şi-ar fi plănuit propria înmormântare. Oricât de mult l-ar fi pus uneori la încercare veselia neostenită a doamnei Christmas şi a celorlalţi servitori, Lucas începea să se simtă deranjat de dispoziţia permanent osânditoare a majordomului.

Phoebe scoase un ceas mic din fanta rochiei şi se uită cât era ora.

— Doamna Knaggs şi copiii ar trebui să sosească. Trebuie să mă pregătesc.

Lucas se ridică şi îi trase scaunul.

— Să te îmbraci bine şi să te încalţi cu cele mai rezistente cizme. E foarte rece astăzi. Ba chiar s-a aşternut azi-noapte şi un strat de zăpadă, de vreo doi centimetri şi jumătate.

Ea îşi ridică privirea spre el: ochii i se luminară şi gura roz superbă i se curbă într-un zâmbet plin de încântare. El simţi atracţia acelui zâmbet adânc în stomac şi trebui să se controleze ca să nu o tragă în braţele lui şi să nu o sufoce cu sărutări.

— Ce minunat! exclamă ea. Acum, chiar va arăta ca un Crăciun adevărat.

— E un strat firav şi cu siguranţă se va topi imediat ce iese soarele, în locul tău, nu mi-aş face speranţe că va dura.

Ea strâmbă din nas.

— Ce păcat! Totuşi, abia aştept ieşirea. Şi copiii la fel, sunt convinsă.

— Îndeosebi partea în care se întorc la conac şi se îndoapă cu ceai şi prăjituri, comentă Lucas.

În drum spre antreu, Phoebe îl privi nesigură.

— Nu te superi, aşa-i? Mă voi asigura că nu te vor deranja.

El se încruntă.

— Bineînţeles că nu mă supăr. Nu sunt un căpcăun, Phoebe. Nu le port pică copiilor pentru câteva plăceri simple.

— Nu am crezut vreodată că ai face-o, îi răspunse ea încet. Dar ştiu că eşti ocupat. O casă plină de copii care fac tărăboi nu prea te ajută să munceşti. Îi voi ţine în bucătărie, şi sunt convinsă că vor fi foarte fericiţi să rămână acolo.

Avea logică, dar tot îl enerva că ea avea impresia că trebuia să păşească tiptil în jurul lui.

— Te asigur că nu mă va deranja puţin zgomot.

Ea încuviinţă din cap şi se duse spre scări, apoi se opri şi se răsuci din nou spre el.

— Ai vrea…

Se opri, şovăind. El îi zâmbi, încurajând-o.

— Da, dragoste?

— Ai vrea să ni te alături astăzi? Sunt convinsă că pe copii i-ar încânta.

Îi zâmbi timidă.

El bănuia că, de fapt, copiii nu ar fi fost câtuşi de puţin încântaţi, dar îl emoţionă încercarea ei de a-l include şi pe el. Nu îşi putea închipui un mod mai anost de-a petrece dimineaţa, dar, dacă ei îi făcea plăcere, atunci avea să merite sacrificiul, îndeosebi după felul stângaci în care se purtase noaptea trecută. Îşi înclină capul, prefăcându-se a se gândi la propunerea ei.

Aşa cum bănuise, ea începu să se foiască.

— Dacă e prea mare deranjul…

— Chiar deloc. Mai am un interviu în dimineaţa aceasta, după care mă voi alătura vouă.

Probabil ieşirea urma să îi prindă bine. Stătuse oricum prea mult zăvorât în birou, şi avea să îi placă să petreacă puţin timp cu ea. Dacă avea noroc, poate reuşea chiar să o răpească pentru o mică distracţie.

Însă nu putea scăpa de senzaţia cicălitoare ce îi dădea ghes când şi-o închipuia hoinărind prin pădure, cu doar câţiva servitori care să o protejeze. Şi cu contrabandişti în libertate. Până nu aveau să fie prinşi, nimeni de pe moşie sau din sat nu avea să fie cu adevărat în siguranţă.

Capitolul 26

Phoebe se făcu una cu uşa în timp ce grupul de copii nesupuşi trecu pe lângă ea, dând năvală în grădina de zarzavaturi. Vocile lor stridente, copilăreşti, se intensificară până deveniră o larmă în toată regula în timp ce ţâşniră

printre şirurile îngrijite ce se intersectau cu răsadurile acoperite de zăpadă. Înainte să apuce ea să îi oprească, trei băieţi o cotiră pe după conac, ţipând în timp ce se fugăreau unul pe altul în dreptul geamului de la biroul lui Lucas.

Oftă. Lucas nu avea nevoie de un joc de-a leapşa zgomotos care să îi întrerupă munca. Ştia mai bine ca oricine poverile care îl apăsau şi nu îşi dorea câtuşi de puţin să îi pună la încercare răbdarea-i formidabilă mai mult decât o făcuse deja. Nu că nu ar fi fost afectuos cu ea în dimineaţa aceasta, deşi simţise distanţa emoţională dintre ei. Învăţa că, deşi soţul ei îşi manifesta afecţiunea fizic, se ferea de declaraţii de dragoste: atât de primirea lor, cât şi de exprimarea lor. Nu îşi dădea seama dacă acest lucru se datora reticenţei lui de a renunţa la rănile din trecut sau faptului că nu o iubea.

— Cerule mare! Ce zarvă! exclamă doamna Knaggs când dădu buzna prin coridorul de la bucătărie. Îi adun eu pe obraznicii ăia, milady, dacă vreţi să aşteptaţi aici, în grădină.

Phoebe încuviinţă din cap, apoi se concentră asupra celor patru fetiţe care ţopăiau în jurul ei, vorbind toate deodată, încercând să îi atragă atenţia. Băieţii le ignorau pe fete, bineînţeles, prea entuziasmaţi ca să facă altceva în afară de a tropăi în sus şi în jos printre răsadurile de legume, uitându-se cine lăsa cele mai mari urme în zăpadă. Ziua aceasta era o desfătare pentru ei. O ieşire doar pentru distracţie, care avea să se încheie în bucătăria conacului cu un festin cu ceai, chifle dulci, turtă dulce, ba chiar, aşa îi promisese bucătăreasa, câte o bucată de chec cu prune pentru fiecare.

Îi privi pe micuţi, îngrijorată să nu le fie frig. Copiii ajunseseră la conac cam prost îmbrăcaţi, în haine zdrenţăroase, iar Phoebe se simţise obligată să îi mărturisească soţiei vicarului îngrijorarea ei.

— Ştiu, îi răspunsese doamna Knaggs cu o grimasă. Dar să nu credeţi că părinţii lor sunt mai bine îmbrăcaţi. Ba chiar mai rău. M-am gândit de două ori înainte să îi las pe

unii dintre ei să vină astăzi, îndeosebi că a dat zăpada, dar ştiam că le-aş fi zdrobit inimioarele dacă i-aş fi oprit.

Phoebe înţelesese, dar nu putuse să le permită copiilor să iasă în frigul aspru atât de prost îmbrăcaţi. Dăduse fuga la etaj, strigând-o pe Maggie, şi scotociseră împreună rapid prin garderoba ei după mănuşi, un manşon şi câteva dintre cele mai groase şaluri de lână. Apoi dăduse fuga în odaia lui Lucas şi îl forţase pe domnul Popham să îi cedeze mai multe eşarfe călduroase de-ale soţului ei. Valetul fusese uluit şi strânsese îngrozit la piept bucăţile de lână moale scumpe, dar Phoebe avusese în cele din urmă câştig de cauză. După ce îi înfăşurase pe copii în veşmintele călduroase neasortate – evident, unii dintre băieţi se împotriviseră zgomotos îşi încheiase misiunea cu mănuşi în plus donate de unii dintre servitori. Rezultatele erau comice, întrucât copiii arătau ca nişte fuse cu fire zbârlite, dar măcar aveau să le ţină de cald. Şi, cu excepţia domnului Popham, toţi servitorii îmbrăţişaseră acest spirit de dărnicie, nerăbdători să contribuie şi pălăvrăgind jovial în timp ce îi ajutaseră pe copii să se pregătească pentru aventura lor.

— Ei bine, Lady Merritt, pufni doamna Knaggs în timp ce coti de după conac pufăind, cu copilaşii în urma ei, cred că suntem pregătiţi.

Phoebe aruncă o privire înspre pajiştea întinsă a conacului, unde doi îngrijitori aşteptau răbdători cu uneltele necesare şi cu căruţul cu care urmau să aducă crenguţele pe care aveau să le strângă şi buşteanul pentru foc. Will, lacheul, ieşi în fugă pe uşa din spate şi li se alătură.

— Eşti gata? îl întrebă Phoebe.

— Da, milady. Şi mă bucur să fiu aici. Bătrânul conte a fost mult prea bolnav în ultimii ani, aşa că nu am mai avut parte de festivităţi. Nu aveam nici măcar o crenguţă verde în toată casă. Toată lumea abia aşteaptă să vadă casa împodobită ca înainte, zău de nu. Îi zâmbi larg. Mai ales vâscul. Ne-a lipsit straşnic la toţi.

— De ce îndeosebi vâscul? întrebă Phoebe în timp ce o apucară înspre livezile de meri, copiii zbenguindu-se în

urma lor ca nişte mieluşei stângaci ce îşi urmau păstorii.

Will o privi surprins.

— Milady, doar ştiţi ce se întâmplă de vă prinde cineva sub o crenguţă de vâsc.

Phoebe clătină din cap. Habar nu avea. Tânărul se făcu roşu la faţă şi îşi drese vocea.

— Ah, păi…

Se opri, privind-o neajutorat pe doamna Knaggs. Femeia încuviinţă.

— Nu ai de ce să fii timid, Will. Se ştie că până şi vicarul m-a mai prins sub vâsc. Doamna Knaggs zâmbi când o văzu pe Phoebe mută de uimire. Dacă un tânăr o prinde pe o fată sub vâsc, fata trebuie să îl sărute, îi explică ea. Bărbatul ia câte o bobiţă din vâsc pentru fiecare sărut, iar, când s-au terminat toate, privilegiul i se revocă.

Ochii îi licăriră. Dacă e mult vâsc atârnat prin casă, se poate ajunge la multe sărutări.

Phoebe dădu să spună ceva, dar se opri, neştiind cum să răspundă. Doamna Knaggs râse.

— Ştiu că pare şocant, dar e o distracţie inofensivă. E o tradiţie şi, la urma urmei, doar locuiţi în Mistletoe Manor. Aveţi o reputaţie de păstrat.

— Of, da. Sunt… Sunt convinsă că aşa este, răspunse Phoebe cu voce slabă. De-ar fi fost să se ia după interesul lor faţă de relaţiile intime dintre stăpânul şi stăpâna lor, ar fi zis că cei de la Mistletoe Manor cu siguranţă nu aveau nevoie de încurajări când venea vorba despre *astfel* de lucruri.

Doamna Knaggs se apropie puţin şi murmură pe un ton confidenţial:

— Şi pun pariu că Excelenţa Sa nu s-ar supăra de v-ar prinde sub vâsc din când în când, nu-i aşa, milady? Oftă. Şi e un bărbat atât de arătos, de voinic. Lady Merritt, de n-aş fi fost măritată şi fericită, v-aş fi invidiat.

— Ah, mulţumesc, răspunse Phoebe cu un zâmbet slab.

Doamna Knaggs îşi exprima opiniile la fel de libertin precum servitorii, ceea ce părea un lucru neobişnuit pentru

o soţie de vicar. Pe de altă parte, toţi adulţii pe care îi cunoscuse Phoebe de când sosise la conacul Mistletoe erau uimitor de direcţi în legătură cu numeroase chestiuni, uneori chiar indiscreţi. Mai puţin când venea vorba despre treaba cu contrabanda, din nefericire.

Când ajunseră la livezi, Phoebe îi împărţi pe copii în două grupuri, câte unul pentru fiecare îngrijitor, ca să îi ajute pe aceştia să adune vâsc. Privi fascinată cum bărbaţii retezau crenguţele plantei de pe merii ce îi serveau drept gazdă.

— Nu mi-am dat seama că planta creşte direct din ramurile şi trunchiurile merilor, îi zise ea doamnei Knaggs.

— Oh, da. Vâscului îi plac la nebunie merii. Şi, întrucât comitatul Kent e plin de ei, acum e limpede de unde îşi trag conacul şi satul numele.

— Planta depinde de copac ca să subziste, aşa cum satul şi conacul sunt legate în chip inextricabil. Phoebe zâmbi. Îmi place foarte mult imaginea.

Soţia vicarului încuviinţă din cap, gânditoare.

— Aşa a fost mereu, de când ne aducem noi aminte. Şi, asemenea conacului şi satului, atunci când vâscul este neglijat, poate copleşi copacul şi îl poate sugruma. Şi atunci, ambii vor suferi şi vor muri.

Şovăi, părând a vrea să mai spună ceva, dar tăcu. Phoebe se întinse rapid şi o atinse pe braţ.

— Înţeleg, şi vă asigur că şi contele pricepe. Nici planta, nici copacul nu vor mai fi neglijaţi.

— Eu şi domnul Knaggs suntem tare uşuraţi, milady. Am trăit multe zile triste în sat. Clipi de câteva ori în timp ce scoase o batistă albă mare din mânecă şi îşi suflă tare nasul. Apoi îi zâmbi slab lui Phoebe. Dumneavoastră şi Excelenţa Sa ne-aţi adus speranţă, ba încă în cel mai bun moment al anului. Se vede şi în sat. Oamenii noştri au în sfârşit un motiv de sărbătoare Crăciunul acesta.

Phoebe se uită în jur. Copiii şi bărbaţii trecuseră la următorul şir de copaci şi nu le puteau auzi. Întrucât doamna Knaggs adusese în mod convenabil vorba despre necazurile sătenilor, poate că ar fi fost în sfârşit dispusă să

discute despre contrabandişti.

— Doamnă Knaggs, mă întrebam…

— Becky, strigă doamna Knaggs tare. Nu lăsa ramurile să atingă pământul. Pune-le direct în căruţ după ce ţi le dau bărbaţii.

Femeia se întoarse spre Phoebe şi făcu o grimasă, spăsită.

— Îmi cer iertare că am strigat, dar aduce ghinion să laşi crengile să atingă pământul după ce au fost tăiate. Cred că mai bine am merge să îi ajutăm pe copii.

Phoebe îşi înăbuşi frustrarea şi îşi târşâi picioarele alături de doamna Knaggs înspre căruţul acum parţial umplut cu vâsc.

— Doar nu credeţi în astfel de superstiţii, nu-i aşa?

— Nu, dar ei cred, zise bătrâna, arătând spre ceilalţi. Nu se cade să ne rupem de tradiţie, îndeosebi când vine vorba despre vâsc.

— Şi vâscul ar trebui să fie scos ultimul din casă după Stretenie, aşa-i, doamnă Knaggs? întrebă unul dintre băieţii mai mici, în timp ce se căznea cu o ramură mai mare.

— *Nu-i aşa,* îl corectă doamna Knaggs. Şi, da, Peter, vâscul e mereu ars ultimul după sărbători.

Phoebe se uită la căruţul care se umplea cu repeziciune.

— Cred că avem îndeajuns vâsc pentru un foc de tabără. Nu ar trebui să adunăm şi nişte ilice sau alte crenguţe?

— Ba da, milady, îi răspunse Griffin, îngrijitorul-şef. Chiar mă gândeam că avem vâsc pentru tot anu’.

Phoebe încuviinţă din cap. Dacă foloseau chiar şi jumătate din grămăjoara din căruţ la decorat, servitorii aveau să se sărute aşa des prin conac, încât se îndoia că aveau să mai aibă timp şi de muncit.

Deşi îi plăcea ideea ca Lucas să o prindă sub vâsc. Bineînţeles, acum, că nu mai erau înstrăinaţi, se îndoia că avea nevoie de scuze ca să o sărute.

O porniră spre pădurice, urmându-l pe Griffin.

— Sigur vom găsi un buştean pentru foc potrivit nu

foarte departe în pădure, milady, zise acesta. Au fost nişte furtuni cumplite vara asta, care au doborât câţiva frasini şi ramuri din stejarii mai mari.

Ea încuviinţă din cap.

— Copiii trebuie să rămână împreună, în grupuri. Nu vreau să se rătăcească vreunul, cu atât mai puţin pe frigul ăsta.

Griffin, un bărbat zdravăn de vârstă mijlocie, cu un fel de-a fi calm şi liniştitor, îi zâmbi.

— Zău aşa, milady. Toţi pruncii ăştia pot străbate pădurile astea legaţi la ochi. Cei mai mulţi dintre ei s-au perindat din sat la moşie de când au pornit singuri pe picioare. Nu vă temeţi că s-ar pierde. Se opri şi o cercetă cu privirea, frecându-şi gânditor bărbia cu barbă scurtă şi deasă. De nu vă supăraţi c-o spun, milady, mai degrabă v-aţi pierde dumneavoastră pe-acilea. Mai bine să ţineţi aproape de mine sau de tânărul Will.

— Prea bine, spuse Phoebe.

Deşi Griffin era cam direct, fără îndoială avea dreptate.

Traversară pajiştea albă şi strălucitoare de la zăpadă şi se îndreptară spre primele crânguri de copaci. Rămânând în urma celorlalţi, Phoebe se întoarse şi se uită la pajiştea întinsă, cu pante domoale, ce ducea spre conac, acesta fiind situat în punctul cel mai înalt pe o distanţă de câţiva kilometri. Nu mai văzuse niciodată conacul de aici, şi se opri să îl admire.

Din poziţia aceasta, părea magnific, o clădire nobilă cu aripi neregulate, cu hornuri şi turnuri ce aminteau de moştenirea lui antică. Ferestre în formă de romb luceau în lumina soarelui, iar balustrada de piatră ce înconjura terasa din spate strălucea de la stratul de zăpadă. Formele mătăhăloase ale ghivecelor şi statuile ocazionale de îngeri sau cerbi, toate învăluite în alb, întrerupeau liniile formale şi impunătoare ale casei. Arbuştii din grădină şi gardurile vii de tisă, îndesate şi mătăhăloase sub vălul subţire de zăpadă, îi confereau conacului o înfăţişare aproape stranie.

În timp ce privi complexul de clădiri vechi, o străbătu

un val de afecţiune şi mândrie. Da, era rece, trăgea curentul în el şi începea să se dărâme peste ei, dar era totuşi frumos. Ar fi putut fi fericită aici, alături de bărbatul pe care ajunsese să îl iubească şi care, cu voia Domnului, avea să îi dăruiască la un moment dat copiii după care tânjea. Aveau un acoperiş deasupra capului, pământ fertil sub picioare şi oameni loiali şi muncitori care să îi ajute. La Mistletoe Manor aveau tot ce le trebuia ca să ducă o viaţă liniştită şi fericită.

Bineînţeles, încă nu ştia dacă şi Lucas vedea lucrurile aşa. Lucrurile pe care ea le considera binecuvântări el le vedea ca poveri şi responsabilităţi. Putea doar să spere că soţul ei avea să vadă în cele din urmă bogăţiile pe care Dumnezeu le pusese înaintea lor.

Se răsuci şi se îndreptă spre pădure, înaintând cu paşi mari, ca să îi ajungă din urmă pe ceilalţi. Dispăruseră cu toţii în crângul des de stejari, dar se luă uşor după vocile lor şi după urmele pe care le lăsaseră în zăpadă. Terenul accidentat, presărat cu frunze veştejite şi crenguţe, o forţă să ocolească arbuştii suflaţi de vânt ce acopereau solul din pădure. În cele din urmă, dădu de o potecă îngustă, şi, după ce o urmă câteva minute la pas rapid, ajunse într-un luminiş mic. Doamna Knaggs şi câţiva dintre copii stăteau în preajma lui Griffin, adunând crengile pe care acesta le tăia din copaci.

— Aici eraţi, milady, zise doamna Knaggs. Tocmai voiam să trimitem pe cineva să vă caute.

Câteva dintre fete veniră fuga spre ea, luând-o de mâini. Phoebe râse şi se lăsă trasă în mijlocul grupului.

— Unde sunt ceilalţi?

— S-au dus să caute un buştean pentru foc. Delia, te rog să nu tragi de mantaua lui Lady Merritt. O vei păta. Doamna Knaggs o mustrase blând pe fetiţă, dar aceasta, cu ochii mari şi obrajii roz, izbucni în plâns. Soţia vicarului oftă şi începu să o liniştească. Îmi cer iertare, milady. Biata de ea e copleşită adesea de entuziasm.

Phoebe zâmbi, se aplecă şi strânse cu blândeţe eşarfa de la gâtul fetiţei.

— Nu trebuie să vă cereţi iertare. Mă voi duce să îi caut pe ceilalţi, ca Delia să aibă timp să îşi revină.

Fetiţa, evident îngrozită, se lipi cu faţa de abdomenul generos al doamnei Knaggs. Soţia vicarului îşi dădu ochii peste cap.

— Poate aşa ar fi cel mai bine, zise ea voit tare.

Phoebe îşi înăbuşi un zâmbet larg şi o apucă pe cărarea ce ducea în pădure, luându-se după urmele de paşi. După vreo şaizeci de metri, poteca se bifurca. Văzu mai multe urme de paşi apucând-o în ambele direcţii, semn că micuţii se împărţiseră în două grupuri. Pentru simplul fapt că poteca din stânga străbătea un crâng magnific de stejari, Phoebe o alese pe aceea. O porni pe ea, luându-se după urmele de paşi şi după râsetele slabe de copii aduse de vânt.

Aerul era curat şi, pentru prima dată de câteva zile întregi, soarele ieşise dintre nori; pătrundea printre ramurile golaşe ale coroanelor nobile de stejari şi fagi, creând şiruri de umbre pe pământul acoperit de zăpadă. Încetini pasul, fermecată de semnele de viaţă din jurul ei şi din adâncimile pădurii: urmele de copite despicate ale unei căprioare, urmele delicate lăsate de păsări şi cele orânduite lăsate de o vulpe, care se intersectau cu poteca şi pătrundeau adânc în pădure. Păsări zburau şi ciripeau printre crengile de sus. Recunoscu mierle şi vrăbii şi auzi ciripitul unui sturz.

Phoebe se opri şi trase adânc aer în piept, desfătându-se cu frumuseţea austeră a naturii din jurul ei. Îşi îndreptă chipul spre soarele iernatic pal şi sorbi din solitudinea care o înconjura, recunoscătoare că se afla din nou la ţară după interludiul ei tumultuos din Londra. O cuprinse un sentiment de pace, şi şopti o rugăciune de mulţumire către creatorul tuturor lucrurilor.

Tresări când auzi un pocnet ascuţit şi apoi un foşnet disperat spre stânga ei. Se auzi un mârâit feroce, urmat de un scâncet ce îi dădu de ştire că vreo creatură părea în suferinţă. Phoebe se holbă printre copaci în direcţia din care venea zgomotul, dar nu reuşi să vadă nimic. Scâncetul

fu urmat curând de mai multe lătraturi piţigăiate ce păreau a fi de câine.

Orice era... avea nevoie de ajutor. Vocile copiilor se estompaseră acum, deci îi era limpede că ţinea de ea să îl găsească pe bietul animal şi să îl ajute.

Ieşi de pe potecă, împleticindu-se prin lăstăriş, care prin părţile acestea ale pădurii părea mai degrabă un fel de mărăciniş mai jos. Ramurile i se agăţau de fuste, forţând-o să se oprească şi să le descâlcească, dar înaintă hotărâtă. Lătratul fusese înlocuit de alte scâncete, care se auzeau acum mai aproape.

Un minut mai târziu, ieşi într-un luminiş mic şi găsi sursa zgomotului: un căţeluş murdar, un fel de terier, a cărui blană aspră, de culoarea ţărânii, se încâlcise într-o plantă de ilice. Dădu fuga să îl ajute, în timp ce căţelul lătra lamentabil.

— Vai, mie, spuse ea, şi se ghemui lângă el, ai cam dat de belea, zău de nu.

Câinele îşi plecă urechile şi gâfâi neliniştit, dar Phoebe se înveseli când îl văzu dând din coada-i plină de noduri şi la fel de încâlcită ca restul blănii. Era limpede că era un câine vagabond, judecând după înfăţişarea lui, şi părea mai degrabă nefericit decât periculos.

— Haide, Domnule Căţeluş, spuse ea cu voce liniştitoare, te-aş ruga să îţi ţii colţii şi ghearele pentru tine. Dacă stai nemişcat, cred că te pot elibera.

Căţelul scheună, dar dădu puţin mai tare din coadă. Ea îl lăsă să îi miroase mâna şi, când văzu că nu dă semne că ar muşca-o, se apucă de treabă. Biata creatură scheună jalnic în timp ce ea se străduia să îl elibereze, dar nu mârâi nici măcar o dată şi nici nu încercă să o zgârie, semn că avea un temperament pe cinste.

Dură câteva minute, şi la final părea să fi rămas aproape la fel de multă blană pe ramuri ca pe corpul lui costeliv. În pofida frigului, Phoebe simţi cum i se scurgea sudoarea pe şira spinării şi respiră uşurată când reuşi în sfârşit să îl elibereze.

— Poftim, domnule! Eşti liber din nou, murmură ea în

timp ce biata bestie o lingea frenetic pe mâna înmănuşată.

Căţelul nu se împotrivi când ea îl luă în braţe şi se ridică, tresărind când îşi simţi muşchii protestând. Fustele îi erau pline de noroi şi de frunze, cu petice ude la genunchi. Umezeala îi pătrunse până la oase, căci soarele de iarnă începuse să coboare spre orizont. Umbrele copacilor se întindeau acum de-a lungul luminişului, şi se lăsase răcoarea. În liniştea din jur, nici măcar păsările nu mai cântau, iar Phoebe deveni deodată conştientă de tăcerea ce o înconjura.

De fapt, tăcerea i se păru ameninţătoare. Ţinând în braţe câinele care tremura, se răsuci lent în cerc, neputând alunga senzaţia că ceva pândea prin copaci.

Nimic.

Clătină din cap dezgustată de ea însăşi, îl săltă pe câine într-o poziţie mai comodă şi începu să se întoarcă pe unde venise. Dar, înainte să ajungă la potecă, auzi o pocnitură, apoi un icnet, înăbuşit degrabă. Se răsuci şi îl văzu pe tânărul Sam Weston la marginea luminişului, ţinând căpăstrul unui măgăruş. În spatele lui, se opriseră mai mulţi bărbaţi şi mai mulţi măgari, toţi încărcaţi cu poveri, pe jumătate ascunşi în pădure.

Unul dintre bărbaţi veni în faţa lui Sam, îşi ridică braţul şi îndreptă un pistol spre Phoebe.

Capitolul 27

Phoebe îl privi mirată pe bărbat, confuză şi şocată. Mai văzuse puşti de vânătoare, dar quakerii nu prea aveau de-a face cu armele. Nu îi venea să creadă să se holba la ţeava unui pistol îndreptat direct spre pieptul ei. Iar bărbatul care mânuia arma părea pregătit şi să o folosească. Cu umeri laţi şi robust, avea chipul parţial acoperit cu o eşarfă, dar din ochii lui închişi la culoare scăpărau pumnale. O cotropi un val de teamă când văzu ameninţarea din privirea şi postura lui.

— Tată, nu face asta, scânci Sam. E Lady Merritt.

Phoebe efectiv îşi înghiţi limba. Bărbatul acesta era cârciumarul satului? Domnul Weston se număra printre puţinii localnici pe care nu îi cunoscuse încă, dar nu îi venea să creadă că ar fi împuşcat-o. Se dădu cu grijă un pas în spate, ţinând strâns la piept câinele vagabond. De parcă i-ar fi simţit teama, căţelul o înghionti în bărbie, lingând-o scurt.

— E destul de departe, mârâi domnul Weston, dându-şi jos masca. Dacă mai faceţi un pas, s-ar putea să fiu obligat să îl folosesc.

Flutură pistolul într-o manieră alarmantă.

Phoebe se opri brusc. Trăsăturile domnului Weston erau distorsionate de o încruntătură feroce, dar disperarea pe care o văzu în privirea lui o convinse să nu se mişte.

Sam dădu drumul căpăstrului măgăruşului şi se duse degrabă la tatăl lui.

— Tată, şopti el mai tare, nu-i poţi face asta. E o *lady!*

Fără să îşi mute privirea de la ea, domnul Weston îl îmbrânci pe Sam.

— Tacă-ţi fleanca, băiete! Mă ocup eu de asta.

Phoebe se enervă, furia războindu-se cu teama. Cum îndrăznea bărbatul să îşi bruscheze fiul?!

— Nu este nevoie să mă ameninţaţi, se răsti ea. Nu voi fugi şi nu voi striga după ajutor. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca soţul meu să vă găsească pe pământurile lui. Vă asigur că veţi da de dracul atunci.

Domnul Weston râse aspru.

— Şi eu pot să vă asigur *pe dumneavoastră* că am dat de dracul cu ani în urmă, mulţumită celor de teapa *Excelenţei Sale.* Zău că nu puteţi spune sau face nimic care să mă înspăimânte, milady.

— Şi cum rămâne cu fiul dumitale? întrebă ea. Sunteţi dispus să îi riscaţi viaţa? Domnul Knaggs mi-a spus că unii dintre voi îi implicaţi pe copii în afacere, dar nu mi-a venit să cred. Îl văzu încruntându-se, dar şi ea era acum foarte furioasă. Pentru prima dată în viaţă, primi cu bucurie furia, permiţându-i să îi alunge teama şi lăsându-se dusă de valul

acela înfierbântat. Nu trebuia să îi implici pe copii, oricât de grea ar fi fost viaţa. Foarte rău ai făcut că ai acţionat în chip atât de păcătos şi de nesăbuit, domnule Weston. Ruşine să îţi fie!

Cârciumarul rămase cu gura căscată preţ de o clipă, după care se înroşi de furie. Îşi vârî pistolul la curea şi se duse cu paşi apăsaţi spre ea. Phoebe încercă să nu se înfioare când el o apucă de braţ. Îşi înăbuşi şi imboldul de-a se împotrivi felului lui dur în care o trata. Nu avea să o ajute cu nimic şi avea doar să îl supere şi mai tare pe bietul Sam. Căţeluşul din braţele ei însă protestă în felul lui, mârâind şi arătându-şi colţii la bărbat.

— Ce mai animal de companie aveţi acolo, milady, zise el zeflemitor. Nu prea aduce a câine de salon, nu-i aşa?

— L-am găsit prins în tufiş. E motivul pentru care am ajuns aici în primul rând. L-am auzind scâncind.

El o privi uimit.

— Oh, ce amabil din partea dumneavoastră! Mai ales că pare o bestie cam pipernicită.

Câinele se repezi la el şi încercă să sară de la ea din braţe, dar Phoebe îl ţinu strâns la piept în timp ce domnul Weston o sili să înainteze prin luminiş.

— Domnule, vă cer să nu îl înspăimântaţi, spuse ea cu voce tăioasă când ajunseră la ceilalţi.

— Mie nu-mi pare înspăimântat.

Domnul Weston se opri lângă măgarul lui, ţinând-o strâns de braţ. Preţ de câteva momente lungi, se holbară unul la celălalt. Judecând după expresia lui nemulţumită, destul de încurcată, Phoebe avu impresia că bărbatul nu prea ştia ce să facă cu ea. Ceilalţi bărbaţi din grup erau la fel de agitaţi, foindu-se de pe un picior pe celălalt şi murmurând între ei. Ea avu impresia că îi recunoaşte pe câţiva dintre ei, deşi eşarfele le ascundeau trăsăturile.

Dintr-odată, domnul Weston păru să se hotărască.

— Sam, ia câinele de la Excelenţa Sa, porunci el.

Phoebe încercă să se smucească.

— Nu îţi voi permite să îl răneşti.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Bineînţeles că nu îl voi răni. Ce fel de monstru mă credeţi?

— Un monstru care îşi implică fiul în activităţi ilegale periculoase.

Văzu din nou licărul de disperare din ochii lui.

— Crezi că eu vreau să fac asta? Abia de sunt bani în tot satul cât să trăim de pe-o zi pe alta, femeie toantă ce eşti. De ce naiba crezi că facem asta?

Phoebe se zbârli. Nu prea îi păsa de titluri sau formalităţi, dar nu aprecia să fie etichetată drept o *femeie toantă.*

— Asta se va schimba, domnule Weston. Lord Merritt a zis că orice bărbat care vrea o slujbă poate găsi una la conac. Asta te include şi pe dumneata.

— Să curăţ grajduri? Nu, mersi, milady. Mă voi îngriji de băiatul meu în felul meu, fără mila dumitale sau a Excelenţei Sale.

— Da, răspunse ea. Văd că te descurci de minune.

El tresări uşor, de parcă l-ar fi plesnit, după care se înroşi din nou.

— Nu mulţumită dumitale sau soţului dumitale, zise el batjocoritor. Sau fostului conte, de altfel. Acum, dă-i lui Sam câinele, şi să terminăm odată cu asta.

Phoebe îşi înclină capul.

— Habar nu am ce anume vrei *să terminăm,* dar am spus deja limpede că nu este nevoie de ameninţări. Nu te voi preda autorităţilor, nici nu îi voi dezvălui soţului meu identitatea ta.

— Tată, ascult-o, îl imploră Sam.

— Aşa-i, Ned, interveni un bărbat care semăna suspicios de mult la voce cu fierarul. Nevasta zice că-i o doamnă bună. Dă-i drumu' şi hai să plecăm d-acilea!

De atât fu nevoie ca să înceapă toţi să se certe între ei. Sam îl trase pe tatăl lui de braţ, implorându-l să îi dea drumul lui Phoebe, iar câinele mârâi şi lătră aţâţat. Domnul Weston părea să se certe cu toată lumea, fără să îi dea însă drumul la braţ. Phoebe era convinsă că erau cei mai zgomotoşi contrabandişti din Anglia.

O voce lugubră familiară străbătu larma:

— Ned Weston, dă-i drumul Excelenţei Sale chiar acum!

Peste poieniţă se aşternu o tăcere consternată, şi toată lumea se întoarse şi se holbă la domnul Christmas, care se strecurase lângă ei.

Nu că ar fi fost o treabă prea dificilă, pentru că, la ce zarvă făcuseră, ar fi putut trece şi un elefant pe lângă ei şi tot nu ar fi observat.

Spre surprinderea lui Phoebe, domnul Weston îi dădu drumul la braţ.

— Mulţumesc, spuse ea automat. Apoi se uită la domnul Christmas, îmbrăcat într-o manta închisă la culoare şi cu cizme robuste şi arătând întocmai ca un…

— Domnule Christmas, nu şi dumneavoastră, mârâi ea.

Domnul Weston pufni.

— Posomorâtul ăsta, unul dintre noi? Nici vorbă. Dar mereu pândeşte pe aici când traversăm pământurile moşiei, doar ca să se asigure că nu ne ţinem de rele. Se poartă de parcă am fi nişte infractori, zău de nu.

— Dar *sunteţi* infractori, spuse Phoebe. După care se concentră la majordom. Ştiaţi despre rutele de contrabandă?

Bărbatul încuviinţă, iar ea îl cercetă cu privirea preţ de câteva momente, timp în care ceilalţi se priviră agitaţi.

— Şi aţi vrut să vă asiguraţi că nimeni nu este rănit, zise Phoebe. Am dreptate?

— Da, milady, răspunse domnul Christmas cu jale în glas. Drept pentru care le-aş sugera domnului Weston şi oamenilor săi să îşi vadă de drum. Lord Merritt vine să vi se alăture dumneavoastră şi copiilor, şi mă tem că va ajunge aici curând. Mă înfior când mă gândesc cum ar reacţiona dacă v-ar descoperi aşa.

Imaginea o făcu şi pe Phoebe să se cutremure.

— Aveţi dreptate. Domnule Weston, dumneata şi oamenii dumitale aţi face bine să plecaţi numaidecât.

Cârciumarul părea pregătit să o contrazică, dar ea îşi

ridică mâna.

— Am promis că nu îl voi anunţa pe Excelenţa Sa de prezenţa voastră şi intenţionez să îmi ţin promisiunea.

Stomacul i se întoarse pe dos la gândul că avea să îi ascundă adevărul lui Lucas, dar momentan nu avea de ales. Dacă Lucas afla că aceştia traversau pământurile moşiei şi că domnul Weston o ameninţase, i-ar fi predat pe toţi pe mâna legii, să fie deportaţi sau executaţi. Ar fi distrus prea multe vieţi, îndeosebi pe ale copiilor. Phoebe refuza pur şi simplu să poarte povara unei urmări aşa îngrozitoare.

Domnul Weston îşi frecă faţa, frustrat şi, presupuse ea, îngrijorat. Privi în jos la Sam, care îl ţinea strâns de braţ, neliniştit.

Phoebe mută câinele şi îşi puse mâna pe umărul lui Sam.

— Domnule Weston, spuse ea cu blândeţe, trebuie să ai încredere în mine. Nu aş face niciodată ceva care să îi rănească pe oamenii din Apple Hill, inclusiv pe dumneata sau pe oamenii tăi, sau pe familiile voastre. Dar soţul meu înţelege altfel dreptatea. Aşa că trebuie să plecaţi acum sau să înfruntaţi consecinţele. Mă tem că nu vor fi tocmai plăcute.

— Tată, să mergem, îl îndemnă Sam.

Domnul Weston ezită, apoi încuviinţă în timp ce restul bărbaţilor începură să dispară în pădure. Îl înghionti uşor pe Sam.

— Du-te, băiete! Voi fi chiar în urma ta.

Sam îi zâmbi recunoscător lui Phoebe şi plecă, trăgându-şi măgarul. Ea, domnul Weston şi domnul Christmas rămaseră într-un cerc, prudenţi, holbându-se unul la celălalt.

— Îmi daţi cuvântul că nu ne veţi da de gol? o întrebă domnul Weston.

— Da.

Îi zâmbi duşmănos.

— Nu sunteţi cum m-am aşteptat, milady.

— Mulţumesc. Cred.

El chicoti răguşit şi îşi atinse borul pălăriei, după care

se duse după fiul lui.

— Domnule Weston, îi strigă ea. El se opri în umbra copacilor. Nu mai puteţi scăpa multă vreme de soţul meu sau de oamenii domnului Harper. Trebuie să vă opriţi din a mai face contrabandă, înainte ca Sam sau oricine altcineva să fie rănit.

El rămase locului, tăcut, ţinând măgarul de căpăstru, holbându-se ursuz la ea. Pentru prima oară, Phoebe observă cât de măcinat de griji părea. Un bărbat apăsat de prea multe poveri.

— Vom vedea, milady.

Dispăru în pădure, şi se aşternu din nou liniştea. Dacă nu ar fi fost şi domnul Christmas acolo, Phoebe şi-ar fi putut imagina că fusese totul doar un vis.

— Milady, zise majordomul, privind nelinişţit peste umăr, trebuie să vă întoarceţi la ceilalţi.

Phoebe încuviinţă şi mută câinele într-o poziţie mai comodă, apoi traversă luminişul împreună cu domnul Christmas, îndreptându-se spre potecă.

— Nu vă voi întreba cum de aţi ştiut că vor trece astăzi pe aici, îi zise ea. Nu cred că vreau să ştiu.

— Aşa ar fi cel mai bine, milady. Se uită la câinele din braţele ei. Excelenţa Voastră va duce animalul la conac?

— Bineînţeles că da! Credeaţi că l-aş lăsa aici, să se descurce singur?

— Nu, doamnă. Mă întrebam doar…

— Phoebe! Unde eşti?

Strigătul soţului ei li se păru alarmant de aproape, aşa că înlemniră amândoi.

— Milady, spuse domnul Christmas rapid, dacă nu vă deranjează, mă voi întoarce acasă pe alt drum.

Ea încuviinţă din cap.

— În regulă. Dar, data viitoare când vei mai auzi ceva despre contrabandişti, trebuie să îmi spui. Nu putem permite să se repete păţania de astăzi.

El făcu o plecăciune scurtă, de parcă ar fi condus-o la cină, după care dispăru în pădure, cu aceeaşi iscusinţă precum contrabandiştii. Phoebe râse uşor. Cu siguranţă

domnul Christmas era cel mai ciudat majordom din ţinut.

— Cerule mare, Phoebe! Aici erai.

Ea se răsuci rapid, înăbuşindu-şi un ţipăt de uimire. De la doar câteva zeci de metri depărtare, Lucas se apropia de ea cu paşi mari şi apăsaţi, pe potecă. Privi rapid prin pădure, dar domnul Christmas dispăruse.

— De ce ai dispărut aşa? o întrebă Lucas pe un ton sever, în timp ce veni spre ea.

Părea atât de mare şi de puternic, şi aşa îngrijorat, încât i se aruncă recunoscătoare în braţe. Doar când el o strânse tare în braţe îşi dădu pe deplin seama de cât de înspăimântată fusese. Se cutremură, uşurată, şi se sprijini de pieptul lui lat, dur şi mângâietor.

— Te simţi bine, iubire? întrebă el, serios.

— Da. Doar că… Doar că m-am rătăcit.

El o strânse puţin mai tare, iar câinele cuibărit sub braţul ei lătră.

— Ce naiba…

— Lucas, ai grijă! exclamă Phoebe şi se îndepărtă de el. Să nu-i faci rău. Phoebe mângâie câinele pe urechi, alinându-l. L-am auzit chelălăind, suferind. De aceea m-am abătut de la potecă.

El ridică din sprâncene şi studie ghemotocul deplorabil din braţele ei. Animalul scânci patetic, înfoindu-şi coada.

— Cerule mare! Zici că-i un şobolan înecat. Ce ai de gând să faci cu el?

Ea se încruntă.

— Să îl iau acasă, bineînţeles, să îi fac o baie şi să îi dau să mănânce. E limpede că bietul de el n-a mai mâncat decent de zile întregi.

Lucas îşi ridică ochii spre ceruri, străduindu-se să aibă răbdare.

— Doar nu ai de gând să îl păstrezi, nu-i aşa?

Ea şi câinele îşi ridicară privirea spre el, amândoi străduindu-se să arate cât se putea de patetic.

— Mi-ar plăcea foarte mult să îl păstrez. Nu am avut niciodată un câine.

El oftă.

— Nu sunt convins că ar putea fi considerat câine, dar am o presimţire că nu îmi vei da de ales.

— Nu aş încerca niciodată să te oblig să îl accepţi – pe el sau orice altceva, spuse ea cu demnitate.

— Serios? Trebuie să îmi povesteşti despre asta cândva. În regulă, dă-l încoace. E ud leoarcă, şi ţi-a distrus deja mantaua.

— Petele vor ieşi, spuse ea, fericită să i-l dea.

Începuseră să o doară braţele şi o istoviseră toate sforţările din ziua aceea.

Lucas vârî câinele sub braţ, iar micuţul se aşeză comod. De fapt, părea gata să adoarmă. În timp ce se întorceau spre poteca principală, Phoebe făcu tot posibilul să nu lase să se întrevadă că un bărbat tocmai o ameninţase cu o armă. Îi era incredibil de greu să o facă, întrucât instinctele o îndemnau să îi spună soţului ei adevărul.

— Mi s-a părut că am auzit voci, chiar înainte să te văd, spuse Lucas. Vorbeai cu cineva?

O cuprinse panica şi aproape se împiedică. El o prinse de cot cu mâna liberă.

— Ai grijă, Phoebe! Nu vrei să te adun de pe jos. O privi încruntat. Mai era cineva acolo?

— Nu… Bineînţeles că nu, se bâlbâi ea. Vorbeam cu câinele. Era foarte supărat, şi am tot încercat să îl liniştesc. Nu ai idee ce rău se încâlcise în rugi, Lucas. E un miracol că am reuşit să îl scot de acolo.

Vocea îi tremură straniu la sfârşit. Se înfioră de ruşine la gândul că ţinea secret un lucru aşa îngrozitor, îndeosebi faţă de soţul ei. Dar îi promisese domnului Weston, şi avea să îşi ţină promisiunea. Nu suporta gândul ca Sam să îşi piardă singurul părinte pe care îl mai avea, şi trebuia să îi protejeze pe sătenii implicaţi în reţeaua de contrabandişti. Şi să îl protejeze şi pe Lucas, care s-ar fi dus năvală peste contrabandişti dacă ea i-ar fi spus adevărul. I se făcu rău când se gândi ce s-ar fi putut întâmpla în acest caz.

— Phoebe, ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse ea vioaie. Cum sunt copiii? Au găsit un buştean potrivit?

Îl simţi cum o sfredelea cu privirea. Se forţă să zâmbească şi să îl privească în ochi, ceea ce nu o ajută câtuşi de puţin să aibă mai mult curaj, întrucât el o studia încruntat şi bănuitor. Lucas dădu să spună ceva, iar ei i se strânse inima, după care el păru să abandoneze ideea.

— Da, au găsit. Unul cum se cuvine întocmai, cum ar zice Griffin. Vorbind despre copii, am observat că unii dintre băieţi erau înfăşuraţi în eşarfe care mi s-au părut cunoscute şi, dacă nu mă înşel, cel puţin trei dintre fete îţi purtau şalurile, inclusiv cel căptuşit cu mătase de Norwich pe care ţi l-a dat Annabel ca dar de nuntă. S-au dus copiii în garderobele noastre fără permisiune? o întrebă el sardonic.

De data aceasta, Phoebe chiar se înfioră.

— Trebuia să le dau îmbrăcăminte călduroasă, Lucas. Altminteri, le-ar fi fost prea frig. De fapt, nu te deranjează, nu-i aşa?

— Ţi-ar păsa dacă m-ar deranja?

O străpunse sentimentul de vină.

— Lucas, eu…

El o îmbrăţişă scurt.

— E în regulă. Eu am simţit doar un junghi de regret pentru că ai ales cele mai bune eşarfe. Popham, în schimb, s-ar putea să nu îşi revină niciodată din şoc.

Phoebe oftă.

— Voi găsi o cale să mă revanşez faţă de el.

— Sunt convins că aşa vei face. Şi acum, haide să mergem acasă şi să te dezbrăcăm de hainele astea ude. Nu vreau să răceşti.

Când ieşiră de sub coroanele stejarilor pe pajiştea întinsă a conacului, Phoebe se împotrivi tentaţiei de-a se uita peste umăr. Pentru moment, cel puţin, pădurea avea să îi păstreze secretele.

Capitolul 28

Phoebe privi pe furiş chipul soţului ei, pe jumătate umbrit de lumina zilei tot mai fadă ce pătrundea prin geamul trăsurii. De la Mistletoe Manor la Belfield Abbey erau doar vreo şaisprezece kilometri, dar cea mai mare parte a călătoriei o petrecuseră într-o tăcere stranie. Mai existaseră câteva astfel de perioade de tăcere stranie între ei, din pricina conştiinţei ei vinovate şi a incapacităţii ei de a-şi minţi soţul. Pentru a o sută oară, blestemă şirul de întâmplări care o făcuseră să dea de contrabandişti.

Reuşise să evite o discuţie cu Lucas aproape toată ziua anterioară, refugiindu-se în tovărăşia copiilor. Dar, când se întâlniseră la cină, abia de îl putuse privi în ochi. Vina păruse să îi lipească limba de cerul gurii, iar în cele din urmă evadase în siguranţa îndoielnică a dormitorului ei, gata să îşi iasă din piele de ruşine. Lucas venise în dormitorul ei şi o întrebase direct dacă o deranja ceva. Rugându-se ca nu cumva să facă o greşeală, îi răspunsese că nu. După care anulase alte întrebări ridicându-se pe vârfurile degetelor, îmbrăţişându-l şi sărutându-i cu entuziasm gura sceptică. La început, el păruse puţin surprins, dar intrase rapid în atmosferă. Într-o clipită, o dezbrăcase de haine, şi nu mai vorbiseră toată noaptea.

Dar în dimineaţa următoare se purtase rece cu ea, semn că bănuia că nu era ceva în regulă. În timp ce se ocupase de sarcinile de dimineaţă, să organizeze şi să îi ajute pe servitori să decoreze casa cu crenguţele pe care le adunaseră, îşi storsese creierii încercând să găsească o soluţie la problema ei cu contrabandiştii şi la cea cu Lucas. În ceea ce o privea pe prima, ajunsese la concluzia că domnul Knaggs era cea mai bună opţiune a ei. Cu ajutorul lui, avea să îl înfrunte pe domnul Weston şi să încerce să îl convingă să renunţe la activităţile sale periculoase. În caz contrar, nu prea avea de ales şi trebuia să îi spună lui Lucas. Probabil avea să se dezlănţuie un haos, dar nu îi putea permite domnului Weston să continue să îşi pună fiul şi pe alţii în pericol. În ceea ce privea cea de-a doua problemă, spera doar că, dacă o rezolva pe cea dintâi, avea

să se rezolve şi situaţia dintre ea şi Lucas. Nu îl putea minţi la nesfârşit. Nu în felul acesta se construia încrederea într-o căsnicie, îndeosebi când el mai fusese trădat o dată de o femeie neloială.

— Ce te îngrijorează, iubire?

Phoebe tresări, speriată de vocea profundă a lui Lucas, care răzbise prin tăcerea apăsătoare. Se întorsese pe o parte ca să îşi întindă picioarele lungi pe podeaua trăsurii şi o studia, cu capul uşor înclinat, gânditor.

— De ce… De ce-ai crede una ca asta?

— Tocmai ai oftat. Destul de tragic, mi s-a părut, de parcă întreaga lume ar fi împotriva ta.

Phoebe înghiţi în sec. Ar fi făcut bine să găsească repede o soluţie, altminteri probabil avea să-i spună totul, dacă nu din alte motive, atunci pentru simplul fapt că nu avea tăria sufletească să continue să îşi mintă soţul. Era un lucru bun, dar acum i se părea îngrozitor de inconvenabil.

— Sunt puţin obosită, răspunse ea ambiguu. Era adevărat. După ce Lucas făcuse dragoste cu ea, nu mai putuse să adoarmă. Fusese de-a dreptul un miracol că reuşise să se trezească aşa devreme de dimineaţă. Mai avem multe de făcut până la Crăciun. Vreau să fie totul perfect când deschidem conacul pentru săteni, arendaşi şi familiile lor.

El pufni.

— Ar fi nevoie de mai mult de câteva zile ca să facem din Mistletoe Manor un loc perfect. Dar îţi reamintesc că nu vreau să te epuizezi. Sunt convinsă că orice ai face pentru localnici va fi în regulă.

— Vreau să fie mai mult decât *în regulă,* Lucas, spuse ea cu sinceritate. Vreau să fie un Crăciun cu adevărat minunat, de care să îşi amintească toţi.

— Sunt al naibii de convins că vistieria mea îşi va aminti.

Ea nu ştia cum să îi răspundă la asta, aşa că tăcu. Sperase ca Lucas să accepte cu eleganţă că era un lucru înţelept să îşi deschidă casa pentru toată lumea în ziua de Crăciun, aşa cum obişnuise să facă bunicul ei şi aşa cum

făcuseră strămoşii lui generaţii la rândul.

Poate că nu.

Îi zâmbi împăciuitor, dar el nu îi răspunse la zâmbet. În schimb, o privi cu ochii mijiţi.

— Phoebe, îţi dai seama că îmi poţi spune orice, da? întrebă el brusc. Voi asculta mereu cu atenţie orice ai avea să îmi spui.

Ea se înfioră în sinea ei. Nu de partea cu ascultatul îşi făcea griji, ci de ceea ce ar fi făcut după aceea. Se forţă să îi răspundă calm:

— Bineînţeles că da. Şi promit că, oricând voi avea ceva de spus, îţi voi spune.

Umerii lui deveniră rigizi, dându-i de înţeles că nu îi plăcea răspunsul ei, dar era tot ce putea ea să îi ofere momentan.

— Mai avem mult? întrebă ea înainte ca el să apuce să mai spună ceva.

Lucas văzu cum îi pulsă un muşchi de la maxilar, dar o lăsă să schimbe subiectul.

— Dacă priveşti pe geam, poţi vedea casa pe deal.

Ea oftă uşurată, recunoscătoare că, în pofida felului lui poruncitor de a fi, soţul ei binevoia să nu o forţeze. Din nefericire, răbdarea lui îi punea propriile acţiuni într-o lumină şi mai proastă. Îşi înăbuşi sentimentul de vină, se aplecă spre el şi se uită pe geam. El îşi petrecu cu blândeţe braţul pe după talia ei, ca să o sprijine în timp ce trăsura se hurduca, şi cu cealaltă mână îi dădu la o parte de pe gât o şuviţă de păr. Inima ei bătu năvalnic în clipa când îşi dădu seama, tăcută, că Lucas urma să îi poarte mereu de grijă, orice avea să se întâmple.

Îi zâmbi recunoscătoare, apoi privi pe geam. Priveliştea pe care o văzu o făcu să icnească.

— Ce clădire magnifică! şopti ea. Zici că este desprinsă dintr-un basm.

— Nu-i aşa? răspunse el sardonic.

Bineînţeles. Belfield Abbey era domeniul lui Silverton, iar Lucas nu putea să nu îl compare cu Mistletoe Manor. Şi nu într-un mod prea favorabil, ştia asta. Phoebe îl privi cu

atenţie.

— Nu vei face o scenă, nu? întrebă ea prudentă.

El pufni.

— Ţinând cont că aproape i-am demolat sufrageria lui Annabel de Paşte, cred că mătuşa Georgie ne ucide pe amândoi dacă eu şi Silverton ne mai certăm o dată.

— Slavă Cerului! spuse ea, poate puţin prea entuziasmată.

El râse, iar tensiunea dintre ei se mai domoli.

— Promit să fiu blând ca un şoarece de biserică, iubirea mea.

Phoebe era prea ocupată să se uite la edificiul masiv ce trona la capătul aleii ca să îi răspundă la tachinare. Într-adevăr, aducea mai mult a castel decât a abaţie, cu acoperişurile ei ascuţite, turlele înalte şi zeci de ferestre strălucitoare în care se reflecta focul soarelui care apunea. Lucas îi spusese că unele părţi din Belfield Abbey fuseseră construite în timpul primelor domnii din dinastia Tudor şi că moşia era transmisă marchizilor de Silverton de mai bine de două sute de ani. Faptul acesta nu o impresionase nici pe departe precum o făcea maiestuozitatea clădirii în sine, cu turnurile ei elegante şi hornurile ce se înălţau spre cerul tot mai întunecat.

Trăsura înainta lin pe o alee străjuită de copaci, ce şerpuia printr-o grădină spaţioasă, şi se opri în cele din urmă sub un portic impunător. Un lacheu în livrea înaintă şi coborî scările de la trăsură, iar, o clipă mai târziu, Lucas o ajută să coboare pe suprafaţa bine întreţinută din faţa treptelor din marmură. O conduse degrabă pe uşile înalte de la intrare într-un antreu de cel puţin două ori mai mare decât cel de la Mistletoe Manor. Fiecare bucăţică de lemn, gresie, alamă şi argint fusese lustruită până la luciu.

Îşi privi soţul. Maxilarul i se încleştase din pricina tensiunii, iar privirea îi părea de cremene. Domeniul verişorului Stephen emana avuţie, eleganţă şi o putere ce făceau conacul lui Lucas să pară mic şi cam deteriorat.

Ei bine, conacul *chiar era* în continuare deteriorat, dar nu prea era drept să compari cele două moşii. Expresia de

pe chipul lui Lucas însă îi dădea de înţeles că exact asta făcea.

Oftă. Era limpede că Esme Newton cea infamă era cauza problemei dintre Lucas şi verişorul Stephen, dar era evident că existau şi alte motive de ranchiună, cel puţin pentru soţul ei.

Meredith îşi făcu apariţia din partea din spate a antreului, îmbrăcată festiv cu o rochie roşie de nuanţa cireşelor, finisată cu panglici de catifea albe. Arăta uluitor, cu silueta ei înaltă şi elegantă şi cu părul negru lucios prins sus.

— Mă bucur să vă văd! exclamă ea. Întinse braţele şi o îmbrăţişă pe Phoebe cu căldură şi entuziasm. Arăţi pur şi simplu încântător, îi murmură ea la ureche lui Phoebe. E limpede că îţi prieşte căsătoria.

Neştiind cum să îi răspundă, Phoebe se mulţumi să o îmbrăţişeze strâns pe verişoara ei. Meredith îi răspunse la îmbrăţişare, apoi se retrase şi o privi scurt. Se încruntă uşor, dar, când se întoarse spre Lucas, pe chip i se citeau doar bunătate şi veselie.

— Şi tu eşti foarte elegant, Lucas. Cum merge bătălia de la conac?

El o prinse de mână şi se aplecă să o sărute pe obraz.

— Îţi dau de veste după ce câştig.

Meredith râse.

— Trebuie să îmi povesteşti totul mai târziu. Ceilalţi sunt în salon, dar ştiu că veţi vrea să mergeţi mai întâi în odăile voastre şi să vă învioraţi. Cinăm peste o oră. Lucas, nu trebuie să te uiţi aşa la mine. Bineînţeles că este ridicol de devreme, dar îl ştii pe general. Insistă că nu are sens să fii la ţară dacă nu te culci şi nu te trezeşti devreme.

Lucas o privise ironic.

— Nespus de vesel, ca întotdeauna, să înţeleg. Iartă-mă, dar mi-am uitat vesta din flanel şi alifia pentru artrită acasă. Oare le pot împrumuta pe ale lui Silverton?

— Ai putea, dacă ar avea aşa ceva, i-o întoarse ea. Dar, sincer, nu va fi chiar aşa rău. Am plănuit câteva distracţii, inclusiv o vizită din partea colindătorilor. Ochii îi

sclipiră. Şi nu uita de recitalul de poezie. Generalul a exersat toată dimineaţa.

Lucas gemu exagerat.

— Cerule! În fiecare an e tot mai rău.

— Habar n-am despre ce vorbiţi, interveni Phoebe. Cine sunt colindătorii? Şi de ce recită unchiul Arthur poezii?

— Draga mea, vei avea parte de tradiţiile de Crăciun din familia Stanton, spuse Lucas. Îţi garantez că îi îngrozeşte pe cei mai neînfricaţi bărbaţi. Se apropie, prefăcându-se că îi şopteşte. Nu e prea târziu să fugim. Doar spune-mi, şi cer să ni se aducă trăsura.

Meredith îl lovi uşor peste braţ.

— Bestie ce eşti! Nu mai spune prostii, să nu o sperii pe biata fată! Şi acum, să vă conduc în odăile voastre. Dacă întârziaţi, chiar *îl veţi supăra* pe general, şi atunci vom vrea cu toţii să fugim de-aici.

Lucas o luă pe Phoebe de mână, şi o urmară pe Meredith în sus pe scările centrale, până la primul etaj. Străbătură un coridor grandios străjuit de busturi din marmură aşezate pe piedestale elegante şi portrete enorme care ajungeau aproape de la tavan până la podea. Toate lucrurile de la Belfield Abbey păreau impozante, iar Phoebe era uluită de splendoarea acelei case. Dar o făcea să se simtă cam mică şi nesemnificativă, şi îi era oarecum dor de Mistletoe Manor. Poate că la conac trăgea curentul şi clădirea era cam în declin, dar, în timpul scurt pe care îl petrecuse în acel loc, ajunsese să îl iubească. Cumva i se potrivea, şi se simţea acasă acolo.

— Iată odăile voastre! Sper să vă placă, zise Meredith.

Deschise uşile şi se dădu într-o parte, făcându-le semn să intre înaintea ei.

Phoebe zâmbi când privi în jur. După splendoarea alarmantă din restul casei, fu de-a dreptul încântată. Odaia era spaţioasă, dar nu prea mare, şi era decorată în nuanţe vesele de galben şi verde pal. Mobilierul părea comod, acoperit cu material din bumbac frumos cu dungi crem şi galbene. Pe tejghelele lustruite erau boluri de cristal cu trandafiri roşii superbi, iar în căminul mare din marmură

vuia un foc ce încălzea odaia. Se întoarse spre Meredith.

— E foarte frumoasă. Unde ai găsit trandafiri în perioada asta?

Ochii lui Meredith sclipiră plini de fericire şi de mândrie.

— Sunt din serele noastre, care sunt cele mai bune din ţară, cum îi place lui Silverton să îmi spună.

Phoebe îl simţi pe Lucas crispându-se lângă ea. Şi conacul avea sere, dar necesitau reparaţii. Îi spusese că avea să coste foarte mult să le renoveze.

— Atunci, cu siguranţă îl voi întreba pe verişorul Stephen despre ele, spuse ea politicos.

— Îl vei face foarte fericit dacă îl întrebi. Şi acum, vă implor să vă grăbiţi. Lucas, garderoba ta este pe aici.

Arătă spre o uşă din dreapta căminului.

După ce Meredith plecă, Lucas se scuză şi se duse să se schimbe. Phoebe îl privi plecând, îngrijorată. Chiar dacă încerca să nu lase să se vadă, se străduia să îşi controleze ranchiuna crescândă. Poate că totuşi fusese o greşeală să vină, dar acum trebuia să o scoată cumva la capăt, şi să spere că cei doi aveau să se poarte ca nişte adulţi raţionali.

Maggie bătu uşor la uşă şi apoi intră. Phoebe se spălă şi se îmbrăcă rapid, după care se aşeză, pentru ca Maggie să îi aranjeze părul. În timp ce camerista îi finisa coafura, Lucas intră în odaie, devastator de arătos în ţinuta lui de seară care îi scotea în evidenţă silueta perfectă, zveltă şi musculoasă. Phoebe aproape că îşi dori să fi putut rămâne chiar acolo, să se cuibărească în patul cu baldachin păcătos de luxos ce domina odaia. Cu doar câteva zile în urmă, fusese virgină, dar acum îşi putea închipui cu uşurinţă că avea să devină dependentă de partidele de amor cu soţul ei.

El o studie, iar ochii i se încinseră de un sentiment de preţuire faţă de ea.

— Eşti frumoasă, scumpa mea. Cred că eşti mai mult decât pregătită să înfrunţi măreţia colectivă a familiei Stanton şi a invitaţilor lor nobili.

Ea îi zâmbi recunoscătoare şi se ridică, lăsându-l să o

ia de mână şi să o conducă afară din odaie.

— Sper că ştii cum se ajunge în salon, zise ea în timp ce străbăteau coridorul lung. Aş fi pierdută de-ar trebui să îl găsesc singură.

— Da, este un complex de clădiri straşnic, zise el cinic. Cum ţi se pare până acum?

— Este impresionant, bineînţeles, dar prefer casa noastră.

Ei o privi uluit, după care păru să se gândească preţ de câteva clipe la această idee.

— Cred că sunt de acord cu tine, ceea ce mă surprinde al naibii de tare.

— Lucas! Trebuie să ai grijă la limbaj! Ştii cum se încruntă unchiul Arthur când înjuri.

— Cred că îi eşti egală la partea cu încruntatul, Doamnă Soţie.

Ea protestă, dar el râse doar, continuând să o tachineze până coborâră scările spre antreu. Când ajunseră la treapta de jos, una din uşile antreului se deschise, şi intră pe ea o femeie tânără cu un prunc înfăşat în braţe. Avea o siluetă minionă şi voluptuoasă şi era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse Phoebe vreodată. Părul ei roşcat-cafeniu strălucea într-o nuanţă învăpăiată, şi avea un ten delicios, ca smântână. Femeia îşi ridică privirea, şi ochii i se umplură de încântare când îl văzu pe Lucas.

— De nu e contele de Merritt, în sfârşit, spuse ea cu voce caldă. Văd că, deşi te-ai însurat, ţi-ai păstrat obiceiurile proaste, prietene.

Lucas zâmbi, evident încântat să o vadă.

— Ah, doamnă Blackmore! Nu mi-am dat seama că vei fi aici de sărbători, deşi nu te pot învinui că vrei să scapi de sălbăticia din Yorkshire. Doamnă dragă, cum de o suporţi?

Femeia frumoasă se încruntă cu o ferocitate prefăcută.

— Lucas, nu îmi spune *doamnă.* Zici că sunt o hoaşcă.

El râse, apoi femeia îi întinse obrazul, şi el o sărută.

— Nimeni nu te-ar putea acuza vreodată de aşa ceva,

spuse el. Crede-mă pe cuvânt!

Phoebe rămase tăcută, întrebându-se dacă soţul ei uitase cumva de ea. Părea atât de fascinat de cealaltă femeie, care, în pofida faptului că avea un bebeluş în braţe, emana o senzualitate pe care niciun bărbat nu ar fi putut să o ignore. Femeia îi zâmbi dezarmant.

— Iar dumneata trebuie să fii Lady Merritt. Sunt foarte încântată să o cunosc în sfârşit pe femeia care a reuşit să îl supună pe Lucas Stanton. Zeci au încercat, dar numai dumneata ai reuşit. Îşi înclină capul, cercetând-o din priviri pe Phoebe. Şi înţeleg de ce. Eşti absolut splendidă.

Phoebe rămase cu gura căscată.

— Ah, mulţumesc, doamnă, bâigui ea. Foarte amabil din partea dumneavoastră.

Francheţea femeii o tulbura.

— Nu-ţi face griji, Phoebe. Te vei obişnui destul de repede cu ea, spuse Lucas zâmbind. Şi acum, permite-mi să îţi fac oficial cunoştinţă cu doamna John Blackmore, cunoscută de prieteni ca Bathsheba. Sigur îţi aminteşti că ţi-am povestit despre doctorul Blackmore, soţul ei.

Phoebe clipi des, surprinsă de faptul că o femeie atât de frumoasă se măritase cu un doctor de la ţară. Bineînţeles că Meredith îi povestise despre doctorul Blackmore şi cum o ajutase să îi nască pe gemeni. Phoebe ştia din povestea înfiorătoare că bebeluşii şi probabil şi Meredith ar fi murit dacă nu ar fi fost intervenţia dramatică a doctorului.

— Îmi face mare plăcere să vă cunosc, doamnă Blackmore, spuse Phoebe, făcând o reverenţă scurtă.

— Nu trebuie să îmi faci reverenţe, draga mea. Eşti contesă, iar eu sunt doar soţia unui doctor de la ţară, spuse ea, şi îi zâmbi relaxată.

— Dar aţi fost contesă, nu-i aşa? întrebă Phoebe.

Presupusese că, odată ce ai fost contesă, rămâneai mereu contesă. Convenţiile sociale misterioase ale aristocraţiei o prindeau mereu pe picior greşit.

— Cândva, îi răspunse femeia veselă. Dar zilele acelea s-au sfârşit, slavă Cerului! Acum, locuiesc la naiba-n

praznic, aşa cum a subliniat Lucas cu amabilitate, şi fac tot ce pot ca să îmi ajut soţul în meseria lui.

— Faci mult mai mult de-atât, din câte am auzit, spuse Lucas cu admiraţie.

Doamna Blackmore ridică din umeri. Phoebe se întinse şi atinse cu blândeţe pruncul din braţele femeii.

— Şi acesta este copilul dumneavoastră, doamnă Blackmore?

Femeia dădu cu grijă la o parte boneta din batist şi dantelă care ascundea chipul bebeluşului.

— Monstruleţul ăsta? Nu. Mă bucur să spun că este fiul şi moştenitorul lui Lord Silverton. M-am gândit să o salvez pe mama lui şi să i-l duc înapoi doicii.

Îşi îndulci rapid remarcile obraznice sărutându-l pe bebeluş şi strângându-l mai tare în braţe. Pruncul oftă mulţumit, în somn, şi se cuibări mai aproape de ea.

Phoebe zâmbi.

— Bineînţeles. Acum, îl recunosc. E un băieţel încântător.

— Spune-i asta mamei lui când are colici, zise ea. Ceea ce pare să se întâmple foarte des. Soţul meu pretinde că micuţul Stephen ar trebui să scape de ele foarte curând, dar eu mă îndoiesc.

Lucas arătă înspre umărul doamnei Blackmore.

— Că tot a venit vorba, şi tu arăţi cam rău. Aia e ce cred eu că e?

Ea îşi coborî privirea spre rochia ei.

— Din păcate, da. Vicontele Thornbury tocmai a vărsat pe rochia mea. După ce îl las în odaia copiilor, mă voi schimba numaidecât. Strâmbă din nasul ei frumuşel. Ascultă la mine, *nimic* nu îţi distruge mai rău hainele ca voma de bebeluş. Dacă vreţi să evitaţi un accident, vă sugerez să vă feriţi de micuţul ăsta.

Lucas râse din nou, şi chiar şi Phoebe zâmbi. Se gândi că ar putea să o placă pe Bathsheba Blackmore, pentru felul ei direct de-a vorbi, dacă nu din alt motiv. Dar nu era prea convinsă că îi plăcea căldura cu care o privea soţul ei. Doamna Blackmore îl înveli mai bine pe copilul adormit.

— Mergeţi, dragii mei! Ceilalţi vă aşteaptă în salon. Ne vedem la cină.

Doamna Blackmore înclină elegant din cap şi dispăru în sus pe scări. Lucas se holbă după ea, zâmbind uşor.

— Cea mai frumoasă şi mai isteaţă femeie din lumea bună, şi acum îşi petrece timpul alinând bebeluşi cu colici şi ocupându-se de cabinetul medical al soţului ei. Extraordinar!

Phoebe simţi un junghi de gelozie tăios şi rece. Era limpede că soţul ei o considera pe *Bathsheba* extraordinară şi nu se sfia să o afirme.

— O placi foarte mult, începu ea, străduindu-se să vorbească pe un ton neutru.

El îşi întoarse privirea spre ea.

— E uşor să o placi. Cel puţin acum. Şi, după ce o vei cunoaşte mai bine, sunt convins că o vei plăcea şi tu. Poate fi foarte directă, şi aş zice că tu ai aprecia o astfel de calitate.

Phoebe dădu să spună ceva, dar se răzgândi, neştiind dacă Lucas intenţionase să îi facă un compliment sau să o insulte. Nu credea că voise să o insulte, dar rămăsese buimacă după întâlnirea cu doamna Blackmore, pe care o bănuia că se numărase cândva printre femeile cu care flirtase Lucas. În comparaţie cu frumuseţea ei sofisticată, Phoebe se simţea ciudată şi timidă. Nu se mai simţise aşa de când plecase din Londra şi din închisoarea înaltei societăţi, dar faptul că soţul ei o aprecia vădit pe doamna Blackmore îi adusese la suprafaţă nesiguranţele. Nu se aşteptase să se simtă aşa, nu după căsătorie, aşa că îşi mai pierdu puţin din încredere.

— Phoebe, ce s-a întâmplat?

Ea îşi ridică privirea şi îl văzu încruntat. Oare era îngrijorat sau doar agitat din pricina lipsei ei de rafinament social? Nu îşi dădea seama.

— Nimic.

El miji ochii.

— Ei bine, adăugă ea, poate că sunt puţin obosită. Şi dintr-odată chiar era obosită. Obosită să mintă, obosită să

se întrebe dacă Lucas avea să o iubească vreodată, obosită să se întrebe dacă avea să se simtă vreodată cu adevărat soţia lui.

Privirea lui Lucas se înmuie, şi el îi ridică mâna, sărutând-o pe încheietura moale. Ea se cutremură, trupul ei reacţionând la cea mai uşoară atingere a lui.

— Ştiu, iubire. Ai fost mult prea ocupată cu toate prostiile astea de Crăciun. Trebuie să te aşezi şi să bei nişte vin de Xeres şi să stai liniştită o vreme. Este limpede că tot umblatul ăsta haihui a fost prea mult pentru tine.

Ea îşi înăbuşi un oftat. De-ar fi fost aşa simplu, ar fi fost o femeie fericită.

Capitolul 29

Phoebe se uită de-a lungul mesei decorate somptuos cu boluri de argint cu crenguţe verzi şi portocale mari, alternând cu vaze de cristal frumoase pline cu trandafiri roşii. În centrul mesei, se afla un coş remarcabil cu flori făcute în întregime din zahăr, atât de realiste, încât putea să jure că le simţise mirosul. Peste tot vedea bucuria şi frumuseţea Crăciunului, îndeosebi pe expresiile fericite ale rudelor şi ale prietenilor adunaţi în salonul elegant.

I se strânse gâtul de emoţie şi îi mulţumi în tăcere lui Dumnezeu pentru că o condusese către familia Stanton şi către momentul şi locul acelea. Mătuşa Georgie şi unchiul Arthur, Annabel şi Robert şi toţi ceilalţi o întâmpinaseră cu o afecţiune autentică. Să ai parte de o familie iubitoare şi bună era, într-adevăr, cea mai mare binecuvântare.

Cu excepţia binecuvântării de-a avea un soţ iubitor care *nu* obişnuia să flirteze cu fiecare femeie frumoasă cu care se întâlnea.

Din clipa în care Bathsheba Blackmore se întorsese în salon, Lucas stătuse numai lângă ea. Phoebe bănuia că o făcuse ca să îl evite pe verişorul Stephen, care îl întâmpinase cu răceală, fapt ce o întristase. După aceea,

Lucas îşi evitase verişorul, împotrivindu-se tuturor încercărilor mătuşii Georgie de a-l atrage în cercul de rude. Stătuse lângă Bathsheba pe un divan elegant din colţul încăperii, şi conversaseră animat până fuseseră chemaţi la cină.

Din păcate, norocul îi aşezase pe Lucas şi pe Bathsheba unul lângă celălalt în timpul cinei, care părea mai degrabă o adunare de familie intimă decât o întrunire formală. Şi cei doi păreau să se simtă cel mai bine dintre toţi, pălăvrăgind şi râzând în timpul mesei lungi, bârfind despre cunoştinţe comune din Londra. Phoebe încerca să se bucure că soţul ei se simţea în sfârşit bine, dar acţiunile lui îi aminteau prea mult de comportamentul lui uşuratic din seara balului pe care îl organizase Lady Framingham.

Îşi mută privirea de la ei şi se holbă la fazanul fript din faţa ei, concentrându-se pe felul priceput în care fusese aşezat pe un pat din propriile pene. Nelinişstea ei era ridicolă. Se afla într-un loc splendid şi se bucura de o cină minunată ce sărbătorea naşterea Domnului. Avea tot ce îşi dorise vreodată. O familie care o primea cu braţele deschise, o casă a ei, un soţ care poate că nu era îndrăgostit nebuneşte de ea, dar care… Râsul răguşit al lui Lucas îi întrerupse şirul gândurilor, făcând-o să privească din nou de partea cealaltă a mesei. El şi Bathsheba îşi ţineau capetele apropiate – părul lui auriu lucios lângă părul ei învăpăiat – şi glumeau. El se sprijinea cu cotul pe masă şi vorbea animat, simţindu-se mai în largul lui decât îl văzuse Phoebe în ultimele câteva săptămâni. Spre deosebire de ea, fosta contesă cu siguranţă ştia cum să îl facă pe un bărbat să se simtă relaxat şi fericit. Poate că Phoebe ar fi trebuit să îi ceară sfatul despre cum să se poarte cu soţul ei. Poate chiar avea să o facă, după ce îşi înăbuşea impulsul îngrozitor de neîndurător de a o sugruma pe acea femeie.

— Sunt o pereche impresionantă, nu-i aşa? spuse doctorul Blackmore cu voce educată, întrerupând direcţia în care o apucaseră gândurile ei.

Phoebe clipi, apoi îi zâmbi, întorcându-se uşor spre el ca să îi răspundă:

— Aşa este. Unii ar crede chiar că sunt făcuţi să fie împreună.

Se înfioră. Oare avea să înveţe vreodată să îşi controleze limba-i descătuşată? Din motive întru totul greşite, era recunoscătoare că fratele ei, George, nu o mai putea vedea şi auzi. Ar fi fost ruşinat de purtarea ei, şi pe bună dreptate.

— Îmi pare rău, se bâlbâi ea. Nu ştiu de ce…

— Nu ai de ce să îţi ceri iertare, spuse el zâmbindu-i amabil. Înţeleg foarte bine. Aruncă o privire peste masă, la soţia lui, cu o expresie crispată pe trăsăturile-i nobile. Crede-mă! Ştiu întocmai cum te simţi.

Nedumerită, lăsă din mână furculiţa şi se holbă la el.

— Şi nu te deranjează?

— Că soţia mea îi farmecă atât de uşor pe alţi bărbaţi? Nu. Nu mă *mai* deranjează. E în firea ei. Aş putea la fel de bine să îi cer să nu mai respire.

— Dar te deranja cândva?

El zâmbi, ochii lui argintii neobişnuiţi umplându-se de căldură. Doctorul Blackmore era un bărbat cu adevărat arătos, dar şi mai fermecătoare era firea lui bună şi directă, de care Phoebe îşi dăduse numaidecât seama, încă de când îl cunoscuse, în salon.

— Nu ai idee cât de tare, milady. Când am cunoscut-o prima dată pe Bathsheba, nu ştiam dacă să o sugrum sau să o sărut.

Phoebe îşi înăbuşi un râset uluit. El încuviinţă din cap.

— Văd că ştii exact la ce mă refer.

Phoebe oftă, deloc amuzată.

— Este greşit din partea mea să fiu geloasă. Dar se pare că nu mă pot stăpâni.

— E în firea omului, deşi, în cazul tău, aş zice că nu ai de ce să îţi faci griji. Dar să nu îţi faci un obicei din asta. E o boală, şi nimic nu otrăveşte mai repede o relaţie ca gelozia.

— Tu cum ai evitat-o? întrebă ea, cu o curiozitate sinceră.

El zâmbi.

— Eu şi Bathsheba nu avem secrete unul faţă de

celălalt. O cunosc la fel de bine precum mă cunosc pe mine însumi şi invers. E aproape imposibil să fii gelos în astfel de circumstanţe.

„Of, Doamne!” Secrete. Nu este de mirare că se simţea aşa îngrozitor.

— Şi am încredere în ea, continuă doctorul Blackmore. Când ai încredere în persoana iubită, ai încredere în ea în orice circumstanţe. O accepţi în întregime, chiar şi lucrurile mai puţin atractive. Pentru că, fără aspectele cu pricina, nu ar fi ceea ce este. Soţia mea este suma tuturor părţilor ei, şi nu aş schimba nici cel mai mic lucru la ea.

Lui Phoebe i se strânse inima de dorinţă şi tristeţe. Cum ar fi să iubească aşa, cu o încredere şi un devotament desăvârşite?

— Şi nu te îndoieşti niciodată? întrebă ea încet.

El privi gânditor peste masă, la soţia lui, care conversa în continuare cu Lucas.

— Nu. Niciodată.

În vocea lui profundă răsunară o convingere calmă şi o satisfacţie adâncă. De parcă ar fi strigat-o, Bathsheba îşi mută privirea de la Lucas spre soţul ei. Expresia ei de distracţie socială dispăru, înlocuită de una atât de iubitoare şi de intensă – atât de *intimă* –, încât Phoebe trebui să îşi ferească privirea. Îşi împinse mâncarea pe farfurie, încercând să nu îşi dorească deodată cu atâta disperare ca şi Lucas să se uite cândva la ea cu aceeaşi intensitate.

Când îşi ridică privirea, momentul trecuse, şi Bathsheba vorbea din nou cu Lucas. Doctorul Blackmore ridică dintr-o sprânceană către Phoebe, parcă spunându-i: „Înţelegi?” Ea râse.

— Da, am priceput. Eşti într-adevăr un bărbat norocos să fii iubit atât de mult. Te felicit.

— Sunt. Şi cred că eşti la fel de norocoasă, Lady Merritt, dacă mă întrebi pe mine.

Phoebe nu avea idee cum de ajunsese el la o asemenea concluzie, dar ar fi fost nepoliticos să îi spună asta când era limpede că încerca să fie amabil.

— Mulţumesc, spuse ea politicos. Sunt într-adevăr

norocoasă să am parte de dragostea familiei mele.

Doctorul Blackmore se încruntă şi dădu să spună ceva, dar fu întrerupt de un zgomot huruitor ce se auzi de partea cealaltă a mesei. Unchiul Arthur îşi drese vocea, lucru care nu era de bun augur. Se ridicase, pregătindu-se pentru un fel de declaraţie.

Phoebe îi aruncă o privire lui Lucas, care făcu ochii mari la ea, prefăcându-se alarmat. Ea îşi înăbuşi un chicot, iar el îi făcu cu ochiul şi îi zâmbi şiret, iar nodul care i se pusese în stomac se mai deşiră puţin.

— Aham, începu unchiul Arthur. În numele nepotului meu, marchizul de Silverton, aş vrea să vă urez tuturor bun venit. Celor care petreceri întâia oară Crăciunul cu noi, vă urez un bun venit special şi mult noroc.

Se opri şi îşi ridică paharul cu vin, şi toţi cei prezenţi, adică familia Stanton, oaspeţii lor şi câteva familii locale din împrejurimi, le ridicară şi ei, şi răsunară câteva ovaţii energice.

— S-ar putea ca unii dintre voi să nu ştiţi, continuă unchiul ei, dar avem o tradiţie de familie veche de a recita un poem special în ziua de Crăciun.

Robert, care stătea în partea cealaltă a lui Phoebe, se apropie de ea.

— De fapt, nu avem, zise el într-o şoaptă sonoră. Dar bunicul a citit un poem în *Gentleman's Magazine* cu câţiva ani în urmă şi a hotărât că ar fi o tradiţie de familie bună. Nimeni nu ştie de ce.

Phoebe sâsâi uşor, semn să tacă din gură, când unchiul lor se uită urât la ei.

— Cum ziceam, spuse unchiul Arthur uşor ofensat, mereu recit acest poem în ziua de Crăciun. Dar, întrucât Phoebe şi Lucas vor sărbători naşterea Domnului în casa lor, mi s-a părut potrivit să încalc tradiţia anul acesta şi să îl recit astăzi.

Phoebe îi zâmbi, emoţionată că era atât de atent cu ei. Să reciţi poezii în timpul cinei i se părea destul de ciudat, dar totuşi aprecia gestul. Din nefericire, se uită chiar atunci la Lucas, care se chinuia vizibil să nu râdă. Îi veni din

nou să chicotească, dar se abţinu, încruntându-se sever la soţul ei.

Unchiul Arthur îşi apucă partea de jos a vestei şi adoptă o postură dramatică. O tăcere nerăbdătoare se aşternu în jurul mesei, deşi îl simţi şi pe Robert tremurând în timp ce încerca să nu izbucnească în râs.

— Poemul a fost scris de Robert Southey în ziua de Crăciun, începu unchiul Arthur.

Câte suflete sunt fericite acum
În Anglia! Peste încăperea primitoare
Pâlpâie strălucitoare vatra îndesată.
Iar prieteni şi rude se întâlnesc.
Şi mama bucuroasă priveşte la masa festivă.
La copiii ei despărţiţi de multă vreme.

În timp ce bătrânul demn recita poemul, Phoebe privi în jurul mesei. Toţi se întorseseră să îl privească pe unchiul ei, zâmbitori. Poate că lecturarea poeziilor la masă părea un lucru destul de caraghios, dar fără îndoială că masa festivă din seara aceasta era plină de voie bună şi de veselie.

Unchiul Arthur continuă dramatic, cu un crescendo:

În toată casa, împodobită vesel cu crenguţe.
Am trecut pe la toţi prietenii, bucuros.
Urându-le Crăciun Fericit tuturor.

Încheie cu o înfloritură. Toţi începură să aplaude cu entuziasm, şi li se alătură până şi Lucas, cu o expresie de admiraţie sinceră. Bătrânul le primi ovaţiile cu o plecăciune demnă şi se aşeză.

— Mulţumim, generale, spuse verişorul Stephen din capul mesei. Se ridică, aşa că se ridicară toţi. În cinstea unei alte tradiţii de familie, zise el, le voi cere domnilor să se lipsească de brandy-ul obişnuit de după cină şi să ni se alăture mie şi soţiei mele în salonul cel mare. Cred că Meredith ne-a pregătit o trataţie.

Phoebe nu putu să nu observe nota de sarcasm din vocea lui.

— Cu siguranţă, zise Meredith. Şi ştiu că vă va plăcea tuturor. Îi zâmbi soţului ei din capătul opus al mesei. Altminteri…

Râseră toţi, şi, în agitaţia generală stârnită de oameni care se ridicau de la masă şi se organizau, Phoebe se trezi din nou lângă Lucas. El îi vârî mâna la subsuoară şi o conduse spre salonul cel mare.

— Ţi-a plăcut cina, Phoebe?

Doar unele părţi din ea, ca urmare a comportamentului lui uşuratic, dar mai degrabă ar mai fi traversat o dată Atlanticul decât să o recunoască.

— Cu siguranţă mi-a plăcut conversaţia cu doctorul Blackmore. Este un bărbat foarte interesant şi amabil.

— Da, aşa este. Mă bucur că ţi-a plăcut compania lui.

Ea se holbă la el. Încă părea relaxat şi în largul lui. Evident că nu suferise deloc de gelozie când o văzuse conversând atât de atentă cu doctorul. Ceea ce însemna fie că avea încredere în ea cu desăvârşire, fie că nu îi păsa.

— Şi este limpede că ţie ţi-a plăcut să vorbeşti cu doamna Blackmore, spuse ea. Sunteţi prieteni de mulţi ani?

— Cu Bathsheba? Doamne, nu! Am cunoscut-o abia vara trecută. Lui Phoebe i se frânse inima. Dacă ar fi fost prieteni vechi, poate că ar fi înţeles de ce îi acorda atâta atenţie. Încerca din răsputeri să nu fie geloasă, dar soţul ei îngreuna lucrurile.

— Ce s-a întâmplat, Phoebe?

— *Ce?* Ah, nimic.

El îşi înclină capul, încruntându-se îngrijorat.

— Vrei să te retragi? Te conduc sus dacă vrei.

Ei îi veni să ofteze, dar poate că atunci Lucas ar fi crezut că suferea de istericale sau de ceva la fel de enervant.

— Nu, mulţumesc. Mă întreb doar ce va urma. Tu ştii?

El aruncă o privire spre o uşă din partea din spate a salonului.

— Presupun că e… da, bolul cu cidru fierbinte. Uite-l

pe majordom cum îl aduce.

Majordomul intră pe o uşă parţial ascunsă, iar în spatele lui, doi lachei în livrea duceau un bol de argint enorm şi minuţios lucrat, pe care îl aşezară cu grijă pe o masă decorată cu crengi verzi şi împletituri de iederă. Verişorul Stephen veni înspre masă, iar Meredith i se alătură o clipă mai târziu.

— Dragi prieteni, începu el. Eu şi doamna mea vă urăm bun venit în locuinţa noastră în seara aceasta şi vă urăm mult noroc în această perioadă festivă a anului. Acest bol cu cidru fierbinte, care simbolizează generozitatea caracteristică acestei perioade, este făcut după o reţetă de familie veche. L-am preparat chiar eu înainte de cină şi vă asigur că o singură cupă din el vă va alunga toate îngrijorările şi supărările şi va înveseli inima tuturor celor care beau din el.

— Da, le-o va înveseli foarte tare, după cum am descoperit la primul Crăciun petrecut aici, zise Meredith melancolică. Până în dimineaţa următoare, când nu m-am mai simţit deloc veselă. Este o reţetă *foarte* tare.

Toată lumea râse. Silverton îi ridică bărbia lui Meredith şi o sărută rapid, ceea ce stârni şi mai multe râsete şi câteva glume politicoase.

Phoebe se uită la Lucas. Nu mai era relaxat, ci îşi privea verişorul cu o expresie îndârjită, arătând de parcă ar fi preferat să se afle oriunde altundeva. Era limpede că îl rodea să îl vadă pe verişorul Stephen mulţumit şi prosper; fără îndoială că îi compara situaţia cu propriile probleme de la Mistletoe Manor şi din căsnicia lui. Îşi înăbuşi impulsul de a-şi freca fruntea de frustrare. Nu ştia ce era mai rău: un Lucas uşuratic sau un Lucas plin de resentimente. Nu era prima dată în seara aceasta când îşi dorea să fi rămas acasă.

Verişorul Stephen începu să toarne cu polonicul din cidrul fierbinte. Invitaţii se înghesuiră în jurul mesei, luând fiecare o cupă.

— Poftim, Phoebe, spuse Robert şi îi înmână una. Nu ai crede aşa ceva, dar, mai demult, toată lumea trebuia să

bea direct din bol. Se uită la unul dintre invitaţi, un domn în vârstă care părea să aibă jumătate din ce mâncase la cină pe lavalieră. Gândeşte-te la Sir Mortimer, de exemplu. Îţi închipui cum ar fi să bei din bol după el?

Se înfioră teatral. Annabel îl înghionti cu cotul în coaste.

— E dezgustător, Robert. Şi ştii că bietul Sir Mortimer nu vede deloc bine. Sunt convinsă că nu îşi scapă intenţionat mâncare pe el.

— Fii recunoscătoare că nu a trebuit să stai *tu* în faţa lui, ripostă Robert. Aproape mi-a tăiat pofta de mâncare.

— Nimic nu îţi taie pofta de mâncare, zise Lucas. Stomacul tău e ca un puţ fără fund. Este un miracol al naturii cum de reuşeşti să rămâi aşa slab.

— Nici vorbă, protestă Robert.

Annabel încuviinţă râzând, iar cuplul începu să se certe blând. Phoebe zâmbi, îşi săltă cupa şi sorbi prudentă. Băutura dulce şi foarte aromatizată fu îndeajuns de tare încât să îi ardă gâtlejul.

— Ai grijă, murmură Lucas. Cidrul fierbinte este foarte tare. Dacă bei prea mult, va trebui să te duc în pat. Îşi apropie gura de urechea ei. Şi apoi voi fi forţat să îmi fac de cap cu tine. De nenumărate ori.

Aerul din jurul lor se încinse de la şocul vorbelor lui. Privirile li se întâlniră, iar a lui ardea de dorinţă. Phoebe simţi un nod de dorinţă în vintre, şi, dintr-odată, îşi dori şi ea mai mult ca orice să fie singuri. După care îşi aminti cât de nervoasă era pe el. Îl ciupi de braţ.

— Lucas, fii cuviincios!

El zâmbi sardonic.

— Şşştt, iubirea mea. Nu ai vrea să ştie nimeni despre ce vorbim, iar roşeaţa de pe faţa ta te dă de gol cu siguranţă.

Se auziră voci din afara clădirii, aşa că nu mai fu nevoită să îi răspundă. Respiră uşurată şi se întoarse cu spatele la Lucas. Îl văzu pe majordom deschizând uşa din faţă. Un cor de voci pătrunse în casă, împreună cu un curent de aer rece.

Cidru fierbinte, cidru fierbinte, peste tot în oraş!
Avem pâine albă şi bere maronie;
Bolul nostru-i făcut din arţar.
Ridic bolul de cidru fierbinte în cinstea ta.

— În sfârşit! exclamă Meredith.

Un grup de bărbaţi şi femei îmbrăcaţi gros se adunară în salon, fiecare purtând un lănţişor de argint la gât. Phoebe aruncă o privire în spatele ei, să îl întrebe pe Lucas despre vizitatori, dar văzu că plecase… înapoi în partea cealaltă a salonului, unde vorbea din nou cu Bathsheba.

Scrâşni din dinţi. Soţul ei se transforma rapid în cel mai frustrant bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

— I-ai mai auzit vreodată pe colindători? o întrebă Annabel. Sunt chiar minunaţi.

Phoebe se hotărî să îl ignore momentan pe Lucas şi îi zâmbi lui Annabel.

— Nu, nu i-am mai auzit. Cine sunt?

— Sunt grupuri organizate din sat, care merg din casă în casă şi cântă colinde de Crăciun şi beau cidru fierbinte. Este o tradiţie foarte veche.

Phoebe rămase mută. Probabil erau mai bine de trei kilometri de aici până acasă la ei.

— Vrei să spui că au venit pe jos tocmai din cel mai apropiat sat?

— Nu, prostuţo! Meredith a aranjat totul. A trimis trăsuri după ei.

Phoebe se uită cu atenţie la colindătorii veseli, care acceptau nerăbdători cupe cu cidru fierbinte de la Meredith. Verişorul Stephen stătea în spatele ei, cu o expresie suferindă pe chip.

— De ce mi se pare că verişorul Stephen nu este încântat? întrebă amuzată Annabel. Cu ceva ani în urmă, câţiva dintre bărbaţi se îmbătaseră destul de tare până să ajungă aici. Au cam făcut o scenă.

— Cam da! exclamă Robert. Unul dintre ei a căzut direct în bol, care a picat pe podea şi s-a spart, iar un altul

a dat la boboci, ratând la mustaţă degetele de la picioare ale bunicului. După cum îţi poţi imagina, Silverton nu a fost încântat, cu precădere pentru că era primul Crăciun al lui Meredith ca marchiză.

Phoebe râse când îi văzu expresia. Annabel strâmbă din nas.

— Pare comic acum, dar Silverton a fost furios şi a jurat că nu va mai lăsa vreodată colindători să-i calce în casă. Din fericire, Meredith a reuşit să îl convingă să se potolească. Iar Silverton *înţelege* importanţa de a păstra tradiţiile locale, în ciuda reticenţei afişate.

Phoebe clătină din cap.

— De ce au bărbaţii o problemă cu tradiţiile de Crăciun? Mie mi se pare minunat şi toată lumea pare fericită.

— Eu nu am, protestă Robert. Îmi place la nebunie Crăciunul. Îndeosebi mâncarea şi cadourile. Şi îmi place destul de mult şi cântatul.

Annabel se ridică pe vârfuri şi îşi sărută soţul pe obraz.

— Este unul dintre motivele pentru care te iubesc.

Phoebe îşi înăbuşi un oftat. Era încântată că verişorii ei aveau o căsnicie fericită, dar, chiar în clipa aceea, mulţumirea lor părea o dojană. Îndeosebi pentru că soţul *ei* alesese să stea cât mai departe posibil de ea, preferând compania altei femei.

Doar că Lucas nu se mai afla în compania Bathshebei. Aceasta i se alăturase din nou doctorului Blackmore, iar Lucas stătea acum lângă scări, părând deprimat şi… singuratic. Phoebe ezită, gândindu-se dacă să se ducă la el, dar colindătorii începură să cânte. Se întoarse, reticentă, să îi asculte.

Haideţi să cântăm cu îngerii.
Slavă lui Dumnezeu în înălţime.
Pace fie pe pământ, printre oameni bună învoire.
Amin, amin, zic eu.

Ascultă, lăsându-se învăluită de vocile intense şi de cuvintele frumoase. Grijile o părăsiră, înlocuite de recunoştinţă şi de un sentiment reverenţios de conştientizare a faptului că era norocoasă că se afla în acel loc magnific, cu noua ei familie.

Hristos a venit să ne facă binele.
Tu te-ai întors deja la Hristos?
Un suflet împovărat, istovit şi însetat.
O oaie pierdută pe care să o aducă acasă.

Phoebe aruncă o privire în urma ei, căutându-l pe Lucas, dorindu-şi să împărtăşească acest moment preţios cu el. Dar văzu că locul în care stătuse soţul ei era acum gol.

Capitolul 30

Lucas îşi turnă brandy de pe căruciorul cu băuturi, aruncând o privire peste umăr când se deschise uşa de la salonul mai mic. Intrară membri ai familiei, făcându-şi plinul cu cidru fierbinte, cântece şi toate celelalte distracţii specifice Crăciunului. În copilărie, se desfătase cu cântecele, jocurile şi voia bună din această perioadă a anului. Acum îi aminteau toate doar cât de cinic devenise.

Puse la loc carafa în timp ce Phoebe se apropie de el, cu ochi mari şi prudenţi. Cariera lui militară îl făcuse nerăbdător când venea vorba despre frivolităţi, dar nu scuza felul în care o abandonase. Şi totuşi, de ar fi fost forţat să mai petreacă un singur minut în încăperea aia nenorocită, privindu-l pe Silverton făcând pe stăpânul conacului, poate că s-ar fi răţoit la careva. Era iraţional, da, însă viaţa permanent fermecătoare a lui Silverton i se părea un reproş constant care ilustra cu uşurinţă felurile în care Lucas dăduse greş în numeroase aspecte ale vieţii. Începând cu soţia lui. Biata Phoebe nu merita să fie apăsată

de problemele lui, şi probabil era un nenorocit egoist pentru că o făcuse să se căsătorească cu el.

Venea spre el, în privire citindu-i-se îngrijorarea şi preocuparea. Stomacul i se încleştă, în vreme ce dorinţa de a o proteja se războia cu nevoia de a o ţine la o distanţă sigură. Inima deschisă şi generoasă a lui Phoebe îi făcea pe amândoi prea vulnerabili. Pe ea, pentru că el avea să o dezamăgească cu siguranţă, iar pe el, pentru că era atât de dispusă să iubească, încât îl făcea vulnerabil într-un fel în care îşi dorea să nu mai fie vreodată. Cu precădere pentru că era al naibii de sigur că ea îi ascundea ceva. Ajunsese să o cunoască, şi comportamentul ei din ultima vreme nu îi stătea deloc în fire, lucru care îl deranja mai mult decât voia să recunoască.

— Ţi-am simţit lipsa în salon, spuse ea şovăielnic. Sper că te simţi bine.

În mod ciudat, chiar şi atunci când voia să se ţină la distanţă de toţi, inclusiv de ea, Lucas tânjea după vocea şi tovărăşia ei. Îl mângâia, aşa cum un grăjdar cu experienţă putea linişti un armăsar sperios. Şi asta îl deranja, căci era un semn de dependenţă care îl făcea să fie slab.

Reuşi să zâmbească.

— Îmi cer iertare că te-am abandonat, dar nu prea îmi plac treburile astea de Crăciun. Cum bine ştii, încheie el, conştient că părea un cretin.

Ea încuviinţă.

— Înţeleg. Îmi pare rău că te-am târât aici, dar sunt foarte recunoscătoare că pot petrece puţin timp cu familia mea. Îşi ridică privirea spre el, şi nu era pic de reproş în expresia ei. Mulţumesc, Lucas. Ai fost foarte amabil că m-ai adus aici.

El oftă.

— Phoebe, chiar nu m-ar deranja să te răsteşti la mine. Sunt convins că o merit.

Ea clipi surprinsă, după care ochii îi luciră de un amuzament neaşteptat.

— Dacă asta îţi face plăcere, voi fi fericită să mă conformez când ne întoarcem în odaia noastră. Îndrăznesc

să spun că, până voi termina cu tine, vei fi regretat că mi-ai făcut o astfel de sugestie. Îşi mişcă degetul în sus şi în jos. Pot fi foarte înfricoşătoare, să ştii.

El râse. Cum să nu o facă, dacă avea o soţie care îl surprindea încontinuu?

— Atunci, voi aştepta cu nerăbdare. Mulţumesc, iubito. Cu siguranţă nu îţi merit atenţia.

— Nimeni nu te-ar contrazice, interveni Silverton, din spatele lor.

Lucas se răsuci şi îşi privi verişorul, la fel de provocator precum o făcea el. Se enervă, dar reuşi să îşi înăbuşe o replică. Nu de dragul lui Silverton, ci al lui Phoebe. Lucas o supărase îndeajuns pentru o seară, şi să fie al naibii dacă avea să facă o scenă în faţa ei.

Dacă nu cumva îl obliga verişorul lui.

— Stephen, spuse Phoebe, vârându-se între ei, ce scenă frumoasă în salon! După cum ştii, e primul meu Crăciun autentic, şi îmi place foarte mult.

Silverton îi zâmbi fermecător.

— Mă bucur să aud asta. Îi aruncă o privire lui Lucas. Ce păcat că soţul tău nu poate spune acelaşi lucru!

Înainte să apuce să răspundă, Phoebe îşi ridică bărbia într-un mod ce păru agresiv.

— Sunt convinsă că nu este adevărat. Lucas m-a ajutat foarte mult cu pregătirile pentru Crăciun de la Mistletoe Manor. De fapt, mi-a spus chiar azi-dimineaţă că aşteaptă cu nerăbdare să sărbătorim şi noi. E convins că vom întrece festivităţile de aici.

Lucas trebui să îşi înăbuşe un râs. Ar fi fost şocat că micuţa lui quaker spusese o minciună sfruntată dacă nu ar fi fost atât de ocupat să se bucure de înflăcărarea cu care îi luă ea apărarea.

Silverton rămase cu gura căscată preţ de o clipă, dar îşi reveni rapid.

— Îmi recunosc greşeala, verişoară. Te rog să mă ierţi.

Ea încuviinţă din cap demnă, după care îşi concentră atenţia asupra lui Lucas.

— Mătuşa Georgie îşi doreşte să stai cu ea. Spune că i-a fost foarte dor de tine în ultimele săptămâni.

În timp ce Phoebe îl târî efectiv de acolo, Lucas nu putu să nu rânjească batjocoritor către Silverton. Verişorul lui miji ochii, dar Phoebe îşi trase soţul de acolo înainte să se întâmple ceva.

— Fii potolit, Lucas, altminteri… îl ameninţă ea cu voce joasă.

El o privi cu ochii mari.

— Habar nu am la ce te referi.

Ea clătină din cap, bombănind. Dispoziţia lui se îmbunătăţi. Era limpede că avusese o influenţă îngrozitoare asupra ei. Abia aştepta să fie singuri, ca să petreacă şi mai mult timp făcând din ea o destrăbălată.

Mătuşa lui, care stătea pe o canapea în faţa focului, îl întâmpină cu un zâmbet blând.

— Ah, Lucas. Suntem încântate că ai hotărât să ne onorezi cu prezenţa, deşi se ştie că te plictiseşti la astfel de ocazii. Trebuie să fim recunoscătoare că ai renunţat la scrupulele tale ca să ne faci o vizită.

Cerule mare! Folosea *pluralul maiestăţii.* Era evident că venise vremea să facă temenele.

— Nu ştiu cum m-ai tolerat în toţi aceşti ani, spuse Lucas căit. Ţinând cont că sunt aşa un soi rău.

Ea râse şi bătu uşor locul de lângă ea.

— Ai fost îngrozitor, dar te iert. Phoebe, aşază-te lângă soţul tău! Vom pălăvrăgi puţin, cât timp aşteptăm ceaiul. După ce se aşezară cu toţii, mătuşa Georgie oftă uşor. Îmi pare rău că restul oaspeţilor au trebuit să plece devreme, dar trebuie să mărturisesc că sunt uşurată că ţinem o petrecere doar între rude în seara aceasta. Ei bine, cu excepţia soţilor Blackmore, dar îi considerăm ca făcând parte din familie.

Lucas aruncă o privire la spaţiul bogat decorat, dar relaxant, în care se aflau, unul dintre saloanele mai mici din complexul de clădiri care formau Belfield Abbey. Era sfâşiat între plăcerea pe care i-o stârnea simţul lui de confort rafinat şi supărarea că toate lucrurile din casa lui Silverton

erau mereu atât de-al naibii de impecabile. El şi Phoebe nu aveau cum să primească oaspeţi la conac, ţinând cont că prin ferestrele din salonul mare trăgea curentul şi încă nu sosise mobila nouă pentru salonul de familie. Şi nu prea avea cum să invite pe cineva să se aşeze pe scaune, întrucât descoperiseră mai multe cuiburi de râzătoare în ele. Ca să nu mai vorbim despre condiţia înspăimântătoare în care se aflau majoritatea hornurilor, care scoteau fum în casă ori de câte ori sufla vântul dinspre nord.

— De ce au plecat ceilalţi aşa devreme? întrebă Phoebe.

— Începe să ningă, îi răspunse mătuşa Georgie. Starea drumurilor se poate înrăutăţi foarte repede aici, la ţară, iar soţia moşierului s-a gândit că ar fi mai bine să nu zăbovească. Ceilalţi oaspeţi au fost de acord.

Lucas aproape că mârâi. *Zăpadă.* Dacă avea să ningă abundent şi aveau să rămână prinşi aici mai mult de o zi, probabil avea să se împuşte. Sau să-l împuşte pe Silverton. Chipul lui Phoebe, în schimb, strălucea ca un sfeşnic plin cu lumânări.

— Îmi place la nebunie zăpada. Totul arată aşa diferit, îndeosebi grădinile. Statuile se îmbracă în haine de catifea albă, iar gardurile vii sunt ca nişte torturi glazurate.

Mătuşa Georgie zâmbi când auzi descrierea.

— Sunt de acord că este încântătoare, dar avem noroc că zăpada nu prea zăboveşte în Kent. La moşia unchiului tău din Yorkshire, am putea rămâne înzăpeziţi săptămâni la rândul.

— Dumnezeu cu mila, bombăni Lucas.

Mătuşa lui râse.

— Ţi-ai petrecut mai multe vacanţe de iarnă înzăpezit cu noi, şi îmi amintesc bine că ţi-a plăcut. Tu şi Silverton petreceaţi ore întregi bătând dealurile la picior şi patinând pe iazul din sat sau dându-vă cu sania pe dealul din spatele casei. Nu îmi amintesc să te fi plâns câtuşi de puţin. Ah, stai aşa! Într-o iarnă, te-ai rostogolit pe dealul acoperit cu gheaţă şi ţi-ai rupt încheietura mâinii. Atunci, te-ai plâns zgomotos pentru că ai fost sechestrat în casă tot restul

vacanţei.

El zâmbi reticent când îşi aduse aminte de clipele acelea îndepărtate. Se bucurase de distracţia din acele vremuri, când viaţa era necomplicată.

Mai pălăvrăgiră câteva minute, în timp ce Meredith servi ceaiul şi bărbaţii îşi băură brandy-urile. Nimeni nu părea interesat de cărţi sau de jocuri, ci preferau să converseze. Lucas se relaxă tot mai mult, ba chiar începea să îi placă. Bathsheba era isteaţă, ca de obicei, deşi era limpede că o căsnicie iubitoare îi redusese simţitor aciditatea amuzantă a conversaţiilor pe care le purta, iar Robert îi făcea pe toţi să râdă cu glumele lui ridicole. Unchiul Arthur cel caraghios era în dispoziţie bună, şi chiar şi Silverton avea bunăvoinţa să tacă din gură şi să nu strice atmosfera.

Iar Phoebe se distra de minune în timp ce pălăvrăgea cu mătuşa şi cu verişoarele ei. Pentru prima dată, i se păru că era posibil să aibă parte de o vacanţă fără răpiri sau otrăviri şi fără ca el şi Silverton să distrugă ceva prin casă.

— Hei, Lucas, îi strigă Robert. Am auzit că ai avut probleme cu contrabandiştii. Dacă mă-ntrebi pe mine, escrocii ăia sunt al naibii de impertinenţi de folosesc pământurile moşiei.

— Ai grijă la limbaj, Robert, îl mustră mătuşa Georgie.

Unchiul Arthur, care moţăia într-un fotoliu comod, se trezi dintr-odată.

— Cum? Contrabandişti pe pământurile moşiei? Nu că m-ar surprinde, ţinând cont că Merritt a ignorat problema. Ridicol din partea lui să închidă un ochi. Dar a insistat că era mai bine să le dea pace decât să se confrunte cu ei. Zicea nu ştiu ce prostii cum că trebuia să îi protejeze pe localnici. Personal, am crezut mereu că îi lăsa să treacă pentru că îl aprovizionau cu brandy francez. Nebunul naibii!

— Ai grijă la limbaj, Arthur, spuse mătuşa Georgie.

— Ce zici? Ah, iartă-mă, dragă! Ei bine, spune tot, băiete, îi porunci el lui Lucas. Contrabandiştii încă operează?

Se zisese cu o seară plăcută în sânul familiei Stanton.

Lucas evită întrebarea.

— Robert, cum ai auzit despre asta?

Robert clipi.

— Ah, Meredith i-a spus lui Belle, şi Belle mi-a zis mie. Nu prea poţi ţine aşa ceva secret, bătrâne. Nu în familia asta.

Cu coada ochiului, Lucas le surprinse pe Phoebe şi pe Meredith privindu-se vinovate. Era limpede că soţia lui cea băgăreaţă îi scrisese verişoarei lui la fel de băgăreţe, care nu reuşise să ţină veştile pentru sine şi îi spusese şi surorii ei. Acum, întreaga familie avea să intervină în problemele lui, întocmai lucrul pe care încercase să îl evite.

— Nimic cu care să nu mă descurc. În câteva săptămâni, ar trebui să reuşesc să rezolv chestiunea spre satisfacţia mea.

Lângă el, Phoebe scânci scurt şi se crispă. Se făcu dintr-odată lumină în mintea lui.

Cerule mare! Oare asta îi ascunsese? Ceva ce avea de-a face cu contrabandiştii? Ar fi trebuit să ştie că nu avea să reuşească să nu îşi vâre nasul mic şi curios în treaba asta.

— Cât de grav e? întrebă Silverton.

Perfect. Era limpede că verişorul lui dedusese că voia să încheie conversaţia, aşa că, firește, trebuia să îl îmboldească să continue.

— Nimic cu care să nu mă pot descurca, spuse el din nou, cu glas aspru.

— Meredith a zis altceva, bătrâne, insistă Robert, în maniera grosolană ce-l caracteriza. Mi-a povestit ceva despre ofiţeri de impozitare care au dat buzna în casă în toiul nopţii, cu pistoalele scoase. Mie mi se pare destul de îngrijorător.

— Robert, exagerezi, spuse Meredith enervată.

Nori de furtună începură să se adune deasupra unchiului Arthur.

— Lucas, ce naiba se întâmplă? Este Phoebe în pericol din pricina chestiunii ăsteia? Aş zice să o ţii aici până îi găseşti pe răufăcători. Nu ar fi bine să îţi pui soţia în

pericol, băiete. Nu ar fi deloc bine.

Lucas îşi încleştă pumnii, încercând să îşi controleze nervii.

— Ah, nu, interveni Phoebe pe un ton serios, înainte să apuce să îi răspundă unchiului său. Sunt convinsă că problema nu e nici pe departe atât de alarmantă precum pare. Doar că viaţa a fost nespus de grea pentru oamenii din district. Acum, că Lucas va readuce conacul şi moşia la prosperitate, sunt convinsă că problema va dispărea de la sine, foarte curând.

Lucas se holbă la ea, nevenindu-i a crede. Părea îmbujorată şi vinovată, dar îl privi totuşi în ochi.

— Mă îndoiesc că va fi atât de uşor, spuse el.

— Nu va fi, zise unchiul Arthur. Contrabandiştii sunt precum şobolanii. Trebuie să îi otrăveşti sau să îi alungi din cuib, prin orice mijloace necesare. Altminteri, nu vei scăpa niciodată de ei.

Mătuşa Georgie făcu o grimasă, uluită şi îngrozită.

— Arthur! Este de-a dreptul necivilizat.

Bătrânul se strâmbă.

— E doar un eufemism, draga mea. Înţelegi tu.

— Bunicul are dreptate, spuse Robert. Nu îi poţi lăsa pe infractorii aceia să scape basma curată. Ei bine, uite ce am păţit eu şi soţii Blackmore vara trecută cu bădăranul acela de O’Neill. Aproape ne-a ucis pe toţi.

Într-adevăr, un golan *îi atacase* pe Blackmore, Bathsheba şi Robert cu cinci luni în urmă, în noaptea în care Meredith îi născuse pe gemeni. Dar situaţia aceea nu semăna câtuşi de puţin cu cea cu care se confrunta Lucas.

Bathsheba sublinie acest fapt puţin mai târziu:

— O’Neill era nebun, nu contrabandist. Este o mare diferenţă.

— Doamnă Blackmore, toleranţa dumitale mă uimeşte. Ce mai contează? Toţi sunt infractori din punctul meu de vedere, pufni generalul.

— Unchiule Arthur, oamenii aceştia nu sunt infractori, spuse Phoebe cu voce încordată. Sunt săraci, se zbat în fiecare zi să îşi hrănească familiile. Treaba noastră ca

stăpâni ai conacului este să îi ajutăm, nu să ne dedăm la violenţă împotriva lor. Se întoarse spre Lucas, implorându-l din priviri. Nu-i aşa, Lucas?

El trebui să se căznească să îşi descleştеze dinţii.

— Phoebe, ţi-am zis, nu discutăm despre asta nici aici, nici altundeva.

Ea se îmbujoră, dar îşi încleştă maxilarul, încăpăţânată.

— Ai dreptate, nepoate, interveni unchiul Arthur. Cel mai bine este ca această chestiune să fie lăsată în seama bărbaţilor. Nu îţi bate căpşorul tău drăguţ cu asta, Phoebe. Lasă totul în seama lui Lucas.

Doamnele reacţionară vehement, aşa cum era de aşteptat, până când Phoebe se auzi prin zarva creată.

— Ba *mă voi implica,* pentru că refuz să îi permit lui Lucas sau oricui altcuiva să îi predea pe oamenii aceia ghinionişti pe mâna unei justiţii dure şi haine.

Lucas avu impresia că urma să îi explodeze capul şi aproape că aşa se întâmplă când Silverton hotărî să deschidă gura.

— Sunt de acord cu Phoebe, spuse verişorul lui.

Se relaxă pe scaun, însăşi întruchiparea unui lord avut, mulţumit de sine. Lucas ar fi vrut să îl pocnească în bărbia lui aristocrată.

— Situaţia a fost foarte grea în Kent de la sfârşitul războiului, continuă Silverton. Aşa că nu e de mirare că traficul s-a intensificat. Dar, după ce Mistletoe Manor va fi din nou prosper şi dacă mai închizi câte un ochi, cu cumpătare, bănuiesc că grupările vor dispărea de la sine. Şi eu cred că aşa ar fi cel mai înţelept de procedat, în loc să te avânţi necumpătat să faci dreptate.

— Când voi vrea să-ţi ştiu părerea, o să ţi-o cer, scrâşni Lucas, pierzându-şi în sfârşit stăpânirea de sine. Până atunci, nu te băga! Şi, oricum, ce naiba ştii tu despre asta? Doar nu ai probleme cu contrabanda pe pământurile tale.

Phoebe mârâi, şi chiar şi unchiul Arthur păru ofensat. Lui Lucas nu îi păsa. Îl vedea doar pe verişorul lui. Şi

verişorul lui se ridică acum, ochii lui albaştri închizându-se la culoare de mânie.

— De dragul familiei, îţi tolerez multe, Lucas. Dar nu îţi voi permite să foloseşti insulte în casa mea. Cere-ţi iertare de la doamne şi de la mine, altfel te asigur că vei regreta.

„La naiba!” Lucas îşi regreta deja răbufnirea, dar era prea târziu să mai dea înapoi. Nu avea să se lase intimidat de Silverton sau de oricine altcineva. Când se ridică, Phoebe îl apucă de mânecă, dar el se smuci.

— Într-adevăr? Şi cum intenţionezi să îţi pui în aplicare ameninţarea?

Bathsheba şi Blackmore se priviră exasperaţi, iar Annabel îşi ascunse capul în mâini.

— Nu din nou, mârâi ea.

— Înveseleşte-te, îi spuse Robert soţiei lui. Măcar de data asta nu vor distruge mobila noastră.

Era posibil să se ajungă la asta, căci Silverton încă se uita urât la el, cu o furie ucigătoare în privire, iar Lucas îşi închipuia că şi el arăta cam la fel. Dar, dincolo de furia care îl încerca, simţi o sfârşeală în suflet. Cum Dumnezeu de permiseseră să se ajungă aici?

— Vă interzic amândurora să mai ziceţi ceva. Vocea glacială a mătuşii Georgie spintecă tensiunea crescândă. Se ridică lent, mai furioasă decât o văzuse vreodată Lucas. Sunt dezgustată de amândoi, se răsti ea. La fel şi toţi ceilalţi din familie. Sunteţi bărbaţi în toată firea, binecuvântaţi cu o sănătate bună, avere şi soţii care vă iubesc. Şi totuşi, ori de câte ori vă întâlniţi, vă certaţi ca nişte copii răsfăţaţi. De ce? Din pricina amintirii unei femei cu desăvârşire nedemne de oricare din voi? Lucas, nu vrei să te uiţi la soţia ta şi să pricepi cât de norocos eşti?

Phoebe, care se ridicase, scoase un sunet trist. Lucas tresări şi se holbă la ea. Era palidă, şi pe gene îi licăreau lacrimi. Le alungă în clipa următoare, privindu-l cu nerăbdare, aşteptând ca el să ia o decizie.

Decizia corectă. Şi, privind adânc în ochii ei frumoşi, Lucas înţelese în sfârşit care era aceasta. Dar mătuşa

Georgie nu terminase. Îşi întoarse armele spre Silverton.

— Şi tu, Stephen. Eşti capul acestei familii. Ruşine să îţi fie că te porţi în chip atât de egoist! De nenumărate ori ai irosit oportunitatea de a ierta acţiunile unei nebunii tinereşti.

Silverton se înfioră, ridicându-şi umerii până în dreptul urechilor. Lucas înţelese. Mătuşa lor îi redusese la nivelul unor şcolari neascultători cu câteva cuvinte alese cu grijă, pe care le meritau din plin. Femeia îşi îndreptă degetul spre ei, pe rând.

— Tu şi tu, veniţi cu mine chiar acum.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Lucas şi verişorul lui se priviră urât preţ de o clipă, după care Silverton ridică din umeri şi o urmă pe mătuşa Georgie, ieşind din încăpere. Lucas oftă şi se duse şi el, iar Phoebe şi Meredith îl urmară. Mătuşa lui aştepta de partea cealaltă a coridorului, lângă uşa ce dădea în biblioteca lui Silverton. O deschise şi se dădu într-o parte.

— Voi doi veţi intra aici chiar acum şi veţi ieşi doar după ce vă veţi fi cerut scuze unul altuia şi veţi fi dat uitării chestiunea aceasta îngrozitoare. Vă voi ţine acolo până în seara de Bobotează de trebuie, dar *vă veţi ierta* reciproc.

Se încruntă la ei cu mâinile strânse pumn pe şolduri, o femeie micuţă, în vârstă, care le-ar fi dat o bătaie la fund de-ar fi putut. Undeva, adânc în pieptul lui Lucas, începu să se formeze un râs. Când Phoebe şi Meredith se puseră de-o parte şi de cealaltă a mătuşii Georgie, adoptând posturi identice, trebui să înghită în sec pentru a nu izbucni în râs.

— Ascultă-ţi mătuşa, Lucas, porunci Phoebe, arătând ca o pisicuţă furioasă.

Lucas se uită la Silverton, recunoscând felul grăitor în care îi zvâcnea maxilarul. Şi verişorul lui se străduia să nu râdă în timp ce o privea pe Meredith, care se uita urât şi poruncitor la el.

Silverton îl privi apoi şi îi făcu un semn scurt din cap să intre. Lucas ridică din umeri şi intră, iar Silverton îl urmă. Mătuşa Georgie trânti uşa în urma lor. O clipă mai târziu, se auzi cheia învârtindu-se şi încuindu-i în odaie.

Capitolul 31

Silverton străbătu biblioteca spre un dulap înalt şi scoase o sticlă ce părea a fi un brandy francez foarte vechi.

— Cred că am nevoie de ceva mai aparte, spuse el. Mi te alături?

Lucas încuviinţă din cap, prudent din pricina purtării relaxate a verişorului lui. Cu multă vreme în urmă, el şi Silverton petrecuseră nenumărate ore aici, studiind sau conversând prieteneşte. Dar acum, amintirile acelor zile, chiar şi încăperea în sine păreau să îl mustre pentru că lăsase ca, în timp, ceea ce fusese cândva cea mai strânsă prietenie să se deterioreze.

Silverton îi înmână un pahar generos, după care se îndreptă spre două fotolii de piele din faţa căminului. Lucas îl urmă, privind în jur. Nu uitase frumuseţea liniştită a odăii acesteia spaţioase şi elegante. Pereţii erau străjuiţi din podea până la tavan cu o colecţie neasemuită de cărţi frumos lucrate, iar mobila şi operele de artă erau un semn de avuţie şi de bun-gust transmise mai departe de multe generaţii. Prin comparaţie, biroul lui Lucas de la conac părea chiar învechit, dar fu surprins să îşi dea seama că prefera confortul modest, dar trainic pe care i-l oferea biroul lui faţă de grandoarea bârlogului lui Silverton.

Tăcură preţ de câteva minute, sorbind din brandy-ul excelent şi privind flăcările care pârâiau în şemineul mare. Lucas simţi că venise momentul ca amândoi să îşi înfrunte trecutul, dar niciunul nu ştia cum să înceapă. Chiar dacă o senzaţie fragilă de tovărăşie plutea între ei, un singur cuvânt rostit greşit i-ar fi putut azvârli la loc în ostilitate şi dezacord. În cele din urmă, Silverton se foi pe fotoliu şi oftă istovit.

— *A fost* vina ta, să ştii, zise el.

„La naiba!” Nu era un început bun. Chiar dacă afirmaţia lui Silverton era în mare parte adevărată, Lucas

nu era încă pregătit să fluture steagul alb. La urma urmei, era soldat şi nu îi era uşor să se predea.

— Ticălosule, îi răspunse el, pe un ton amabil şi amuzat.

Silverton miji ochii, dar îşi păstră poziţia relaxată pe fotoliu. Însă nu îl putea păcăli pe Lucas. Tensiunea sfârâia în aer.

— Femeile au dreptate, răspunse Silverton după câteva clipe încordate. De dragul familiei, trebuie să renunţăm la animozitatea dintre noi. Este un lucru prostesc şi e o risipă de timp şi de energie. Buzele i se contorsionară şi zâmbi strâmb. Nu îţi voi cere să te scuzi, dacă de asta îţi faci griji.

Era probabil cea mai bună replică de deschidere la care se putea aştepta Lucas, ba încă una destul de mărinimoasă. Mai bine să se termine odată cu situaţia asta, căci se săturase de amploarea îngrozitoare pe care o luase.

— Ai dreptate, recunoscu el. A fost vina mea, şi o ştim amândoi. Dar trebuie să ştii ceva, dacă vrem cu adevărat să trecem peste asta. Chiar am iubit-o pe Esme. Destul de obsesiv. Şi eram convins că tu nu o iubeai. Până a fost prea târziu. Şi atunci nu mai puteam da înapoi sau vorbi cu tine despre asta.

Silverton îşi înclină capul şi îl privi cu atenţie. Lucas nu văzu mânie în ochii aceia extraordinar de deschişi la culoare, doar curiozitate şi ceva ce aducea a compătimire.

— De ce nu?

Lucas se forţă să spună cuvintele dificile:

— Mi-era ruşine, la naiba!

— Ruşine că o iubeai pe Esme?

— Cerule, nu! Aia s-a întâmplat mult mai târziu.

— Atunci, de ce anume?

Lucas evită privirea lui Silverton şi se holbă la foc. Îşi reprimase multă vreme ruşinea, permiţând doar furiei să sălăşluiască în el. Dar emoţia aceea de care se temuse îl inunda acum din nou, şi nu suporta să se uite la bărbatul căruia îi trădase încrederea şi prietenia. Dar trebuia să înfrunte lucrurile. Nu numai că onoarea îi cerea acest lucru,

dar şi soţia lui se aştepta să o facă. Îi veni în minte privirea sinceră pe care i-o aruncase Phoebe în salon. Avea încredere că el urma să procedeze corect. Nu ştia de ce, dar asta îi dădu curajul să renunţe la resentimente şi să îi ofere lui Silverton ce merita.

Adevărul.

Lucas se întoarse faţă în faţă cu verişorul lui.

— Te invidiam, aşa că mi-a fost imposibil să te implor să mă ierţi. Aveai tot ce îmi doream şi primeai totul atât de uşor. Mereu a fost aşa. Toată lumea te adora. Şi de ce nu ar fi făcut-o? Erai marchizul de Silverton, flăcăul cu păr bălai care nu putea greşi cu nimic. Prin comparaţie cu tine, eu eram mereu dezamăgitor, aşa cum îmi aminteau neîncetat tata şi unchiul Arthur. Se înfioră când rosti vorbele acelea pline de amărăciune. Şi totuşi, fusese un prost atâţia ani, aşa că avea să spună tot ce avea de spus, chiar dacă asta l-ar fi ucis pe dinăuntru. Faptul că Silverton îl privea acum cu gura căscată mai uşură puţin lucrurile.

— Nu zic că mi-am dorit tot ce aveai tu, îi explică Lucas. Dumnezeu ştie că am dus o viaţă privilegiată şi nu am avut de ce să mă plâng. Invidiam însă respectul pe care ţi-l arătau toţi.

Silverton clătină încet din cap, de parcă l-ar fi crezut prost. Lucas îşi desfăcu mâinile.

— Bine, a fost o prostie. Dar aşa m-am simţit. Şi, când Esme m-a ales pe mine, a echilibrat cumva lucrurile. Dar apoi, când m-a respins şi te-a ales pe tine, mi-a dat cumva de înţeles că nu mă voi compara niciodată cu tine. Orice aş fi făcut, aveam să fiu mereu doar o umbră a marchizului de Silverton.

Silverton se lăsă pe spate în fotoliu, îndurerat.

— Cerule, Lucas! Chiar că *ai fost* un idiot dacă aşa ai crezut, dar şi eu la fel. De n-ar fi atât de patetică toată treaba, aş râde de prostia noastră.

Lucas se încruntă. Nu se aşteptase la reacţia asta.

— Despre ce vorbeşti?

Verişorul lui zâmbi lamentabil.

— Eu am fost mereu gelos *pe tine.* Aveai libertatea pe

care mi-o doream eu. Puteai face ce voiai, puteai fi cu cine voiai. Mie, încă de mic copil, mi s-a vârât în cap că am datorii şi responsabilităţi. Moşiile, familia şi toţi oamenii pe care trebuia să îi protejez… Nu mi s-a permis să uit o clipă de ele. Îşi ridică braţul şi făcu un gest amplu. Toate acestea, de exemplu. Nu îţi pot spune de câte ori mi s-au părut ca o piatră de moară în jurul gâtului.

Fu rândul lui Lucas să se holbeze, cu gura căscată.

— Eşti marchizul de Silverton. Cine naiba n-ar vrea să fie în locul tău?

— Crede-mă, sunt conştient de norocul meu. Dar este şi o povară, cel puţin dacă eşti un bărbat care îşi ia îndatoririle atât de în serios precum o fac eu. Acum, eşti şi tu în aceeaşi situaţie. După atâţia ani, cred că în sfârşit înţelegi.

Lucas se gândi puţin. Chiar se simţea diferit, acum că avea o soţie, moşia şi pe oamenii de pe ea cărora să le poarte de grijă. Armata îi adusese propriile îndatoriri şi îngrijorări, dar succesul ei nu apăsase doar pe umerii lui. În viaţa de civil, existau oameni care depindeau întru totul de el, şi, dacă ar fi dat greş faţă de ei, le-ar fi nenorocit vieţile. Pentru verişorul lui, cu moşiile lui enorme, pretenţiile erau şi mai ridicate.

— Aveai libertatea după care tânjeam eu, continuă Silverton. Sau cel puţin aşa credeam. Şi, când a fost limpede că Esme te prefera pe tine, dorindu-şi numele meu doar pentru avuţia şi statutul aferente… Ei bine, din nefericire, mi-a confirmat tot ce credeam eu. Că *tu* erai cel norocos, cineva care era judecat după meritele proprii, nu după titlul sau mărimea vistieriei.

Lucas îşi înăbuşi un râs sceptic.

— Cerule, ai dreptate. Chiar *suntem* idioţi.

Silverton ridică din umeri şi se ridică de pe fotoliu. Apucă sticla de brandy şi umplu din nou paharele.

— Eram tineri. Greşelile mai grave le-am făcut mai târziu, când eram îndeajuns de maturi cât să fim mai breji. Sincer, Lucas, cel mai bine ar fi să uităm de toată nesăbuinţa noastră. Nu are sens să plângem pentru ce ar fi

putut să fie. Contează doar viitorul şi persoanele care ne iubesc.

Lui Lucas i se strânse gâtlejul de emoţie. Se ridică şi îi întinse mâna.

— Mulţumesc, vere, spuse el cu glas aspru.

Îşi strânseră mâna, şi, preţ de o clipă îngrozitoare, Lucas se temu că Silverton avea să îl îmbrăţişeze. Verişorul lui îşi dădu ochii peste cap.

— Nu fi şi mai idiot decât eşti deja.

Lucas rânji, şi îşi ciocniră paharele, într-un toast tăcut. După ce îşi terminară băuturile, Silverton lăsă din mână paharul şi îi zâmbi relaxat, fermecător. Era prima dată în ani întregi când Silverton îi zâmbea cu sinceritate. Doamne, ce bine era!

— Eşti pregătit să te întorci la doamne? întrebă Silverton.

— Poate ar trebui să le mai torturăm puţin, glumi Lucas.

Silverton zâmbi.

— Mă gândesc că am putea sparge câteva pahare.

— Tentant, dar nu sunt chiar aşa curajos. Mă tem că Phoebe şi Meredith ar da năvală în încăpere şi ne-ar trage de urechi.

Se duseră împreună la uşă, iar Silverton strigă:

— Meredith, ne-am pupat şi împăcat. Ne poţi da drumul acum.

— Nu te cred, îi strigă ea prin uşă. Nu aţi stat acolo îndeajuns. Şi a fost prea linişte. E limpede că nici măcar nu aţi vorbit despre asta.

Cei doi bărbaţi se holbară unul la celălalt, nevenindu-le a crede.

— Cerule mare! Cât se aşteaptă să vorbim despre fleacurile astea? întrebă Lucas.

Silverton oftă.

— Ai fost departe de femei prea multă vreme. Se uită la ceasul cu pendul de lângă uşă. E limpede că insistă fie să începem să ţipăm unul la celălalt, fie să petrecem măcar încă o jumătate de oră aici.

— Poate ar trebui să spargem uşa, spuse Lucas sec.

— Nu e nevoie, vere. Mai este o cale de ieşire.

Lucas aruncă o privire spre uşa dublă ce dădea spre terasă şi ridică dintr-o sprânceană. Silverton zâmbi.

— Întocmai.

Se furişară în noaptea rece şi vântoasă. Ninsoarea se oprise, lăsând în urma ei doar un strat alb ce acoperise pietrele de pe terasă. Coborâră cu scârţâituri treptele late ce dădeau spre pajişte şi ocoliră aripa de est până ajunseră la o intrare lăturalnică în casă. Silverton se întoarse şi se uită la pajiştea întinsă şi la păduri, care se întindeau în depărtare, sub un cer care se însenina rapid. O semilună îngheţată se rostogoli pe bolta nesfârşită şi neagră precum cerneala, razele ei pictând umbre şi zone palide de cleştar pe peisajul acoperit cu zăpadă.

Lucas veni lângă el, uitându-se la pământurile de la Belfield Abbey. Îl cuprinse un sentiment trecător de pace, care îl pătrunse până la oase. Îşi dădea seama că se datora nu doar liniştii din seara aceea de iarnă, ci şi acceptării trecutului, cu tot cu greşelile săvârşite, şi faptului că privea înainte, spre ceea ce îl aştepta. În ultimele săptămâni, mai simţise de câteva ori ceva asemănător, dar numai în compania lui Phoebe.

De n-ar fi fost aşa cinic, poate ar fi numit-o speranţă.

Silverton vorbi încet:

— A meritat, Lucas.

— Ce anume?

— Esme. Cearta noastră.

Lucas tresări şi se holbă la el.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

Verişorul lui continuă să se uite la cer, de parcă răspunsurile la toate întrebările vieţii erau scrise vizibil printre stele.

— Altminteri, nu m-aş fi căsătorit niciodată cu Meredith, nici nu i-aş fi avut pe gemeni. Nu aş fi înţeles niciodată adevărata valoare sau ce conta cu adevărat pentru mine. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat între noi, dar nu pot regreta nimic. Îl plesni pe Lucas peste umăr. Şi

nici tu nu ar trebui să o faci, la ce soţie ai. Este limpede că te adoră.

Lucas pufni pe nas.

— Când nu îmi face morală.

— Este privilegiul unei soţii. Şi te cunosc, Lucas. Eşti nebun după ea, şi pe bună dreptate.

Ei bine, era *cumva* după Phoebe. Dar, înainte să admită cum era exact, mai avea de rezolvat câteva chestiuni, începând cu faptul că ţinea secrete faţă de el.

Silverton îi zâmbi şiret.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-a pierit glasul?

— Of, vezi-ţi de treaba ta, mârâi Lucas.

Verişorul lui râse şi intră în casă. Chiar dacă se bucura că se împăcaseră, după o dispută îndelungată, Lucas nu avea de gând să discute cu Silverton – sau cu oricine altcineva – despre Phoebe sau despre căsnicia lui. Nu înainte să îşi clarifice el lucrurile.

Capitolul 32

Ţinând tava cu ceai pe un braţ, Phoebe deschise uşor uşa de la biroul soţului ei. Noul ei animal de companie, ascuns într-un coşuleţ lângă foc, se rostogoli din el şi îi veni în întâmpinare. Lătrând entuziasmat, câinele ţopăi în jurul fustelor ei, aproape împiedicând-o.

— Şşştt, îl mustră ea. Fii cuminte, Holly, altfel te scot în antreu.

Câinele vagabond pe care îl salvase în pădure îi zâmbi câineşte şi merse agale pe lângă ea. Lucas lăsă din mână registrul şi se ridică să o ajute.

— Ţi-am zis eu că animalul acela ne va aduce necazuri, zise el. Şi de unde ţi-a venit ideea nebunească să îl botezi *Holly?* Sunt convins că ţi-ai dat seama că e mascul.

Phoebe îi zâmbi câinelui. Deşi câtuşi de puţin arătos, cu blana de culoarea ţărânei şi urechile-i flasce, avea o fire dulce şi era loial. Lucas strâmbase din nas când ea insistase

să îl păstreze, dar în cele din urmă îi spusese să îl considere un dar de Crăciun timpuriu.

— Holly este un nume întru totul potrivit, răspunse ea. La urma urmei, l-am găsit prins într-o tufă de ilice[10]. Tuturor celorlalţi le place numele. Doamna Christmas a spus că se potriveşte cu Mistletoe Manor.

— Bineînţeles că aşa ar spune.

Phoebe strâmbă din nas la el în timp ce îi pregăti ceaiul, după care se trânti pe un scaun ca să se bucure şi ea de o ceaşcă. O dureau picioarele şi spatele de la cât muncise în ultimele zile, dar îi plăcea fiecare minut din prima ei vacanţă de Crăciun oficială.

— Presupun că festivităţile sunt încă în desfăşurare în odaia servitorilor, nu? întrebă Lucas.

— Da. Ba chiar cu mare avânt, aş adăuga.

Lucas zâmbi larg.

— Ah, aşa se explică îmbujorarea ta fermecătoare. Peste cine ai dat? Maggie şi unul dintre lachei?

Phoebe oftă.

— De unde ai ştiut? Ea şi Philip erau în cămară când m-am dus să iau tava pentru ceai, sărutându-se sub o crenguţă de vâsc. Slavă Cerului că e doar o dată pe an Crăciunul. Nu eram pe deplin conştientă de entuziasmul cu care o să respecte servitorii mai tineri tradiţia cu pricina.

— Nu sunt singurii, toarse soţul ei.

Când văzu licărirea senzuală din ochii lui şi îşi aminti motivul ei, Phoebe se îmbujoră şi mai tare. Mai devreme în după-amiaza aceea, Lucas o trăsese într-un alcov de pe coridorul de est pe care doamna Christmas îl decorase cu o creangă mare de vâsc. Stătuse chiar sub mănunchiul de bobiţe şi o acaparase într-un sărut scandalos. Lucrurile luaseră rapid amploare, şi el trăsese draperia peste alcov. Phoebe se împotrivise slab, dar, în câteva secunde, soţul ei îşi vârâse o mână pe sub fusta ei şi pe cealaltă în corsajul ei. Dacă nu ar fi urcat un servitor chiar atunci, zdrăngănind pe scări, Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla.

— Poate că la anul nu ar trebui să mai decorăm cu

10 În limba engleză, în original, *holly bush* (n.red.)

atât de mult vâsc, spuse ea gânditoare.

— S-ar părea, într-adevăr, că este alarmant de mult vâsc peste tot prin conac. Aş zice că te-ai întrecut pe tine cu decoraţiile.

Phoebe aruncă o privire prin birou, care mai că aducea acum a umbrar. Împletituri de crengi verzi şi iederă, întreţesute cu ramuri de ilice, atârnau pe policioară. Şi mai multă iederă se încolăcea pe rafturile pentru cărţi şi în sus pe scara de la bibliotecă, şi încercuise lămpile cu coroniţe din crenguţe verzi presărate cu mere mici. Şi mai mult vâsc, legat cu panglici de satin roşii şi verzi, atârna la fiecare ramă de fereastră. Restul casei, inclusiv dormitoarele, primiseră cam acelaşi tratament. Chiar şi antreul, unde îi chemaseră în acea zi pe săteni, era sufocat de verdeaţă, şi ghirlande enorme de laur parfumat încadrau căminul cel mare şi se răsuceau în jurul coloanelor scărilor vechi din stejar.

Oftă.

— Prea mult?

Lucas zâmbi şi clătină din cap.

— E perfect. Te-ai descurcat de minune să păstrezi vechile tradiţii. Dacă servitorii şi sătenii nu te adorau deja, cu siguranţă o vor face după ziua aceasta.

Se îmbujoră din nou, de data aceasta din pricina laudelor lui.

— Mulţumesc. Dar habar nu aveam că va fi nevoie de atâta muncă. La anul, voi fi mai pregătită.

Dar, chiar dacă muncise din greu, îi plăcuse la nebunie, din clipa în care Lucas şi lacheii târâseră buşteanul pentru foc uriaş în antreu, în seara anterioară, până la slujba de la biserică din dimineaţa aceea, cu colindele ei frumos cântate, la festinul vesel din după-amiaza aceea, cu sătenii şi arendaşii. Capul mare de mistreţ i se păruse destul de alarmant, dar sătenii urlaseră aprobator când doi lachei puternici îl aduseseră în antreu, aşezat pe un platou de argint.

Totuşi, partea ei preferată fusese sceneta copiilor, *The Second Shepherd’s Play.* Copiii greşiseră de câteva ori

şi spuseseră câteva replici mai prost, dar publicul se înveselise şi aplaudase cu entuziasm. La sfârşitul scenetei, tânărul Sam Weston ieşise în faţă şi recitase strofele de la un vechi imn de Crăciun. Tăcuseră cu toţii, în timp ce băiatul rostise tare şi limpede:

Haideţi să cântăm cu îngerii.
Slavă lui Dumnezeu în înălţime.
Pace fie pe pământ, printre oameni bună învoire.
Amin, amin, zic eu.

Ochii i se umpluseră de lacrimi, atât din pricina frumuseţii imnului, cât şi din pricina lipsei de pace din viaţa lui Sam. Domnul Weston nu venise la festivităţi, lucru care nu o surprinsese, ţinând cont de întâlnirea lor de rău augur din pădure. Sam se prefăcuse că nu îl deranja absenţa tatălui său, dar Phoebe îl văzuse privind prin antreu, evident aşteptându-se şi sperând ca tatăl lui să îşi facă apariţia.

— Ce s-a întâmplat, Phoebe?

Tresări şi se uită spre Lucas, care o privea atent.

— Of, mă gândeam doar la bietul Sam Weston. Mi-aş fi dorit ca domnul Weston să fi venit astăzi. Mi-a atras atenţia absenţa lui.

Nu era adevărul complet, dar era pe-aproape. Totuşi, ura să aibă secrete faţă de el, oricât de necesar ar fi fost. El o privi gânditor, iar ea se simţi uşor neliniştită.

— Îmi închipui că a fost la tavernă, ca de obicei, zise el într-un final.

— Vrei să spui că taverna a fost deschisă în ziua de Crăciun? Ce îngrozitor!

Ideea o scandaliza.

— Măcar Sam are un tată care munceşte ca să îi asigure un acoperiş deasupra capului. Lucas ştia doar o mică parte din poveste, dar ei i se strânse stomacul când se gândi la ce ar fi făcut de-ar fi aflat.

— În plus, continuă el, ai vegheat tu asupra lui Sam şi asupra celorlalţi copii. Şi le-ai oferit daruri. Daruri foarte

generoase.

Ea se înfioră când îi auzi tonul sec. Poate fusese, într-adevăr, puţin cam prea generoasă, dar copiii fuseseră încântaţi: jocuri şi soldăţei de tinichea pentru băieţi, şi păpuşi şi jocuri de puzzle pentru fetiţe. Ea se împotrivise soldăţeilor, dar Lucas insistase.

— De fapt, nu te deranjează, aşa-i? Au fost tare fericiţi.

El zâmbi.

— Nu există ideea de-a primi prea multe daruri, zic eu mereu. Ceea ce îmi aminteşte: mai am un cadou pentru tine.

Ea se holbă la el, tulburată.

— Lucas, mi-ai dăruit deja destule. Toate cărţile şi capişonul nou din blană, plus coşuleţul de lucru din mătase încântător. Ca să nu mai vorbim despre Holly, cel mai frumos cadou dintre toate.

Când îşi auzi numele, câinele începu să dea din coadă. Lucas pufni.

— Pare mai degrabă un ghinion, nu un dar.

— Of, dar…

— Nu, spuse el, întinzându-i mâna. Vino să îţi primeşti adevăratul cadou.

Ea îl ascultă, ocoli biroul şi se duse lângă scaunul lui. Când o trase în poala lui, ea râse uşor, conştientă de fermitatea coapselor lui sub fundul ei. Şi de încă ceva tare.

— Acesta este cadoul meu? întrebă ea timidă şi îl cuprinse cu mâinile pe după gât.

El o muşcă uşor sub ureche, iar ea se înfioră.

— Partea aceea urmează mai târziu. Momentan…

Se opri, deschise un sertar de la birou şi scoase un săculeţ de catifea neagră legat cu o panglică de satin roşie. I se puse un nod în stomac. Săculeţul îi amintea de bijuteriile pe care el încercase să i le dea cu forţa în seara balului Framingham. Nu era deloc o amintire plăcută.

— Haide, deschide-l, o îndemnă el.

Ea desfăcu lent panglica şi vărsă conţinutul săculeţului în mână. Icni când îi căzu în palmă un şirag de

perle, de o frumuseţe simplă, strălucitoare.

— Au fost ale mamei tale, zise el, strângând-o la piept. Un dar de la bătrânul conte când a împlinit optsprezece ani. Înţeleg că şi-a lăsat majoritatea bijuteriilor aici când s-a căsătorit cu tatăl tău.

Phoebe înghiţi în sec, copleşită de emoţie.

— Nu ar fi avut unde să le poarte.

Dar, în timp ce pipăi sferele mici, ştiu că mama ei le-ar fi preţuit. Nu îşi putea închipui cât de greu trebuie să îi fi fost să se despartă de el şi de toate celelalte. Mama ei sacrificase foarte multe pentru tatăl ei.

Pentru dragoste.

Încercă să nu izbucnească în plâns şi îşi ridică privirea spre soţul ei. Acesta o privi cu atenţie, cu trăsături cam severe, ca de obicei, dar ochii lui cenuşii ca marea îi zâmbeau.

— Mulţumesc, Lucas, şopti ea.

El îi luă şiragul din mâinile-i tremurătoare şi i-l puse la gât. Ea atinse perlele, şi îi plăcu senzaţia lor mătăsoasă.

— Crăciun fericit, spuse el, sărutând-o uşor pe buze. A fost o sărbătoare foarte reuşită, nu crezi? Eu şi Silverton nu mai vrem să ne ucidem reciproc, iar lucrările de renovare la conac înaintează. Şi o mare parte din toate acestea ţi se datorează. El o sărută din nou, zăbovind asupra gurii ei. Meriţi perlele, scumpa mea, şi orice altceva îţi mai pot dărui. Eşti cea mai bună soţie.

Cuvintele lui afectuoase declanşară un val de vină, care aproape o copleşi.

Oare ar mai fi simţit la fel dacă ar fi ştiut că ascundea atâtea secrete? Ba, mai rău chiar, îl minţise… Pe bărbatul pe care îl iubea. Chiar dacă, în mare, o făcuse ca să îl protejeze, fără îndoială că el avea să considere că îi trădase încrederea, şi, dacă ar fi fost să se ia după codul lui de onoare exigent, aşa şi era.

El îi ridică bărbia, obligând-o să îl privească în ochii-i întunecoşi.

— Ştiu că s-a întâmplat ceva, Phoebe, spuse el încet. Ştiu de câteva zile. Nu am vrut să te forţez, dar, ca soţ al

tău, am dreptul să ştiu ce te frământă.

Phoebe tresări şi îşi înăbuşi un icnet, îngrozită de uşurinţa cu care îi citise el gândurile. Pe de altă parte, fusese mereu o mincinoasă îngrozitoare, iar secretele pe care le ţinuse îi apăsaseră greu sufletul, îl privi cu atenţie, tânjind să îi spună, dar temându-se de reacţia lui. Nu pentru ea, ci pentru bărbaţii din sat.

Şi pentru el. Cine ştie ce se putea întâmpla dacă hotăra să îi înfrunte pe contrabandişti?

El o cercetă atent, dar o încurajă zâmbindu-i uşor.

— Trebuie să ai încredere în mine, draga mea. Orice ar fi, voi asculta şi voi încerca să înţeleg.

O cotropiră o mie de emoţii contradictorii, dar el aşteptă cu răbdare. Ea îi studie chipul calm, căutând indicii, încercând să găsească o modalitate de a-i spune. Deseori, nu erau de acord în legătură cu lucruri importante, dar nu crezuse niciodată că Lucas nu era un om bun. Şi *se împăcase* cu verişorul Stephen, renunţând la ani de animozitate, doar pentru că familia i-o ceruse. Cu dragostea şi sprijinul ei, poate că acum era pregătit să se împace şi cu contrabandiştii. Sau măcar să dea dovadă de îndurare faţă de ei.

În orice caz, nu mai putea păstra secretul, fără să îi afecteze pe ea şi relaţia cu Lucas. Inspiră profund şi îi puse o mână pe piept.

— Aşa este, ţi-am ascuns ceva.

Vocea îi tremură puţin, aşa că se opri. Lucas o mângâie pe obraz.

— Este în regulă. Continuă!

Deşi era tentată să se uite la orice altceva numai la el nu, se forţă să îl privească în ochi.

— În ziua în care l-am găsit pe Holly în pădure, am mai dat de ceva.

— Da?

— Am dat de contrabandişti.

Chipul lui deveni implacabil pentru o clipă, după care păru să îi împietrească.

— Adică i-ai văzut efectiv trecând pe acolo? Pe

pământurile familiei Merritt?

— Ei bine, a fost puţin mai mult de-atât, de fapt.

Când îi văzu privirea glacială, îi îngheţă limba în gură.

— Phoebe, nu mai trage de timp şi explică-mi ce s-a întâmplat de fapt.

Îşi dorea să poată lua o gură de ceai, ca să îşi umezească buzele pârjolite, dar se îndoia că Lucas avea să îi permită să se ridice pentru asta. Trupul i se încordase şi, chiar dacă o ţinea cu blândeţe, strânsoarea îi era de nezdruncinat.

— Ei bine, am vorbit cu ei, spuse ea cu glas slab.

Pupilele lui Lucas se dilatară.

— Cerule!

Ea se înfioră.

— Nu ai de ce să înjuri sau să ridici vocea, Lucas. Te aud foarte bine.

— Phoebe, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai vorbi cu nişte infractori? Te-ar fi putut răni!

Ea îşi încrucişă braţele peste piept şi îşi îndreptă spatele, lucru deloc uşor de făcut ţinând cont că era cocoţată pe coapsele lui.

— Nu am avut de ales, se răsti ea. Eram în luminiş, îl eliberam pe Holly din tufiş, când m-au găsit. Nu aveam cum să fug sau să mă ascund. De fapt, dacă aş fi încercat să fug, poate că lucrurile s-ar fi sfârşit mult mai rău.

El închise ochii şi trase adânc aer în piept de câteva ori. Când îi deschise, părea mai calm, deşi o ţinea în continuare cu fermitate.

— Prea bine. Pot accepta că circumstanţele nu ţi-au dat de ales. Ce aţi discutat?

Mulţumi în gând că Lucas nu insista să afle detalii despre evenimentele cu pricina, cu precădere pentru că domnul Weston chiar *o ameninţase* cu un pistol. Dar tot ezita. Dacă îi spunea despre ce discutaseră, îi dezvăluia cine îi conducea. Şi ar fi fost o idee proastă, întrucât soţul ei nu părea să fie momentan într-o dispoziţie foarte iertătoare. Cu precădere pentru micuţul Sam Weston, al cărui tată ar fi fost primul târât la închisoare.

— Phoebe, mârâi Lucas, ca un avertisment.

— Le-am spus că nu le vei mai tolera activităţile şi că trebuie să renunţe la ceea ce fac.

El pufni.

— Pun pariu că a ieşit bine.

— S-ar putea ca unii dintre ei să fi ascultat, spuse ea ofensată.

— Sunt convins. Câţi erau mai exact?

Ea făcu un gest vag.

— Greu de spus. Majoritatea erau ascunşi în pădure.

El miji ochii.

— De ce am impresia că omiţi voit unele lucruri?

— S-a întâmplat aşa repede, şi eram înspăimântată. Mi-e greu să îmi amintesc detalii.

El o strânse mai tare.

— Ai fost înspăimântată? Te-au ameninţat?

— Nu chiar, zise ea nervoasă că îi dezvăluise aşa ceva.

El înjură în barbă şi o strânse mai tare.

— Eşti o mincinoasă îngrozitoare. Aveau arme?

Ea îl prinse cu disperare de reverul hainei. Nu putea să îl mintă din nou, chiar dacă ştia cum avea să reacţioneze.

— Da, dar nu m-au rănit, îţi jur! Te rog, Lucas, treci peste. Sunt convinsă că această contrabandă se va opri de la sine, acum că localnicii pot găsi slujbe pe moşie şi în sat.

— La naiba, Phoebe! Au venit pe proprietatea mea, înarmaţi, şi mi-au ameninţat soţia. Chiar crezi că mă voi da în lături şi voi permite pur şi simplu să se întâmple aşa ceva? se răsti el pe un ton dur şi neiertător.

— Ce te îngrijorează mai tare? Că m-au ameninţat sau că au îndrăznit să încalce graniţele sacre ale împărăţiei tale?

Încercă să se dea jos din poala lui, dar el o ţinu strâns. Îi cuprinse chipul cu mâinile şi o forţă să se uite la el.

— Phoebe, mă înspăimântă de moarte că ai fi putut să păţeşti ceva, scrâşni el. Habar nu ai cât de periculoşi pot fi infractorii aceia. Dacă ai păţi ceva…

Se opri şi îşi întoarse privirea. Mânia îi ascuţea trăsăturile, dar Phoebe îi simţi teama.

— Lucas, spuse ea cu blândeţe, întorcându-i faţa din nou spre ea. M-ai văzut imediat după aceea. Ştii că nu am păţit nimic.

El o prinse de mâini şi i le puse în poală.

— Şi, dacă tot veni vorba, de ce nu mi-ai spus numaidecât despre întâlnirea aceasta? De ce ai ascuns un astfel de lucru de soţul tău? Un lucru atât de important?

Privirea îi devenise din nou glacială, dar în spatele mâniei se ascundea ceva. Phoebe văzu durere şi teama că încrederea îi fusese trădată. Pentru Lucas, nu exista păcat mai mare.

— Erau înarmaţi, îi explică ea cu răbdare.

El îi zâmbi aproape dispreţuitor.

— Mulţumesc că ai presupus că i-aş împuşca pe toţi pe loc. Încrederea ta în mine este dureros de deficientă, Doamnă Soţie.

Ea se înfurie.

— Ba nu, prostule. M-am temut că te vor împuşca ei pe tine.

El pufni sceptic.

— E ridicol. Nu ar trebui să mă protejezi tu pe mine. *Eu* ar trebui să te protejez *pe tine.*

Furioasă, se strădui să se elibereze din nou din strânsoarea lui. De data aceasta, el îi dădu drumul, deşi trebui să o prindă, ca să nu cadă pe podea. După ce îşi recăpătă echilibrul, îşi smuci braţul din strânsoarea lui.

— Iartă-mă că am crezut că un bărbat şi o soţie ar trebui să încerce să se ajute şi să se protejeze *reciproc,* izbucni ea. Nu voi repeta această greşeală.

El se ridică, iar ochii îi scăpărară de furie.

— Te rog să mă scuteşti de o predică despre filosofia domestică. Spune-mi doar dacă ai recunoscut pe cineva. Chiar acum.

Phoebe îşi puse mâinile în şolduri şi se uită urât la el. Când era furios, Lucas era foarte intimidant, dar ştia că nu ar fi ridicat niciodată mâna împotriva ei sau a oricărei alte

femei, aşa că doar privirile lui întunecate nu ar fi putut să o forţeze să îi dezvăluie ce ştia, având în vedere ceea ce probabil avea să urmeze. Poate că el nu credea că avea nevoie de ajutorul şi protecţia ei, dar *ea* ştia cum stăteau de fapt lucrurile.

Îşi propti şi el mâinile în şold şi îi zise cu voce teribil de blândă:

— Phoebe, insist să îmi spui dacă i-ai recunoscut pe bărbaţi. Este datoria ta faţă de mine, ca soţie şi contesă.

Ea îşi lipi strâns buzele şi clătină din cap. Se strădui să rămână calmă, dar emoţiile o tulburau, şi o durea inima din pricina prăpastiei de neîncredere ce se căsca între ei. Dar el nu îi dădea de ales.

— Phoebe, jur pe Dumnezeu…

Ea îşi pierdu în cele din urmă cumpătul.

— Nu voi permite să existe violenţă între tine şi bărbaţii aceştia, urlă ea. Nu voi permite!

Holly, care dormitase în coşul lui lângă foc, se trezi şi lătră speriat. O zbughi din coş şi ocoli biroul patinând.

Lucas îşi îndreptă spatele, ca un soldat adevărat.

— Nu ţine de tine. Voi fi stăpân în casa mea, Phoebe, şi ai face bine să înveţi lecţia aceasta chiar acum.

Holly, supărat de tonul aspru al noului lui stăpân, mârâi şi se dădu în spate spre fustele lui Phoebe. Ea îl luă în braţe.

— Să-ţi fie ruşine, Lucas, îl mustră ea. Sperii câinele.

Soţul ei o privi sceptic.

— Nu eu am început să ţip. Şi, oricum, de ce e nenorocitul ăla de câine în odaie, în loc să stea în antreu? Chiar nimeni din casa asta nenorocită nu se poate purta cum trebuie?

Întrucât chiar Lucas sugerase să pună coşul lui Holly în biroul lui, Phoebe putu doar să se uite la el cu gura căscată. Holly, în schimb, scheună de mai multe ori. Phoebe încercă să îl facă să tacă, dar în zadar.

— Of, Cerule, bombăni Lucas.

Luă câinele din braţele ei şi se duse spre coşul lui Holly. Phoebe o porni după el.

— Ce faci?

El arătă înspre ea.

— Tu, şezi! Nu am terminat cu tine.

— Lucas! Nu-mi vorbi de parcă aş fi un câine.

Se uită după el, temându-se pentru Holly. Lucas deschise uşa dinspre antreu şi puse coşul chiar lângă uşa biroului. Dar, când îl aşează pe câine înapoi în culcuşul lui tihnit, îl mângâie pe capu-i pufos şi, murmurându-i liniştitor, îl îndemnă să se culce la loc. În pofida mâniei ei, Phoebe zâmbi.

— De ce zâmbeşti? mârâi Lucas în timp ce închise uşa în urma lui.

Ea îşi schimbă expresia.

— Cu siguranţă nu din pricina ta.

El se întoarse cu paşi apăsaţi la birou.

— Cred şi eu. Sfidarea ta mi se pare foarte deranjantă. Ba, mai mult, m-ai minţit. Nu este genul de comportament la care mă aştept de la soţia mea. De la soţia mea *quaker.* Este de necrezut că tu, dintre toţi, te-ai putea purta aşa.

Ea înlemni, uluită de criticile lui. Dacă îşi închidea ochii, şi-l putea închipui pe fratele ei vitreg făcându-i morală. Se scutură ca să îşi revină şi se strădui să îşi controleze emoţiile. Dar orice urmă de stăpânire îi scăpă printre degete, copleşită de un val de durere şi ruşine. Şi furie, o furie care o făcu să riposteze.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar nici comportamentul tău nu este exemplar, Lucas. Chiar dacă te-ai împăcat cu Silverton, m-a supărat foarte tare felul în care te-ai purtat la Belfield Abbey.

El începuse să dea semne că şi-ar fi regretat acuzaţia dură, dar cuvintele ei îl făcură să se încrunte din nou.

— Mi-am cerut deja iertare că nu am fost în apele mele atunci.

— Nu la asta mă referеam, spuse ea cu voce încordată.

— Atunci la ce?

Ochii lui licăreau cu o intensitate tensionată ce ar fi

trebuit să o avertizeze să nu mai spună nimic. Dar mânia şi durerea părură să îi împingă pur şi simplu cuvintele de pe limbă, indiferent că voia să le rostească sau nu.

— Ai flirtat. Ştiu că nu mă iubeşti, dar nu este o scuză ca să mă tratezi cu atâta lipsă de respect.

El făcu ochii mari.

— Eu… am flirtat?

Părea uluit.

— Nu încerca să negi.

Se aşternu tăcerea, după care văzu în privirea lui furtunoasă că pricepuse la ce se referise.

— Crezi că am flirtat cu Bathsheba Blackmore?

— Chiar ai făcut-o!

El clătină din cap.

— Nu pot să cred. Fără niciun avertisment, se întinse şi răsturnă grămada de registre şi hârtii de pe biroul lui, care se prăbuşiră la podea cu o bufnitură. Apoi o cuprinse pe după talie, o ridică şi o aşeză cu blândeţe pe suprafaţa lustruită. Ea icni şi se prinse de muchia biroului, pentru a nu se dezechilibra.

— Lucas, ce… faci?

El arătă din nou înspre ea.

— Şezi chiar acolo.

— Repet, nu sunt un câine, pufni ea.

El se duse la uşă şi o încuie.

— Ştiu întocmai ce eşti. Eşti soţia mea, şi îţi voi arăta exact ce înseamnă asta.

Se răsuci, şi ochii îi scăpărară de o dorinţă ostentativă, dură şi înflăcărată, care îi tăie răsuflarea. Aerul din jurul lui părea să vibreze, despărţindu-se în valuri în timp ce se întoarse cu paşi mari şi apăsaţi spre ea. Începu să respire, tremurând, dar membrele îi deveniră grele şi fără putere, tânjind după atingerea lui. Când el îi împinse fustele până la coapse şi se apropie de ea, înghesuind-o, nu se împotrivi câtuşi de puţin. Era limpede că nu îşi mai putea controla corpul, căci îşi desfăcu picioarele ca să îl primească şi se prinse disperată de umerii lui laţi.

— Ce faci? şopti ea.

— Îţi arăt că Phoebe Stanton este singura femeie pe care o voi dori vreodată. Şi, când voi termina, nu te vei mai îndoi de asta.

Capitolul 33

Poate că Phoebe îl presase prea tare pe Lucas. Dar mustrarea lui o duruse, iar nesiguranţa ei înăbuşită ieşise la iveală într-o manifestare şocantă de gelozie. Ar fi trebuit să îi fie ruşine de izbucnirea ei copilărească, dar în ochii soţului ei ardea o foamete atât de pasională, încât Phoebe nu reuşi să îşi ceară iertare.

El îşi duse mâinile la spatele ei şi apoi şi le strecură sub dosul ei. Când o trase pe marginea biroului şi apoi se împinse, tare ca piatra, în cea mai sensibilă parte a ei, ea chiţăi în semn de protest. Prin materialul pantalonilor, îi putea simţi erecţia agresivă. Din pricina poziţiei în care stătea, era nevoită să îşi strângă genunchii pe şoldurile lui zvelte, pentru sprijin.

În pofida schimbului dur de replici dintre ei, era limpede ce îşi dorea Lucas de la ea în acel moment.

El se aplecă şi o sărută drept pedeapsă, răvăşind-o cu mişcări fierbinţi şi delicioase ale buzelor şi ale limbii. Ea gemu, agăţându-se de braţele lui în timp ce încerca să se împotrivească dorinţei încinse ce îi străbătea venele. Dar el se retrase la fel de brusc precum o posedase, îi privi melancolic chipul îmbujorat, apoi gura.

— Nu… nu înţeleg, se bâlbâi ea. Cum poţi să vrei să facem asta dacă tocmai ne-am certat?

El râse, dar râsul semănase mai degrabă cu un geamăt.

— Întreabă-mă mai târziu.

Phoebe hotărî că cel mai probabil nu exista o explicaţie, întrucât şi ea îl dorea la fel de mult precum o dorea el, deşi era la fel de mânioasă pe el.

În timp ce o mângâie pe interiorul coapselor, trecând

atât de aproape de sexul ei că o făcu să se înfioare, văzu amărăciune în privirea lui întunecoasă şi în unghiurile ascuţite şi severe ale chipului lui. Simţi tristeţe şi regret, ştiind că el nu îi considera minciunile un mijloc de a-l proteja, ci o trădare a încrederii lui. Prima lui dragoste îl trădase, cu mulţi ani în urmă, iar Phoebe se îngrijora că poate de data aceasta inima îi fusese vătămată prea tare ca să mai poată fi vindecată.

El trasă modele senzuale peste pielea sensibilă a coapselor ei, apropiindu-se tot mai mult de miezul ei care se umezea. Phoebe îi cuprinse obrazul cu mâna, făcându-l să-şi ridice din nou privirea, în ochi îi ardea o nevoie atât de evidentă, încât rămăşiţele propriei dureri fură risipite.

— Îmi pare sincer rău, Lucas, şopti ea.

El miji ochii bănuitor, în timp ce îşi trecu degetele lungi şi abile printre cârlionţii ei, peste sexul ei, cu o mişcare uşoară, tachinatoare. Ea îşi muşcă buza de jos, înăbuşindu-şi un geamăt.

— Pentru că nu m-ai ascultat? mârâi el.

Ea clătină din cap, mângâindu-i maxilarul puternic, acum aspru de la barba scurtă de peste noapte.

— Nu. Îmi cer iertare că a trebuit să te căsătoreşti cu o femeie pe care nu o iubeşti. A fost egoist din partea mea să îţi permit să o faci.

Mânia păru să i se evapore. O sărută cu afecţiune pe frunte, apoi cu blândeţe pe buze. Ea înghiţi în sec, iar gâtlejul i se încordă când simţi regretul lui Lucas.

— Phoebe, oftă el. Nimic din toate astea nu este din vina ta. Ei bine, faptul că m-ai minţit a fost vina ta, dar măcar înţeleg de ce ai făcut-o. Dar cealaltă parte… Tăcu o clipă, deşi continuă să se joace cu mâinile, mângâind-o şi dezmierdând-o liniştitor. Sunt soldat, spuse el în cele din urmă. Nu mă exprim uşor. Mi-aş dori…

Ea îl apucă de marginile vestei şi îl trase mai aproape, reducându-l la tăcere cu gura ei. Nu voia să audă despre regretele şi dorinţele lui neîmplinite sau despre partea lui care putea iubi pe care Esme Newton o distrusese pentru totdeauna. Dacă nu îi putea avea inima, atunci accepta

orice îi putea dărui el, rugându-se cu fiecare părticică din sufletul ei ca asta să fie de ajuns.

Gestul ei impulsiv dezlănţui un foc în el. Poate că Lucas nu avea să o iubească vreodată, dar era limpede că o dorea cu o pasiune de războinic de nestăpânit şi cu o foamete ce îi tăia răsuflarea şi îi stârnea o nevoie dureroasă pe care doar el o putea alina.

În timp ce îi răvăşi gura, el o trase mai aproape, înghiontindu-şi erecţia în leagănul dintre coapsele ei. Ea se topi în braţele lui, desfăcându-şi picioarele, deschizându-se în faţa felului seducător în care el îşi împingea şoldurile în ea. Lucas gemu cu gura lipită de a ei şi începu să se retragă, dar ea îşi înfăşură mâinile pe după gâtul lui, ţinându-l strâns, gustând cu nerăbdare din gura lui. Îşi revărsă toate emoţiile amestecate şi trădătoare în sărut, asaltându-l cu alunecări mătăsoase ale buzelor şi ale limbii, ce păreau deopotrivă interzise şi dulci. Dorinţa i se adună în abdomen, aşa că se împinse în mădularul lui.

Lucas o cuprinse cu braţele, tronând deasupra ei, şi îşi trecu mâinile peste tot corpul ei. Săruturile lui îi alungară durerea, stârnind o căldură ce îi străbătu corpul precum un brandy arzător. Când el se împinse din nou în triunghiul dintre coapsele ei, mădularul lui pe miezul ei plin de dorinţă, ea se retrase cu un ţipăt înăbuşit.

— Cerule, Phoebe, spuse Lucas gâfâind.

Ea se prinse de braţele lui şi îşi coborî picioarele tremurânde, lăsându-le să atârne peste marginea biroului.

— Ar trebui să urcăm, reuşi ea să îngâne, gâtuit.

— La naiba cu asta, bombăni el şi atacă prinzătorile corsajului. Nu cred că rezist până în dormitor.

Ea făcu ochii mari când el îi coborî rochia peste umeri, imobilizându-i braţele.

— Nu o putem face în birou. S-ar putea să intre servitori.

El îi umbla deja cu degetele-i iscusite pe la şnururile de la spate.

— De ce crezi că am încuiat uşa? Sub bronz, pometii îi erau îmbujoraţi, iar ochii îi erau plini de o senzualitate care

declanşă un tremur în vintrele ei. O înspăimânta când se gândea cât de vulnerabilă o făcea să fie, chiar dacă ştia că el nu avea să simtă niciodată pentru ea ce simţea ea pentru el.

El gemu satisfăcut când corsajul i se lărgi peste sâni.

— Nu-ţi face griji, adăugă el. Servitorii sunt ocupaţi cu propriile plăceri. Îşi ridică privirea, ochii licărindu-i poznaş. Aşa cum ai descoperit deja.

Ea se îmbujoră când îşi aminti de Maggie şi Philip în cămară.

— Şi cu siguranţă nu îmi voi lăsa servitorii să mă întreacă, iubire, spuse el, şi îi zâmbi.

Cu grijă, îi coborî corsajul şi cămăşuţa până în talie, dezvăluindu-i sânii. Fără căldura veşmintelor, sfârcurile, deja pe jumătate întărite din pricina dorinţei, se întăriră pe deplin. Lucas se dădu un pas în spate şi o privi.

— Dumnezeule, Phoebe, spuse el cu o voce reverenţioasă. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ea se privi şi simţi cum se îmbujorează dinspre gât spre faţă. Era goală până la talie, sânii îi străluceau albi în lumina lumânărilor, iar sfârcurile îi erau dure şi de un rozaliu aprins. Cu braţele încă prinse de mânecile coborâte ale rochiei, se apucă de marginea biroului, pentru sprijin. Îşi ţinea picioarele desfăcute larg şi fustele învălmăşite în jurul coapselor, dar se părea că toate astea nu îl satisfăceau pe soţul ei. El împinse materialul până la şolduri, descoperind-o cu desăvârşire. Cuibul mătăsos de cârlionţi dintre coapsele ei lucea umed, şi îi veni să se zvârcolească, deopotrivă stingherită şi excitată de poziţia ei desfrânată.

— E perfect aşa, spuse Lucas cu voce joasă, tunătoare.

— Serios? bombăni ea, prefăcându-se jignită. Nici măcar nu mă pot mişca.

— Da, exact cum voiam.

Se întinse şi îi cuprinse sânii cu palmele, trecându-şi uşor degetele mari peste sfârcurile ei. Săgeţi de senzaţii o străpunseră din vârfurile lor şi se opriră, tremurătoare, între

coapsele ei. Îşi înăbuşi un geamăt şi îşi lăsă pleoapele să i se închidă.

Lucas râse uşor.

— Oh, ba nu, soţia mea scumpă. Vreau să priveşti ce îţi fac.

Promisiunea întunecată din cuvintele lui stârniră un mic iureş de umezeală din adâncimile corpului ei.

— Eşti foarte păcătos, şopti ea.

El murmură şi îi tachină şi răsuci cu blândeţe sfârcurile rigide între degete.

— Şi voi deveni şi mai păcătos.

Icni în timp ce el o trase de sfârcuri, torturându-le, până i se întăriră dureros de mult. Nu găsea alt cuvânt mai potrivit; era o tortură delicioasă, care o făcea să se zvârcolească de frustrare. Chiar pe când era pe punctul de a-l implora, el îşi plecă uşor capul şi gustă mai întâi dintr-un sfârc, apoi din celălalt. Phoebe îşi înăbuşi un ţipăt gâtuit, clătinându-se pe marginea biroului, în timp ce un spasm delicios îi străbătu pântecul. El o prinse cu mâinile de spate, în dreptul taliei, ţinând-o bine în timp ce îi linse sfârcul.

Pe Phoebe o devasta să îi vadă capul în dreptul sânului, şi senzaţiile care îi cotropeau trupul. Să îi simtă atingerea aspră a limbii pe sfârc şi trupul dur între coapse era prea mult pentru ea. Ameţi de la atâta pasiune.

— Lucas, gâfâi ea. Te rog… te rog…

Nu prea ştia ce îl implora să facă, dar el ştia. El ştia mereu. O mai împinse odată cu nasul, cu blândeţe, apoi îşi înălţă capul. Trăsăturile îi erau rigide, dar în privirea lui pasională era şi tandreţe. O strânse cu blândeţe în braţe şi o dezbrăcă de tot. Într-o clipită, stătea pe birou, deschisă în faţa lui, îmbrăcată doar cu ciorapii şi jartierele – şi un pantof; celălalt îi căzuse pe podea.

El îi zâmbi, masculin şi pervers.

— Chiar pe când credeam că nu avea cum să fie mai bine. Phoebe dădu să îl mustre, dar el o întrerupse: Nu, stai. Ştiu.

Ea făcu ochii mari când el îi depărtă coapsele, expunând-o cu desăvârşire privirii lui rătăcitoare.

— Poftim. E mai bine aşa, toarse el.

Ea se blocă, prinsă între neîncredere şi amuzament.

— Chiar că eşti păcătos, bărbate.

El doar ridică din umeri.

— Mă declar vinovat, nevastă.

Apoi se lăsă în genunchi în faţa ei şi îi desfăcu şi mai tare coapsele cu umerii laţi. Înainte ca ea să apuce să spună ceva, îşi vârî mâinile sub fundul ei gol şi o ridică uşor. Gustă cu gura lui fierbinte din cea mai sensibilă parte a ei, cu un sărut abil. De data aceasta, ea chiar ţipă, căzând în spate pe coate, în timp ce senzaţia pulsa fierbinte şi grea. Phoebe gâfâi, pierzându-şi controlul asupra emoţiilor sub atacul lui senzual. Făcuseră dragoste de multe ori, dar niciodată aşa. De i-ar fi spus mai întâi, de i-ar fi cerut permisiunea, ar fi refuzat. Dar o luase prin surprindere şi îi luase cu asalt apărarea.

Trupul îşi afirma dorinţele. Se sprijini pe coate şi îşi depărtă larg coapsele, invitându-l pe Lucas să îi aducă plăcere.

Şi el o făcu. Îi depărtă uşor cu degetele pliurile umede, ca să poată ajunge peste tot. O supse şi o sărută, trecându-şi de nenumărate ori limba peste miezul ei plin de dorinţă, în timp ce senzaţiile i se adunau în pântec, mai întâi încordate, ca nişte contracţii, apoi ca nişte pulsaţii lungi de plăcere ce creşteau tot mai mult. Era răsfirată înaintea lui: goală, vulnerabilă şi deschisă. O controla, o domina… Mare, arătos, întru totul masculin şi… complet îmbrăcat.

Phoebe clipi de câteva ori. Dintr-odată, se simţi copleşită. Avea nevoie să îl simtă în ea. *Să facă parte* din ea, nu să fie *departe* de ea, iar ea era prea vulnerabilă din pricina acestui fapt.

El controla atât de mult, iar ea, atât de puţin. Se strădui să se ridice şi îl apucă de umeri.

— Lucas… Opreşte-te, bâigui ea.

El îşi ridică numaidecât capul, iar ea tremură când îi văzu expresia intensă, trăsăturile încordate de poftă.

— Ce este? întrebă el cu o voce sumbră şi răguşită.

— Vreau… Vreau…

Nu îşi găsea cuvintele. Reuşi doar să îşi treacă degetele tremurânde prin părul lui dens şi ciufulit.

El o privi cu tandreţe.

— Ce vrei, iubirea mea?

Ea trase adânc aer în piept, să se liniştească.

— Te vreau pe tine. Doar pe tine.

El se ridică brusc în picioare şi bâjbâi la prohabul pantalonilor. Ea se întinse să îl ajute, şi într-o clipită fu liber. Lucas făcu un pas în faţă între coapsele ei, punându-şi vârful lat al mădularului pe deschizătura intimă a trupului ei. Se înghionti uşor în ea, apoi o posedă lent, dar neabătut. Ea se agăţă de spatele lui, înfigându-şi degetele în materialul hainei lui, oftând uşurată când îl simţi înfipt adânc în ea.

— Sunt al tău, Phoebe, spuse el cu voce încărcată de emoţie. Voi fi mereu al tău.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi îl privi.

— Promiţi?

El îi zâmbi blând şi îi dădu la o parte părul umed de pe frunte.

— Promit.

Ea îi trase capul în jos, sărutându-l uşor pe buze.

— Te iubesc, şopti ea.

Era nesăbuit şi prostesc din partea ei să o recunoască, dar inima ei nu se lăsa redusă la tăcere.

Lucas murmură satisfăcut, o sărută şi începu să se mişte. Ea icni când el se împinse tare, stârnind o arsură erotică în cea mai adâncă parte a ei. Inima începu să îi bată nebuneşte, şi îşi arcui spatele, împingându-şi pelvisul în el. Apoi explodă, cuprinsă de valuri de spasme izvorâte din pântecul ei cu o forţă ce o făcu să ţipe. El o călări în timpul orgasmului până se cutremură şi se zgudui în ea.

O cuprinse cu braţele, îmbrăţişând-o, ţinând-o în siguranţă până îşi veni în simţiri, şi lucrurile începură să se limpezească. După ce respiraţia îi reveni la normal, Lucas se retrase cu grijă. Apoi o strânse la piept, şi tăcerea se aşternu peste ei, densă şi liniştită, întreruptă doar de

trosnetul focului.

Phoebe se sprijini de el, ascultându-i bătăile statornice ale inimii. Îi spusese din nou că îl iubea. Şi el tăcuse din nou.

Capitolul 34

Lucas bătu din picioare şi îşi întinse mâinile înmănuşate înspre căldura focului de tabără, privind urmele săltăreţe pe care le aruncau flăcările prin dumbrava de meri. În ajun de Bobotează, ca stăpân al moşiei, fusese datoria lui să aprindă grămada uriaşă de lemne şi surcele pe care îngrijitorii le puseseră la un loc. Servitorii de sex bărbătesc, arendaşii şi majoritatea bărbaţilor din sat se adunaseră în livadă, aşa cum era obiceiul în noaptea aceea în toate comitatele. Unii trăgeau focuri de armă, alţii suflau în cornuri, după cum era tradiţia veche, pentru a alunga spiritele malefice şi pentru a aduce sănătate şi vigoare copacilor de pe tărâmurile frumoase ale Angliei.

Şi aveau să bea şi să spună poveşti, în timp ce se îngrijeau de focuri peste noapte, întărind astfel legăturile dintre bărbaţii din sat şi ogoare, prin obiceiul acela vechi transmis din generaţie în generaţie. Dintre toate tradiţiile din această perioadă, aceasta avea cel mai mult sens pentru Lucas. Îi strângea pe bărbaţi la un loc, de la cel mai umil zilier până la stăpânul moşiei. În această noapte de ianuarie, îi unea dorinţa profundă de pace şi de prosperitate pentru anul care începea. Stăteau împreună în frigul tăios, tremurând sub bolta întinsă şi înstelată ce se întindea deasupra capetelor lor. Doar căldura focului şi loialitatea lor reciprocă ţineau pericolul la distanţă. Îi lega printr-un pact străvechi al supravieţuirii, al tovărăşiei şi al voioşiei.

Lucas nu participase niciodată la această tradiţie ca adult, şi să fie al naibii de nu se simţea ca un intrus. Îi recunoştea pe majoritatea bărbaţilor, şi toţi îl

întâmpinaseră cu zâmbete şi îşi înclinaseră pălăriile. Dar, în multe feluri subtile, acţiunile lor trădau prudenţă, poate chiar neîncredere. Iar asta îl deranja mai tare decât voia să recunoască. După ani în şir în care le comandase altor soldaţi, era obişnuit să câştige respectul trupelor rapid şi necondiţionat. Dar învăţa iute că felul lui de a conduce, călit în bătălie, nu se transpunea neapărat şi în noua lui viaţă în calitate de conte de Merritt.

Şi, oricât ar fi încercat, încă nu învăţase cum să converseze cu uşurinţă cu bărbaţii din sat sau cu arendaşii lui, lucru mult prea evident din felul în care aceştia se ţineau politicos la distanţă de el. Nu era atât de prost încât să creadă că atitudinea lor rezervată venea din respectul faţă de stăpânul moşiei.

Domnul Knaggs i se alătură lângă foc şi scoase ceva din interiorul mantalei.

— Lord Merritt, vă pot ispiti cu ceva mai tare decât berea fiartă condimentată, ca să alungaţi frigul? întrebă el făcându-i cu ochiul.

Lucas nu se abţinu şi zâmbi.

— Mă şocaţi, părinte. Oare ce ar zice soţia dumneavoastră de v-ar vedea încurajând băutul în public?

Preotul făcu ochii mari, prefăcându-se alarmat.

— Este în scop pur medicinal, milord. Nu am vrea să răciţi. Sunt convins că Excelenţa Sa ar fi foarte supărată dacă s-ar întâmpla aşa ceva.

Lucas îşi înăbuşi o grimasă. Relaţia dintre el şi Phoebe chiar *se răcise.* De la cearta lor, din seara de Crăciun, trăiau într-o stare ce îi amintea de un armistiţiu armat instabil.

După ce făcuseră dragoste în chip spectaculos pe biroul lui, Lucas presupusese că se împăcaseră. Dar descoperise rapid că lucrurile nu stăteau aşa. Phoebe, care într-o clipă îi mărturisise că îl iubea, în clipa următoare se retrăsese în spatele unei faţade demne. Îşi întrerupsese reţinerea doar când el încercase să o convingă să îi spună numele contrabandiştilor cu care se întâlnise în pădure. Refuzase cu hotărâre de fiecare dată, ceea ce dusese la mai multe schimburi de vorbe tăioase. Pentru un quaker,

Phoebe se dovedise a fi o luptătoare abilă. Din nefericire, bătăliile lor se încheiau mereu cu frustrare şi dezamăgire pentru amândoi.

Şi faptul că refuza să exprime ceea ce simţea pentru ea nu ajuta deloc. Lumea lui începea să se învârtă în jurul lui Phoebe în moduri pe care nu şi le închipuise vreodată. Iar asta, sincer să fie, îl îngrijora al naibii de tare, şi îi era aproape imposibil să îi facă vreo declaraţie.

— Păreţi tulburat, milord, spuse domnul Knaggs încet.

Lucas se încruntă, speriat.

— Cum aşa?

Preotul se uită în jur, evaluând la ce distanţă se aflau restul bărbaţilor.

— Aţi oftat apăsat, răspunse el, evident mulţumit că nu aveau să fie auziţi. Şi nu pot să nu observ că păreţi… retras.

Poate că Knaggs semăna cu o sperietoare uzată, dar ochii îi licăreau de inteligenţă şi perspicacitate. Şi avea un aer de empatie răbdătoare care cu siguranţă îi fusese de folos în sat, îndeosebi în anii duri din timpul războiului. Lucas nu prea avusese trebuinţă de feţe bisericeşti, dar începea să înţeleagă de ce oamenii din Apple Hill îşi respectau aşa mult vicarul.

Nu că i-ar fi mărturisit cuiva îngrijorările pe care le avea în privinţa lui Phoebe. În plus, ştia ce anume îl îngrijora. Nu avea legătură doar cu contrabandiştii, oricât de mult ar fi vrut să creadă asta. Avea legătură cu căsnicia lor, cu *el* şi cu incapacitatea lui de a descâlci învălmăşeala de emoţii care îl încercau.

Domnul Knaggs îl impulsionă:

— Lord Merritt, dacă aveţi vreodată nevoie de ajutorul meu, sper că nu veţi ezita să mi-l cereţi. Dumneavoastră şi soţia dumneavoastră sunteţi însăşi inima acestei comunităţi. Cu toţii am face orice ne este cu putinţă ca să vă sprijinim.

Lucas pufni cinic, aruncând o privire la bărbaţii care se ţineau cu grijă la distanţă. Ca soţia lui. Oricât de mult încerca, părea incapabil să depăşească obstacolele ce îl

separau de atât de multe aspecte din noua lui viaţă.

— Mi-ar plăcea să cred că ceea ce spuneţi despre comunitate este adevărat, domnule Knaggs, dar circumstanţele îmi dau de înţeles altceva. Am contrabandişti pe moşie, probabil ajutaţi şi sprijiniţi chiar de servitorii mei, şi mă îndoiesc că vreunul dintre săteni ar avea încredere să mă lase să rezolv problema cum găsesc eu de cuviinţă.

Preotul îi întinse plosca uzată. Zâmbindu-i strâmb, Lucas luă o gură, lăsând bucuros romul să îi ardă gâtlejul până în stomac. De-ar fi putut să îi încălzească şi partea aceea care se lupta împotriva frigului singurătăţii şi al frustrării ce îi pătrundea până la oase…

— Nu e uşor să te înţelegi cu ei, ce-i drept, spuse domnul Knaggs. Dar ultimii ani au fost într-adevăr grei. Arătă cu plosca înspre un bărbat care se înghesuia într-un grup micuţ de cealaltă parte a focului. Acela e domnul Wilson, măcelarul. O soţie şi trei fiice, dar un singur fiu. Şi ce-a făcut prostuţul de fiu? A dat fuga şi s-a înrolat, în căutare de aventură. A fost ucis la Waterloo, iar bietul Wilson nu a mai fost la fel de-atunci. Fiica lui cea mai mare încearcă să îl ajute acum, dar măcelăria e o treabă dură pentru o femeie.

— Nu am ştiut despre băiat, spuse Lucas uşor, privindu-l pe bărbatul voinic cu păr cărunt şi chip blând.

Lucas supravieţuise carnagiului epic de la Waterloo, dar mulţi dintre oamenii lui nu o făcuseră.

Vicarul încuviinţă din cap.

— Şi acela e Markwith, acolo, lângă tânărul Billy.

Lucas îşi întoarse privirea spre bărbatul scund şi ştirb care râdea cu unul dintre grăjdarii de la conac.

— Markwith e unul dintre fermierii arendaşi.

— Şi încă unul foarte bun. Dar a pierdut doi copii din pricina febrei, iarna trecută. Slavă Domnului, el şi soţia lui mai au trei, dar astfel de lucruri apasă greu sufletul unui om.

Lucas clătină din cap, tot mai dezgustat de el însuşi. Vorbise cu Markwith de mai multe ori şi îl considerase un

bărbat direct şi capabil. Dar nu avusese nici cea mai vagă idee despre pierderea devastatoare pe care o îndurase acesta. Pe de altă parte, în hotărârea lui de a readuce ordinea pe moşia lui dărăpănată, se concentrase doar pe partea de afaceri. Tratase totul şi pe toată lumea doar ca pe o problemă căreia trebuia să-i găsească rezolvare şi ignorase lucrul cel mai important: oamenii.

Oamenii lui.

— Şi îl ştiţi pe Ned Weston, hangiul, continuă domnul Knaggs cu voce blândă, neînduplecată. Şi pe fiul lui, Sam.

Lucas îşi mută atenţia la Weston şi la fiul lui, care stăteau pe un buştean lângă foc.

Băiatul se uită la tatăl lui, privindu-l cu ochi mari şi solemni, în timp ce acesta povestea cu vecinii lui.

— Da, l-am cunoscut pe flăcău în ziua de Crăciun. Şi-l amintea: prea slab şi palid, dar isteţ foc. Phoebe îl plăcuse mult pe Sam şi îi atrăsese şi lui Lucas atenţia asupra lui. Dar Ned Weston nu a fost prezent. Şi nu îmi amintesc să o fi văzut nici pe mama băiatului.

— Pentru că a murit cu şase luni în urmă, milord. La naştere, şi pruncul odată cu ea.

Lucas se frecă pe frunte.

— Îmi pare rău. Nu ştiam.

Dar era limpede că Phoebe ştiuse. Acum, înţelegea asta.

— Weston şi fiul lui se au doar unul pe celălalt, spuse domnul Knaggs. Şi mă tem că Ned nu îl înţelege pe băiat. Îl iubeşte pe Sam, dar îl forţează prea tare. Din pricina mâniei, înţelegeţi? Ned nu a trecut încă peste moartea soţiei lui. Vă închipuiţi, milord, cum ar fi să vă pierdeţi astfel soţia şi copilul?

Nu putea să îşi închipuie. Gândul de a o pierde pe Phoebe cea dulce şi frumoasă într-o astfel de circumstanţă tragică îl făcea să se simtă de parcă i-ar fi înfipt cineva un pumnal în inimă.

Ned Weston îşi coborî privirea spre fiul lui şi, zâmbindu-i, îşi trecu braţul pe după umerii lui. Mutrişoara sfrijită a lui Sam se lumină în timp ce se holbă la tatăl lui cu

o adoraţie copilărească.

Lucas îşi simţi gâtlejul încordându-i-se.

— Cum se descurcă băiatul?

Knaggs ezită, apoi spuse uşor:

— Sam se străduieşte din răsputeri să fie bărbat, cum vrea tatăl lui.

Lui Lucas i se păru că preotul ar fi vrut să îi mai spună ceva, un lucru important. Dar Knaggs clătină uşor din cap şi îşi feri privirea. Lucas simţi un junghi de dezamăgire, dar nu îl putea învinui.

Încrederea trebuia câştigată. Fusese prima lecţie pe care o învăţase în armată, dar se părea că o uitase în ultimele luni.

— Bărbaţii din Apple Hill sunt buni şi cumsecade, zise vicarul, şi încearcă să aibă grijă de familiile lor cum ştiu ei mai bine. Se uită din nou la Lucas, iar el văzu rugămintea nerostită din privirea lui. Dar au nevoie de ajutor, Lord Merritt. S-au luptat singuri prea multă vreme. Nu o mai pot face pe cont propriu.

Lucas mai auzise asta: de la Phoebe, de la unchiul Arthur, de la Silverton. La naiba, chiar şi el o spusese. Dar nu acceptase niciodată ce presupunea asta de fapt. Privi prin luminiş la bărbaţii îmbrăcaţi în straie ponosite, cu chipurile măcinate de griji, dar încă veseli datorită apropierii pe care o descoperiseră în această seară de Bobotează rece. Şi înţelese în sfârşit ce avea de făcut.

Capitolul 35

Phoebe înghiţi în sec, poruncindu-i stomacului să îşi revină. În ultimele trei zile, se luptase cu greaţa. În cele din urmă, aceasta o doborâse.

— Dă-mi-l mie, spuse Meredith, şi luă ligheanul din mâinile lui Phoebe şi i-l dădu lui Maggie.

— Îmi pare rău că sunt o pacoste, spuse Phoebe cu glas slab. Ba încă în timpul primei tale vizite aici.

— Nu fi prostuţă, o mustră cu blândeţe Bathsheba, punându-şi mâna pe fruntea lui Phoebe. Nu pari să ai febră, dar îi spun lui John să te consulte imediat ce se întorc bărbaţii de la hoinărit pe moşie.

Phoebe clătină din cap.

— Sunt convinsă că o ceaşcă de ceai va rezolva totul.

Îşi sprijini cotul pe măsuţa de toaletă şi îşi puse fruntea transpirată în palmă. Meredith îşi trase un scaun lângă ea.

— Bathsheba are dreptate. Arăţi rău de azi-dimineaţă, de când am ajuns.

Phoebe deschise un ochi.

— Bănuiesc că e de la ceva ce am mâncat. Dar, deşi nu este o vizită prea plăcută pentru voi, mă bucur că aţi putut veni pentru petrecerea noastră de Bobotează. Reuşi să zâmbească slab către Bathsheba.

Şi dumneata, şi soţul dumitale. Este foarte amabil din partea voastră să ne vizitaţi.

Deşi fusese dezamăgită că mătuşa Georgie şi ceilalţi de la Belfield Abbey se întorseseră deja la Londra, Phoebe era recunoscătoare că Meredith, verişorul Stephen şi soţii Blackmore reuşiseră să vină pentru festivităţile de sărbători.

— Ne-am bucurat să venim, dar cred că Lucas a fost puţin iritat când am dat buzna peste voi, cu bebeluşi şi toate cele, spuse Meredith zâmbind larg.

Phoebe se înfioră. Într-adevăr, Lucas *nu* fusese fericit să primească oaspeţi şi susţinuse că abia de se putea locui în conac. Dar ea insistase. Întrucât relaţia lor era tot mai tensionată, îşi dorise cu disperare să îşi vadă familia. Deşi Lucas renunţase temporar la certurile lor verbale, nu lămuriseră câtuşi de puţin lucrurile. Singurul moment în care se înţelegeau era noaptea, când Lucas venea în patul ei. Oricât de furioasă ar fi fost pe el, nu reuşea să îl refuze. Dar, în fiecare dimineaţă când el pleca, lăsând atâtea lucruri nespuse, inima i se mai frângea un pic.

— Nu încearcă să fie neospitalier, explică ea. Încă îşi face griji că locuinţa nu e potrivită pentru oaspeţi. Phoebe

nu prea putea să îl contrazică. În pofida eforturilor servitorilor, Mistletoe Manor nu putea concura cu frumuseţea şi confortul de la Belfield Abbey. Dar sper că dormitoarele sunt comode, adăugă ea. Şemineurile cam scot fum când bate vântul dinspre nord.

— Cui îi pasă de nişte fum? spuse Bathsheba veselă. Mie îmi pasă doar să ardă un foc straşnic în cămin.

Phoebe o privi cu atenţie pe fosta contesă elegantă care purta acum nu unul, ci două şaluri groase de lână. Cu siguranţă nu o învinuia pe biata femeie, căci vântul pătrundea prin ramele de la ferestrele vechi ale conacului.

Meredith o bătu uşor pe spate.

— Totul este în regulă. Dar îmi fac griji pentru tine. De cât timp te simţi rău?

Phoebe se gândi la ultimele câteva zile.

— Mă simt puţin indispusă cam de o săptămână. Dar doar în ultimele trei zile mi-a fost rău de la stomac.

— Te deranjează tot timpul? întrebă Bathsheba.

— Vine şi trece, de obicei când simt un miros care mă supără. Am observat asta azi-dimineaţă, la micul dejun, când domnul Christmas a intrat cu un platou cu scrumbii afumate. Se încruntă.

Ceea ce e cam ciudat, pentru că până acum nu m-a mai deranjat mirosul de scrumbii.

Meredith şi Bathsheba se priviră reciproc.

— Ce e? întrebă Phoebe.

— Cum a zis şi Meredith, sunt convinsă că eşti bine. Dar John ar trebui să te consulte. Bathsheba privi înspre dormitorul lui Phoebe. Şi, dacă nu mă înşel, tropăiturile alea de la parter ne dau de ştire că s-au întors bărbaţii.

În pofida împotrivirilor fără prea multă tragere de inimă ale lui Phoebe, Bathsheba se duse după soţul ei. Poate că nu era totuşi o idee proastă ca doctorul Blackmore să o consulte. Peste doar câteva ore, aveau să găzduiască un dineu pentru mica nobilime din împrejurimi, după care aveau să sosească toţi sătenii şi arendaşii pentru celebrările de Bobotează. Avea atât de multe de făcut, aşa că o înghiţitură de ceva care să îi potolească stomacul ar fi

fost mai mult decât bine-venită.

Cât aşteptară, Maggie aduse o tavă cu ceai. Meredith îi pregăti o ceaşcă lui Phoebe, pe care aceasta reuşi, din fericire, să nu o vomite. După care Bathsheba şi doctorul Blackmore intrară în odaie.

— Lady Merritt, spuse doctorul, înţeleg că nu te simţi prea bine.

Bathsheba îşi dădu ochii peste cap.

— John, îţi dai seama doar uitându-te la biata femeie că nu se simte bine. Şi, cum ţi-am spus, tocmai a vomitat... de două ori.

Gura doctorului Blackmore zvâcni.

— Mulţumesc, dragostea mea. Dar poate ar fi mai bine să o lăsăm pe Excelenţa Sa să îmi spună *mie* cum se simte.

Bathsheba îşi dădu din nou ochii peste cap.

— Vă las să vă vedeţi de treabă, spuse Meredith, uitându-se amuzată la Bathsheba şi la John. Trebuie să văd ce fac gemenii, după care voi coborî în antreu să verific cum merg pregătirile pentru cină. Să nu te îngrijorezi pentru nimic, Phoebe. Eu şi Bathsheba ne vom ocupa de toate.

Ieşi din odaie, în timp ce doctorul Blackmore începu să o examineze pe Phoebe. Îi luă pulsul, se uită în gâtul ei şi îi dădu pleoapele pe spate. Ea se nelinişti, mai ales că părea atât de serios.

— Nu te îngrijora, Phoebe, spuse Bathsheba, strângând-o călduros de mână. Totul va fi bine.

Doctorul Blackmore îi zâmbi soţiei lui.

— Sunt convins că Bathsheba are dreptate. De obicei, este un doctor mult mai priceput ca mine.

— Ei bine, chiar tind să am dreptate de obicei, glumi ea.

Phoebe zâmbi când îi auzi tachinându-se şi se simţi puţin mai uşurată.

Doctorul puse mai multe întrebări ciudate, după care îi ceru permisiunea să o examineze. Ea consimţi, dar, până la sfârşitul consultului, avea obrajii roşii şi se bucura *foarte*

tare că Bathsheba rămăsese şi o ţinuse de mână.

— O ultimă întrebare, Lady Merritt, după care nu te mai deranjez, spuse doctorul Blackmore. Când ai avut ultima scurgere?

Preţ de o clipă, Phoebe nu înţelese întrebarea, după care se aprinse o luminiţă.

— Prin a treia săptămână din noiembrie, cred.

Doctorul Blackmore se uită la soţia lui.

— Am avut dreptate? întrebă Bathsheba, zâmbind larg.

— Ca de obicei, da, spuse el. Lady Merritt, încă este devreme, dar pot spune aproape cu certitudine că veţi avea parte de un eveniment fericit pe la sfârşitul verii.

Mintea ei se goli în timp ce se holba la chipul lui arătos. El îi zâmbi.

— Eşti însărcinată, milady. Felicitări!

Bathsheba o îmbrăţişă rapid.

— Mă bucur aşa mult pentru tine, iar Lucas va fi încântat. Ce distractiv va fi să îl tachinez despre cât de repede şi de în întregime a fost domesticit.

Phoebe îşi veni dintr-odată în fire, şi o năpădiră emoţiile.

— Eşti convins? întrebă ea, înăbuşindu-şi impulsul de-a izbucni în plâns.

Nu ştia dacă voia să plângă pentru că era atât de fericită sau pentru că o tulbura ideea de a avea un copil, îndeosebi pentru că nu ştia cum avea să reacţioneze Lucas. Nici măcar nu ştia dacă îi plăceau copiii, ceea ce spunea câte ceva despre starea relaţiei lor. De fapt, bănuia că avea să considere şi copiii o altă povară de pe lista lui lungă cu poveri. Listă pe care, evident, se număra şi ea.

— Sunt convins. Doctorul Blackmore o privi gânditor. Vrei să mă întrebi ceva?

Ea clipi, reuşind cu chiu, cu vai să priceapă ce se întâmpla.

— Nu îmi vine niciuna în minte acum.

— Nu te grăbi. Pot vorbi cu dumneata şi cu soţul dumitale după ce se liniştesc lucrurile. Momentan, te-aş

sfătui doar să nu te surmenezi.

Bathsheba şi Lady Silverton se pot ocupa cu siguranţă de toate sarcinile de ultim moment pentru petrecere.

Phoebe fu străbătută de un junghi de panică.

— Copilul meu e bine?

El îi zâmbi.

— Totul este normal, aşa că nu trebuie să îţi faci griji de nimic. Se ridică şi îi promise că avea să revină în câteva minute cu o licoare care să îi liniştească stomacul.

Încă uluită, Phoebe o lăsă pe Bathsheba să o ducă în pat, să se odihnească.

— Vrei să îl chem pe Lucas? întrebă Bathsheba.

Phoebe se gândi puţin.

— Nu, mai bine mă odihnesc mai întâi, ca să nu creadă că sunt bolnavă. Îi voi spune mai târziu, când vom putea vorbi în privat.

Bathsheba încuviinţă din cap de parcă Phoebe ar fi spus ceva întru totul logic şi se duse după o ceaşcă cu ceai proaspăt. Dar lui Phoebe nimic nu i se mai părea logic. Era însărcinată şi habar nu avea ce urma să creadă soţul ei despre asta.

*

Restul zilei se scurse ca prin ceaţă în timp ce se pregătiră pentru festivităţi. Meredith şi Bathsheba preluaseră ultimele pregătiri, dar Phoebe insistase să le ajute cu decoraţiunile pentru antreu şi sufragerie. Durase aproape toată după-amiaza, dar conacul arăta frumos, şi putea în sfârşit să înceapă să se relaxeze.

De trei ore nu mai simţise nevoia de-a da fuga la cel mai apropiat lighean sau vas. Preparatul doctorului Blackmore îi liniştise stomacul, deşi acesta încă îi tresărea enervant de fiecare dată când se gândea cum avea să reacţioneze Lucas când urma să afle despre sarcină. Cu surprinzător de puţin efort, se convinse că nu era momentul potrivit să îi dea vestea în ziua aceea. Nu se considerase niciodată o laşă, dar, în cazul acesta, evitarea părea cea

mai raţională opţiune ţinând cont de toată agitaţia din gospodărie, lucru pe care soţul ei nu îl aprecia nici în cele mai bune momente.

De fapt, i-ar fi plăcut să evite conversaţia în următoarele opt luni.

— S-a întâmplat ceva, milady? întrebă doamna Christmas, dând năvală în antreu de sub scări. Chipul ei de obicei vesel se schimonosi de îngrijorare. Arătaţi cam palidă, dacă îmi permiteţi. Ce-ar fi să vă alăturaţi Excelenţei Sale în birou, să vă odihniţi puţin? O pot trimite pe una dintre fete cu o tavă cu ceai.

— Nu! exclamă Phoebe.

Doamna Christmas făcu ochii mari, surprinsă, iar Phoebe se înfioră în gând.

— Mă simt foarte bine, spuse ea, forţându-se să zâmbească. Şi am servit o ceaşcă de ceai în dormitor. „Mai multe, de fapt”. Bathsheba îi turnase practic toată oala pe gât, până simţise că avea să plutească efectiv. Cred că aproape am terminat, continuă ea veselă. Antreul arată încântător, nu credeţi?

Se uitară amândouă la spaţiul boltit, iar Phoebe se simţi mândră şi satisfăcută. Crengile de un verde şters de la Crăciun fuseseră reînnoite şi arătau acum şi mai bine; coroniţe de vâsc şi ilice atârnau de candelabre. Lumânări luceau vesel peste tot în încăpere, aruncând o strălucire aproape magică peste frumuseţea decolorată, dar nobilă a conacului.

Iar pe un podium din capul încăperii se aflau două scaune de stejar vechi şi masive, readuse la viaţă dintr-un colţ prăfuit al podului, ca să servească drept tronuri pentru stăpânul conacului şi soţia lui. De-o parte şi de cealaltă a lor se aflau ghivece cu arbuşti şi doi portocali micuţi şi frumoşi pe care îi oferise Meredith. Mistletoe Manor nu avea să se compare vreodată cu Belfield Abbey ca lux sau splendoare, dar avea o demnitate cumva mai primitoare care i se potrivea de minune lui Phoebe.

Doamna Christmas încuviinţă din cap satisfăcută.

— Nu am mai văzut vechea casă împodobită aşa

splendid de mai bine de cinci ani. Îmi face bine să o văd din nou cum era în zilele de demult. Trebuie să vă mulţumim dumneavoastră şi Excelenţei Sale pentru asta, Lady Merritt.

— Mulţumesc, doamnă Christmas. V-aş ruga doar să puneţi una dintre coroniţele mai mari la baza urnei de argint din sufragerie, şi apoi cred că suntem gata. Trebuie să mă schimb pentru cină, dar voi coborî cu mult înainte să înceapă să sosească oaspeţii.

Şi, cu puţin noroc, avea să coboare înainte să se îmbrace Lucas. După ce începea cina, nu aveau să mai aibă oportunitatea de a rămâne singuri tot restul serii.

Menajera încuviinţă din cap, apoi aruncă o privire în jur, parcă verificând să nu îi audă niciun servitor. Mulţumită, se aplecă înspre ea.

— Dacă mai aveţi probleme cu stomacul, să îmi daţi de ştire, şopti ea. Fac un ceai de ghimbir grozav, numai bun pentru doamnele aflate în situaţia dumneavoastră. Mult mai eficient decât ce v-a dat doctorul, sunt convinsă.

Phoebe îşi înăbuşi un mârâit. Oare de ce crezuse chiar şi pentru o clipă că Maggie avea să îşi ţină bănuielile pentru ea? Ar fi fost o minune ca servitorii să nu fi purtat deja o discuţie amplă despre situaţia ei.

— Ce-ai păţit, Phoebe? Eşti bolnavă?

Îşi înăbuşi un ţipăt şi se răsuci când îl auzi pe soţul ei chiar lângă ea. Pentru un bărbat aşa mare, avea o abilitate nefirească şi uneori enervantă de-a se deplasa cu o eleganţă silenţioasă.

— Lucas, icni ea. M-ai speriat. Credeam că eşti în birou.

— Eram la grajduri, răspunse el destul de tăios. Am auzit că Blackmore te-a examinat. Te-ai surmenat, aşa-i? Ştiam eu că blestemata asta de petrecere avea să te epuizeze.

În pofida nervilor ei întinşi la maximum, căldura şi îngrijorarea din ochii lui o unseră pe suflet. Când el îi cuprinse obrazul cu mâna, trebui să clipească des ca să-şi alunge lacrimile. El se încruntă, cuprinzându-i chipul cu ambele mâini.

— Ceva chiar *este* în neregulă. Ce ţi-a zis Blackmore?

— Serios, Lucas, nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea ambiguu.

Mai rău era că menajera zăbovea pe lângă ei, zâmbind larg.

— Mulţumesc, doamnă Christmas, spuse Phoebe cu voce severă. Asta este tot.

Se părea că vocea ei nu sunase prea convingător, pentru că menajera îi făcu cu ochiul înainte să se ducă în sufragerie. Nu pentru prima oară în ziua respectivă, Phoebe se gândi serios la beneficiile medicinale ale unui pahar mare cu brandy. Din nefericire, ştia că stomacul ei rebel nu ar fi supravieţuit.

Îşi ridică reticentă privirea spre soţul ei, care se uita la ea bănuitor.

— Phoebe, ce nu îmi spui? Vreau să ştiu ce s-a întâmplat – şi vreau să ştiu chiar acum.

Ea îi zâmbi larg.

— Chiar nimic. Ce zici de antreu, Lucas? Aşa-i că este frumos?

El pufni dezgustat.

— Chiar că eşti cea mai nepricepută mincinoasă din lume.

O prinse cu blândeţe de braţ şi o conduse spre biroul lui. Ea se simţi cuprinsă de panică.

— Lucas, trebuie să mă îmbrac pentru cină. Oaspeţii vor veni peste doar o oră.

O înghionti dincolo de uşa de la biroul lui, pe care o închise în urma lui.

— Oaspeţii pot aştepta. Îmi vei spune chiar acum ce s-a întâmplat.

Târând-o spre unul dintre fotoliile de lângă şemineu, o puse să se aşeze. Apoi adoptă o poziţie ameninţătoare deasupra ei, cu braţele încrucişate peste piept. Părea mare, puternic şi foarte intimidant, şi inima i se strânse de dragoste doar privindu-l.

Şi de multă nelinişte.

— Treci la subiect, Phoebe, îi porunci el. Ce ţi-a spus

Blackmore mai exact?

Ea îl privi tăcută, muşcându-şi buza. El oftă şi se aplecă spre ea. O luă de mâini şi i le ridică şi i le sărută pe rând.

— Iubire, nu sunt un căpcăun şi nu am de gând să te mănânc, îşi dezgoli dinţii albi şi puternici. Cel puţin, nu înainte să plece oaspeţii.

— Lucas, pe bune acum!

Îşi plecă uşor capul. Nu pentru că ar fi fost cu adevărat stingherită de remarcile lui, ci pentru că încă era prea emoţionată ca să îl privească în ochi. El îi ridică bărbia.

— Orice ar fi, mai bine mi-ai spune acum, pentru că ştii că oricum voi afla mai devreme sau mai târziu.

Phoebe nu putea nega adevărul. Înghiţi în sec, încercând să găsească vorbele potrivite, dar gâtlejul i se strânse efectiv. Zâmbetul lui uşor se preschimbă într-o încruntătură.

— Ai prefera să îl întreb pe doctor?

— Nu, croncăni ea. Îţi voi spune eu. Doar că vei fi surprins.

El scoase un zgomot nerăbdător.

— Phoebe…

— S-ar putea să fiu însărcinată.

El ridică brusc din sprâncene.

— *S-ar putea* să fii însărcinată. Părea uluit. Adică Blackmore nu e convins? S-a întâmplat ceva?

Ea închise ochii.

— Nu. E convins.

El o prinse de bărbie.

— Phoebe, te rog să deschizi ochii şi să te uiţi la mine.

Ea se supuse, cu precauţie. Arăta în continuare înfiorător, dar pălise pe sub bronzul lui. Lui Phoebe i se strânse stomacul când îşi dădu seama că temerile ei fuseseră justificate.

— De când ştii? întrebă el încordat.

— Am aflat abia astăzi, când mi-a zis doctorul. Înainte de asta, am fost îndeajuns de prostuţă încât să cred că aveam doar probleme digestive. Se forţă să zâmbească,

sperând ca el să îi zâmbească la rândul lui. Nu o făcu. Îmi pare rău dacă sunt veşti neplăcute, spuse ea pe un ton jalnic.

O durea gâtul atât de tare, încât era o minune că mai putea vorbi. El clipi, evident surprins.

— Nu. Nu e asta. Sunt…

— Surprins?

— Ai putea spune şi aşa. Se ridică şi o privi tăcut. Blackmore crede că eşti îndeajuns de sănătoasă ca să ai copii?

Ea înghiţi în sec, cu greu, căci i se pusese un nod în gât.

— A spus că nu am de ce să mă îngrijorez. A mai zis şi că ne va răspunde fericit la orice întrebări vom avea.

— Bine. Asta e bine. Suntem norocoşi că a fost aici şi că e de părere că e totul… bine.

Se înfioră şi închise gura, evident conştient că începea să bată câmpii.

Phoebe oftă şi se ridică.

— Îmi pare rău dacă vestea te şochează. Nu aşa am intenţionat să afli. Îmi dau seama că poate părea o complicaţie în plus, dar…

— De unde naiba ţi-a venit ideea asta? izbucni el, încruntându-se la ea.

Ea tresări şi se dădu un pas în spate.

— Pentru că tu…

Se auzi o bătaie în uşă. Verişorul Stephen intră în încăpere, aruncă o singură privire la ei şi se opri brusc.

— Iertaţi-mă că vă întrerup. Voiam să te întreb ceva, Lucas, dar vorbim mai târziu.

— Nu ne întrerupi, verişoare, spuse Phoebe uşurată. Eu trebuie oricum să urc să mă schimb.

Lucas aruncă un cuvânt de-a dreptul şocant, ceea ce o făcu pe ea să se îmbujoreze, şi pe Silverton să îi arunce o privire tăioasă.

— Phoebe, trebuie să terminăm discuţia, spuse Lucas cu voce joasă.

— Mai târziu, zise ea, trecând pe lângă el. Oaspeţii vor

ajunge curând, şi încă nu am fost pe la bucătărie.

— Nu, aşteaptă, mârâi el.

Ea îl ignoră, fugind din încăpere de parcă ar fi urmărit-o o haită de ogari.

Capitolul 36

Phoebe abia de reuşise să ia două îmbucături din masa generoasă servită oaspeţilor. Senzaţia de greaţă revenise, probabil mai degrabă în urma conversaţiei cu Lucas decât din pricina sarcinii. Abia de mai vorbise cu el de la acea discuţie pe fugă. Se îmbrăcase rapid, apoi coborâse degrabă la bucătărie, să verifice ultimele pregătiri pentru cină. Servitorii o considerau mai degrabă o piedică decât un ajutor, dar nu mai putea îndura o altă conversaţie în privat cu soţul ei. O încercau emoţii prea tulburi, şi se temea că avea să izbucnească în lacrimi la cea mai mică provocare din partea lui, ceea ce nu le-ar fi făcut bine nici lor, nici bebeluşului.

Îşi duse mâna la abdomen şi o aşeză în locul în care îşi închipuia că avea să crească copilul. Indiferent de ce credea Lucas acum, bebeluşul lor era un miracol. Se putea doar ruga ca, prin harul lui Dumnezeu şi cu multă răbdare din partea ei, chit că răbdarea nu era punctul ei forte, soţul ei încăpăţânat să îl accepte cu bucurie pe copil. Altminteri, viaţa la conac avea să fie într-adevăr posomorâtă. Era îndeajuns de rău să ai un soţ care nu îşi putea iubi soţia, dar era mult mai rău să ai un tată care nu îşi putea iubi copiii.

Chicote şi ţipete stridente îi atraseră din nou atenţia spre antreu. Sătenii sosiseră de ceva vreme, iar festivităţile şi jocurile erau în toi. Servitorii împinseseră la o parte mesele din sufragerie, ca să se poată dansa, iar în antreu aveau loc jocurile. Acum, se jucau de-a baba oarba, şi părea mai degrabă o scuză pentru băieţi să le fugărească pe fete sau să stârnească râsete împiedicându-se de

mobilier. Căpriorii răsunau de la haosul plin de veselie, şi, oriunde se uita, Phoebe vedea chipuri zâmbitoare şi auzea voci nerăbdătoare conversând voioase. Orice altceva s-ar fi întâmplat în această seară de Bobotează, s-ar părea că Lord şi Lady Merritt le oferiseră oamenilor lor o pauză bine-venită de la grijile zilnice.

Încuviinţă din cap spre doamna Christmas, care făcu o plecăciune şi dispăru după uşa de sub scări. Apoi se ridică pe vârfuri şi se uită după soţul ei. Simţi o mână mare pe spate.

— Sper că pe mine mă cauţi.

Phoebe pufni exasperată.

— Lucas, chiar trebuie să nu te mai furişezi pe la spatele meu. M-ai speriat îngrozitor.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Nu aş fi niciodată atât de lipsit de demnitate încât să mă furişez, în orice caz, aş putea aduce un întreg regiment în spatele tău, şi nu l-ai auzi de larma de aici.

Ea făcu o grimasă.

— E cam tare, aşa-i? Îmi pare rău dacă ţi se pare enervant, dar se pare că oaspeţii se simt bine.

El o luă de mână şi îşi întrepătrunse degetele cu ale ei.

— Mă crezi un căpcăun, nu-i aşa? Biata Phoebe! S-a ales cu o bestie drept soţ.

Ea privi spre mâinile lor împreunate.

— Ba nu, şopti ea. Nu cred deloc aşa ceva.

El se aplecă, atingându-i obrazul cu părul lui dens şi mătăsos.

— Ce-ai zis, iubire? Nu te-am auzit.

Ea se răsuci chiar când el îşi înălţă capul şi îl privi direct în ochi. I se puse un nod în gât când îi văzu expresia plină de tandreţe.

— Am spus că nu te consider câtuşi de puţin un căpcăun.

— Bine, pentru că am vrut să îţi spun…

Ea îi puse degetele pe buze.

— Nu acum. E timpul pentru Tortul Regelui şi să îl

alegem pe Lordul Dezordinii. Putem vorbi mai târziu.

O scânteiere de frustrare străbătu chipul lui Lucas, dar el încuviinţă. Ea îl trase de mână, şi îşi croiră drum prin mulţime, îndreptându-se spre podium. Dură câteva minute, căci sătenii le urară noroc şi le mulţumiră călduros pentru distracţiile din seara aceea. Phoebe era prea agitată ca să spună mai mult de câteva cuvinte, dar Lucas le răspunse relaxat şi fermecător, părând să se simtă bine. Când îi simţi din nou mâna la spate, în dreptul taliei, ţinând-o cu blândeţe în timp ce se deplasau, tensiunea pe care o simţea se mai domoli.

Ajunseră la podium chiar pe când uşa din partea din spate a antreului se deschise. Domnul Christmas ieşi cu mare pompă, doi lachei vânjoşi împleticindu-se în urma lui sub greutatea unui Tort al Regelui uriaş. Tortul imens era mereu atracţia centrală a festivităţilor de Bobotează, iar doamna Christmas susţinea că tortul făcut de bucătăreasa lor era cel mai bun din tot comitatul.

Glazura groasă a tortului lucea albă şi strălucitoare în lumina lumânărilor, iar suprafaţa lui finisată, care se înălţa pe două niveluri, era presărată cu figurine bizare. Baza rotundă era minuţios decorată cu flori din zahăr în diverse nuanţe pastelate, iar deasupra avea o reprezentare a bisericii şi a altor câteva magazine din sat.

— Cerule mare! exclamă Lucas. Aia este piaţa din sat, pe tortul acesta gigant?

— Da, spuse Phoebe cu mândrie. A fost ideea bucătăresei. S-a descurcat de minune, nu crezi?

Soţul ei râse.

— De fapt, chiar da. Îi lipseşte doar beţivul satului.

— Serios, Lucas, răspunse ea afectată. Haide! Este momentul să urci pe tron ca Lord al Dezordinii.

El se încruntă.

— De ce crezi că voi fi Lordul Dezordinii? E un tort al naibii de mare şi are doar un bob mic în el. Oricine ar putea să îl găsească.

Se uită la doamna Christmas, care tăia prima felie.

— Am hotărât ca anul acesta să facem lucrurile puţin

altfel. Ţinând cont de… unele incidente din trecut, toată lumea va primi bucăţi de hârtie împreună cu tortul. Cel care primeşte bucata de hârtie ce poartă însemnul potrivit va fi numit Lordul Dezordinii.

— Hmm. Presupun că într-un an cineva s-a îmbătat şi aproape s-a înecat cu bobul.

Ea făcu ochii mari.

— De unde ai ştiut?

— Se întâmplă destul de des. A păţit-o şi Robert o dată, şi nici măcar nu era băut. Mai că n-a dat ortu' popii de la blestemăţia aia. Mai e cu noi doar mulţumită bunicului. Generalul l-a lovit aşa de tare peste spate, că aproape că l-a azvârlit în odaia alăturată.

Phoebe râse când îşi închipui scena.

— Păi, am vrea să evităm astfel de lucruri. Doamnei Christmas i-a venit ideea cu bucăţile de hârtie drept înlocuitor.

— Da, dar tot nu explică de ce crezi că eu voi…

Lucas se întrerupse când doamna Christmas veni apăsat spre ei, cu o farfurie în mână. Lucas o privi încruntat pe Phoebe.

— Spune-mi că nu ai făcut aşa ceva.

Ea îi răspunse în schimb cu un zâmbet senin. El mârâi.

— Pe lângă toate celelalte, acum trebuie şi să fiu Lordul Dezordinii?

— Mă tem că da.

În chip surprinzător, el zâmbi.

— Ei bine, ar avea oarecum logică, într-un fel bizar, ţinând cont că toate lucrurile par să se năruiască pe aici.

Doamna Christmas îi dădu lui Lucas farfuria şi bucata de hârtie, cu o înfloritură dramatică. Lucas cercetă bucata de hârtie cu solemnitate, apoi făcu o plecăciune politicoasă. Oaspeţii ovaţionară şi fluierară.

— Ei bine, mă consolez cu un lucru, spuse el, vocea lui răzbind peste larma generală. Te pot alege drept regină a mea.

— Ba mă tem că nu, zise Phoebe cu prefăcut regret. Priveşte!

El îşi întoarse privirea în direcţia pe care i-o indica ea: doamna Christmas îi înmâna o farfurie cu tort doamnei Knaggs.

Lucas rămase cu gura căscată.

— Doar nu vorbeşti serios! Soţia vicarului ca Regină a Dezordinii?

Phoebe se strădui să nu izbucnească în râs.

— Ne-am gândit că doamna Knaggs ar fi alegerea perfectă ca să te sprijine în îndatoririle tale regeşti.

— Adică, să îmi facă morală, vrei să spui. Mă va bate toată noaptea la cap cu proiectele ei de suflet.

Ea ţâţâi compătimitoare.

— Bietul Lucas! Ce îngrozitor pentru tine!

El râse duşmănos.

— Mă ucizi, Doamnă Soţie.

— Poate mai târziu. Nu vrem cadavre prin antreu.

Îşi înăbuşi orice replică pe care voise să i-o dea când o văzu pe doamna Knaggs îndreptându-se spre ei. Femeia zâmbea larg, entuziasmată că fusese aleasă, iar Phoebe fu încântată să vadă că Lucas o primi pe podium într-o manieră elegantă.

După ce regele şi regina se aşezară, veselia se reluă. Doamna Christmas împărţi restul tortului, iar paharele cu cidru fierbinte şi punci fură umplute din nou. Întrucât făcea parte din îndatoririle lui, Lucas fu chemat să organizeze şi mai multe jocuri şi fu ocupat cu supravegheatul rundelor de pedepse. În cele din urmă, îşi făcu apariţia un lacheu cu un bol mare cu punci cu brandy şi cu stafide plutind deasupra. Îl aşeză pe o masă din mijlocul antreului şi îi dădu foc, făcându-i pe spectatori să ovaţioneze straşnic.

— Pentru ce e asta? întrebă Phoebe, sprijinindu-se de braţul tronului lui Lucas.

— Se numeşte „înhaţă dragonul”. Încerci să înhaţi stafidele din punciul înflăcărat fără să te arzi. E nevoie de o privire iute şi de o mână sigură.

Şi implica foarte multă veselie, din câte se părea, pe măsură ce oaspeţii se înghionteau reciproc, râzând. Phoebe trebuia să admită că părea distractiv, chiar dacă puţin

riscant.

— Poate ar trebui să încerc şi eu, spuse ea, şi dădu să coboare de pe podium.

Lucas întinse mâna şi o trase cu blândeţe lângă el.

— Nu, scumpete. Fără arsuri pentru tine.

Se holbă la el, surprinsă de privirea lui drăgăstoasă. Lucas îi cuprinse talia cu degetele-i lungi, aspre şi calde. Ea înghiţi în sec, şi gâtlejul i se uscă. Simpla lui atingere o făcea să simtă furnicături din cap până în picioare. Începu instinctiv să se aplece spre el. Privirea lui se încinse, şi el îşi înclină capul, pregătit să îi accepte sărutul. Şi aproape că *îl sărută,* uitând întru totul unde se afla, doar că fu oprită de cineva care o atinse uşor pe cot, făcând-o să îşi vină în fire.

— Milady, iertaţi-mă că vă întrerup.

Domnul Christmas îşi făcuse brusc apariţia pe podium, încordat şi alert, privind prin antreu, apoi din nou la ea. Ea se încruntă.

— S-a întâmplat ceva, domnule Christmas?

— O mică problemă, mi-e teamă, milady. În bucătărie.

— Vin imediat.

El încuviinţă şi plecă, iar Phoebe se întoarse spre Lucas şi se scuză. El îi întoarse mâna şi îi duse palma la gură şi o sărută lung, apoi o muşcă uşor.

Cerule mare! Chiar se simţea puţin slăbită, şi nu credea că era de la căldura din încăpere.

— Să nu întârzii mult, murmură el cu o voce seducătoare.

Ea încuviinţă şi plecă în grabă, complet nedumerită. Chiar dacă Lucas nu reacţionase cum sperase ea la vestea că era însărcinată, în seara aceasta părea mulţumit. Pentru prima oară de câteva zile, începu să simtă o licărire de speranţă.

Phoebe împinse uşile batante care dădeau în bucătărie şi se opri împleticindu-se, şocată. Domnul Weston şedea la masa de lucru mare din bucătărie, iar cămaşa lui de bumbac aspră era pătată cu sânge. Micuţul Sam stătea lângă el, palid şi înspăimântat. *Le observase* absenţa mai devreme în timpul serii şi o pusese pe seama faptului că

domnul Weston continua să fie reticent faţă de ea. Evident, lucrurile stăteau altfel în realitate.

— Cerule mare! Cum s-a întâmplat asta? întrebă ea.

Doamna Christmas luă nişte prosoape dintr-un dulap şi se duse cu paşi apăsaţi spre domnul Weston şi apăsă unul dintre prosoape pe rana din partea de sus a braţului. Bărbatul tresări şi trase aspru aer în piept.

— Prostu' s-a lăsat împuşcat de ofiţerii de impozitare, se răsti ea. El şi Sam abia au reuşit să scape.

Phoebe îl apucă cu blândeţe pe Sam de umeri.

— Eşti rănit?

Băiatul clătină din cap, prea înspăimântat ca să vorbească. Phoebe aruncă rapid o privire prin bucătărie. Câteva servitoare şi câţiva dintre lachei priveau atenţi, tăcuţi şi îngrijoraţi, dar nu era nimeni altcineva.

— A mai fost implicat cineva? îl întrebă Phoebe pe domnul Weston.

— Alţi trei, milady, dar au şters-o în pădure. Sunt destul de convins c-au scăpat.

Trase aer în piept, şuierând, când doamna Christmas apăsă şi mai tare ca să oprească sângerarea. Lui Phoebe i se făcu rău.

— Deci faci în continuare contrabandă pe pământurile Merritt.

El o privi nefericit.

— Astăzi, trebuia să fie ultima oară, milady. Jur! Marfa fusese deja promisă şi pe jumătate plătită. Nu am avut de ales.

— Şi cum rămâne cu Sam? Nu ai avut de ales când a venit vorba despre siguranţa fiului tău?

Domnul Weston îşi plecă uşor capul, îmbujorându-se ruşinat.

— Aşa-i. A fost o prostie să îl iau cu mine. Nu o să neg asta. Îşi întoarse privirea spre ea, implorând-o. Dar n-o să-l mai pun pe băiat în pericol din nou, jur! Jur pe mormântul soţiei mele!

Phoebe trase adânc aer în piept, încercând să îşi potolească mânia. Răul fusese făcut. Acum, putea doar să

încerce să îl ţină sub control.

— Domnule Christmas, vă rog să îl aduceţi pe doctorul Blackmore. Spuneţi-i că una dintre servitoarele de la bucătărie s-a ars.

— Da, milady.

— Doamna Christmas, vom avea nevoie de apă fierbinte şi de mai multe cârpe, şi trimiteţi-o pe una dintre fete sus, în dormitorul doctorului Blackmore, după geanta sa. Şi daţi-i lui Sam ceva cald de băut, nişte lapte sau ciocolată caldă. Ah, şi aduceţi-mi careva o foarfecă.

În timp ce servitorii se îmbulziră care încotro ca să îndeplinească sarcinile primite, Phoebe apucă foarfecă de la o servitoare şi îi tăie cu grijă mâneca domnului Weston. Când rana îi fu expusă, carnea vie sângerând lent, ea simţi cum i se făcu greaţă. Trebui să închidă ochii şi să tragă aer în piept ca să i se potolească stomacul.

— Ai noroc, Ned Weston, spuse doamna Christmas. O rană curată, a ieşit pe partea ailaltă.

— Nu prea mă simt norocos, scrâşni el.

Doctorul Blackmore intră grăbit în bucătărie, încruntându-se când înţelese ce se petrecea.

— Nu îmi pare a fi o arsură, spuse el.

Phoebe îi ignoră comentariul sec.

— Slavă Cerului! Acesta este domnul Weston, hangiul nostru din sat. A avut… un accident, se bâlbâi ea.

— Aşa se pare. Am nevoie să îmi aducă cineva geanta.

— Poftim, domnule, icni Maggie, cu răsuflarea tăiată după ce urcase şi coborâse în fugă scările prin spatele casei.

Doctorul se apucă de treabă, curăţând cu eficienţă şi bandajând rana. Toţi ceilalţi aşteptară tăcuţi şi încordaţi, privind din când în când îngrijoraţi la Phoebe.

— Ar trebui să fie de ajuns, spuse doctorul Blackmore în cele din urmă. Va trebui să schimbaţi bandajul zilnic în următoarea săptămână şi veţi avea nevoie de un bandaj care să ţină braţul imobilizat.

Phoebe respiră uşurată.

— Mulţumesc, doctore. Se uită la ceasul de pe un raft de lângă cămară. Trebuie să mă întorc sus înainte să mi se simtă lipsa.

Doctorul se ridică.

— Te conduc eu. Îi zâmbi lui Phoebe. Presupun că vrei să nu spun nimic despre asta.

Nu îi plăcea să îl atragă în asemenea încurcături, dar nu prea avea de ales.

— Din nefericire, da.

— Bineînţeles, milady.

Phoebe tocmai îi mulţumea din nou, când îi veni în minte un gând îngrozitor care îi tăie răsuflarea.

— Domnule Weston, icni ea. Există vreo posibilitate ca ofiţerii să îţi ia urma până aici?

Cârciumarul îşi umezi buzele.

— Eu… Cred că e posibil. Nu ar fi prima oară.

— Da, îmi amintesc ocazia cu pricina, spuse ea sec. Dacă ofiţerii îl descopereau pe domnul Weston la Mistletoe Manor, aveau să îl aresteze. Şi pe Sam.

Dură câteva secunde până să ia o hotărâre.

— Domnule Christmas, caută o cămaşă şi o haină curate pentru domnul Weston. El şi Sam trebuie să urce în antreu şi să se prefacă apoi că au fost aici toată seara.

Doctorul Blackmore se opri din aranjatul lucrurilor în geantă şi se uită încruntat la ea.

— Ţi se pare înţelept, Lady Merritt? Nu-i lucru bun să-i duci de nas pe oamenii legii.

Sam strânse atât de tare spătarul scaunului pe care stătea tatăl lui, încât i se albiră degetele.

— Vă rog, milady! Nu-i lăsaţi să-l aresteze pe tata. Doar pe el îl mai am!

Phoebe îi zâmbi liniştitor.

— Nu voi permite una ca asta, Sam. Voi…

Uşa de la bucătărie se deschise larg. Lucas intră şi se opri brusc, privind scena din faţa lui. Privirea îi deveni dură, ca de cremene, când ajunse la Phoebe.

— Măi să fie, ce avem noi aici? spuse el cu o voce devastator de blândă.

Capitolul 37

Phoebe simţi un nod în stomac şi trebui să se împotrivească impulsului de-a se repezi spre cel mai apropiat lighean.

Lucas se uită la ea preţ de o clipă, după care îşi mută privirea glacială către domnul Weston, care stătea mohorât şi palid pe scaun.

— Scena aceasta este rezultatul faptului că ai făcut contrabandă pe pământurile mele, Weston?

Bărbatul părea gata să leşine, dar reuşi să se ridice.

— Aşa-i, milord, şi îmi cer iertare pentru asta. Dar, cum i-am zis şi soţiei dumneavoastră, în seara asta trebuia să fie ultima oară. Înghiţi în sec. Mă las de asta, jur!

Sam se duse lângă tatăl lui.

— E adevărat, milord. Sincer. Tata mi-a promis că avea să fie ultima oară.

Lui Phoebe i se strânse inima când îl auzi pe băiat. Dădu să se apropie de el, să îl aline, dar Lucas întinse mâna.

— Rămâi la locul tău, Phoebe!

— Dar, Lucas...

— Şi nu mai spune nimic, zise el încleştându-şi dinţii. Trebuie să mă gândesc.

Ea se zbârli când îi auzi tonul, dar situaţia nu s-ar fi îmbunătăţit dacă se certau.

— Weston, zise Lucas după ce se gândi câteva clipe, încordat, ţi-a trecut prin minte că era posibil ca Harper să îţi ia urma până la conac?

Domnul Weston dădu să răspundă, şi chiar atunci se auzi o bătaie puternică în uşa antreului. Cineva bătea la uşa din faţă a conacului. Lucas îşi frecă fruntea.

— Cerule! Bineînţeles că aveau să ajungă aici.

Toţi cei din bucătărie înlemniră, dar Phoebe se forţă să rupă tăcerea:

— Lucas, ce vei face?

El îi aruncă o privire plină de frustrare.

— Casa mea urmează să fie invadată de un grup de ofiţeri de impozitare înarmaţi, dispreţuiţi de fiecare persoană aflată pe o rază de mai bine de treizeci de kilometri. Ce crezi că voi face?

Domnul Weston înaintă.

— Milord, nu merit milă, şi, de-aş fi fost doar eu, m-aş fi predat de bunăvoie. Îşi coborî privirea spre Sam, care stătea lângă el şi plângea uşor. Vă cer îndurare de dragul băiatului. Nu mă are decât pe mine să-i port de grijă.

Lucas îşi trecu nerăbdător mâna prin păr.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte, Weston. Se uită la Phoebe. Trebuie să mă duc să mă ocup de Harper. Te rog să te asiguri că se face iute curat aici, apoi du-i pe Weston şi pe Sam în antreu. Se răsuci pe călcâie şi se duse cu paşi mari şi apăsaţi spre uşă. Privi în urmă şi văzu că toţi încremeniseră. Daţi-i drumul! se răsti el, apoi ieşi pe uşile batante.

În bucătărie începu forfota. În două minute, servitoarele şterseseră masa, iar domnul Weston se îmbrăcase în straiele oferite de lachei. Phoebe trase adânc aer în piept, pregătindu-se să se ducă după soţul ei, când îl simţi pe Sam luând-o de mână.

— Vă rog, milady, păru să fie tot ce putu îngâna.

Se aplecă şi îl privi drept în ochi.

— Nu îţi face griji, Sam. Eu şi Excelenţa Sa nu te vom abandona. Dar trebuie să fii curajos şi să vii cu mine în antreu.

Băieţelul se îndreptă de spate.

— Nu mi-e teamă, milady.

— Bine. Aruncă rapid o privire în jur, să se asigure că totul era aşa cum trebuia să fie. Domnule Weston, Sam, vă rog să mă urmaţi.

O apucă degrabă pe coridor, apoi încetini. Nu avea să le fie de folos dacă ajungeau acolo cu răsuflarea tăiată. Trebuia să pară liniştită şi încrezătoare, o idee de-a dreptul amuzantă, ţinând cont că avea nervii întinşi la maximum şi

era extrem de neliniştită. Deşi îi vorbise cu îndrăzneală lui Sam, nu avea idee ce intenţiona să facă Lucas. Ştia doar că, dacă el avea să-l dea pe domnul Weston pe mâna legii, ea probabil nu avea să-l poată ierta vreodată.

Şi dacă se ajungea la şi mai multă vărsare de sânge în conac, în seara aceasta, probabil nu avea să şi-o ierte niciodată. Se critică încă o dată aspru pentru că iscase un asemenea talmeş-balmeş. Se strecură în antreu şi aruncă o privire în urma ei. Îi văzu pe domnul Weston şi pe Sam amestecându-se în mulţime. O tăcere nefirească se lăsase peste încăperea înţesată de oameni, întreruptă doar de şoapte încordate şi de un bâzâit jos de murmure ostile.

Phoebe se duse iute în partea din faţă a încăperii, unde Lucas se confrunta cu domnul Harper şi oamenii lui. Numără cel puţin zece bărbaţi, toţi înarmaţi şi toţi privind agitaţi şi bănuitori la oaspeţi. Ameninţarea violenţei plutea în văzduh precum o ceaţă răuvoitoare.

Îşi croi drum prin mulţime şi se opri lângă Lucas. Chiar atunci, Silverton înaintă şi se puse de cealaltă parte a lui Lucas. Meredith şi Bathsheba îl urmară, amândouă privind cu aroganţă la ofiţeri.

Ca strategie de intimidare ar fi putut funcţiona mai bine decât prezenţa celor patru aristocraţi vizibil enervaţi.

Lucas îi aruncă o privire lui Phoebe şi zâmbi.

— Ah, aici erai, iubirea mea. Ai rezolvat criza domestică de la subsol?

Ea clipi, surprinsă de tonul lui calm şi încrezător. El ridică dintr-o sprânceană, uşor amuzat.

— O, da, spuse ea. Una dintre servitoarele de la bucătărie a scăpat un platou întreg cu plăcinte cu carne tocată. Au apucat-o istericalele, şi bucătăreasa era destul de iritată, dar cred că am reuşit să evităm dezastrul.

Părea uimitor de calmă. Poate era, totuşi, o mincinoasă mai bună decât se credea. Nu era un gând prea liniştitor, dar cu siguranţă util în anumite circumstanţe.

— Slavă Cerului, zise Lucas. După cum vezi, avem nişte oaspeţi neaşteptaţi. Domnul Harper şi oamenii lui îi caută pe contrabandişti. Fireşte, s-a gândit că o petrecere

la Mistletoe Manor este locul perfect în care să îi găsească.

Domnul Harper se crispă.

— Milord, nu doresc să vă deranjez, dar urmele de sânge pe care le-am găsit în pădure duceau spre conac. Insist să ne permiteţi să facem o percheziţie.

— Insişti? îi răspunse Lucas pe un ton plictisit, dar arogant. Nemaipomenit! Ai zice că ultimul loc în care s-ar duce un contrabandist este o casă plină de oameni veseli, îndeosebi când casa cu pricina îi aparţine cuiva care a spus clar că nu tolerează activităţile ilegale.

Domnul Harper o privi bănuitor pe Phoebe.

— Poate că dumneavoastră nu le toleraţi, milord, dar se zvoneşte că alţi membri ai gospodăriei ar fi mai toleranţi.

Phoebe îşi înăbuşi un icnet în timp ce mulţimea scoase un murmur furios.

— Aş sugera, zise Lucas pe un ton atât de rece că ar fi îngheţat şi focul iadului, ca un anume bărbat raţional să facă bine să ignore zvonurile nefondate, Harper. M-am făcut înţeles?

— Cu desăvârşire, milord. Dar, ca ofiţer al legii, trebuie să insist să îmi permiteţi să îmi îndeplinesc îndatoririle şi să efectuez percheziţia.

— Domnule Harper, interveni verişorul Stephen, vă daţi seama că, în calitate de marchiz de Silverton, sunt magistrat local? Dacă eu consider că nu este nevoie să efectuaţi o percheziţie, asta nu ar fi suficient?

— Cu tot respectul, milord, se răsti Harper, nu, nu ar fi.

Mulţimea începu să bombăne mai tare, iar ofiţerii se foiră agitaţi, ţinându-şi pistoalele la îndemână. Phoebe avu sentimentul îngrozitor că dezastrul se afla la doar câteva secunde distanţă.

Lucas oftă nerăbdător.

— Prea bine. Fă-ţi percheziţia, dacă chiar trebuie, Harper. Sunt convins că îi vei găsi pe contrabandişti ascunşi în cămară, după brânză sau murături.

Domnul Harper se făcu roşu ca para focului.

— Nu apreciez gluma, Lord Merritt. Şi vă asigur că *voi*

face o percheziţie minuţioasă.

— Dă-i bătaie! Christmas, îi zise Lucas majordomului, te rog să îi însoţeşti pe oamenii domnului Harper în bucătărie şi în pivniţe. Şi vezi să nu o deranjeze pe bucătăreasă.

Domnul Harper şi oamenii lui se răspândiră, unii coborând sub scări şi alţii îmbrâncindu-se prin antreu. Când Phoebe îl văzu pe ofiţer îndreptându-se spre domnul Weston, trase scurt aer în piept. Din fericire, domnul Knaggs se ciocni de bărbatul cu pricina, nemaicontenind cu scuzele şi îndrumându-l dibace pe ofiţer într-o altă direcţie.

Lucas îşi puse mâna pe spatele ei.

— Fii curajoasă, iubirea mea, murmură el. Harper ştie că nu va găsi nimic. Încearcă doar să demonstreze ceva.

Avea dreptate. Peste câteva minute, oamenii domnului Harper se întoarseră în partea din faţă a antreului, adunându-se în spatele şefului lor nemulţumit.

— Ai găsit ceva? întrebă Lucas politicos.

— Nu, milord, şi presupun că nu te miră. Dar jur că lucrurile nu se încheie aici. Intenţionez să iau urma contrabandiştilor şi să îl trag la răspundere pe fiecare în parte.

— Te laud pentru dedicarea de care dai dovadă. Şi acum, domnilor, vă sugerez fie să vă puneţi deoparte pistoalele şi să vă alăturaţi festivităţilor, fie să vă vedeţi de drum. Doamnele nu au cum să fie liniştite cât timp aveţi armele scoase.

— Mulţumim, dar vom refuza, zise Harper jignit. Nu vă vom mai deranja.

Domnul Christmas îi conduse pe bărbaţi şi închise uşile în urma lor. Preţ de zece secunde, se aşternu liniştea, după care toţi cei din încăpere erupseră în ovaţii. Silverton îl plesni pe Lucas peste spate, iar bărbaţii din sat îl înconjurară, dând viguros mâna cu el şi mulţumindu-i. Femeile se îmbrăţişară, iar micuţul Sam îşi cuprinse tatăl cu braţele pe după talie şi izbucni în lacrimi.

— Ei bine, zise Meredith, îmbrăţişând-o pe Phoebe, tu şi Lucas chiar ştiţi cum să organizaţi o petrecere

interesantă. A fost mult mai distractiv decât încăierările din timpul cinelor de Paşte.

— Şi ce noroc pe voi să aveţi un doctor la îndemână care să trateze rana, interveni Bathsheba cu voce melodioasă. Deşi sper să nu căpătaţi obiceiul de-a invita oamenii legii la petrecerile voastre. De regulă, distrug îngrozitor covoarele.

Phoebe se simţi uşurată, dar ameţi şi nu mai avu putere în membre. Bathsheba o împinse pe un scaun.

— Aşază-te, dacă nu vrei să te prăbuşeşti.

Meredith îngenunche lângă ea.

— Nu trebuia să îţi faci griji, Phoebe. Lucas este un om bun. Face mereu ceea ce este corect, chiar dacă nu e neapărat întru totul legal.

Phoebe se holbă la soţul ei. Domnul Knaggs şi alţi câţiva bărbaţi toastau acum în cinstea lui. El le acceptă calm ovaţiile, după care se uită la Phoebe. Privirea i se încinse.

— Cu siguranţă recunosc privirea *aceea,* spuse Bathsheba.

— Da. Meredith oftă fericită. Ce romantic!

— Habar nu am despre ce vorbiţi, minţi Phoebe, îmbujorându-se.

— Atunci, eşti pe punctul de-a afla, îi răspunse Bathsheba. Uite-l pe soţul tău că vine încoace!

Lucas înainta cu paşi mari şi apăsaţi spre ele.

— Doamnelor, dacă ne scuzaţi, aş vrea să discut cu soţia mea.

— Dă-i bătaie, zise Bathsheba în timp ce Lucas o ridică pe Phoebe de pe scaun. Îşi sugerez să o duci în birou şi să te asiguri că încui uşa după voi.

Phoebe le privi urât peste umăr pe Bathsheba şi pe Meredith. Amândouă chicotiră în timp ce Lucas o duse în biroul lui. Holly, ascuns în siguranţă în coşul lui, lângă foc, îi întâmpină ridicându-şi capul şi căscând somnoros. Ei îl ignorară, aşa că mormăi, îşi vârî nasul sub labe şi se culcă la loc.

Lucas închise bine uşa şi o încuie.

— Serios? izbucni Phoebe, nevenindu-i să creadă. Avem o casă plină de oaspeţi!

— Îţi arăt eu cât de serios sunt, Doamnă Soţie.

O spusese pe un ton neîndurător, aşa că Phoebe se întristă.

— Lucas, îmi dau seama că eşti nefericit din cauza mea…

— Nu este întocmai cuvântul pe care l-aş folosi eu, mârâi el, trăgând-o spre unul dintre fotoliile vechi de piele de lângă foc.

„Vai, nu!”

— Păi, ce cuvânt ai folosi tu?

Lucas se aşeză şi o trase spre el. Ea căzu în poala lui, iar fotoliul scârţâi ameninţător sub greutăţile lor combinate. Soţul ei oftă.

— Cred că ne trebuie un mobilier nou şi aici.

— S-ar putea să fie un lucru înţelept din partea noastră.

Chiar dacă el o atingea cu blândeţe, încă nu reuşea să îşi adune curajul să îl privească. Poate că totuşi nu era chiar atât de furios pe treaba cu contrabanda, iar înghionteala pe care o simţea în vintre îi dădea de înţeles că aşa era, dar nu îi putea uita reacţia de mai devreme, când îl anunţase că era însărcinată.

— Phoebe, uită-te la mine!

Ea se forţă să îl privească în ochi, dar i se tăie răsuflarea când văzu intensitatea umbrită din privirea lui.

— Cum te simţi? o întrebă el în timp ce o mângâie pe bărbie.

O bărbie care tremură la atingerea lui.

— Nu ştiu sigur. A fost o seară foarte neobişnuită.

— E şi ăsta un fel de-a spune.

Phoebe se înfioră când îi auzi tonul sarcastic.

— Lucas, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat în seara aceasta. Regret că te-am pus într-o situaţie dificilă şi vreau să îţi mulţumesc pentru ce ai făcut.

— Nu credeai că îl voi proteja, aşa-i?

Ea ezită, voind să îl cruţe, dar nu avea de gând să îl

mai mintă vreodată.

— Sinceră să fiu, nu ştiam sigur ce vei face.

Gura lui se schimonosi.

— În regulă. Merit asta. Nu e ca şi cum aş fi reuşit să vă câştig încrederea, nici pe a ta, nici pe a arendaşilor sau a sătenilor.

Ea îşi duse degrabă mâna la piept.

— Ba nu, eu am avut mereu încredere în tine, dar nu ne punem întotdeauna de acord cum ar fi cel mai bine să rezolvăm o problemă.

— Cu alte cuvinte, ar trebui să te ascult mereu, spuse el sec.

— Nu aş putea fi atât de arogantă încât să sugerez aşa ceva.

El râse, iar ea simţi un val de uşurare în piept.

— Ei bine, în cazul acesta, aveai dreptate. Nu ar fi ieşit nimic bun, ci probabil mult rău, dacă l-aş fi predat pe Weston pe mâna legii. Lucrurile *juste* nu sunt mereu *corecte.* Nu e o lecţie uşor de învăţat pentru un fost soldat. Se opri şi îşi frecă nasul de gâtul ei, iar ea simţi un fior mic şi fierbinte pe spate. Dar, cu ajutorul tău, murmură el printre săruturi, sunt convins că voi deveni un moşier şi un soţ satisfăcător.

Ea îşi arcui gâtul, ca el să ajungă mai bine.

— Sunt convinsă că aşa va fi.

Din nefericire, chiar pe când lucrurile deveneau interesante, el se trase în spate.

— Dar să fie limpede un lucru, Phoebe, zise el. Gata cu minciunile şi cu secretele între noi! Ai înţeles? Nu voi tolera aşa ceva din partea soţiei mele.

Ea se holbă la el, ştiind că avea întru totul dreptate, ceea ce însemna că trebuia să îi adreseze întrebarea care o îngrozea mai mult ca orice.

— Şi tu, Lucas, îmi vei spune adevărul?

El o privi precaut.

— Despre ce anume?

— Despre bebeluşul nostru.

El se încruntă.

— Ce adevăr despre bebeluş? Nu înţeleg.

Ea îşi coborî privirea spre mâinile ei, iar curajul o părăsi. Cum avea să îndure dacă afla că nu o iubea îndeajuns încât să îl iubească pe copilul lor?

El îi ridică bărbia.

— Ce te frământă, iubirea mea? întrebă el.

Ochii i se umplură de dragoste când auzi formula aceea afectuoasă folosită cu atâta uşurinţă.

— Nu ştiu dacă îţi doreşti copilul. Ai deja atâtea poveri de purtat. Să mai adaug una…

Se opri, nedumerită de expresia uluită de pe chipul lui. El clipi de câteva ori, după care clătină din cap.

— Este limpede că sunt un soţ îngrozitor dacă ţi-am stârnit astfel de îndoieli. Îi cuprinse chipul în palme. Cum să nu doresc copilul, Phoebe? Ce gâsculiţă eşti de crezi că nu mi l-aş dori!

Ea îl privi în ochi, căutând răspunsuri.

— Dar nu ai părut fericit când ţi-am spus.

— Am fost doar puţin uluit, atâta tot. M-ai luat complet prin surprindere.

— Sincer? întrebă ea, încă neîncrezătoare.

El o privi fix, provocând-o să îl creadă.

— Ar fi imposibil să nu îmi doresc acest copil când o iubesc aşa mult pe mama lui. Phoebe, nu am crezut niciodată că *aş putea* iubi pe cineva cum te iubesc pe tine. Râse slab. Dar chiar te iubesc, draga mea. Când ţi-ai deschis inima generoasă şi onorabilă pentru mine, m-ai învăţat cum să am din nou încredere. M-ai învăţat cum să iert, pe mine şi pe alţii. Fără tine, aş fi în continuare un idiot căpos, convins că nu ar mai putea iubi vreodată o femeie. O sărută cu blândeţe pe frunte. Închipuie-ţi ce surprins am fost când am descoperit ce uşor era, de fapt, să iubesc.

Ea îl prinse de mâini, şi gâtlejul i se strânse, aşa că nu putu rosti niciun cuvânt. El îi zâmbi diabolic.

— Încă un miracol? Phoebe Stanton redusă în sfârşit la tăcere.

Replica lui răutăcioasă îi dezlegă limba lui Phoebe.

— Serios, Lucas! Eşti…

Nu mai apucă să îi spună exact cum era, pentru că el se aplecă şi o sărută devorator. Ea îl cuprinse cu braţele, bucuria alungând şi ultimele rămăşiţe de îndoială şi nelinişte. Phoebe nu avea să mai fie vreodată singură, nu cât timp Lucas o ţinea în braţele şi în inima lui.

Se îmbrăţişară tot mai strâns şi mai înflăcărat, până când soţul ei îşi duse degetele în partea din faţă a corsajului şi îşi vârî mâna sub tivul dantelat, unde îi găsi partea de sus a cămăşuţei. Phoebe se trase icnind.

— Lucas, nu putem face asta! Ne aşteaptă oaspeţii.

— Lasă-i să aştepte, spuse el, şi începu să îi desfacă şnururile. Este casa noastră, şi, dacă vreau să fac dragoste cu soţia mea, aşa voi face. Ridică din sprâncene, insinuant. Sper că *tu* nu ai o problemă cu asta.

Ea râse, întinzându-se după lavaliera lui.

— Nu prea.

Lucas avea dreptate, evident. Îşi pătrunseseră reciproc în inimă şi în suflet şi astfel ajunseseră amândoi în sfârşit acasă.

Sfârşit